

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURN

over

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
CORALEE JUNE

PDFdrive.com - <http://www.pdfdrive.com>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TÜKENMİŞLİK

CoraLee Haziran

Tükenmişlik © 2019 Haziran Yayıncılık

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Kitap eleştirilerinde kısa alıntılar kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın.

Cover by Covers by Combs

Düzenleme: Helayna Trask ve Moonlight Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

Kaydence Snow'a. Avustralya'da sahilde otururken bu fikir hakkında uzun uzun konuşmamı dinlediğin için teşekkür ederim. Decker'a adını sen koymuştun, bu yüzden bunu sana ithaf etmenin adil olacağını düşündüm. Seni seviyorum.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Epilog

Okuduğunuz için teşekkür ederim!

Teşekkürler

CoraLee June'un diğer yazıları

Blakely

Sahip olduğum her Şey sırtımdaydı: üç kıyafet, ekranı çatlak bir cep telefonu ve bakmaktan canımı çok acıtan, katlanmış bir anne fotoğrafı. Kaldırımda durmuş, önümdeki kırmızı tuğla binaya bakıyordum.

Üç adım solumdaki kel evsiz adamlar göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Çizik ve akortsuz gitarıyla, bahşış toplamak için detone bir şekilde şarkı söylüyordu. Görünüşe göre pek para kazanmıyordu. Eğer param olsaydı, acıdığım için kavanozuna bir kuruş atardım.

Nemli hava, yanmış barbekü ve kir kokuyordu. Sürekli esen yaz rüzgarı, yüzümden süzülen ter damlalarını okşayarak, göz altımdaki koyu halkaları gizlemek için gelişigüzel sürdüğüm ucuz makyajı adeta eritiyordu. Hava çok sıcaktı, nemli olduğu için sanki sabah nefesi bulutunun içinde yürüyormuş gibi hissediyordum.

Ben ne düşünüyordum acaba?

Lucas, Teksas'tan buraya kadar olan yolculuk boyunca kendime bu soruyu defalarca sormuştum. Uzun bir yolculuktu. Mesafenin kendisi korkutucu olduğu için değil, her otuz dakikada bir durup arabayı park edip geri dönmeye kendimi ikna ettiğim için. Kaçabilirdim. Gerçekten isteseydim, buradan kurtulabilirdim.

Peki neden istemedim?

Ağabeyimin Memphis'teki loft dairesi South Main Sanat Bölgesi'nde ydi. Dışarıdan güzel görünüyordu ve sevdiğim o hipster havasına sahipti; tasarımı tamamlayan geleneksel mimarisi de vardı.

Bakımlı çim alanları, eve daha sıcak bir hava katıyordu. Yeterince güzel görünüyordu, ama çok uzun zaman önce öğrendim ki, bir şeyin veya birinin dışarıdan güzel görünmesi, içeriden de aynı güzellikte olacağı anlamına gelmiyordu.

Bir süredir beton zeminde bir heykel gibi dışarıda duruyordum. Sarhoşlar ve turistler ellerinde bira şişeleriyle, alkollü brunch'larından yeni çıkmış bir halde yanımdan geçiyorlardı. Arabam tam iki blok ötede park edilmişti. Koşup arabaya binebilir, kardeşimin bana gönderdiği son otuz dolarla depoyu doldurup buradan defolup gidebilirdim.

“Bütün gün burada mı duracaksın?” diye sordu bir ses. Yumuşak, güney aksanı şüpheyle karışmıştı. Sert bakışlarım binanın kapıcısına kaydı ve ışığa duyarlı gözlerimi üzerimizdeki güneş ışınlarından korumak için avucumu gözlerimin üzerine kapatmak zorunda kaldım. Yaşlı, ince yapılı adamın bana defalarca baktığını, sorun çıkarıp çıkarmadığımı anlamaya çalıştığını fark etmiştim. Sanırım gerçekten de şüpheli görünüyordum, hayatımla ne yapmak istediğime karar verirken burada duruyordum.

Annem hep çok fazla düşünen, kendi dünyamda çok fazla takılıp kalan ve karar verip ona bağlı kalamayan biri olduğumu söylerdi. Sanırım bunu ondan aldım. O hiçbir şeye bağlı kalmazdı. Aman Tanrım, buraya kadar araba sürmeyi başardığımı duysa şok olurdu. Keşke bunu o güzel küçük yüzüne vurabilseydim.

“İçeri girip girmemeye karar vermeye çalışıyorum,” diye dürüstçe omuz silkerek karşılık verdim. Belki bu adam polisi ararsa, Lance ile görüşmeden önce her şeyi sindirmek için bir günüm daha olurdu. Son üç haftadır kendime bahaneler uydurmaya çalışıyordum: Yeterli param yoktu, 97 model Corolla'm o yolu kat edemezdi, kalbim reddedilmeye dayanamazdı. Ya Lance beni beğenmezse? Ya beni evden kovarsa? Yardımsever birinin yılan gibi çıkması ilk defa olmayacaktı. Annem her zaman sorunlarını başkalarının çözmesine izin veren kişiydi, benim değil. Ve yine de, işte burada duruyordum.

Kapıcı siyah bir takım elbise ve göğsünde isim etiketi olan çizgili kırmızı bir kravat takmıştı. Adı Cornelius'tu. Ona yakıştığını düşündüm. Düzgün bir havası, sert bakışları ve nazik, kırışık bir gülümsemesi vardı. Duruşundan, kapıcılık işini çok ciddiye aldığını anladım. "Binada tanıdığınız biri var mı?" diye sordu cam kapıya doğru başını sallayarak.

Ne kadar da tuzak bir soru. Lance'i tanıyor muydum? Hayır. Hayır, tanı mıyordum. Annem ölüm döşeğinde bana söyleyene kadar varlığından

bile haberim yoktu. Bir dakika önce elini tutuyordum, hemşireler acıyarak bakarken gözlerimden yaşlar akmasına izin veriyordum. Bir sonraki dakika ise, on altı yaşında evlatlık verdiği üvey kardeşinden bahsediliyordu. Neyse ki, onu tam zamanında bulmuştu ama çok geç olana kadar ona ulaşmaktan utanmıştı.

Sonunda onu öldürenin gurur mu yoksa kanser mi olduğundan emin değildim.

“Benim...kardeşim burada yaşıyor,” diye kekeleyerek cevap verdim, ardından omzumdaki sırt çantamın askısını düzeltip binanın üçüncü katına göz gezdirdim. Oradaki pencere sayısını saymaya çalışıyordum. Lance'in benim için ne ifade ettiğini tanımlamak için “kardeş” kelimesini kullanmak tuhaftı. Bana kardeş gibi gelmiyordu. Ona böyle seslenmeye hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum.

Annemin vasiyeti yoktu. O tür şeyler, gerçekten miras bırakacak bir şeyleri olan veya öldükten sonra geriye bir gelecek planı olan insanlar içindi. Bunun yerine bana eski püskü Toyota'sını, bir telefon numarasını ve bir isim bıraktı: Lance.

"Kardeşin kim?" diye sordu kapıcı, gözlerimi binadan ayırıp ona baktığımda. Elinde bir su şişesi tutuyordu, plastiği yumruğunda sıkıyordu.

Ne güzel bir soruydu, değil mi? Kardeşim kimdi? "Lance Trask," diye yanıtladım kaşlarımı çatarak.

Adamın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Bay Trask sizin kardeşiniz mi?"

“Bana öyle söylendi. Ama onu gerçekten tanımıyorum.” Tamamen yabancı birine bunu neden itiraf ettiğimi anlamadım. Kapıcının dürüstlüğüme karşısında rahatsız olduğunu gördüm.

Son zamanlarda insanlar üzerinde böyle bir etki yaratmaya meyilliydim. Mesela ev sahibimiz annemin karavanını geri aldığında. Ona annemi gömmek için bana bir hafta süre vermediği için tam bir pislik olduğunu söylemişim. İnsanlar yüzüme bakıp, benim gibi güzel bir kızın gülümsemesi ve kayıtsız olması gerektiğini varsaydılar; sanki parlak yeşil gözler ve sarı saçlar beni birdenbire öfkelenemez kılıyordu.

Daha fazla bekleyemeyeceğime karar verip kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığında başımı salladım. "İyi şanslar," dedi, sanki başka ne diyeceğini bilmiyormuş gibi.

Şans, beni nadiren ziyaret eden acımasız, bencil bir cadıydı. Ama karma? O ve ben en iyi arkadaştık. Depresyonumla konuşuyor, tüm kirli

küçük sırlarımı biliyordu; zihnimde şüphecilik beslediğimi biliyor ve mutluluğu hak etmediğim fikriyle beni alay ediyordu.

Binanın içi çok güzeldi. Kısa telefon görüşmelerimizden birinde Lance, mimar olduğunu ve burayı kendisinin tasarladığını açıkladı. Bu yerin hangi özelliğinin onu burada yaşamaya karar vermeye ittiğini merak ettim.

Geleneksel kemerler genişti ve dairelere giden koridora engelsiz bir manzara sunuyordu. Açık ama aynı zamanda gizemli bir havası vardı. Her köşede saklı sırlar varmış gibiydi. Tasarımın sıcak tonları davetkar ve erkeksi görünüyordu. Çağdaş bir havası vardı ama aynı zamanda takdir edebileceğim zamansız bir niteliği de vardı.

Kaçınılmaz olanı geciktirmek için asansör yerine merdivenleri kullandım. Sırt çantamın ağırlığıyla, üç katı huzursuz bir şekilde çıktım.

Bunu yapabiliyordum, değil mi? Onunla yüzleşebilirdim. Kendimi tanıtabilirdim. Lance ile birlikte yaşamak konusunda büyük hayallerim yoktu. Teklif etmesine rağmen, iş bulup otel odası tutana kadar arabamda kamp kurmak için yedek bir plan yapmıştım. Annemin eski Corolla'sında ilk kez uyumayacaktım. Sanırım sadece onu tanımak istiyordum. Kim olduğunu anlamak ve belki de annemin taklit ettiği kişinin parçalarını onda bulmak istiyordum.

Bana söylediği bir şey göğsüme iğne batması gibi saplandı. Kalıcı bir hasara yol açacak kadar büyük bir kesik değildi, ama can sıkıcı olacak kadar küçüktü, her nefes aldığımda beni dürten bir şeydi. Son gününü, neden ondan vazgeçtiğini, neden onu yanında tutmadığını sorduğunu hâlâ hatırlıyorum.

"Onu çok sevdim. Ona hak ettiği hayatı vermek istedim," diye yanıtladı, sanki bu çok büyük bir fedakarlıkmış gibi sade bir şekilde.

Peki o zaman neden beni yanında tuttu ki?

Bütün bunlar çok saçmaydı. Bir ölüm. Bir telefon görüşmesi. Buraya taşınıp yeniden başlama teklifi. Lance'i tanımıyordum ama annemi ve beni kurtarmaya çalışan diğer tüm erkekler gibiydi. Büyük jestler yaptı, ayaklarımın üzerinde durana kadar onunla yaşamama izin vermeyi teklif etti. Hatta tabutların ne kadar pahalı olduğunu fark ettiğimde cenaze masraflarını ödememe bile yardım etti.

Cozumel'de bana gönderdiği fotoğraf dışında yüzünü hiç görmemiştim. Birçok gece o fotoğrafına bakarak geçirdim. Sanırım aynı kumaştan kesilmiş olduğumuza dair ipuçları arıyordum. Sarı saçları ve parlak mavi

gözleri vardı. Ten rengi bronzlaşmıştı ve yüzündeki çocuksu, kaygısız gülümseme, yaşadığı kaygısız hayatın bir göstergesiydi.

Ama Lance benim hakkımda her şeyi biliyordu. Sosyal hizmet uzmanımla konuştu, okulumu aradı ve Memphis'e gidebilmem için arabamın tamir masraflarını karşıladı. Lance, bir kız kardeşi olduğunu öğrendiği anda ödevini yaptı ve o anda beni kurtarmaya karar verdi.

Geçen hafta on sekizinci yaşımı kutladığım için devlet beni gözetim altında tuttu ve ardından beni yasal olarak yetişkin ilan etti. Çözülmesi gereken geçici bir sorun daha azdı, sokaklarda kalan bir çocuk daha azdı. Kendisinin gelip beni alacağını ancak işteki yoğun bir projenin onu burada tuttuğunu söyledi.

Uzun koridorda yürürken, her adımda içimi bir korku kaplıyordu. Her kapının önünden geçerken numaraları okudum ve duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir adamın, geçerken arkamdan dik dik baktığını fark ettim.

Yüzündeki öfkeli ifadeye rağmen, oldukça çekiciydi. Kulaklarının ucuna kadar uzanan, dağınık siyah dalgalı saçları vardı. Gözleri koyu ve buyurgan, uzun kirpikler ve kusursuz şekilli ama aynı zamanda erkeksi kalın kaşlarla çerçevelenmişti. Burnunun ucu yuvarlak, dolgun ve çekici dudaklarında buyurgan bir ifade vardı.

Onun beni izlediğini hissetmeden edemedim. Hazır ve tetikte görünüyordu ve içimdeki bir his, beni bekliyor olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Lance olmadığını biliyordum. Kardeşimin bana gönderdiği fotoğrafa göre sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Bu adam karanlık ve tehlikeliydi. Omurgamdan bir ürperti geçti, bana kaçmam gerektiğini söylüyordu.

Doğru kapıya vardığımda, kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve tahtanın üzerinde hafifçe gezdirdim. Bu yolculuğu tamamen iptal edip kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak Teksas'a geri dönmeyi düşündüm. Lance'in yapabileceği en kötü şey ne olurdu? Gelip beni mi alırdı?

"Kimsiniz?" diye sordu arkamdan gelen, kalın sesli garip adam. Sağ eliyle ceketini düzeltirken ona bakmak için döndüm. Şık ve ince vücut yapısına uygun kesimli lacivert bir takım elbise giymişti.

"Ben Blakely. Kardeşim burada oturuyor. Kapıcı beni içeri aldı," diye tereddüt ettim, bu yakışıklı, sinirli adamın kim olduğunu ve neden benimle konuştuğunu anlayamamıştım. Duvardan kendini itti ve bana doğru yürüdü.

Kalp atışlarım hızlandı. Gözlerini vücudumda gezdirirken, bakışları beyaz yazlık elbisemin dizimin ortasına kadar geldiği noktada oyalandı.

Bu yüzden, kardeşimle ilk kez buluşmak için süslenip püslenmiş olmamı aptalca buldum. Nedense, iyi bir ilk izlenim bırakmak istemiştım. Sonuçta bu benim için yeni bir başlangıçtı. Kimse beni fakir, bekar bir annenin kızı olarak tanıımıyordu. İstedığım her şey olabileceğimi ve mutlu olmak istediğimi düşünüyordum.

"Demek Lance'in sırtından geçinmek için taşınan kız sensin, öyle mi?" diye alay etti. Sanki biri topuklu ayakkabıyla kalbime basmış gibi hissettim.

Annem beleşçiydi. Her zaman insanlara yapışır ve canı pahasına onlara tutunurdu. Fırsat bulsa onları sonuna kadar sömürürdü. Bu yüzden bu kadar gururluydum, bu yüzden kendime bakıyordum ve buraya gelmek için bu kadar çok mücadele ediyordum. Lance'in umurunda görünmüyordu, peki bu herif kimdi ve neden bunları söylüyordu?

"Evet, onunla görüşmeye geldim," diye kekeledim, nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. Kardeşimle ilk kez görüşmek zorunda kalmam zaten yeterince kötüydü, buna hiç ihtiyacım yoktu. "Sen kimsin?"

Lance'i nereden tanıyordu? Sevgilisi miydi? Patronu mu? Ev sahibi mi? Bu beklenmedik selamlaşmayı kurtarmam gerektiğini hissederek yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Neredeyse isteksizce elimi sıkmak için elini uzattı. Kemiklerimde hissedebileceğim kadar derin bir ses tonuyla kendini tanıtırken elini sıktım. "Ben Decker Harris, Lance'in en iyi arkadaşı ve geçici oda arkadaşım."

Oda arkadaşı mı? Oda arkadaşından hiç bahsetmemişti. Sanal olarak tanımadığım biriyle yaşamayı öğrenmek zaten yeterince zordu. Şimdi bir de iki kişiyle mi uğraşmak zorundaydım? Koridordaki ani saldırı mantıklı değildi. Birlikte yaşayacaksak neden bu düşmanlık?

"Anladım. Demek şu an beleşçi sensin, benim senin alanına girdiğimden endişeleniyorsun, öyle mi? Merak etme, uzun süre kalmayı planlamıyorum," dedim ses tonumda hafif bir sertlikle, elini sıkmaya çalışırken. Tek seferde sadece bir tane kendinden emin hareket yapabiliyordum ve titreyen parmaklarım, beceriksizliğiyle sözlerimin sertliğini ele veriyordu.

Dokunuşunda bir an oyalandı ve titreyen dudaklarımdan birkaç nefes verişin ardından ancak hâlâ beni tuttuğunu, işaret parmağını bileğime bastırdığını, sanki düzensiz atan nabzımı test ediyormuş gibi davrandığını fark ettim. Çok öfkeli görünüyordu.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum elimi hızla geri çekerken. Tenlerimizin birbirine değdiği yeri ovdum, kaçmalı mıydım yoksa cinsel organına yumruk mu atmalıydım emin değildim.

"Belki. İçeri gel de konuşalım," diye emretti tehlikeli görünümlü adam başını aşağıya eğerek. "Eşyalarının geri kalanı arabanda mı?"

Cevap vermeden önce sarı saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İşte bu kadar," diye hırladım. Sözlerim üzerine utançtan ayaklarım hoplayıp zıplamaya başladı.

Hiçbir şeyim olmaması benim suçum değildi. Para sıkıntısı çekiyordum. Tek derdim hayatta kalmaktı. O karavan evde zaten istediğim hiçbir şey kalmamıştı. Her şey bana onu hatırlatıyordu. Fotoğrafını saklamamın tek sebebi Lance'ti.

"Pekala. İçeri buyurun." Beni baştan aşağı sorgulayıcı bir şekilde süzdü, sonra yanımdan geçip kapıyı açtı. Kokusunu içime çektim.

Sabun, deri ve pahalı tek malt viski kokuyordu. O içkiyi biliyordum. Annemin erkek arkadaşlarından Colby, hep o kokuyla gelirdi. Karısı, çocukları ve banliyöde büyük bir evi vardı. Colby, hayatı durgunlaştığında gelmeyi severdi. Anneme can sıkıntısının çaresinin cinsel ilişkiye girmek olduğunu söylerdi. Uzun zaman önce bir adamın kokusundan onun hakkında çok şey anlayabileceğinizi öğrenmiştim. Ve Decker bela kokuyordu.

"Dün burada olacağını tahmin etmiştim. Lance gelmeden önce seni kaçıracağım diye endişelenmiştim. Konuşmak istiyorum," dedi anahtarlarını kapının yanındaki masaya bırakıp içeri girerken.

"Beni korkutup uzaklaştırmaya çalışacağınız kısım burası mı? Erkek arkadaşınla uğraşırsam beni döveceğinizi mi söyleyeceksiniz?" diye sordum, içimde kaynayan öfkeye rağmen ses tonumu kibar tutmaya çalışarak. Burada olma nedenimle ilgili bir konuşmayı yalanlarla geçiştirmek istemiyordum.

Gelmek istemememin bir diğer sebebi de buydu. Lance'in soruları olacağını biliyordum. Onu ele veren kadın hakkında bilgi edinmek isteyecekti. Ama gerçeği kaldırabileceğinden emin değildim. İnsanlar ölenleri yüceltmeyi severdi. Bu yüzden vaiz, mütevazı cenaze törenimizde anneme azize demişti. Ve Decker'ın benim hakkımda çoktan kararını vermiş gibi görünüyordu. Beni sorumsuz annemle aynı kefeye koydu ve bu beni çok kızdırdı.

"Çok zekisin," diye yanıtladı Decker, düşüncelerimi bölerek.

"Bir pisliği gördüğümde tanırım," diye yanıtladım, sırtına bakarak. Ben eşikten içeri adımımı attığımda, deri postacı çantasını oturma odalarındaki sehpanın üzerine bıraktı. Decker tekrar bana doğru döndü ve koyu renkli gözleri gözlerimle buluştuğu anda, bakışlarından kaçınmak için dairenin etrafına bakmaya başladım. Gözleri çok acımasız, çok meraklıydı. Ne düşüneceğimi bilemedim.

Loft daire güzeldi. Temizdi. Modern mobilyaları ve açık planlı bir yaşam alanı vardı. Koyu renk ahşap zeminleri ve duvarlardaki soyut sanat eserlerini çok sevdim. Sanki dairenin her bir parçası, tasarım konusunda zevk sahibi biri tarafından seçilmiş gibiydi.

"Burası gerçekten çok güzel." Bir adım daha atmadan önce yutkundum. Bu adamla birlikte yaşayacaksam, huysuz dilimi dizginlemem gerekirdi herhalde. Bu insanları tanıımıyordum, Lance'in en yakın arkadaşına hakaret ettiğim için beni evden atıp atmayacağını bilmiyordum. Bir adım daha attım. Ayaklarımın her hareketi beni durumumun gerçekliğine biraz daha yaklaştırıyor gibiydi. "Demek Lance'in oda arkadaşısın?" diye sordum sırt çantamın askılarını sıkıca tutarken. Ondan ayrılmaya hazır değildim. Eşyalarımı bırakmak burada kalacağım anlamına gelirdi ve bu fikre tamamen bağılı değildim, özellikle de Decker'ın karşılaşması buz gibiydi.

"Geçici oda arkadaşı. Şehrin dışında, biraz arazisi olan, tadilat gerektiren bir ev aldım. Büyük bir tadilata ihtiyacı var, bu yüzden altı ay boyunca burada kalacağım. Lance ile birlikte büyüdük ve o her zaman yardıma ihtiyacı olan herkese kucak açan bir tipti." Koyu renkli gözleri bana açıkça bakıyordu, ifadesinde küçümseme belirgindi.

Bu durumun beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim. Bir yandan, birilerinin çözmekten zevk aldığı bir başka sorun gibi hissettim. Özel biri değildim; bu sadece kardeşimin hayırsever doğasında vardı. Ama yine de başımın üstünde bir çatı olduğu için minnettardım.

"Peki Lance nerede?" diye sordum. Beni karşılamak için bile burada olmaması garip gelmişti. Ondan cevapsız arama veya mesaj olup olmadığını görmek için sırt çantamdan ucuz benzin istasyonu telefonunu çıkardım. Bu gibi nedenlerle iletişimde kalabilmemiz için bana gönderdiği paranın bir kısmıyla dakikalarımı doldurdum. Uçarı davranışlarına alışkındım ama bu özelliği annemizden—bizim annemizden—miras almamış olmasını umuyordum.

"Müşteriyle bir toplantıda mahsur kaldı. Yeni bir otel tasarlıyor ve sahibi de çok can sıkıcı," diye yanıtladı Decker bana bakarak. Bu adamda

ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum sanki. Okşama ya da ateşli bir bakış değildi. Sadece her şeyi bilen, beni derinden etkileyen bir varsayım. “Neden oturmuyorsun?” diye sordu yanındaki rustik deri kanepeyi işaret ederek. Başımı salladım ve isteksizce yanına doğru yürüdüm, vücudumdaki her sinir bu garip yer ve bu garip adam yüzünden tetikteydi.

Sırt çantamı çıkardım ve bırakmak istemeyerek göğsüme bastırdım. Bir sürü anlamsız eşyaya tutunmak aptalca görünüyordu, ama sahip olduğum tek şey onlardı.

Koltuğa oturduğumda, o da yanıma oturdu. Bacaklarımız birbirine değdi ve aramızdaki mesafeyi artırmak için hafifçe yer değiştirirken derin bir nefes verdi. Tanıştığımızdan beri kendinden emin tavrında gördüğüm ilk tereddüt belirtisiydi bu. Erkeklerin bana bakışlarından aldıkları tepkilerden pek hoşlanmazdım. Güzelliğimle övünmek annemin zaaflarından biriydi. Ama nedense, bu basit dokunuşun onu etkilediğini bilmek hoşuma gidiyordu.

"Lafı uzatmadan söyleyeyim. Ödevimi yaptım, annenin sabıka kaydını gördüm. Seni tanımıyorum ama Lance'in bulunduğu yere gelmek için çok çalıştığını biliyorum. Eğer bir an bile olsa burada sorun çıkarmak için bulunduğunu düşünürsem, seni anında buradan gönderirim," dedi ve sözlerini vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

Sinirlenmem gerekirdi. Ama nedense, hissettiğim tek şey tuhaf bir kıskançlık duygusuydu. Bu kadar sadık birine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Arkamı kollayan birine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Decker'ın benim hakkımdaki varsayımlarını sevmiyordum ama kardeşimi şiddetle korumasını beğeniyordum. Ne güzel bir şey olmalı. "Anladım," diye dişlerimi sıktım.

"Güzel," diye yanıtladı geniş bir gülümsemeyle. "Lance bana bu yıl son sınıf öğrencisi olacağını söyledi, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. “Okulu bitirme fikrine tam olarak bağlı değilim. Daha hızlı ayaklarımın üzerinde durabilmek için GED (Genel Eğitim Diploması) almayı düşünüyorum. Sanırım ikimiz de geçici oda arkadaşınız,” diye yanıtladım yüzümü buruşturarak. Decker'ın yüzü, cevabım karşısında şaşırması gibi bir an düştü, ama hemen toparlandı.

"Geçici olması iyi. Sen Ulusal Başarı Bursu sahibi birisin, değil mi?"

Tabii ki notlarımdan haberdardı. Lance, sizi avucunun içine aldığı anda hayat hikayesini anlatan açık bir kitap gibiydi. Oda arkadaşına benim

hakkımda her şeyi anlatacağı da tahmin edilebilirdi. Keşke bana da sinirli oda arkadaşından bahsetseydi.

Doğrusu, okulu çok seviyordum. Berbat hayatımdan ve berbat durumumdan daha büyük yeni şeyler öğrenmeyi seviyordum. Anneme bakarken notlarım biraz düşmüştü. Yerel elektrik santralinde gece vardiyasında temizlikçi olarak çalışmak ve onun yaşam kalitesinin iyi olmasını sağlamak arasında, ödevlere ayıracak vaktim kalmıyordu.

“Evet, öyleydim,” diye yanıtladım konuyu değiştirmek isteyerek. Lise diploması almak istemiyordum. Berbat bir işte, berbat bir maaşla çalışmak istemiyordum. Bir zamanlar planlarım vardı. “Sanırım şu anda her şeyi adım adım ele alıyorum. Lance ile tanışıp bunun bana uygun olup olmadığını görmek istiyorum. Okulun başlamasına üç haftam var. Eğer burada kök salabileceğimi düşünürsem, salacağım. Ne düşündüğünüzden bağımsız olarak, henüz hiçbir şeye kesin karar vermedim.”

“Anlaşıldı,” diye yanıtladı Decker, şüpheyi karışık bir şekilde, sonra vücudunu bana doğru çevirerek baktı. Beyaz gömleği kaslı vücuduna baskı yapıyordu ve bu kadar yakın oturduğum için boynundan hafifçe görünen bir dövme fark edebiliyordum. “Özel bir okulda biyoloji öğretmenliği yapıyorum,” diye açıkladı. “Eğer kendini geliştirmek istiyorsan, bana haber ver. Kayıt olmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Eğer burada oturup hiçbir şey yapmayacağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun.”

Yüzümde örümcekler gibi dağılan şok ifadesiyle ona baktım. "Burada kışımın üstüne oturmaya hiç niyetim yok," diye alaycı bir tonla cevap verdim.

Ön kapıya bakmak için döndüm, Lance'in gelip bu garip sorgulamayı bitirmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Eminim ki bu durum, zaten tuhaf olan durumu tamamen yeni bir rahatsızlık seviyesine taşıyacaktı. "Sadece Lance'in cömertliğinden faydalanan başka biri olmadığınızdan emin olmak istiyorum. Anneniz için üzgünüm," dedi Decker uzun bir sessizliğin ardından.

Gözlerimi ön kapıya dikmişim, kardeşimin gelip beni kibarca söylediğim "teşekkür ederim"den kurtarmasını diliyordum. Kendimi çok kötü hissediyordum çünkü içimde, varlığını kabul etmek ya da itiraf etmek istemediğim derin bir parça, onun gidişine sevinmişti. Kötü bir anne olduğu için değil. Beni taciz eden ve bana kötü davranan erkek arkadaşlarını eve getirdiği için değil. Fakir ve yalnız olduğumuz için de değil.

Annemin ölmesine sevindim çünkü sonunda özgürdüm. Sonuçta bana aynı nezaketi göstermeyeceğini bildiğim bencil bir kadının acısına zincirlenmek istemiyordum. "Teşekkürler," diye yanıtladım donuk bir ses tonuyla, her hecede tatsız minnettarlığım gözeneklerimden sızıyordu. "Sanırım Lance bunu sık sık yapıyor? Sahipsiz hayvanları mı alıyor?" diye sordum.

"Her zaman, lanet olsun. Lance fırsat bulsa bir katile bile gömleğini verirdi," diye yanıtladı Decker şakaklarını ovuştururken.

"Şey, ben katil değilim," diye gülümsedim, durumu kurtarmayı umarak.

"Bu tam da bir katilin söyleyeceği türden bir şey," diye alaycı bir şekilde belirtti.

Koltukta kıpırdanırken gözlerimi devirdim ve bacağımı onun bacağına sürttüm. "Lance'in hayatı iyi geçti mi?" diye sordum, neden bilmek istediğimden emin değildim. "Yani, evlat edinen ailesi nasıl insanlar?"

Neyse ki Decker konuşmanın yönündeki değişikliği fark etti ve konuya ayak uydurdu. "Bay ve Bayan Trask olağanüstü insanlar. Eminim birçok sorunuz vardır ve Lance bunları sizin için çok daha iyi yanıtlayabilir. Ama birlikte büyüdük ve genel olarak, bence çok dolu dolu bir hayat yaşadı."

Parmaklarımı sırt çantamın içine soktum, bastırdıkça tırnaklarım geriye doğru büküldü. "Lance'in iyi bir yuva bulmasına sevindim. Kardeşimin evlat edinilmek üzere verildiğini öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Evlat edinildiğini biliyor muydu? Yoksa bu onun için bir şok muydu?"

"Bay ve Bayan Trask, onun evlat edinildiğini her zaman açıkça dile getirdiler. Ancak o her zaman annenle bir ilişki kurmayı çok istedi. Ölüm olayını oldukça ağır atlattı."

Evet, bu da bizden birini doğruladı.

"Burada olmanızdan memnun olmasam da, onun biriyle birlikte yas tutmasının iyi olabileceğini düşünüyorum, biliyor musunuz? Belki ona ondan bahsedebilirsiniz?"

Bu kelimelerin ağzımdan nasıl döküldüğünden emin değilim, ama onları durduramadan, işte oradaydılar. "Bilmese daha mutlu olurdu," dedim Decker'ın duymamasını umduğum kadar alçak bir sesle.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Decker, neyse ki konu hakkında yorum yapmadı.

Bir an daha gerilim içinde kaldık, ta ki ön kapının kolu çevrilip içeri çarpıcı gözlere sahip uzun boylu, sarışın bir adam ve elinde bir avuç çiçek girene kadar. Kot pantolon ve dar siyah bir gömlek giymişti. Parmaklarında mürekkep lekeleri vardı ve sol ayakkabısının bağcığı çözülmüştü. Hem umursamaz hem de derli toplu görünüyordu.

“Blakely mi?” diye sordu, gözleri kocaman bir gülümsemeyle genişledi. “Aman Tanrım, sonunda seninle tanıştığıma çok sevindim!”

Sırt çantamı kenara koyup ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim, elini sıkmalı mıydım yoksa sarılmalı mıydım bilmiyordum. İnsanlar bu gibi durumlarda genellikle ne yapardı? “Aman Tanrım, birbirimize çok benziyoruz,” dedi ve elinde bir buket tutarak yanıma doğru yürüdü. Sanırım haklıydı. Aynı parlak gözlere sahiptik. Aynı saç rengi. Doğal olarak benden daha uzundu. Ve teni, sanki plajdan yeni dönmüş gibi bronzlaşmıştı. Burnu daha sivri olsa da, yine de birçok ortak özelliğimiz vardı. Şaşırtıcıydı. “Şey, bunları sana aldım. İnanır mısın, 'kayıp kız kardeşine ne almalı' diye Google'da arama yaptım?”

Güldüm. Lance tuhaf ve güneş gibi sıcak bir insandı. Önüme geldiğinde, benimle aynı kararsızlığı yansıtıyor gibiydi, ama sonunda yan yana sarılmanın yeterli olacağına karar verdi. Kolunu omzuma doladığında, annemizin kokusunu içime çekeceğimi sandım. Annem her zaman sigara dumanı ve gül kokardı. Ama bunun yerine, boya ve sıcak kağıt kokuyordu.

Geri çekildiğinde, gergin bir şekilde sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra tekrar Decker'a baktım; gözlerinin benimkine dikilmiş, meraklı ve kararlı bakışlarını fark ettiğimde nefesim kesildi. Bana, cevabını öğrenmek istediği bir soruyumşum gibi hissettirdi.

Decker da ayağa kalkmadan önce ellerini uyluklarından aşağı doğru indirdi. Nedense, ona bakmaya devam etmek istiyordum. Bu düşünce beni tekrar bana bakan Lance'e bakmaya itti. “Tanıştığımıza memnun oldum, Blakely,” dedi Lance içten bir gülümsemeyle.

“Sizinle tanışmak da benim için güzel.”

Blakely

Lance ve ben otuz dakika boyunca nem ve en sevdiğimiz yemekler hakkında sakar sorular sorarak garip durumumuzun etrafında dolandık. Hemen anladım ki doğal olarak karizmatik biriydi. Rahatsızlığımı hissetmesine rağmen, kısa cevaplarımı basit sorularla yönlendirdi ve zor konulara girmedi. Onun bu özelliğini takdir ettim. Neredeyse annemi hatırlattı. Kalabalıkla iyi iletişim kurardı ve insanları kendine çeken doğal bir güzelliği vardı. Ne yazık ki çoğu zaman yanlış türden insanları kendine çekerdi.

Lance ile konuşurken, Decker koyu renkli gözleriyle düşünceli bir sessizlik içinde bizi izliyor, başını hafifçe yana eğerek karşılıklı konuşmamızı takip ediyordu. Konuşmamıza yalnızca ara sıra başıyla onay veriyor ya da kısa bir soruyla sözümüzü kesiyordu. Mantığıma aykırı olsa da gözlerim sürekli ona kayıyordu.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu Lance. “Dün burada olacağından emindim.” Utançtan kızardım, sinirlerimin beni ele geçirdiğini itiraf etmekten çok utanıyordum. Yavaş sürüşümün eski, yıpranmış arabamla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen buraya gelmekten korkmamla ilgiliydi. Ama ne onun ne de Decker'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Oklahoma'da küçük bir sorun yaşadım. Arabam aşırı ısındı, bu yüzden yavaş sürmek zorunda kaldım,” diye yalan söyledim ve hafifçe kıkırdadım. “Roxy'nin zaman zaman biraz ilgiye ihtiyacı var.”

"Roxy mi?" diye sordu Decker gözlerini devirerek, her hecesinden yapmacık bir onaylamama akıyordu. "Arabana striptizci ismi mi verdin?"

Annemin arabamıza en yakın arkadaşının adını verdiğini, o arkadaşının da hafta sonları striptizci olduğunu anlatmak dilimin ucundaydı. Roxy'nin adını taşıyan kişiyi, mutfaktaki gizli kurabiye kavanozumuzdan dört yüz dolar çaldığından beri görmemiştim ama adı aklımda kalmıştı. Belki de arabanın lanetli olmasının sebebi buydu. O çürük makine bir türlü bozulmuyordu, sürekli arıza yapıyordu.

"Sahne performansı çok iyi," diye yanıtladım. Şaka yapmak çok daha kolaydı.

Lance daha sonra bana daha uygun bir ulaşım aracı bulma konusunda gelişigüzel bir yorumda bulundu, bu da Decker'ı sinirlendirdi. Cömert bir teklifti ama onu görmezden geldim ve midemi bulandırmayan bir konuya geçtim. İnsanların boş vaatlerde bulunmasından hoşlanmıyordum. Güvensizliğim, işlevsiz bir çocukluk geçirmenin avantajlarından biriydi.

"Peki, ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordum. Gözlerim, ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvamış, kaslı, bronzlaşmış ön kolları ve pahalı saatiyle dikkat çeken Decker'a döndü. Hangi öğretmen Rolex alabilirdi ki?

"Hayatımız boyunca komşuyduk. Hatta aynı üniversiteye bile gittik. Ben Memphis'e taşındığımda, Decker bir yıl sonra burada öğretmenlik işi buldu," diye açıkladı Lance.

"Yani aranızda ciddi bir erkek arkadaşlık ilişkisi mi var?" diye şaka yaptım, bu da Decker'ın tekrar gözlerini devirmesine neden oldu.

"Bayan Trask bunu sürekli söyler. Biz sadece iyi geçiniyoruz. Çoğunlukla onu beladan uzak tutuyorum," dedi Decker, bana anlamlı bir bakış atmadan önce. Bunun anlamı neydi ki? "Bir milyon güvenilirmez arkadaşansa bir tane istikrarlı arkadaşım olmasını tercih ederim," diye ekledi ve koltuğa yaslandı, bu sırada dar tişörtü karın kaslarına yapıştı. Gözlerim göğsünü yukarıdan aşağıya süzdükten sonra tekrar Lance'e kaydı.

Decker'ın arkadaşlıklar hakkındaki görüşlerine saygı duyabiliyordum. Daha önce kaba davrandığı için onu suçlayamıyordum bile. Ben her zaman kendi halimde takılmayı seven biriydim. Bir sürü tanıdığım vardı, ama anneme teşhis konulduğunda, umursadığını iddia eden herkes ortadan kayboldu.

"Sana odanı gösterebilir miyim?" diye sordu Lance sonunda. Sanırım o da benim gibi bu boş konuşmalardan bıkmıştı. Gerçeklerle yüzleşme ve en azından beni hayal kırıklığına uğratana kadar burada kalacağım gerçeğini

kabullenme zamanı gelmişti. “Üzerinde çok çalıştım. Umarım beğenirsin,” diye ekledi.

Onun bu konu üzerinde çalıştığını duyunca şaşırdım. İnsanların bana zaman ve emek ayırmasına pek alışkın değildim. Lance burada olmamdan dolayı istekli ve heyecanlı görünüyordu ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. "Elbette!" diye coşkuyla cevap verdim, ancak itiraf etmeliyim ki çok fazla bir şey beklemiyordum. Planlanmamış bir ziyaretçiydim ve onun bu kadar zahmete girmesini gerçekten istememiştim. Son birkaç haftayı kendime bunun sadece kısa bir süreliğine olduğunu ve buradan olabildiğince çabuk ayrılacağımı söyleyerek geçirdim. Bu düzenlemenin kalıcı olabileceği aklıma hiç gelmemişti.

Lance hevesle beni koridordan yatak odama doğru götürdü. "Banyo burada," diye başladı yan taraftaki bir kapıyı işaret ederek. "Decker'ın odası burada," diye ekledi kapalı başka bir kapıyı göstererek. "Ve senin odan onun odasının karşısında. Benimki ise çatı katının diğer tarafında."

Lance'in gevezeliğini dinlemeden önce, Decker'ın kapısına gerekenden biraz daha uzun süre baktım. "Dekorasyon için bir arkadaşımı aradım. Bilime çok meraklı olduğunu biliyorum, bu yüzden ana tema olarak geometrik desenlere odaklandım," dedi heyecanla, her hecede sesi yükseliyordu. Ona bilime pek meraklı olmadığımı söylemeye gönlüm el vermedi. Bilim bana çok kolay geliyordu. Çoğu zaman insanlardan daha mantıklı geliyordu. "Umarım beğenirsin, ama eğer bir şey hoşuna gitmezse, mobilya dolu bir depom var. Söyle yeter, tamam mı? Bir mekanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve burada kendini evinde hissetmeni istiyorum."

Evimdeymişim gibi hissetmemi mi istiyordu? En son ne zaman biri benim rahat hissetmem için bu kadar önem vermişti? Bu düşünceyi kafamdan attım ve yutkundum. Lance daha sonra kapı kolunu çevirip kapıyı açtı ve ben de görebilmem için kenara çekildi. Aydınlık, havadar odayı görür görmez nefesim kesildi, tıpkı patlamak üzere olan şişmiş bir balon gibi. Mekan çok güzeldi. Hatta büyüleyiciydi. Mesleğine bakarak Lance'in tasarımıyla ilgilendiğini biliyordum ama buna hazırlıklı değildim.

İlk dikkatimi çeken şey, sokağa bakan büyük bir penceresi olmasıydı; bu sayede aşağıda yürüyen insanları net bir şekilde görebiliyordum. Bazıları için bu büyük bir olay gibi görünmeyebilir. Pencereleler oldukça yaygındı. Aydınlık odalar, birçok insanın farkında olmadığı küçük bir lükstü. Ama üç yıl önce, karavanımızda, büyük bir dolu fırtınası çatımızı ve tüm

pencerelerimizi yıktı. Annem market alışverişı için ayırdığımız paranın çoğunu kontrplaka harcamak zorunda kaldı ve karavanı olabildiğince kapattık. Çatıyı onarmak neredeyse iki tam gün süren yoğun bir çalışma gerektirdi. Geçici onarımlar, küçük evimizi karanlığa boğdu.

İnsanlar küçük, karanlık yerlerin bir insanın ruh halini nasıl etkileyebileceğinin farkında değildi. Evim, kaçamadığım bir mezara dönüştü.

Yeni odamdaki yatak rahatlıkla kral yatak boyutundaydı, memleketimde yattığım ikiz karyoladan çok daha büyüktü. Altın rengi geometrik çizgilerle bezeli koyu mor nevresim takımı, yumuşak yatağı kaplayarak ona rahat bir görünüm kazandırıyor. Devasa yatağın iki ucuna beyaz komodinler yerleştirilmiş, üzerlerinde parlak lambalar duruyordu. Pencerenin yanında, üzerine dekoratif olarak mor yastıklar serpilmiş rahat bir deri kanepe vardı. Köşede yepyeni bir MacBook'un bulunduğu bir masa duruyordu, ekran koruyucusunda zaten adım yazılıydı. Duvarlardaki sanat eserleri özenle yerleştirilmişti, daha fazla geometrik desen zevkli bir şekilde mekana serpiştirilmişti. İstedğim yatak odasının türü hakkında hiç düşünmemiştim ama mükemmel bir yer hayal etmem gerekirse, işte burası olurdu.

"Bu benim için mi?" diye şok içinde sordum içeri girerken. Odayı görünce ağzım açık kaldı. Buraya taşınmayı kabul ettiğimde ne beklediğimden emin değildim, belki yedek bir odada bir futon veya şişme yatak. Ama asla bunu. Decker, yıpranmış sırt çantamı göğsüne bastırarak arkamdan geldi, Lance ise kapıda, kollarını kavuşturmuş, memnun bir ifadeyle duruyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu kardeşim.

"İnanılmaz. Bunların hepsini yapmak zorunda değildin," diye yanıtladım, ardından yeni masamın üzerindeki sanat eserlerinden birine baktım. Tuval siyahı ve ortasında piramit şeklinde altın çizgiler vardı.

"Burada rahat olman benim için önemli," diye yanıtladı Lance sakın bir tonda. Düşünceli jestine fazla heyecanlanmamaya çalıştım. Hayat bana bir şey öğretmişse, o da nezaketin gerçekleri bulanıklaştırmasına izin vermemektir. Belki de yıpranmış bir geçmişin potansiyel olarak iyi bir geleceği gölgelemesine izin vermek saçmaydı, ama her şeyi aşırı düşünme ihtiyacımdan vazgeçemiyordum. Tüm hayatım boyunca sürekli arkama bakıyordum ya da bombanın düşmesini bekliyordum. En kötü senaryoyu aramaya şartlanmıştım, çünkü umutlanıp sonra hayal kırıklığına uğramaktan daha kolaydı.

Decker, odayı incelerken gözlerini benden ayırmadan, ağırbaşlı adımlarla yatağıma doğru geldi. Ona tasarımda yardımcı olup olmadığını sormak üzereydim ki, aniden sırt çantamın fermuarını açtı ve sahip olduğum her şeyi yatağın üzerine bıraktı. Beni durdurumama bile fırsat vermedi.

“Ah, ben eşyalarımı yerleştirebilirim!” diye aceleyle yanına koştum. “Bana yardım etmenize gerek yok.” Her şeyi çantama geri tıktırmaya çalışırken koluna hafifçe dokundum. Bir anlığına bileğimi tuttu ve ikimiz de birbirimize bakmak için durakladık. “Eğer kaçak mal olup olmadığını kontrol etmek istiyorsanız, Bay Harris, sadece sorabilirdiniz,” diye sert bir tonla cevap verdim ve elimi hızla geri çektim.

Lance ellerini çırpı ve sanki komik bir şey yapıyormuşum gibi güldü, ama ben komik olmaya çalışmıyordum.

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum,” diye yanıtladı, ama gözlerinin tüm eşyalarımı süzdüğünü gördüm. Sonunda çantayı benim için tekrar açmadan önce kısa bir süre sessiz kaldık. Kıyafetlerimi tekrar içine tıktırırken, yanaklarımın kızardığını hissettim ve içimden sessizce, tampon ya da utanç verici herhangi bir şey koymadığım için yukarıdaki hangi tanrı varsa ona şükrettim.

Decker'ın elinden sırt çantasını alıp fermuarını kapatırken odada bir sessizlik çöktü. İç karartıcı gerçeği gördüler: Aslında pek bir şeyim yoktu. Zavallı eşyalarımı alıp sergilemesine çok sinirlenmişim. İçimden bir ses Decker'ın çantamı kasten boşalttığını söylüyordu ve bir kez daha onun cevaplaması gereken bir soru gibi hissettim. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, mahremiyeti hiçe sayarak beni çözmek için her şeyi yapmaya kararlı görünüyordu.

“Getirdiğin tek şey bu mu?” diye sordu Lance, parmaklarım çantamdan bilerek çıkardığım annemin fotoğrafına dokunurken. Cevap olarak başımı salladım, sonra da gülümseyen yüzünü görmemek için yıpranmış fotoğrafı hızla ters çevirdim. Fotoğrafa sadece birkaç kez bakmışım. Görüntünün içine gerçekten dalmak çok acı vericiydi, bu yüzden katlayıp saklamışım.

“Hafif seyahat ederim,” diye yanıtladım göz kırparak, konuyu bir kez daha neşeli bir şekilde değiştirmeye kararlıydım. Decker, derin bir onaylamazlıkla kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde öylece duruyordu. Dilinin ucunda daha fazla sorusunun oluştuğunu neredeyse görebiliyordum. “Aslında bunu senin için getirdim,” diye ekledim fotoğrafı alıp Lance'e götürmeden önce. Annemin bana verdiği son şeylerden biriydi.

Son hediyesinin, ona bakan kızına değil de başka birine fayda sağlaması uygun görünüyordu. Annem her zaman başka fırsatların, başka sonların peşindeydi. Sanırım, durumunun gerçekliğiyle yüzleşmekten daha kolaydı. Başka bir gerçeklikte, sevdiği bir oğlu vardı. Bu fotoğrafta, çocuğuna karşı doğru davranan özverili bir anneydi.

Resimde on altı yaşındaydı, hastane önlüğü giymiş, yüzünde gururlu bir gülümseme vardı, sanki Meryem Ana'ymış gibi. Mavi bir hastane battaniyesine sarılmış yeni doğmuş bir bebeği kucağında tutuyordu, terli saçları arkaya toplanmıştı. Bana gösterdiğinde bir an kafam karışmıştı. Resim yıpranmış ve kırışmıştı, sanki çok zaman ona bakmış gibiydi. Arkasında ruj lekeleri bile vardı, sanki bir ara peçete olarak kullanmış gibiydi. Lance'in adını fısıldayana kadar aklıma gelmedi. Tabii ki oydu. İkimizin birlikte çekilmiş pek fotoğrafı yoktu. Hatta dürüst olmak gerekirse, kendimin bebeklik fotoğrafını hiç görmemiştim. Yine de Lance'in bu küçük parçasını saklıyordu. Belki de ona iyi hissettiriyordu.

Ona uzattım, sonra da kollarımı kendime doladım, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir durumdu ve uzun zamandır yalnız kaldıktan sonra, bana yabancı gelen annemin bir parçasını paylaşmak tuhaf hissettirdi. O, şefkatli bir anne değildi. Anaç bir anne değildi. Sadece öyleydi.

Decker ve Lance'in bana sanki bir şey söylememi bekliyorlarmış gibi bakmalarıyla büyük yatak odam küçülmeye başladı. Kekeledim ve açıklamaya çalıştım: "İkinizin fotoğrafını saklamış. Onu isteyeceğinizi düşündüm." Fotoğrafı elimden bıraktığım an, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Fotoğraftan kurtulmuştum. Ondan da kurtulmuştum.

Lance, parlak ama lekeli resmi ters çevirdiğinde, gözleri keşke ben de yaşayabilseydim dediğim bir duyguyla doldu. "Bu bizim resmimiz mi?" diye kekeledi, başparmağıyla resmin kenarını okşarken yüzünde hayranlık ifadesi belirdi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Teşekkür ederim, Blakely. Bu muhteşem... Sözsüz kaldım."

"Yapabileceğim en az şey buydu. Cenaze işlerinde ve arabamı tamir etmede gerçekten çok yardımcı oldun. Şimdi de ayaklarımdan üzerinde durana kadar burada kalmama izin veriyorsun," diye iç çekerek cevap verdim. "Aslında tam da bunu seninle konuşmak istiyordum. Yakında iş aramaya başlayacağım, bu yüzden burada çok uzun süre kalmayacağım."

Yatak odam inanılmazdı ama yine de burada kalmak konusunda kendimi iyi hissetmiyordum. Decker'ın acımasız karşılaşması hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Lance'in iyiliğinin ayrıcalığını kötüye kullanmakla suçlanmak istemiyordum. Belki de annemin olmadığı her şey olmaya o kadar çok hevesliydim ki. Geçmişimdeki acı gerçekler yargılarımı bulandırıyor.

“Gidiyor musun?” diye kekeledi Lance, ellerini yanlarına indirmeden önce, fotoğrafı çabucak unutmuştu. “En azından son sınıfın için kalacağını düşünmüştüm. Odada bir sorun mu var? İstedğin her şeyi değiştirebiliriz. Hatta seni hemen şimdi mobilya ve yeni yatak takımı seçmeye götürebilirim. Kahretsin, ne istediğini sormak için beklemeliydim.”

Şimdi saçmalıyordu ve boşta kalan eliyle sarı saçlarını karıştırıyordu. Decker fırsatı gördü ve hemen söze girdi. “Sen gelmeden önce bana okula gitmeyi planlamadığını söyledi. Lise diplomasını alıp doğrudan işe girecekmiş,” diye alay etti Decker. Ses tonundaki inanmazlığı duyabiliyordum ve dönüp o seksi herifin çenesine bir yumruk atmak istedim.

“Bu doğru mu?” diye sordu Lance kısık bir sesle. Gözleri yere dikilmiş, kararsız görünüyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, acısını hissedebiliyordum. Terk edilme korkusunu. “Okulu bırakmanı istemem. Çok zekisin. Annen hastalanmadan önceki not dökümlerini gördüm. Şimdi bunu bırakamazsın. İstedğin kadar burada kalabilirsin. Eğer benimle rahat hissetmiyorsan, binada sana özel bir daire bile bulabilirim. Sana yardım etmek istiyorum.”

“Hayır, öyle değil,” diye hemen düzelttim. “Bana ulaşmama ve burada kalmama izin vermenize gerçekten minnettarım. Sadece... şu anda evimin neresi olduğundan emin değilim? Ne yaptığımı bilmiyorum. Ve eğer bu iş yolunda gitmezse, bana bakmak zorunda hissetmenizi istemiyorum.”

Lance, sözlerimi anlamak için bir an duraksadı, bu sırada dilini ısırdı. Decker yatağa oturdu ve parmağını sırt çantamın kenarı boyunca gezdirerek, aramızdaki etkileşimi ilgiyle izledi. Bunu sık sık yapacağını, izleyeceğini ve gözlemleyeceğini tahmin ediyordum.

Dikkatimi tekrar Lance'e çevirdim. “Hiçbir yükümlülük hissetmiyorum. Seni tanımak istiyorum. Biyolojik annemi tanımak istiyorum. Seninle bir ilişki kurmak istiyorum. Bunu bir yardımlaşma gibi hissettirmemek için ne yapabilirim? Gururla çalışabilirim. Ama birbirimizi tanıma şansımız bile olmadan seni kaybetme korkusuyla çalışamam.”

Sorunumun gururla hiçbir ilgisi olmadığını herkese haykırmak istedim. Yardım almaktan kendimi üstün gören biri değildim. Sadece o kadar çok kez hayal kırıklığına uğramıştım ki, insanlarda artık iyilik kalmadığına inanıyordum. Ama bunu söylemedim. "Peki, ben kira ödeyeyim mi?" diye teklif ettim. "Kolayca iş bulabilirim. Ve eğer iyi anlaşırsak, burada yaşamak için seve seve ödeme yaparım."

"Kirayı ödeyemezsin," diye mırıldandı Decker, ama Lance onu duymazdan geldi.

"Paraya ihtiyacım yok, Blakely," diye anında yanıtladı. "Şöyle yapalım, burada kaldığın her gün bana annemiz hakkında yeni bir şey anlat? Sadece küçük bir bilgi. Çok saçma olmasına gerek yok. Ben sadece..." diye başladı, söyleyecek doğru kelimeleri ararken duraksadı. "Onu asla tanıyamayacağım fikriyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Ve seni de tanımak istiyorum."

Bir an onun sözlerini düşündüm, sonra bana dik dik bakan Decker'a döndüm. Daha önceki sözlerim üzerimizde bir ağırlık gibiydi. Gerçek Lance'i mahvedecekti. Onun hayallerini yıkacak kişi olmaya bile dayanamayacağımdan emin değildim. Sanırım adil bir takastı. Hayatta kalmak karşılığında acı verici dürüstlük. Lance'e dönerek konuştum.

"Pekala. Bunu yapabilirim. Şimdilik. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Her şey olabilir. Annemiz Sharron hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Annem hakkında bildiğim şeylerin bir listesini gözden geçirdim, zehirli anıları ayıklayıp onun için yeterince iyi olacak bir şey bulmaya çalıştım. İç çekerek sonunda yüzeysel bir şeye karar verdim. "Pankekleri çok severdi. Bir keresinde bir hafta boyunca her akşam yemekte pankek yedik. Pankeklerini şurup içinde o kadar çok tutardı ki, çorbaya benzerdi," diye omuz silkerek anlattım. Ve vay canına, Lance'in yüzü sanki ona altın madeni vermişim gibi aydınlandı. Göğsümde dönüp duran, serbest kalmak için yalvaran yarım gerçeklere rağmen, bu bana bir nebze de olsa iyi hissettirdi.

"Ben de krepleri çok severim! Annemle babam çok şurup koyduğum için benimle dalga geçerlerdi." Yüzü bir an için düşsel bir ifade aldı, sonra parmaklarını şıklattı. "Hepimiz erken bir akşam yemeğine çıkalım. Sokağın aşağısında en iyi krepleri satan bir yer biliyorum. Bayılacaksınız. Ben de cüzdanımı alayım."

Arkasını dönüp, başka bir şey demeden gitti; ona verdiğim azıcık bilgiyle annemin alışkanlıklarını ölümsüzleştirmek için heyecanlanmıştı.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, zihnimdeki fırtınayı dindirmeye ve küçük yarım gerçekleri annemin güzel bir portresine dönüştürebileceğime kendimi ikna etmeye çalıştım. Lance'e çocukluğumun iyimser versiyonunu verebilir ve çirkin tarafını içimde tutabilirdim. Ama daha olumlu şeyler düşünmem gerekecekti.

Decker'ın hâlâ orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Ayağa kalkıp tam arkamdaki yere geçene kadar, yakınlığını hissettiğimde nefesimi tutamadım. Sırtımda adeta sıcaklığını, her şeyi bilen varlığını hissedebiliyordum. Burada geçirdiğim kısa sürede, Lance'in neşeli ve umut dolu olduğu yerde, Decker'ın sisin içinden, tam benim içimden geçtiğini gördüğünü fark ettim. Lance'in umutlarıyla Decker'ın gerçekliği arasında nasıl bir denge kurabileceğimden emin değildim.

"Şimdi doğruyu söyle," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymadım. Gözlerimi ilerisine diktim, arkamı dönüp dökülmek üzere olan gözyaşlarımı göstermeye cesaret edemedim.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Yalan söylemenin daha kolay olacağını düşündüm. Bu adamı tanı mıyordum, ona hiçbir borcum yoktu.

"Ona tatlı dilli, tatlı sözler söyle ama bana dürüst ol. Bunu yaparsan kendini daha iyi hissedeceksin. Anlaşmanın onun tarafı senin başının üstünde bir çatı olmasını sağlayacak, ama bana doğruyu söylersen, gecenin geri kalanında seni rahatsız etmeyeceğim."

"Beni tanı mıyorsun bile," diye yanıtladım, teklifini düşünürken. Lance ve Decker ile lise muhabbetinden, kendimi daha rahat hissedene kadar kaçınmak istiyordum. Geçici ateşkesimiz bir günlüğüne sürebilirdi, ama sonrasında ne olacağını bilmiyordum. Ve tüm bunlara rağmen, gerçek hala içimde erimiş lav gibi kaynıyordu, taşmaya ve yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazırdı. "Sadece bir geceliğine mi?" diye sordum, yüzümü buruşturarak.

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca," diye pazarlık etti ve konuşurken sıcak nefesi boynuma doğru süzüldü. Neden bu kadar önemsedüğinden ya da bu tamamen yabancıya neden boyun eğme ihtiyacı hissettiğimden emin değildim.

"Pekala," diye başladım yavaş ve sakin bir nefes vererek. "Pankekleri ucuz ve yapımı kolay olduğu için severdi. O hafta sadece pankek yediğimizde? Bunun sebebi kahvaltılık yiyecekleri ve şurubu sevmesi değildi. Bankada on dört dolarımız vardı ve yerel, başarılı bir avukatla

randevusu için yeni bir elbiseye ihtiyacı vardı. Hayatımda bir daha hiç pankek yemesem bile, çok iyi olur," diye itiraf ettim.

Decker bana doğru eğildi; sakalının yanağımda olduğunu hissedebiliyordum. Omurgamda bir ürperti dolaştı ve kemiklerimin güçsüzleştiğini hissettim. Ona verdiğim tepki beni şaşırttı. "Aferin kızım," diye fısıldadı, sonra hızla geri çekilip odadan çıktı. Yürürken Decker'ın sırtını izledim, aramızdaki bu ani değişim karşısında ağzım açık kalmıştı. Bir saniye önce çürük bir dişmiş gibi gerçeğimi çekiştiriyordu, bir sonraki saniye ise hiçbir şey olmamış gibi yeni yatak odamdan çıkıp gidiyordu.

Ama aklım hâlâ onun fısıltıyla söylediği övgülerdeydi. "Aferin kızım," demişti.

Nedense, bunu tekrar söylemesini duymak istedim.

Blakely

Sonraki birkaç gün hep aynı şekilde başladı. Yumuşak bir yatakta uyanıp, nerede olduğumu ve neden kendimi güvende hissettiğimi merak ediyordum. Memphis'e taşındığımı hatırlamam her zaman birkaç saniye sürüyordu. Her sabah tereyağı, şeker ve şurup kokusuyla karşılanıyordum. Bundan nefret ediyordum. Ona pankeklerden ne kadar nefret ettiğimi söyleyememekten nefret ediyordum. Çocukluklarımız o kadar farklıydı ki, onun benimle aynı deneyimi paylaşmamasından nefret ediyordum.

Ancak bu farklılıklara rağmen bazı benzerlikler de vardı. Lance, tıpkı annesi gibi yemek yaparken mırıldanmayı severdi. Kreplerini de tıpkı annesi gibi şuruba boğardı. Ayrıca yemek yerken peçetesini tıpkı annesi gibi yumruğuyla sıkıca tutardı.

Bir tür rutine sahip olmak tuhaftı. Annem öldüğünden beri hayatım bir dizi altüst oluşla geçmişti. Uyanıp neyle karşılaşacağımı bilmek güzeldi.

Lance'in benim için yemek pişirmesi düşünceli bir jestti. Üçüncü günde pes edeceğini yarı yarıya bekliyordum ama ısrarcıydı. Paylaştığım azıcık bilgiye tutunduğunu biliyordum ve bir şekilde, birbirimizi tanımaya çalışırken krepler mecazi zeytin dalımız olmuştu. Kreplerden ve temsil ettikleri her şeyden nefret etmeme rağmen, ona annemin hikayesinden küçük parçalar anlatırken onları zorla yediğimi fark ettim. Lance'te beni gülümsetmek isteyen bir şey vardı ve mantığıma rağmen, hareketlerinin ve sözlerinin samimi olduğuna güvenmeye başlıyordum.

Annem hakkında bilgi istemek konusunda da sözünde durdu. Bana bir kahvaltı tabağı uzatır ve hevesli bir çocuk gibi şeker beklercesine orada otururdu. Yaşam durumumuz için bir karşılık olması hoşuma gidiyordu. Eğer ona karşılık bir şey vermediğimi hissetmeseydim, onun dairesinde kalıp, yemeğini yiyip, onun rahatlatıcı rahatlığının tadını çıkarmaktan çok kötü hissederdim. Bu, onun kadar bencil ve açgözlü olmaktan duyduğum korkulardan biriydi. Hayatından bu küçük kesitler nadir bir para birimi gibiydi ve harcama param hızla tükeniyordu. Paylaşacak çok fazla güzel anım yoktu ve sahip olduğum azıcık anıyı da Lance'in istediği anlatıya uydurmak zorundaydım. Geçmişimi biliyordu, sosyal hizmet uzmanımla konuşmuştu, ama insanlarda, annemde iyiliği görmek istiyordu.

Pazartesi günü ona, annemin her yaz yerel karnavala gitmeyi sevdiğini söyledim. Gözlerimi iyice kapatsam, eve getirdiği huni şeklindeki keklerin kokusunu hala alabiliyordum. Aslında hiç gitmediğini itiraf etti. Evlat edinen anne ve babası tanınmış cerrahlardı ve Lance'in güvenliği için önlemler almışlardı, bu beni şaşırttı. Çok özgür ruhlu görünüyordu. Memphis çevresindeki tüm karnavalları araştırdı ve birkaçına gitmemiz için planlar yaptı. Coşkusu ve heyecanı bulaşıcıydı. Lance, memnun etmeye can atan bir golden retriever gibiydi.

Salı günü ona annemin gül gibi koktuğunu söyledim. Doğal olarak, Lance gidip dükkandan düzinelerce gül aldı ve buketleri dairenin her yerine yerleştirdi. Şimdi o koku her nefesimde içimi dolduruyordu. Gittiğim her yerde onun anısını soluyordum sanki. Dikenli sapsarı boğazıma doğru uzanıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Ama Lance mutlu görünüyordu ve nedense bunu sorgulamadım, bu bana yetti.

Çarşamba günü ona annemin birkaç işi olduğunu ama makyaj sanatçısı olmak istediğini söyledim. Neyse ki, diğer işleri hakkında sorular sorsa da, kozmetoloji okuluna gitmem konusunda ısrar etmedi. Çok fazla detaya girmedim. Gelirinin büyük bir kısmının o ay birlikte olduğu zengin, evli adamlardan geldiğini bilmek isteyeceğini düşünmedim. Annem eskiden fahişelik yapan kadınları küçümserdi, ama kendisi de onlardan daha iyi değildi.

Haftanın geri kalanında da durum böyle devam etti. Annem hakkında bir şey söyledim ve o da onu hayata döndürmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ona annemin ölü kalmasını sağlamak için mücadele ettiğimi söylemeye cesaret edemedim. Söylediğim her yarım doğru, ondan kaçınmayı daha da zorlaştırıyordu. Sanki nefesi ensemdeymiş gibiydi.

Annem hayattayken her şeyi kendisiyle ilgili yapardı. Her konuşma kiminle çıktığı, ne giydiği veya hangi yoga pozunu yeni öğrendiğiyle ilgiliydi. Sanki onun üstünlük kompleksini beslemek için kişisel bir dinleyiciydim. Hayatımda neler olup bittiği umurunda değildi, sadece başrolünde yardımcı oyuncu olarak görevimi yerine getirmem önemliydi. Bu çok yorucuydu ve şimdi bile, o yokken, hâlâ onun gölgesindeydim. Bir yanım Lance ile bir ilişki kurmak istiyordu ama o ona o kadar odaklanmıştı ki beni neredeyse hiç tanımıyordu. Onu düzeltmek için de özel bir çaba göstermiyordum. Kendi doğrularımı sıkıca göğsüme saklıyordum, kimseye güvenip onlardan bahsetmekten çok korkuyordum.

Bu sabah mutfığa girdiğimde, Lance yerine Decker'ı ocak başında görünce şaşırdım. Haftanın büyük bir bölümünde yoktu, yeni okul yılına hazırlanmak için toplantılar ve eğitim seminerleriyle meşguldü. Kendime, kibar bir oda arkadaşı olmak için onun alışkanlıklarını ve rutinini öğrenmeye çalıştığımı söyledim, ama bu düpedüz bir yalandı. Odada olduğu sürece gözlerim ondaydı. Nedenini bir türlü anlayamadım. En azından bana artık istenmediğime dair bir şeyler söylememişi.

“Lance nerede?” diye sordum mutfak tezgahına oturup çıtır çıtır bir parça pastırma almadan önce. Tadı dilime değdiğinde rahatladım, artık şurup içinde yüzen krepleri yutmak zorunda kalmayacağım için minnettardım. Bir yanım Decker'ın kreplerin bana annemi ne kadar hatırlattığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti, ama bu düşünceyi hemen sildim.

“Otel inşaat ekibi dün bir aksilikle karşılaştı ve şimdi yapısal bütünlük tehlikeye girdi. Lance bu sabah erkenden tasarımı yeniden değerlendirmek için çağrıldı ve benden bu sabah size eşlik etmemi istedi.” Ben onun sözlerini düşünürken o bir yumurta kırdı ve sarısını tavaya döktü. Bana eşlik etmesi daha çok çocuk bakıcılığı gibi geldi. Lance, buraya alışmamda bana yardımcı olmak istediğini söyleyerek tüm hafta işten izin almıştı, ama içimden bir ses onun kaçıp gideceğinden korktuğunu söylüyordu. Decker'dan benimle gün geçirmesini istemesi de bu hipotezi destekliyordu. Gerçi Decker'ın beni gözetlemekte bir sakıncası olmadığını hissediyordum. Muhtemelen oturma odasındaki düz ekran televizyonu çalmadığımdan ve rehin vermediğimden emin olmak istiyordu.

Decker ocaktan bana doğru döndü ve onu görünce nefesim kesildi. Günün kıyafetlerini giymişti. Koyu renk kot pantolon ve mavi tişörtüyle yakışıklı görünüyordu. Koyu, dalgalı saçları sabah duşundan kalma ıslaktı

ve kendimi saçlarının arasından parmaklarımı geçirmek isterken buldum, ki bu kesinlikle çok saçmaydı.

Hâlâ pijamalarımıydım; üzerimde bol bir tişört ve kısa şort vardı. Lance sürekli kendimi evimde hissetmemi söylüyordu, bu yüzden kıyafet değiştirmeye zahmet etmedim. Eğer beni kahvaltıyla uyandıracak kişinin Decker olacağını bilseydim, görünüşüme biraz daha dikkat ederdim belki. "Ah," diye başladım. "Şey, bana eşlik etmenize gerek yok. Birkaç yerel restoranda iş başvurusu yapacaktım. Lance beni bütün hafta o kadar meşgul etti ki zamanım olmadı."

Lance günümün her dakikasını dolduruyordu. Beni alışverişe götürüyor, şehri gezdiriyor ve hatta bana almayı düşündüğü yeni bir arabaya bakmaya bile götürüyordu. Annemin arabasının manevi değeri olduğunu söyleyerek onu ikna etmeyi başardım. Beni evimdeymiş gibi hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve her fırsatta yardımsever erkeklere karşı olan önyargılarımı bastırmak zorunda kalıyordum. O benim kardeşimdi, bana yardım etmek isteyen bir aile üyesine sahip olduğum için heyecanlanmalıyım, ama bir şey beni sürekli geri çekiyordu. Muhtemelen, Lance ile aynı havayı soluduğum için bile kendimi kötü hissetmeme neden olan o berbat en iyi arkadaşıydı.

Decker, çırpılmış yumurta dolu bir tavayı alıp önüme, ısıya dayanıklı bir altlığın üzerine koyduktan sonra yanımda oturan tabureye geçti. "Aslında daha iyi bir fikrim var. Var mısın?"

"Bu, fikrin ne olduğuna bağlı," diye yanıtladım. Decker'ın sesi seksi bir şekilde uykulu geliyordu ve köşeli çenesinde hafif bir sakal fark ettim. Tabağıma bir kaşık dolusu yumurta koyarken, üzerine biraz peynir serptiğini fark ettim. İki gün önce, yumurtalarımı bu şekilde tercih ettiğimi gelişigüzel bir şekilde söylemişim ve hatırlamasına şaşırdım.

Decker uzanıp bir dilim tost aldı, kolu benimkine değdi. Ekmeğine tereyağı sürerken ona kayıtsızca baktım, gözlerinin sürekli bacaklarıma kaydığını fark ettim. "Şöyle yapalım," diye başladı. "Bana beş doğru söylersen nereye gittiğimizi söyleyeceğim."

"Beş gerçek mi?" diye sordum.

"Bu hafta Lance'e annen hakkında söylediğin her yalan için bana doğruyu söylemeni istiyorum."

Yutkundum. Hayır. Asla olmaz. Lance'e söyleme riskini almak istemiyordum. "Hayır, teşekkür ederim. Sürprizlere bayılıyorum," diye

gözlerimi devirerek cevap verdim ve bir kaşık dolusu yemeği ağzıma tıktırdım.

"Tamamdır. O zaman bana üç doğru söyle, ben de sana arkadaşımın restoranında iş bulayım. O her zaman garson arıyor."

Ağzımdaki yemeği hızla yuttum. Sıcak kahvemden bir yudum alıp, teklifini iyice düşündükten sonra kekeleyerek cevap verdim. "Gerçekten mi? Bunu yapar mıydın?" diye sordum.

Decker gülümseyerek yaklaştı, sonra başparmağını kaldırdı. Ona şaşkınlıkla bakarken, parmağının ucuyla alt dudağımı hafifçe çekti. Şok içinde ağızım aralandı ve göğsümden bir nefes kaçtı. "Orada biraz yemek vardı," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve geri çekildi. Tenim kızardı ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıp yerimde kıpırdandım. Gözleri, parmağının az önce değdiği yerde, sanki bana dokunmak için başka bir bahane arıyormuş gibi, ağzımda kaldı. Alt dudağımı ısırdım, bu da onun hafifçe nefes nefese kalmasına neden oldu.

Öksürerek başını sallayan Decker, soruma cevap verdi: "Bence bir iş senin için iyi olabilir. Daha hızlı ayaklarının üzerinde durmana yardımcı olur. Ben her zaman bir işte çalıştım, hatta ailem her şeyin parasını ödemekte ısrar ettiğinde bile. İşveren iyi biri ve okul programına göre çalışma saatlerini ayarlayabilirler."

"Sana söyledim. Okula gitmek isteyip istemediğimden emin değilim. Hâlâ GED sınavını geçip bu işi bitirebilirim. Ne kadar çabuk mezun olursam, o kadar çabuk tam zamanlı çalışmaya başlayabilirim."

"Bu çok kötü bir plan. Neden ikisini de yapmıyorsun?" diye sordu Decker. "Notlarını gördüm. Biraz çabayla kolayca burs alabilirsin. Yoksa bunun için çalışmaya mı üşeniyorsun?" Sesi alaycı ve kibirliydi. Yani yine benim asalak olduğumu düşünmeye başlamıştık, değil mi?

Açlığım kalmadığı için tabağımı kenara ittim. Beni sinir ediyordu. Tembel mi? Ölmek üzere olan annesine bakan ve 4.0 ortalama tutturan kız bendim. Hastane masraflarını karşılayabilmek ve karavanı koruyabilmek için fabrikada gece vardiyasında çalışan kız bendim. Annesi sosyal hayattan zevk alırken ben sosyal hayattan vazgeçen kız bendim. Daha önce beni mahveden istismarcı bir ilişki yaşadığım için ilişkilerden kaçınıyordum.

Tüm şüphelerimin zehir gibi dudaklarımdan döküldüğünü hissedebiliyordum. Burslar başka çocuklar içindi. Anneleri öldüğünde gülümsemeyen çocuklar için. Anne babalarını kurtarmak zorunda hissetmeyen ve başarısız olduklarında rahatlamayan çocuklar için. "Ya işler

yolunda gitmezse? Ya Lance, şefkatli abi rolünü oynamaktan bıkip benimle hiçbir ilgisi olmasını istemezse? Kendimi korumalıyım," dedim dişlerimi sıkarak, konuşurken Decker'la göz teması kurmaya devam ettim. Son birkaç haftadır kafamda dönüp duran korkuları dışarı atmak hem canlandırıcı hem de korkutucu geldi.

Decker elimi dizime koyarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Lance'i tüm hayatım boyunca tanıyorum. Burada olman konusunda biraz tedirgin olabilirim ama yeniliğin etkisi geçtikten sonra seni terk etmeyecek. Son derece sadık ve iyi niyetli biri. Yardım kabul ederek kendini koru."

"Neden yardım kabul etmemi istiyorsunuz?" diye sordum. "En son konuştuğumuzda beni evden atmakla tehdit ediyordunuz."

"Sanırım Lance için iyi bir aday olabilirsin," diye gizemli bir şekilde yanıtladı Decker.

Yutkundum. Bu kadar güvensiz olmamdan nefret ediyordum; yıllarca verilen sözler tutulmamış ve hayal kırıklıkları sırtıma dizilmiş tuğlalar gibiydi. Bu deneyimler üzerime ağırlık yaparken başka bir şey düşünmek zordu. "Düşüneceğim," diye yanıtladım. "Ve iş teklifinizi kabul edeceğim."

"Harika!" dedi, elini geri çekerken parmaklarını şıklattı. "Üç doğru. Başla." Sonra öne eğildi, yumruğunu çenesinin altına dayadı, sanki odadaki en heyecan verici şey benmişim gibi. Sanki beni incelemek istiyormuş gibi. Koyu renk gözleri değerlendirici ve baştan çıkarıcıydı. Dağınık, koyu saçlarını elimle okşamak istedim.

Başlamadan önce yavaşça nefes verdim. "Annem karnavalları severdi. Mümkün olsa her hafta sonu giderdi. Ama beni sadece bir kez götürdü, o da onu eve bırakmam içindi. Hep arkadaşlarıyla ya da emdiği her kimseyle giderdi. Asla benimle değil," diye iç çekerek cevap verdim. Decker tamamen sessiz kaldı, beni duyduğuna dair tek onayı devam etmem için başını sallamasıydı. Yüzünde acıma aradım, sempatik bir gülümseme ya da hatta tiksinti bekledim. Ama beni karşılayan tek şey anlayış ve devam etme cesaretiydi.

"Lance'e gül gibi koktuğunu söyledim ama bu tam olarak doğru değildi. Sigara içmeyi severdi ve katran kokusunu örtmek için ucuz gül suyuyla kendini spreyleydi." O kokudan nefret ederdim, hep kıyafetlerimde, tenimde, saçımda, ruhumdaydı.

"Ya sonuncusu?" diye sordu Decker, daha da yaklaşarak. İstersem burunlarımızı birbirine değdirebilirdim - ve nedense bunu istiyordum.

“Annem makyajı çok severdi,” diye kekeledim. “Birçok yüzü, birçok maskesi vardı. Tanıştığı herkes yeni bir maskesini görürdü. Onu çıplak haliyle gören tek kişi bendim. Makyajı hiç sevmezdim ama o hep bana bolca sürmeye çalışırdı.”

Decker beni gözlemledi. Gözleri dudaklarımın üzerinden geçti, boynumun kıvrımına doğru indi ve göğüs dekolteme odaklandı. Derin bir nefes aldım, bu da onun kapalı gözlerinin tekrar bakışlarımla buluşmasına neden oldu. Zaman yavaşlamış gibiydi. Bu, hızla atan kalbimle çelişiyordu. Sanki görünmez bir bağ bizi birbirimize çekiyordu, bakışlarının tenimde tüylerin diken diken olmasına neden olan kaçınılmaz bir güçtü bu.

Daha da yaklaştı. "Buna ihtiyacın yok," diye fısıldadı Decker, doğrulup tostundan bir ısırık almadan önce. Bir an yavaş çiğnemelerini izledim ve yutkunurken boğazının hareketlerini takip ettim. Tekrar konuşmadan önce tabağına baktı. "Bu arada, işi sana zaten ayarladım."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ne?" diye sordum inanmaz bir şekilde, içimdeki öfke ve hayal kırıklığı bir anda patladı. "Madem işi zaten sen ayarladın, neden bana bütün bunları anlattırdın?"

"Seni tam olarak anlamadan Lance'i koruyamam, Blakely." Bu sözü beni hem öfkeliendirdi hem de kızdırdı. Sırlarımı kendime saklamayı severdim. Çözülmesi gereken bir harita değildim. Acımı paylaşmak için manipüle edilmek istemiyordum. O benim acımdı. Benim taşıyacağım, benim taşıyacağım, benim yöneteceğim bir acıydı.

"Anlaşılabilecek pek bir şey yok," diye sert bir şekilde yanıtladım.

Lavabodan döndü ve gözlerini devirdi. Yanıma doğru yürüyerek parmaklarını çenemin altına koydu ve başımı yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Temasla yanaklarımın kızardığını hissettim. "Doğruyu söylediğimizi sanıyordum, değil mi? Sen bir bilmece gibisin ve bunun farkındasın."

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Beni tanımıyorsun ki," diye fısıldadım. Belki de işin püf noktası buydu. Daha önce kimse beni anlamaya çalışmamıştı, neden şimdi?

"Belki de sandığından daha çok ortak noktamız vardır, Blakely," diye fısıldadı ve nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordum. Bitmesini istemediğim bir çıkmazın içindeydik. "Git giyin. Bir saat içinde çıkmak gerekecek." Geri çekildi ve kahvaltılık tabaklarımı toplamaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, garip bir duygusal çekişmenin içinde kaybediyormuş gibi hissederek.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Vardiyanız bir saat sonra başlıyor," diye yanıtladı Decker gülümseyerek.

Blakely

Restoran, Lance'in loft dairesinden bir blok ötedeydi, bu da Decker'ın bana oraya gitmem için sadece bir saat önceden haber vermesi göz önüne alındığında iyiydi. İşe kolayca yürüyerek gidebilmem ve benzinden tasarruf edebilmem hoşuma gitti. Ayrıca, şehrin bu bölgesinin gece tek başıma seyahat etmek için çok kötü olmaması da ek bir avantajdı. Gece vardiyasında çalışıyorsam, eve yürüyerek gitmek konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı. Eski Corolla'm Roxy muhtemelen daha fazla dayanamayacaktı. Annem öldüğünden beri son şanzımanına da tutunmuş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, lekeli koltukları ve çatlak ön camı olan o eski arabadan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Decker, vardiyam bittiğinde beni alabilmesi için onu aramamı söyledi, ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Zaten işi bana sağladığı için ona bir borcum olduğunu hissediyordum ve daha da fazla borçlu hissetmek istemiyordum. Tecrübelerime göre, insanlar nadiren karşılığında bir şey beklemeden bir şey verirlerdi ve bu gidişle, ona ve Lance'e hayatımın geri kalanında borcumu ödeyecektim. Bu düşünce içimi rahatsız ediyordu.

Memphis'te gündüz içki içenler, erken saate rağmen tam gaz dışarıdaydı. Sokaklarda yürürken ellerinde bira şişeleri tutuyor ve sohbet ediyorlardı. Sanki parti hiç bitmiyordu. Sporseverler barların etrafını sarmış, kaldırıma taşarak düz ekran televizyonda sezon öncesi bir futbol maçını izlerken bir yandan da bira içiyorlardı. Hangi takımın oynadığını bilmiyordum ama herkes onları destekliyor gibiydi.

Sokak sanatçıları bahşış umuduyla blues tarzı şarkılar söylerken, bir sanatçı da yere tebeşirle duvar resmi çiziyordu. Memphis'i sevdim. İnsanlar kendi ritimlerine göre hareket ediyordu. Bana Teksas'ı hatırlatan o derin Güney misafirperverliğine sahipti, ama aynı zamanda eski şehrimden daha hızlı bir tempoda dans eden canlandırıcı bir canlılıkla doluydu. Lance'in Chicago'dan buraya taşındığını ilk öğrendiğimde şaşırılmışım. Ama Memphis'te sadece birkaç gün geçirdikten sonra bile, buranın çekiciliğini anladım.

Beyaz tuğla üzerine pembe ve mavi renklerle boyanmış, binanın tamamını kaplayan bir çift kanat resminin önünden geçtim. Durup resme baktım, bu güzel portrenin ruh halime nasıl uyduğunu düşündüm. Memphis özgürlük hissi veriyordu ve Lance ile işler yolunda gitmezse muhtemelen burada kalacağıma karar verdim.

Lance'in işe girmeme onay vermesine şaşırdım. Bütün hafta boyunca çalışmama tamamen karşıydı, beni kardeşleriyle vakit geçirme planlarıyla o kadar meşgul etmişti ki başvuru formlarını doldurmaya bile vaktim olmamıştı. Beni evde tutma kararlılığının bir tür güç oyunu olduğundan endişeleniyordum. Bazı erkekler bağımsız kadınlardan hoşlanmazdı, hayatlarındaki insanların onlara o kadar çok bağımlı olmasını isterlerdi ki, kalmaktan başka seçenekleri kalmazdı. Lance hakkında böyle düşünmek istemiyordum ama bu düşünce her fırsatta aklımdan geçiyordu.

Lance'i benim çalışmama izin vermesi için ikna edenin Decker olup olmadığını merak etmeden edemedim. Her ne kadar bir pislik olsa da, düşünce süreçlerimi anlıyordu. Decker kahvaltıda bana tembel demiş olabilir, ama içimden bir ses bana bunun sadece göğsümdeki yarayı daha da derinleştirmek için söylediğini söylüyordu. Decker, yarayı kanatmak ve inceleyebilmek istiyordu, gerçek bir zarar vermek değil. Ayrıca bağımsızlık ihtiyacımı, kimseye bağımlı olmama ihtiyacımı anladığını da hissettim ve bu hoşuma gitti.

Decker Harris'te beni rahatsız eden bir şey vardı. Israrcı ve gözlemciydi. Bunun en yakın arkadaşına karşı bir görev duygusundan mı yoksa benim gibi düzenli olarak projeler üstlenmesinden mi kaynaklandığını anlamadım. Her neyse, bu noktaya kadar olan hayatım beni sürekli şüpheli yapmıştı. Ona güvenmem için yakışıklı bir yüz ve bir işten daha fazlası gerekecekti. Beni çözmeye kararlı olabilirdi, ama ben de ondan uzak durmaya kararlıydım. İnsanlara nadiren güvenirdim ve niyetlerini çözene kadar ona güvenmeye niyetim yoktu.

Restoran, barbekü mekanından çok bara benziyordu. Ön kapıya yaklaştığımda, içeriden yüksek sesli müzik yankılanıyor ve pencereleri sallıyordu. Cumartesi öğlen vakti olmasına rağmen, alkolikler barda sıralanmış, şakalaşüyor ve düz ekran televizyonları izliyorlardı.

Ön girişin yakınındaki tuğlaya kalın kırmızı harflerle "Huck-a-poos BBQ" yazıyordu. Bir an pencereden içeriye baktım, garsonların giydiği kısa şortları ve dar atletleri fark ettim. Kendi kıyafetime baktığımda, buranın tam olarak beklediğim gibi bir yer olmadığını anladım. Decker buraya düzenli olarak gelir miydi? Ne giyeceğimi biliyor muydu? Yüksek sesle konuşan ve birbirlerinin sırtını sıvazlayan birkaç adam, kapıyı açıp içeri girmeden önce beni iterek geçtiler. Tereddütlerimi bir kenara bırakıp onların arkasından gitmeye karar verdim.

Konum idealdi ve garsonluk işlerinde genellikle iyi bahşişler vardı. Üstelik mekan kalabalık olduğundan bolca iş fırsatı vardı.

Parmaklarımı önümde kenetleyerek, siyah göz kalemi dağılmış sarışın bir kadının durduğu hostes masasına doğru yürüdüm. Çok güzeldi. Restoranın adını taşıyan dar askılı tişörtü, iri göğüslerinin üzerinde incecik duruyordu. Sakızını şapırdatarak, konuşmadan önce beni baştan aşağı süzdü. "Tek kişilik masa mı?" diye sordu, biraz küçümseyerek. "Barda da boş oturma yerlerimiz var, ancak kimliğinizi görmem gerekecek."

Ceplerimi karıştırmaya başladım, Decker'ın bana işi vereceğini söylediği kadının adının yazılı olduğu kağıt parçasını bulmaya çalıştım. Çıkardım, karalanmış metni okudum ve sonra konuştum. "Rose'u görmeye geldim?" Sesimin ne kadar belirsiz çıktığından nefret ettim. Genellikle aldığım işler kendi yeteneklerime dayanıyordu. Hiçbir zaman başkası benim için ilk adımı atmamıştı. "Bir arkadaşım benim için bir iş olduğunu söyledi?"

Kız beni bir kez daha baştan aşağı süzdü, gözleri göğüslerimde ve yüzümde oyalandı. "Seni Rose'un yanına götüreceğim. Ama önce biraz makyaj yapsan iyi olur. Güzel kızlar iyi bahşiş alırlar, ne demek istediğimi anlıyorsundur herhalde." Göz kırparak sözünü vurguladıktan sonra, başka birine hostes masasına geçmesi için işaret etti. "Beni takip et," diye ekledi ve koridorda yürümeye başladı.

Duvara dizilmiş düz ekranlarda futbol maçı oynarken, masaların iki yanında turistler oturuyordu. Öğle yemeği kalabalığı en sevdikleri takımları desteklerken, garsonlar da onların arasında dolaşıyordu. Mekanın dekorasyonu rustik ve sıcaktı; her duvarı oksitlenmiş tabelalar, masalarda

oyulmuş baş harfler ve yerde dökülmüş bira vardı. Mekan gürültülüydü ve büyük tepsiler taşıyan garsonlar, boyunlarından ter damlayarak telaşla etrafta dolaşıyordu.

“Bu arada ben Monica,” dedi sarışın garson, sarhoş bir adamın tuvaleti aramasını engellemeye çalışırken omzunun üzerinden bana seslenerek. Adamı doğru yöne çevirmek için kısa bir süre durduktan sonra devam etti. “Rose'un sonunda daha fazla personel işe almasına sevindim. Birkaç haftadır personelimiz yetersizdi ve ek vardiyalar güzel olsa da, arada bir mola vermek iyi olurdu,” dedi. Monica'nın hem tatlı hem de arsız bir Güney aksanı vardı.

“Saatler uygun mu?” diye sordum, bir başka garsonu atlatırken. Köşede birkaç kadın şaraplarını yudumluyor ve yüksek sesle gülüyordu. Bağırان insanlar, düz ekran televizyonlar ve müzik yüzünden duymak zordu.

Mutfakları açan arka kapıya vardığımızda Monica arkasını döndü ve tekrar konuştu: “Tatlım, çalışmak istiyorsan burada yapacak çok iş var. Garsonluk tecrüben var mı?”

Santralde işe alınmadan önce birkaç lokantada çalışmışım. Üniversiteye gitmeyi düşündüğüm zamanlarda, sadece temizlikçi bile olsam özgeçmişimde iyi duracağını sanıyordum. Ama şimdi, hemen hemen her yerde çalışmaya razıyım. “Birkaç restoranda çalıştım,” diye yanıtladım.

“Bana yeter,” diye yanıtladı Monica. “Ben vardiya müdürüyüm, yani muhtemelen seni eğitmekle ben sorumlu olacağım. Umarım çabuk öğrenirsin, çünkü bu akşam yerel bir grup çalışıyor ve herkesin işe koyulması gerekecek.”

Monica kapıyı sırtıyla açtı ve beni telaşlı bir mutfığa götürdü. Beyaz önlüklü adamlar birbirlerine bağırıyor, tabakları fırlatıyorlardı. Ortam çok enerjik ve stresli görünüyordu. Ben de bir şekilde hoşuma gitti. Monica, kendisiyle konuşmaya çalışan, kaslı uzun boylu bir adamı görmezden geldi; adam baştan aşağı onu süzüyordu. Monica beni arka ofise doğru yönlendirirken, Monica adamın varlığını bile fark etmemiş gibiydi.

“İyi şanslar. Rose biraz... farklı biri. Ama bu restoran onun göz bebeği.”

“Farklılıkları seviyorum. Tur için teşekkürler,” diye yanıtladım.

Monica tek bir baş hareketiyle kapıyı çaldı ve beni orada öylece bıraktı. Kaotik mutfaktan geçerek restoranın orta kısmına doğru yürüdü.

“İçeri buyurun,” diye seslendi kapının diğer tarafından. Şaşırtıcı bir şekilde, hafif bir İngiliz aksanı sezdim. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım ve sade, temiz ofise girdim. Restoranın rustik havasına kıyasla, bu ofis

tertemizdi. Bir toz zerresi bile görmediğinden şüphelendim. Dört köşeyi bembeyaz duvarlar kaplıyordu ve beyaz masası mermer bir zemin üzerinde ortada duruyordu. Sanki bambaşka bir binaya girmiş gibi hissettim.

"Sen Blake misin?" diye sordu kibar bir aksanla dolu bir ses. Bakışlarımı masada oturan kadına çevirdim. Uzun, koyu renkli, kıvrıkcık saçları vardı. Beyaz, düğmeli gömleğinin düğmeleri açıktı ve altındaki ten rengi sütyeni görünüyordu. Koyu teni pürüzsüz ve ipeksiydi ve gözleri hem ciddi hem de etkileyici görünen parlak bir kahverengi tonundaydı. Bana beklentiyle bakarken ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Öksürdüğünde bana bir soru sorduğunu fark ettim.

"Ah, evet. Ben Blakely. Decker'ın...arkadaşı?" Gerçekten de öyle miydik? Uzun zamandır kayıp olan kardeşimin seksi en iyi arkadaşı/oda arkadaşı olduğunu söylemek fazla detay vermek gibi geldi.

"Blakely'yi sevmiyorum. Biraz uzun, değil mi? O zaman Blake olsun," diye yanıtladı ve üzerinde "Baş Belası" yazan bir kahve kupasını alıp bir yudum içti.

"Bana uyar," diye omuz silkerek cevap verdim.

Rose kahve fincanını sertçe yere fırlattı ve ellerini beline koyarak ayağa kalktı. "Kızım. Seninle tanıştıktan beş saniye sonra lanet olası adını değiştirdim. Biraz öz saygın olsun!" Bu ani çıkışından o kadar şaşırılmışım ki, sadece orada durup ona bakakaldım.

"Tamam. Adım Blakely, Blake değil. Ama dürüst olmak gerekirse, hep ikinci adım olan Winter'ı kullanmak istedim. Soyadım ise Stewart..."

"Şimdi bu çok fazla bilgi. Hayat hikayeni duymak istemiyorum Blake. Kendini savunmanı istiyorum, tamam mı? Tekrar deneyelim. Sana Blake diyerek hakaret edeceğim ve sen de kibar davranırken net bir sınır çizen bir şekilde beni düzelteceksin. Tamam mı?"

Ben ne biçim bir işe bulaştım böyle? "Tamam mı?" diye yanıtladım, ne istediğinden emin değildim.

Rose ellerini kaldırdı ve bir an şakaklarını ovuşturduktan sonra ifadesini düzeltti. "Ve sahne bitti," diye yanıtladı omuzlarını silkip boynunu çevirirken. "Yeni adın Blake. Blakely çok uzun, değil mi?"

"Bayanım, Blakely diye hitap edilmesini tercih ederim," diye yanıtladım gülümseyerek, yüzümdeki bariz kafa karışıklığının belli olmamasını umarak.

"Bu gerçekten berbat bir durumdu, Blakely. Ama sanırım şimdilik idare eder. Decker haklıydı, çok yardıma ihtiyacın olacak," dedi not defterine bir

şeyler karalarken.

"Affedersiniz, ne?" diye sordum, popomun oturduğu anda gıcırdayan beyaz plastik sandalyeye oturmadan önce. "Buraya iş için geldiğimi sanıyordum?"

"Decker sana birbirimizi nasıl tanıdığımızı anlattı mı?" diye sordu cilveli bir gülümsemeyle ve mantığıma aykırı olsa da aklım Rose'un ne kadar güzel olduğuna geri döndü. Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda, onları yepyeni yatak odamda sevişirken hayal ettim. Aman Tanrım, lütfen bunu durdurun.

"H-hayır, yapmadı," diye yanıtladım kucağında parmaklarımı bükmeden önce.

"Kıpırdanmayı bırak, Blake."

"Blakely," diye yanıtladım ve hemen ardından "hanımefendi," diye ekledim.

"Aferin kızım. Öğrenmeye açıksın. Bununla başa çıkabilirim," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine, sonra defterine daha fazla not aldı. Kağıdın kenarına bir penis çizmeye başlamasını merakla izledim. "Ben Decker'ın yaşam koçuyum. Haftalık seansımızda senden bahsetti ve burada çalışmaya başlamanı önerdim," diye yanıtladı.

"Hem yaşam koçusunuz hem de bar işletiyorsunuz, öyle mi?" diye sordum. Kaşlarımın çatıldığını hissettim.

"Salı günleri köpek gezdiriciliği de yapıyorum."

"Sanırım ben sadece..." diye sesim kesildi, hızla kaçmaya çalışarak ayağa kalktım. Bu kadın deliydi.

"Tekrar otur, Blakely," diye emretti Rose'un sesi. Güçlü ama kibardı. İçimden bir ses bu kadının her zaman istediğini elde ettiğini söylüyordu. Bir an daha kararsızlık içinde plastik sandalyemin üzerinde durdum, sonunda popomu tekrar gıcırtilı sandalyeye oturttum.

"Decker az önce yardımına ve işe ihtiyacın olabileceğini söyledi. Ben de yanında mentorluk da olan, çok iyi bir işletme işletiyorum. Tüm çalışanlarımı hayat yolumdan geçiriyorum ve sen de farklı olmayacaksın. Herkes için uygun olmayabilir ama bence hoşuna gidebilir. Ayrıca, dondurma makinem var ve günde bir tane bedava külahın var. Yani, burada sana gümüş tepside mutluluk sunuyorum, kızım!"

Ağzım açık kaldı. "Yani, dondurma harika bir şey ama ben sadece bir iş istiyorum," diye yanıtladım.

"Neden iş istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, masasının üzerine eğilip göğüsleri açıkta kalacak şekilde başını yana eğerek bana baktı. Derin bir nefes aldım ve ofisinin dünyanın en kötü tütsü karışımı gibi koktuğunu fark ettim. Sanki bir hippy burada bir orgi sırasında kusmuş gibiydi.

"Bilmiyorum. Bağımsız olmak için. Biriktirip kendime bakabilmek için." Eğer bu bir iş görüşmesi olsaydı, hayatımda geçirdiğim en tuhaf görüşme olurdu.

"Ne kadar da sıkıcı," diye yanıtladı Rose başını sallayarak. "Gençsin! Çok fazla endişeleniyorsun." Endişelenmek kanımda vardı. Bir sonraki yemeğimin nereden geleceği veya annemin o gece eve hangi pislği getireceği konusunda takıntılı bir şekilde endişelenmeye şartlandırılmışım, eğitilmişim.

Dişlerimi sıktım. Bu kadın da kimdi böyle? Beni tanıımıyordu, hayatımı bilmiyordu. Bana bir baktı, Decker'ın söylediklerini duydu ve kendi anlatisını oluşturdu. İnsanlardan ve varsayımlarından gerçekten bıkmışım. "Genç yaşta büyümek zorunda kaldım," diye öfkelen dim.

"Bu kadar ciddi olmanız için bir bahane değil," diye yanıtladı elini sallayarak.

"Bu bir bahane değil, bu benim lanet olası hayatım. Çoğu genç için bir iş sadece ek harçlık kazanmak için bir şey olabilir, ama benim için mi? Bu hayatta kalma meselesi. Yani beni işe alıp, bana saçma sapan, özgür ruhlu bir şekilde akışa ayak uydurma dersi vererek kendinizi iyi hissedebileceğinizi düşünüyorsanız, çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Ağzımdan çıkan zehirli sözlerin farkına vardığımda elimi dudaklarıma götürdüm. Rose'un gülümsemesi daha da genişlerken ona baktım. Bir an kalbini tuttu, sonra masasının çekmecelerinden birini hızla açtı. Bir atlet çıkardı ve bana fırlattıktan sonra konuştu: "Monica sana programını verecek. Bence bu harika bir atılımdı, Blakely. Yüksek benliğinin yolculuğunu benimle paylaştığın için teşekkürler." Sonra da küstahça bir şekilde ellerini göğsünde birleştirip dua eder gibi eğildi. "Bir sonraki seansımız için Cumartesi görüşürüz. Bu haftaki görevin bana gerçekten hangi işi istediğini söylemek. Söyleyecek bir şeyin yoksa, hiç işe gelme. O zaman görüşürüz!"

Gömleği kaptım ve ayağa kalktım. Bu işi bana ayarladığı için Decker'ı öldürecek tim. Ona kesinlikle güvenilemeyeceğini zaten biliyordum, ama bu

bunu kesinleştirdi. Lanet olası bir yaşam koçuna ihtiyacım yoktu. Sadece paraya ihtiyacım vardı. Lance'in dairesinden çıkmam gerekiyordu. İhtiyacım olan...

Belki de artık neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Her neyse, onu burada bulabileceğimi sanmıyordum.

Blakely

Sekiz saatlik vardiyamdan sonra eve geldiğimde, sıırıslıklam ter içindeydim; dar, beyaz atletim vücuduma ikinci bir deri gibi yapışmış, karnımın büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu. İş çok yorucuydu. Monica beni iyi eğitti ama akşam yemeğİ telaşı başladığı anda kendi başıma kalıyordum.

Çoğunlukla hızlı tempolu ama kolay bir işti. Sadece birkaç müşteri bana dik dik baktı. Kısa sürede anladım ki, askılı tişörtüm gösteriştten çok serin kalmak içindi. Dışarıdaki barbekü ocakları cehennem gibi sıcaktı ve dördüncü kez yemek almaya gittikten sonra, kendimi diğer birkaç garsonla birlikte on dakikalık bir mola için soğuk hava deposunda saklanırken buldum.

Lance iki saat önce bana mesaj atmış, işten çıkınca aramamı, beni eve kadar bırakacağını söylemişti ama görmemiş gibi yaptım. Decker'ın beni o lanet olası hayat koçuyla tanıştırmasına hâlâ kızgındım ve Lance'e en yakın arkadaşının bir pislik olduğunu söylememeye kendime güvenemiyordum. Buna değmezdi, ayrıca içimden bir ses Lance'in zaten bildiğini söylüyordu.

Kapıyı açtığımda, Lance ve Decker'ı oturma odasında üstsüz bir şekilde, ellerinde Xbox kumandalarıyla televizyona bağıırırken görünce şaşırdım. İlk başta beni fark etmediler, bu yüzden Decker'a bakmak için fırsat kolladım. Eşofman altı kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde duruyordu, altı paket karın kaslarını ve bronzlaşmış tenini sergiliyordu. Ona kızgın olduğumu kendime hatırlatmak zorunda kaldım neredeyse.

“Eve hoş geldin!” diye bağırdı Lance, kumandasını havaya kaldırarak. Kumandanın her tuşuna basıyordu. Kardeşim gözlerini ekrandan ayırmaya cesaret edemiyordu, oynadıkları oyuna o kadar dalmıştı ki. Tipik bir erkekler gecesi gibi görünüyordu. Sehpanın üzerinde birkaç boş bira şişesi ve atıştırmalıklar vardı ve mutfakta boş bir pizza kutusu gördüm. Burası hiç bu kadar dağınık olmamıştı.

Lance ve Decker'ın son derece düzenli olduklarını çok çabuk öğrendim. Lavaboda tek bir bulaşık bile kalmazdı. Yerde tek bir giysi bile yoktu. Onları şimdi, doğal ortamlarında görünce, acaba benim rahat hissetmemi istedikleri için mi her şeyi temiz tutuyorlardı diye merak ettim. Eğer bir gün eski yaşam koşullarımın ne kadar berbat olduğunu dile getirmekte sakınca görseydim, onlara endişelenecek bir şeyleri olmadığını söylerdim. Eski karavanda yerde kaç kere kullanılmış prezervatif ambalajı bulduğumu size anlatamam.

"Video oyun gecesi mi?" diye sordum. "Gitmeli miyim?" Nedense, bu bir tür ritüele müdahale etmek gibi geldi.

“Hayır, neredeyse bitirdik!” diye bağırdı Lance, video oyununda bir arabayı havaya uçurmadan önce. Tavana doğru hızlıca bir yumruk hareketi yaptıktan sonra tekrar kumandasına saldırdı, gözlerini ekrandan bir an bile ayırmadı. Ben de güldüm.

Lance'in aksine, Decker bana ilgisizce baktı, sonra hızla tekrar baktı. Giydiğim şeyi görünce ağzı şoktan açık kaldı. Sanki baş döndürücü bakışlarını vücudumda yukarıdan aşağıya doğru gezinirken hissedebiliyordum. Ateşliydi. Yanlıştı. Ancak dikkatsizliği onun sonunu getirdi. Lance, oynadıkları atış oyununda onu öldürdü, bu da kardeşimin kanepede olduğu yerde çığlık atıp dans etmesine, Decker'ın ise küfretmesine neden oldu.

Lance sehpanın üzerindeki birasını alıp bir yudum almak için uzanırken Decker, "Üzerinde ne var böyle?" diye sordu.

“Bunu bilmelisin! Bana işi sen buldun. Bu benim üniformam,” diye cevap verdim gözlerimi devirerek ve sırtımdan aşağıya doğru akan iğrenç ter izini göstererek hafifçe döndüm. Koltuğa doğru yürürken homurdandı ve dudağını ısırды. Bir yanım onu hazırlıksız yakalama fikriyle dans etmek istedi ama biliyordum ki bu ince şok kısa sürecekti. Sohbet edecek havamda değildim ama Lance ile biraz sohbet etmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden koltuğa doğru ilerledim.

Lance, kaşlarını onaylamaz bir ifadeyle çatarak ve beni baştan aşağı süzerek, "Lütfen bana kız kardeşime striptiz kulübünde iş bulmadığını söyle," diye yanıtladı.

Lance, oturmam için kenara çekildi ve kumandasını bırakmadan önce başını salladı. İkisinin arasına yerleştim ve açık cips paketine uzandım. Bir avuç alıp, Decker'ın daha dik oturmasına neden olan memnuniyet dolu bir iniltiyle ağzıma tıktırdım. Bar o kadar kalabalıktı ki öğle yemeği molası verecek vaktim yoktu, zaten vermezdim de. Rose'dan her ne pahasına olursa olsun uzak duruyordum.

Beni bulduğu tek seferde, "Blake, kambur durmak saklanmak isteyenler içindir. Omuzlarını geriye at. Sen korkusuz bir kadınsın. Kükre, kahretsin!" dedi. Sonra da Monica ile sohbet etmek için dans ederek uzaklaştı.

"Aslında oraya hiç gitmedim. Rose ile seanslarımız için parkta buluşuyoruz," dedi Decker yutkunarak, gözleri siyah sütyenimin askılarında oyalanıyordu. Başını salladı ve sanki onu gücendirmiş gibi televizyona bakmaya başladı. "Ama belki de bu kötü bir fikirdi."

"Kötü fikir mi? Sence de öyle mi? Şuna bir bak," dedim ona doğru dönerken, tamamen açıkta duran kaslı karın kaslarını görmezden gelmeye çalışarak. O kadar yakındım ki, istesem yalayabilirdim. Ama kesinlikle istemedim. Rastgele bir yalama, tüm hafta boyunca içinde bulunduğum yaslı kız havasına ters düşerdi. Gerçekten de adil değildi. Adamın kası, eski erkek arkadaşımın klasik arabasından daha fazlaydı. "Rose tarafından hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyorum. Ben bir iş istedim, lanet olası bir yaşam koçu değil. Neden bir yaşam koçuna ihtiyacın var ki?" diye sordum.

Decker gülümsedi ve yanağındaki gamzeyi ve yüzündeki belirgin çizgileri fark etmemek elde değildi. Ne kadar seksi görüldüğünden nefret ediyordum. "Rose bir gün beni bir kahve dükkanında yalnız otururken gördü ve yanıma oturdu. Bir saat içinde bana yeni yaşam koçum olduğunu ve yardımına ihtiyacım olduğunu söyledi. Yöntemleri tuhaf ama ondan bazı güzel hikayeler öğrendim. Ona senden bahsettim ve seni kanatlarının altına alacağını söyledi. Sorun ne anlamıyorum."

"Sorun şu ki," diye başladım, "o tamamen deli."

"O deli değil. Sadece eksantrik."

"Kool-Aid'den yudumlayan adam böyle diyor," diye karşılık verdim sırıtarak.

Yanımda oturan Lance, bir yudum daha bira almadan önce kıkırdadı. Ben de cesaretleterek Decker'ın yarı dolu şişesini kaptım ve bir yudum

almak için dudaklarıma götürdüm. Doğal olarak, o pislik suratını asarak şişeyi elimden kaptı ve bir dikişte içti.

Şişesi boşaldıktan sonra tıslayarak, "Reşit olmayanlar içki içemez, serseri," diye karşılık verdi. Dudaklarını elinin tersiyle silmesini izledim ve kendimi kendi dudaklarımı yalarken buldum. Gözleri hareketime odaklandı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Pislik herif. Bu adama karşı vücudumun tepkisini bir şekilde kontrol etmem gerekiyordu.

"Annem beni içki almaya gönderirdi. Arkadaşları geldiğinde bira almaya göndermesi için bana sahte kimlik bile yaptırmıştı. Sanırım senin o ılık içkinden bir yudum alabilirim," diye gözlerimi devirerek cevap verdim, sonra Lance'in şok olmuş nefesini duyunca neredeyse kendime tokat atacaktım.

"Bekle, ne?" diye sordu Lance, bileğimi kavrayıp beni tamamen kendisine dönmeye zorlamadan önce. Mavi gözlerinde endişe vardı ve tüm neşesinin bir anda yok olduğunu izledim.

Decker'ın heyecanla donup kaldığını hissettim. Kahretsin. Annemi Lance'in istediği gibi iyi, dürüst bir kadın gibi gösterecek o güzel küçük yalanları söylemem gerekiyordu. Bütün hafta boyunca ördüğüm sihirli illüzyon soluyor, geriye şapkasında ölü bir tavşandan başka bir şey kalmayan bir adam bırakıyordu.

"Şaka yapıyorum," diye yanıtladım zoraki bir sırıtışla, gerçeği bu kadar çabuk ağzımdan kaçırdığım için kendimden biraz nefret ediyordum. Annemin hayatının gerçekliğini Lance'ten saklamak, başlangıçta beklediğimden daha zor oluyordu. Durumu kurtarmaya çalıştım hızla. "Bunu yapmadı." Aptal gibi aceleyle konuşuyordum.

Lance bir an bana baktı, mavi gözleri beni inceliyordu. İlk defa gerçekten beni gördüğünü, bizi bir araya getiren kadını değil de beni gördüğünü hissettim. "Doğru," diye fısıldadı, sesi boğuktu ve başını salladı. "Bana bir hikaye borçlusun."

Başımı salladım, ona başka ne söyleyebileceğimi düşünmeye başladım. "Ah, şey..." diye başladım. O kadar hazırlıksız yakalanmışım ki ne diyeceğimi bilemedim. Birdenbire dünyanın yükü omuzlarımda gibi hissettim. Lance'e hoş bir tablo çizmek beni çok yoruyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Sırtıma bir elin dokunduğunu hissettim. Decker. Nedense, o küçük dokunuş bana Lance'in duyması gerekeni söylemem için yeterli gücü verdi. "Annem çizgi dansı yapmayı severdi. Sürekli yeni adımlar öğrenirdi. Dans

pistinde dönüp durmaktan botlarında delikler oluşmuştu. George Strait'e adanmış bir köşesi vardı ve her gece yatmadan önce fotoğrafını öperdi."

Lance yumuşadı, önceki çekinceleri kayboldu. "Bir ara dansa gitmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle, umut ve iyilikle dolu.

"Bunu çok isterdim," diye yalan söyledim. Bir daha asla dans kulübüne adım atmak istemiyordum. Son gittiğimde, annemin adamlarından biri bana dokunmuştu. Düşünmesi bile midemi bulandırıyor.

"Pekala, ben uyumaya gidiyorum. Çok geç saatlere kadar birbirinizi öldürüp ucuz bira içmeyin sakın. Rose yarın masa başında meditasyon için bir saat erken gelmemi istiyor. Bu hijyenik olmaz, değil mi? Restoranındaki masalarda oturup 'ommm' diye inlemek?" Decker'a baktım, yüzünde memnun bir sırıtiş bekliyordum ama bunun yerine kafası karışmış görünüyordu.

"Kesinlikle hijyenik değil. Bu kadınla tanışmak istiyorum," dedi Lance gülerek. Onun bu neşeli tavrını anladım ve işe koyuldum.

Ayağa kalkıp bacaklarımdaki Cheeto tozunu silkeledim, turuncu tozun oradaki tere yapışmasını izledim. "Dileklerinize dikkat edin. O da kendini sizin hayat koçunuz ilan edecek," dedim. "İyi geceler."

"Kulağa eğlenceli geliyor. İyi geceler!" diye seslendi Lance, ardından bana içten bir gülümseme gönderdi; ufak hatamdan kaynaklanan tüm endişesi sanki unutulmuştu.

"İyi geceler," diye yanıtladım hafif bir gülümsemeyle. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama konuşmayı kurtarabildiğim için de minnettardım.

Günün yorgunluğu ayaklarımı kurşun gibi ağırlaştırmış, odama doğru yürüyordum. Ve parmaklarım kapı koluna değdiği anda, arkamda sıcak bir varlık hissettim.

Katlı.

Peşimden geleceğini tahmin etmişim. Arkamı dönme zahmetine girmedim. Üstü çıplakken ona karşı öfkeli tavrımı sürdürmeye kendime güvenemezdim. Bunun yerine, kapıyı açıp içeri girdim, peşimden gelip gelmemesi umurumda değildi.

Kapımın tık diye kapanmasını duyduğumda, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Komodinin önünde durdum ve yansıma bakarken sıkı topuzumu çözdüm. Arkamda, anlayamadığım bir ifadeyle beni süzdüğünü görebiliyordum.

"Yalan söylemiyordun, değil mi?" dedi. Bu bir soru gibi gelmedi. Dürüstlüğü ayaklarımın dibine kurşun gibi bıraktı.

"Hayır."

"Lance'e neden yalan söylüyorsun?"

Arkamı döndüm, saçlarım yüzümün etrafında karmakarışık bir haldeydi. Decker'a gerekenden biraz daha uzun süre baktım. Göğsü her nefeste düzenli bir şekilde inip kalkıyordu ve gözlerim bir kez daha eşofmanının vücudunda nasıl düşük durduğuna takıldı. Decker Harris inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı.

"Anneme neden onu terk ettiğini sorduğumda ne dediğini biliyor musun?" diye sordum. "Daha iyi bir hayatı olmasını istediğini söyledi. Ona sunabileceğinden daha fazlasını hak ettiğini söyledi. Sanırım şimdi bile onun isteklerini yerine getiriyorum. O, annemin o halini bilmek istiyor ve ben bu yanılsamayı bozmak istemiyorum. Annem şefkatli bir anne değildi. Bencil, kendine düşkün ve zalimdi. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Decker bana doğru bir adım daha yaklaşırken. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bir adım daha atsaydık birbirimize dokunacaktık.

"Ama Lance'in bunu bilmesine gerek yok. Belki yeterince yalan söylersem, onun ne kadar berbat biri olduğunu unutmaya başlayabilirim."

Decker, sanki gözlerimin önünden saçımı çekmek istiyormuş gibi elini kaldırdı. Ama kendini durdurdu ve bunun umrumda olup olmadığından emin değildim. Hala öfkeli ve beni çözmeye kararlı görünüyordu, ama orada başka bir şey de vardı. "Bana bir gerçek söyle," diye fısıldadı bunun yerine.

"Dans etmekten nefret ediyorum," diye fısıldadım, bu sefer bu küçük dürüstlük için bana rüşvet bile vermesine gerek kalmadığına şaşırımtım.

"Neden?"

"Çünkü geçen sefer beni şoförü olarak dans salonuna sürüklediğinde, yanındaki kadın bana sarktı," diye yanıtladım ve bu da Decker'ın bakışlarını koruyucu bir öfkeyle alev alev yaktı. Ama bu boş bir histi. Erkekler, tacize uğramış kadınlarla olaydan sonra ilgilenme konusunda acı verici derecede sıradandı. Ne yazık ki, en çok ihtiyaç duyduğum anda kimse yanımda değildi.

"Ne yaptı?" diye sordu Decker, bir adım daha yaklaşarak. Göğsü benimkine değdi ve vücudumda sürekli bir sıcaklık yükseldiğini hissettim.

"Bunu tekrar etmemi isteme. Ve umursuyormuş gibi davranma. Kapıyı çaldığım anda beni tamamen çözmüştün. Bu geçici, unutma? Lance'e istediği hikayeyi vereceğim, sonra da başından defolacağım. Sadece üzücü bir hikayenin seni umursadığını sanma."

Decker bana aşağıdan baktı, yavaşça gezinen gözleri beni süzüyordu. Nefesim kesildi ve gergindim. "Bir sonraki izin günün ne zaman?" diye sordu, beni şaşırtarak. Bana kızacağını, yanıldığımı kanıtlayacağını veya beni paramparça edeceğini beklemiştim.

"Salı," diye yanıtladım.

"Güzel. Hiçbir plan yapma. Seni bir yere götürüyorum," diye yanıtladı, dudaklarını ısırıp geri çekilirken, sıcaklığını da beraberinde götürdü. Sanki yeniden nefes alabiliyordum.

"Seninle bir yere gitmek istediğimden emin değilim," diye yanıtladım, kollarımı göğsümde kavuşturup istemeden göğüslerimi yukarı doğru ittim. Gözleri göğüs dekolteme kayd, sonra tekrar bana döndü.

"Çok kötü," diye yanıtladı alaycı bir gülümsemeyle, kafa karıştırıcı kişiliğini de beraberinde götürerek odamdan ayrıldı.

Çok mu kötü? Çok mu kötü? Decker Harris kafa karıştırıcı derecede seksi bir herifti ve bundan ne kadar hoşlanmaya başladığımı hiç beğenmedim.

Kath

Onu görmek için erkenden kalkmadım.

Hayır. Ben değilim.

Normalde Pazar sabahları saat altıda uyanırdım. Normalde göğsümdeki gerginliği atmak için koşuya çıkardım. Normalde mutfak masasında oturup, sapık bir manyak gibi koridora bakardım.

Uyandığı anı anladım. Lance'in çatı katının ince duvarlarından alarminin çaldığını duyabiliyordum. Yatak odasından çıkıp esneyerek koridordaki banyoya doğru yürürken, stratejik ama umursamaz bir bakışla ona doğru baktım.

Tamamen mahvolmuştum. Yaşı zaten bir sorundu, ama bunun üzerine bir de Lance'in küçük kız kardeşi olması eklenince, onu tamamen ulaşılmaz kılıyordu. Üstelik, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan bile emin değildim. Ben bir bilim insanıydım—Princeton'da Kimya ve Biyoloji çift anadal yapmıştım. Bir şeyleri çözmeyi, molekülleri parçalayıp anlamaya çalışmayı severdim. Peki ya Blakely? O, çelişkilerle dolu bir bilmeceydi, kavrayamadığım bir deneydi ve kavramak isteyip istemediğimden de emin değildim.

Banyoda suyun aktığını duyabiliyordum ve aklım sürekli onun o lanet duşta nasıl görüldüğünü, su damlacıklarının dolgun göğüslerinin üzerinden nasıl aktığını merak ediyordu. Hayır. Oraya hiç girmeyeceğim. Bir dakika bile olsa asla. Kendine çeki düzen ver, Decker.

Blakely ilk ortaya çıktığında, onu tamamen avucumun içine almıştım. Uzun zamandır kayıp bir kız kardeş birdenbire ortaya çıkıp Lance'in evine yerleşmek mi istedi? Ben de şöyle düşündüm: Hayır, olmaz.

Lance ve benim gibi insanlar, doğduğumuz günden beri kapılarımızı zorlayan araba hırsızlarıyla boğuşuyordu. Ben belki de berbat bir öğretmendirim, ama miras fonum, rahat özel okul maaşımın birkaç yüz yıllık bedeline, hatta daha fazlasına denk geliyordu.

Bizler, ebeveynlerimizin bize verdiği para ve övünme haklarından uzak duran, sade hayatlar yaşayan sade insanlardık. Ama bu, herhangi bir arkadaşlığa, herhangi bir ilişkiye körü körüne girebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Memphis'e taşındığımızda, bunların hepsinden kaçtık, ama elbette Blakely ortaya çıkıp dünyamızı alt üst etmek zorunda kaldı.

Banyo kapısı açıldı ve bir buhar bulutu yükseldi. Ve kahretsin! Kıvrımlı vücuduna havlu sararak dışarı çıktı ve hızla yatak odasına girdi. Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar masaya sıkıca tutundum. Bana ne oluyordu böyle? Bir şey yapmam gerekiyordu. Bu evden defolup gitmeliydim, belki bir otele falan gitmeliydim.

Hayır. Bu olmazdı. Lance benim için bir kardeş gibiydi ve ona göz kulak olmam gerekiyordu.

Ya da en azından kendime öyle söylüyordum. Blakely'nin ne olduğunu bir türlü çözemiyordum. Ondan bir şey yapmasını beklediğim her seferinde, tam tersini yapıyordu. Onun gerçekliğini paramparça ediyordum ve her lanet olası katman, dairemizde dolaşan işkence görmüş kız hakkında yeni bir anlayışa götürüyordu beni. Ama beni asıl büyüleyen kısım bu bile değildi. Ölen annelerinden Lance'i kendi tuhaf yöntemleriyle korumak istediğini iddia etmesiydi. Buna inanıp inanmadığımdan emin değildim, ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Günaydın," dedi uyuklu bir sesle, saçlarını havluyla kurularken ve yalınayak bana doğru yürürken. Makyaj yapmaya zahmet etmemişti, zaten ihtiyacı da yoktu. Garip bir şekilde samimiydi. Tamamen yabancı biriyle yaşıyordum ama ikimizi de etkilemeye bile çalışmıyordu. Her zaman lanet olası pijamalarıyla dolaşıyor, kendi kendine mırıldanarak kalçalarını sallıyordu ve bu beni çıldırtıyordu. Bu sabah iş kıyafetini giymişti. Rose'un Blakely'nin o kıyafeti giyeceği bir barı olduğunu bilseydim, ona asla o işi vermezdim, milyon yılda bile. Bir manastırda çalışması gerekiyordu.

"Günaydın," diye homurdandım, onu görme düşüncesinin beni sabahın köründe uyandırıp sadece ona bakmak için canımı sıkmasına

sinirlenmiştim. Kahretsin, bunu kendime gerçekten itiraf mı ediyordum şimdi? Tam anlamıyla mahvoldum.

"Pazar günü için erkenden kalkmışsın," dedi kendine bir fincan kahve doldurmadan önce.

"Gne koşarak başlamayı severim," diye yalan söyledim. Aslında güne oral seksle başlamayı severdim ama bu mümkün değildi.

"Demek sen de o insanlardan birisin," diye karşılık verdi muzip bir ifadeyle, buzdolabını açıp krema almak için eğilmeden önce. Kalası havada duruyordu ve gözlerimin ona doğru kaymasını engellemek için asitle yakmak istedim.

"Bunun anlamı ne?" diye sordum.

"Eğlence için koşan insanlara güvenmiyorum. Hepiniz mazoşistsiniz," diye yanıtladı elini tembelce sallayarak, ardından bardağına kremayı yavaşça döküp kaşıkla karıştırdı.

"Sağlıklı olmanın hiçbir sakıncası yok," dedim. Spor yapmayı pek sevmezdim ama sağlıklı bir yaşam tarzına sahip olmak küçük yaşlardan itibaren içime işlemişti. Babam gençliğimin büyük bir bölümünde profesyonel basketbol oynadı ve onun izinden gitmesem de, spor yapmak aramızda bağ kurduğumuz bira şeyden biriydi.

Tezgaha yaslanmış, kahvesini yudumlarken basketbol şortuma ve atletime bakışlarını izledim. Kr değildim. Kadın nüfusunun büyük çoğunluğu üzerinde ne gibi bir etkim olduğunu biliyordum. Öğrencilerimden aldığım anonim aç mektupları bunun kanıtıydı, gerçi bunu asla aklımdan geirmemiştim. Ben sapık biri değildim. Genellikle kendinden büyük kadınları tercih ederdim—hem yatak odasında hem de dışında kendine güvenen kadınları. Bunu düşünmek bile etik dışı olurdu, yine de işte buradaydım, Blakely'nin dudaklarının benimkine nasıl pşeceğini hayal ediyordum—

"Peki, salı günü beni nereye götürüyorsun?" diye sordu boynunu çevirerek. Gözlerim köprücük kemiğinin belirgin çizgilerinde gezindi ve göğüs dekoltesine indi. Bana bir soru sorduğunu fark edince gözlerimi hızla yukarı kaldırdım.

"Ha?" diye sordum, kendi kulağıma bile aptalca gelecek bir soruydu bu.

"Dedim ki," diye başladı, tezgahıtan uzaklaşıp mutfak masasına doğru yavaşça yürürken. Oturduktan sonra devam etti: "Salı günü beni nereye götürüyorsun?"

Ah. İşte tam da ihtiyaım olan fırsat oradaydı.

“Bana başka bir gerçek söylersen ben de söylerim,” diye yanıtladım alaycı bir gülümsemeyle. Ne olduğunu bilmiyorum ama onun geçmişini duymak adeta bir uyuşturucu gibiydi ve bir doz daha almak istiyordum. Hikayesine, onu harekete geçiren şeyleri öğrenmeye bağımlıydım. Başlangıçta kendime bunun Lance'i korumak istediğim için olduğunu söylemiştim ama şimdi o kadar emin değildim.

"Sen ve bu gerçekler. Yeterince bıkmadın mı?" diye sordu, sesini adeta göğsümde hissedebiliyordum.

“Hayır. Söyle bana,” diye ısrar ettim, sesimdeki gerginliği ya da daha fazlasını isteme isteğini duymamasını umarak. Lance'in eski kız arkadaşından, ondan binlerce dolar çalan metamfetamin bağımlısından bile daha kötüydüm.

“Şöyle yapalım,” diye başladı, parmağıyla kahve fincanının kenarını okşarken. “Sen bana kendi doğrularından birini söyle, ben de sana kendi doğrularımından birini söyleyeyim.” İlk tepkim ona defolup gitmesini söylemek oldu, ama bu ani tepkinin ağzımdan dökülmesine izin vermeden kendimi durdurdum.

"Gerçeklik payı var mı?"

“Herhangi bir şey. Ama asıl merak ettiğim, kardeşimle olan arkadaşlığınız. Çok... koruyucusunuz. Bunun bir kaynağı olmalı. Ya en yakın arkadaşınıza çok aşıksınız ya da aranızda bir geçmiş var. Hangisi?”

Sorabileceği onca şey arasında, Lance hakkında bilgi edinmek istedi. Etrafına ördüğüm duvarın bir tuğlası daha toz oldu.

“Lance ve ben varlıklı bir mahallede büyüdük. Hiçbir şeyden mahrum kalmadık. Başarılı olmak için gerçekten çok çaba sarf etmemize gerek kalmadı. Hayat bize adeta altın tepside sunuldu. Ama her şey kolay değildi,” diye omuz silkerek söyledim.

"Neden?"

“Çünkü dünyaya sahip olduğunuzda herkes onu sizden almak ister,” diye yanıtladım parmaklarımı çıtlatmadan önce. “Sıra sende.”

Bir an orada oturdu, dürüstlüğümün etkisinde kaldı. Yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa, anlattıklarımından hoşlanmamıştı. Bu bir ilkti. Genellikle, zengin bir aileden geldiğimizi duyan herkes bize canı pahasına yapışmak isterdi. Bu durum, babamın kariyeriyle birleşince, genellikle gözlerinde pırlanta yüzükler olan kızlarla sonuçlanırdı.

Çocukluğunun ne kadar berbat geçtiğini anlatmasını, benim ayrıcalıklarımın onun çektiği acılar arasındaki farkları karşılaştırmasını

bekliyordum ama yapmadı. "Büyüyünce bilim insanı olmak istiyordum."

"Ne tür?"

"Bir şeyler keşfeden türden. Belki bir ilaç şirketinde çalışırım. Annemin tedavilerinden sonra, çok iyi para kazandıklarını çabucak öğrendim. Kanseri falan tedavi edebilirim," dedi elini savurarak. Bu pek inandırıcı gelmedi.

"Peki ya şimdi? Şimdi ne yapmak istiyorsunuz?"

"Bana başka bir gerçek söyle, ben de ona cevap vereyim."

Ha, demek şimdi pazarlık mı yapıyordu? Bu meydan okuma karşısında göğsüm kızardı. "Babam profesyonel futbolcuydu."

"Bu sporu hiç sevmedim aslında. Şimdi bana kendinle ilgili, egonla veya başkalarının başarılarıyla ilgili olmayan bir şey söyle."

"Sence egom mu var?" diye sordum öne eğilerek. O da benim duruşumu taklit etti, göğüslerini masaya yaslayarak uzun süre bana baktı. Kendimi zor tutarak tişörtünün içine bakmamaya çalıştım. O cevabını düşünürken ben de kahvemden bir yudum aldım.

Sonra hırıltılı bir sesle, "Bence egon o kadar büyük ki yürürken yere sürünüyor. O kadar kendini beğenmişliği sırtında taşımak zor olmalı," dedi. Şok içinde kahvem avucuma tükürdüm, tam bir aptal gibi görünüyordum. Ne demişti bu kadın? Egoma yapılan göndermeyle penisim gururla sertleşmişti ama onun benim hakkımdaki düşünceleri egomu fena halde yaralamıştı.

"Ben her zaman öğretmen olmak istemişimdir. Sıra sende," diye kekeleydim, konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye çalışarak.

"Teksas'tan bir an önce defolup gitmeyi hep istedim."

"Bu bir iş değil," diye espri yaptım.

"Bu gerçek değil. Bana çok önemli bir şey anlat, ben de en derin, en karanlık sırlarımı ortaya dökeyim, Bay Harris," diye yanıtladı baştan çıkarıcı bir tonda, ya da en azından bana baştan çıkarıcı ve ateşli geldi. Pantolonumda penisim kıpırdandı ve ona sakın olmasını söyleme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Belki de bu sadece uykulu sesiydi. Belki de benim hissettiğim çekimi o hissetmiyordu.

"Pekala," diye dişlerimi sıktım. "Lance dokuzuncu sınıfta hayatımı kurtardı. Babamın aşırı hayranlarından biri silahla evimize girdi. Lance o gece bizde kalıyordu ve annemle beni vurmadan önce o kaltakla mücadele etti." Geriye dönüşler. Silah sesleri. Çığlıklar. Dehşet. Hepsi mideme bir yumruk gibi indi. Gözlerimi sıkıca kapattım, Lance'in üzerine düştüğünde kolunun kırılma sesini hala hatırlıyordum. Bahsetmediğim şey ise babamın

onunla yattığıydı. Tek gecelik bir ilişkiydi ve bir türlü bitmiyordu. Vücudumun terden sıırıslıkla olduğunu hissettim. Sonrasında olan her şeyin hatırlatıcıları üzerime bir yük treni gibi çöktü. Annemin alkol bağımlılığı. Babamın bağırmaaları. En iyi şekilde savunma yapabiliyordu.

“Decker,” diye fısıldayan bir ses duyuldu. “Decker!” diye bağırdı. Gözlerimi kırıştırdım. Tekrar kırıştırdım. Üçüncü kez kırıştırdıktan sonra tırnaklarımı bir kez daha masaya sapladım. Gözlerim, benim kadar korkmuş görünen Blakely'ye döndü. “Doktor olmak istiyorum.”

Duman dağıldı. Çıgıllıklar dindi. "Doktormuş, ha?" diye kekeledim.

"Beni fazla önemsemeyin. Bunun sebebi annem hastanedeyken bir doktorun hayatımı değıştirmesi değıl. Sadece berbat el yazıma en uygun mesleğin bu olduğunu düşünüyorum."

"Dur, ne yani? El yazının kötü olduğu için hayalindeki işi mi seçiyorsun?" diye sordum başımı sallayarak, önceki tüm düşüncelerim silinip gitti.

“İşte bu yüzden hayalimdeki iş, Decker,” dedi ayağa kalkıp kahve fincanını lavaboya koymadan önce. Ailemi sormadı. Ne olduğunu ya da aklımın az önce nereye gittiğini sormadı. Daha iyisini bilmeseydim, dikkatimi dağıttığını söylerdim. Neden böyleydi ki? “Bu bir hayal. İstedigimi yapabilirim. Ama gerçek hayatta? Rose ile bu işte kalırsam şanslı sayılırım.”

Evet. Bunu göreceğiz. Birdenbire, çalıştığım okulun kabul süreciyle ilgili bilgilerimi hızla gözden geçirmeye başladım. Onun cevabı ve kayıtsızlığı beni kararlı kıldı.

Koridorda benden uzaklaşırken, "Salı günü için hâlâ planımız geçerli mi?" diye sordum. Çok çabuk gitmesi hoşuma gitmemişti.

“Evet, sanırım,” diye karşılık verdi. Ve yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda, tüm o kötü anılar bir anda zihnime doldu.

Evet. Kesinlikle mahvoldum.

Blakely

"Beni buraya mı götürmek istiyordunuz?" diye sordum, Decker'ın klasik arabası, siyah boyası ve parlak kromlarıyla gösterişli bir makine, büyük ve modern bir okulun önüne yanaşırken. Bakımlı çimenler ve beyaz beton dış cephe, binayı cilalı ve davetkar gösteriyordu, ama yine de gözüm ürperdi. Ön kapının üzerinde, okulun adını taşıyan bir arma asılıydı: Memphis Matematik ve Fen Bilimleri Akademisi, kısaca MAMS.

Decker gözlerini devirdi, arabayı park ettikten sonra koltuğunda dönerek bana baktı. "Okul için laboratuvarları hazırlamam gerekiyor. Sana kısa bir tur yaptırabilirim, sen de her şeyi kurmama yardım edebilirsin diye düşündüm."

Beklenmedik bir gelişme daha yaşayınca sinirlenmeye başladım. Önce, sırlarımı anlatmam için yaptığı sinsi rüşvet vardı. Şimdi de, henüz hiçbir karar vermemiş olmama rağmen beni okula götürüyordu. Decker, yüzünde hafif bir sırıtışla beni açıkça izlerken dudağını ısırды. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

"Sana yardım etmek istediğimi kim söylüyor ki? Ayrıca, bir öğretmenin cumartesi gününü kampüste potansiyel bir öğrenciyle yalnız geçirmesi garip olmaz mıydı?" diye alay ettim. Rahat ifadesi bir anlığına değişti ve karanlık gözlerinde beliren şüpheyi eğlenerek izledim. Yakaladım onu.

Kontak anahtarlarını çıkardıktan sonra kapıyı kendinden emin bir şekilde iterek açtı. "Uygunsuz bir şey mi ima ediyorsun?" diye sordu, içimde hissettiğim derin bir sesle. "Çünkü sadece en yakın arkadaşımın

küçük kız kardeşine etrafı gezdirmeyi planlıyordum. Bu konuda aklına kötü şeyler gelmesini istemem." Ayağa kalktı ve araba kapısını sertçe kapattı, ben ise şaşkınlıkla kekeledim. O pislik.

Kapıyı açıp sinirli bir şekilde dışarı çıktım, ona doğru yavaşça ilerlerken dudaklarından kaçan hafif kıkırdamaları hiç sevmedim.

İkimiz de beton otoparkta ayakta dururken, sinirli bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona hitap etmeye başladım. "Bu konuda bir fikrim yok," diye fısıldadım ve aramızda bir işaret yaptım. "Sadece senin iyiliğini düşünüyordum. Zaten genellikle yaşlı erkeklerden hoşlanmam," diye ekledim, onu baştan aşağı dikkatlice süzerek. Umursamaz görünmeye çalışsam da, gözlerim hala geniş omuzlarında ve uzun, kaslı bacaklarında takılı kalmıştı.

"Daha yaşlısın, ha?" diye sordu bir kez daha kıkırdayarak. Kendinden emin tavrından nefret ediyordum. Decker, bana bir adım daha yaklaşımadan önce boş otoparka şöyle bir baktı. "Bu arada, yirmi dört yaşındayım. Liseli kızlara göz diken yaşlı bir sapık değilim. Ayrıca, öğretmeniniz olsam da olmasam da, aramızda asla hiçbir şey olmaz."

Başımı yana eğerek bir adım daha yaklaştım, göğüslerim göğsüne değerek onun alanına girdim. "Peki neden?" diye boğuk bir sesle sordum, sonra da hızla ekledim, "Umurumda değil." Hain sesim şehvetli ve muhtaç bir hale gelene kadar ne kadar tahrik olduğumu fark etmemiştim bile. Her nefes alışımında ona sürtünüyordum. Erkek parfümünün kokusunu alabiliyordum. O, tenimin altındaydı ve bunun bana nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

"Aramızda asla hiçbir şey olmaz çünkü sen Lance'in kız kardeşisin. Konu kapanmıştır. Şimdi kışını içeri sok da deney tüplerini yıkayalım." Decker arkasını döndü ve ana girişe doğru merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Şaşkınlıkla, söylediklerini anlamak için biraz daha orada durdum, sonra peşinden gittim. Ana kapıya vardığımızda, cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtıktan sonra ikimizi de içeri aldı.

Ana koridor bordo fayanslarla kaplıydı ve duvarları bembeyazdı. Koridor, maskotları olan bir korsanın resminin sağ tarafa çizildiği büyük bir kafeteryaya açılıyordu. Koridorları kaplayan geniş pencereler tüm binayı ışıkla dolduruyordu. Uzaktan bir elektrik süpürgesinin çalıştığını duyabiliyordum, muhtemelen yeni okul yılına hazırlık yapan temizlik personeliydi.

Decker sola doğru yürümeye başladı, sınıfları kontrol edip konuşurken şöyle dedi: “Bu, ülkenin en yüksek puanlı STEM okullarından biri. Tüm başvuranların kabul için değerlendirilmek üzere ACT sınavına girmeleri gerekiyor. Özel bir okul, ancak öğrencilerimizin yüzde kırkı, bir sonraki birinci sınıf öğrencilerini bulmak isteyen seçkin üniversitelerin cömert bağışları sayesinde burslu olarak burada bulunuyor. Tabii ki Lance'in izniyle, puanlarınızı kontrol etme özgürlüğünü kendime tanıdım. Kesinlikle otomatik olarak kabul edilirsiniz. Sadece on birinci ve on ikinci sınıfları barındırıyoruz, bu da buranın tam teşekküllü bir liseden ziyade üniversiteye hazırlık okulu olduğu anlamına geliyor. Çok sayıda üniversite dersi sunuyoruz ve çoğu öğrenci en az on altı birinci sınıf kredisıyla mezun oluyor. Öğrencilerimizin çoğu MIT veya Caltech gibi yerlere gidiyor.”

İtiraf etmeliyim ki, okul birinci sınıftı. Her sınıfta sıraların üzerinde MacBook'lar, beyaz tahtaların yerinde ise yüksek teknoloji ürünü ekranlar vardı.

“ACT puanlarıma baktın mı?” diye sordum. Söylediği her şey arasında, bu küçük ayrıntı aklımın ön planında yer ediyordu.

Decker kıkırdadı. Onun kahkahasına artık tahammül edemiyordum. Bunun sebebi mutlaka rahatsız edici bir ses olması değildi. Aksine, dudakları aralandığında ve kahkahası ağzından kaçtığında son derece seksi geliyordu. Sadece beni çözdüğünü sanmasından bıkmıştım. Özellikle de şimdi tek düşündüğüm onu çözmekti. Pazar günü kucağıma bir el bombası gibi attığı o gerçek, o zamandan beri beni rahatsız ediyordu. İçimde yanan sorular vardı ama pes edip sormayı reddediyordum. Sanki bunu benim açmamı bekliyordu ve nedense Decker'la beklenmedik şeyler yapmayı tercih ediyordum.

“Evet. Onlara baktım. Ayrıca siz buraya gelmeden bir hafta önce onları kabul departmanımıza da teslim ettim. Çok etkilendiler.”

ACT sınavına girdiğim günü hâlâ hatırlıyorum. Annemi kemoterapi seanslarından birine götürmek için sabah dörtte kalkmam gerekiyordu. Onu hastaneye bıraktım, sonra da sınava girmek için aceleyle okula koştum. Onu almaya otuz dakika geç kaldım ve o da kucağımda hıçkıra hıçkıra ağlayarak bana bencil olduğumu ve ölmekte olan annemi umursamadığımı söyledi.

“Daha iyisini yapabilirdim. O gün dikkatim dağılmıştı,” dedim kendinden emin bir şekilde. Övünmek istemiyordum ama nedense Decker'ın zeki olduğumu bilmesi benim için önemliydi.

Decker sınıf kapısının önünde durdu ve büyük anahtar halkasını karıştırmaya başladı, sonunda birini seçip kilide geçirdi. “Burası kimya laboratuvarı. Başarılı bir öğrenci olduğunuz için, seçmeli derslerinizin çoğunu burada geçirmek isteyeceğinizi varsayıyorum. Ara sıra ders vermek için yakındaki bazı profesörleri davet ediyoruz. Ayrıca staj programları olan yerel laboratuvarlarla da ortaklıklarımız var.”

Kapıyı açıp içeri girdi ama ben ayaklarımı koridorda sıkıca basılı tuttum. "Lütfen sanki iş bitmiş gibi konuşmayı bırakır mısın?" diye sordum içeri girmeden önce. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki odayı tam olarak algılayamadım.

"Pes etmeyecekmiş gibi davranmayı bırakabilir misin?" diye fısıldadı Decker, tam önünde durduğumda. Omzum göğsüne değdi ve eğilip uzun, soluk renkli bir saç tutamını omzumun arkasına itti. "Bence bir şans verirsen burayı gerçekten seveceksin," diye ekledi.

Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki, fısıldadığı sözler omurgamdan aşağıya bir ürperti geçirdi. Ona inanmak istedim. Gerçekten istedim. Ben akli başında, mantıklı bir insandım. Bir fırsatın yüzüne bakıp benim için iyi olup olmadığını anlayabilirdim. O an kendi kendini yok etme eğilimimden nefret ettim. Bana annemi çok fazla hatırlattı.

Gözlerimi yerden ayırıp ona doğru döndüm, gözlerimin tüm vücudum kadar sıcak görünmemesi için dua ettim.

“Ancak beni tanıyormuş gibi davranmayı bırakırsan,” diye yanıtladım, kendinden emin cevabımla gurur duyarak. Ağzı şoktan açık kalınca, bunu laboratuvara girip etrafa bakmaya başlamak için bir işaret olarak algıladım.

Çok güzeldi. Laboratuvar masalarını kaplayan her türlü teknoloji son derece gelişmişti. Bir lise kimya sınıfından çok, pahalı bir ilaç laboratuvarına benziyordu. Bu odanın her santimetrekaresi en yüksek kalitede test ekipmanlarıyla doluydu. Ve itiraf etmekten utansam da, gerçekten çok güzeldi. Texas'tayken bu şeylerin bazılarına bakma fırsatım bile olmazdı, bırakın onlarla çalışmayı.

“Aman Tanrım!” dedim ve santrifüje doğru koşup yakından incelemeye başladım. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim! Hemen yanında bir çeker ocak ve piyasadaki en pahalı mikroskoplardan biri vardı. “Öğrenciler de bunu kullanabiliyor mu?” diye sordum.

"Gözetim altında, evet," diye yanıtladı Decker gülümseyerek.

"Adil oynamıyorsunuz, Bay Harris," diye iç çekerek yanıtladım ve elimi mikroskobun üzerinde gezdirdim.

“Buraya ilk geldiğinde biraz kaba davrandığımı biliyorum...”

"Öyle mi yani?" diye alay ettim.

“Bunu yaptığımı pişman olmama sebep olma, serseri. Bu iyi bir fırsat, Blakely. Ama sakın yanlış anlama; bunu Lance için yapıyorum.” Evet. Tabii ki öyle, aptal herif. Aramızda daha fazlası vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama bir beherde kaynayan kimyasal bir reaksiyon gibiydik. Decker yakındayken hem sıcak hissediyordum hem de ona karşı bir merak duyuyordum. Belki de çekiciliği yasak olmasından kaynaklanıyordu, ama kesinlikle aramızda bir şey vardı.

Etrafıma bir an daha baktım. Burası gerçekten olağanüstü bir okuldu. Lance ile yaşayarak biriktireceğim parayla ve olası bir bursla, belki de üniversiteye gidebilir, hatta buradan birkaç kredi alarak lisans eğitimimi erken bitirebilirdim. Lance'e güvenme fikri giderek daha da cazip gelmeye başlamıştı. Peki beni engelleyen neydi?

“Biliyorsun, okulu hep sevmişimdir. Annemden ilk kaçış noktamdı. Tek kaçış noktam sınıftı,” dedim kendi kendime, sonra da ona doğru döndüm. Decker bana sessiz bir tutkuyla bakıyordu, koyu renk gözleri kısılmış ve dudakları, onu tanıdığımdan beri hayalini kurduğum o seksi şekilde aralıktı. Ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim.

“Bu duyguyu biliyorum,” diye mırıldandı Decker, ardından rahatsız edici bir öksürük sesi çıkardı. “Eğer gerçekten ilgileniyorsanız, seçmeli derslerinizi tıp öncesi eğitime uygun hale getirebiliriz,” diye ekledi Decker, dudağını ısırmadan önce. “Ayrıca kinezyoloji dersine de kaydolabilirsiniz. Burada herhangi bir takımımız yok, ancak başka bir lise ile ortaklık kuruyoruz ve spor hekimliği seçmeli dersi olarak onların futbol maçlarına gidiyoruz. Üniversite başvurusunda iyi görünür. İsterseniz sizi hemen bölüm başkanına götürebilirim? Bir hafta önce başladılar, ama sizi memnuniyetle kabul ederler.”

"Kayıt olmak için öğrenci olmam gerekmez mi?" diye sordum, bunun nereye varacağını zaten biliyordum.

"Blakely, dün itibariyle kaydın yapıldı zaten."

Sinirle içimi çektim, ama aslında çok da kızgın değildim, özellikle de bu okulun ne kadar harika olduğunu gördükten sonra. Kendi kendime engel olmaktan bıkmıştım. Bahaneler ve inatçılık annemin uzmanlık alanıydı, benim değil.

“Sana kızgın olmamamın tek sebebi, bu laboratuvarı bir RB50 Floresan Mikroskopu olması,” diye yanıtladım gülerek ve o an anneme

dördüncü evre akciğer kanseri teşhisi konulmasından beri ilk kez gelecek hakkında gerçekten heyecanlandığımı fark ettim.

“Hadi Doktor Lucas ile konuşalım. Seni spor hekimliği kulübüne kaydettirebiliriz.”

“Pekala,” diye yanıtladım geniş bir gülümsemeyle, ardından odayı birkaç kez daha gözden geçirdim. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, daha yüksek sesle söyleyip onun ısrarcılığına minnettar olduğumu duymasına izin veremeyecek kadar utanmıştım.

Decker, mütevazı bir sırtıyla yanıma geldi. Haklı olduğu gerçeğinden keyif almıyordu, bu da beni şaşırttı. Annemin eve getirdiği çoğu erkek, bizim için en iyisini bildiklerini övünerek anlatırdı. Bana ne yapmam gerektiğini söylerler ve benden daha zeki olduklarını düşünmekten zevk alırlardı. Ama Decker öyle değildi.

“Çok şey atlattın. Hiçbir zaman dayanabileceğin kimse olmadığı için her şeyi kendi başına yapmak zorunda olduğunu düşündün,” diye fısıldadı. Sesinde hem beklenmedik hem de canlandırıcı bir şefkat vardı ve ne kadar da haklıydı. Başımızın üstünde bir çatı olması ve annemin tedavilerinin kontrol altında tutulması her zaman bana kalmıştı. O kadar uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyordum ki, daha iyisini bilmiyordum. “Ama büyümek, büyük resmi görmeyi gerektirir. Neden sadece hayatta kalmakla yetinesin ki, gelişebilecekken?” An çok ağırdı. Bedeni çok yakındı. Nefesim çok sığıdı. Tehlikeli sulardaydık ve yüzerek çıkmam gerekiyordu.

“Bu neden klişe bir pazarlama sloganı gibi geliyor?” diye sordum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ciddi bir konuşma alanına doğru ilerliyorduk ve ben dürüstlüğümden daha fazlasını kaybetmeye hazır değildim.

“Çünkü o bir. Orijinal dehamı sınıfa saklamayı tercih ediyorum.”

İkimiz de güldük ve sanki göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim. Belki de geleceğimi kendi ellerimle kontrol edebilirdim. Belki de bir garson ya da Sharron'ın kızı olmaktan daha fazlası olabilirdim. Belki bir gün, bir laboratuvar önlüğüm ve kendi stetoskopum olabilirdi. Tek umudum, Decker'ın sınıfında salya akıtmadan oturabilmektir.

Blakely

Ayaklarım zonluyordu. Sanki binlerce arı topuğumu sokmuş gibiydi, her adım acıdan yanıyordu. Zor işlere yabancı değildim. En iyileriyle bile yüzümde minnettar bir gülümsemeyle başa çıkabilirdim. Ama Huck-a-poos'taki Cuma geceleri tam bir işkenceydi. Ayakkabılarımın o kadar yıpranmış olması da işleri zorlaştırıyordu ki, beton zeminde bir çukura düşsem hemen delinirdi. Ama Lance çok nazik davranmıştı, özellikle de bana birkaç yazlık elbise ve okul için yeni üniformamı yeni almışken, ondan yeni ayakkabı istemek istemedim. Birkaç böyle yoğun gece daha geçirirsem, iyi bir çift ayakkabı için param artar diye düşündüm.

Ayrıca Rose, vardiyam bittikten sonra sürekli kollarıma kıyafet dolu çantalar tutuşturuyordu. Son kıyafet koleksiyonunda birkaç çift topuklu ayakkabı vardı. Belki yakında aklı başına gelir ve yığına bir çift spor ayakkabı ekler.

“Çok yorgun görünüyorsun, B!” diye bağırdı Monica, canlı müzik eşliğinde kalçalarını sallarken. Elinde büyük bir içecek tepsisi taşıyordu ve ona ikinci bir bakış atmaya istekli herkese sırtıyordu. Rose beni çoğunlukla yemek siparişleriyle ilgilendiriyor ve barmenliği yirmi bir yaş üstü kişilere bırakıyordu; bu da sarhoşken verilen bahşişlerden mahrum kaldığım anlamına geliyordu, ama maaş yine de iyiydi—bir hademe olarak kazandığımdan çok daha iyiydi. Bu hızla, önümüzdeki yıl kendi başıma yaşamak için fazlasıyla para biriktirebilirdim.

“İyiyyim,” diye çıkıştım, yorgunluğuma dikkat çekmesinden nefret ediyordum. Son zamanlarda fazla uyuyamamam benim suçum değildi. Yeni okula başlamanın kaygısından mı, Huck-a-poos'taki uzun çalışma saatlerinden mi yoksa koridorun karşısında, beni tamamen şaşırtan bir adamın uyuyor olmasından mı emin değildim. Yasak bölge. Yasak bölge. Yasak bölge!

"Şey, iki uzun boylu yakışıklı adam sizin bölümünüze oturmak istedi. Eğer vardiyanızı bitiremeyecek kadar yorgunsanız, onları sizden memnuniyetle alırım," diye yanıtladı yapmacık bir tatlılıkla ve kıkırdayarak.

Onu görmezden gelerek, kimden bahsettiğini anlamak için arkamı döndüm, sonra gözlerim Lance ve Decker'a takıldığında gerildim. Rose, masanın üzerine eğilmiş, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle kardeşimle sohbet ediyordu. Bir an donakaldım, dünyanın açılıp beni yutmasını diledim. Rose benim hakkımda komik bir şey söylemiş olmalı, çünkü hepsi kahkaha attı, çeneleri eğlenceyle geriye doğru kalktı, sonra bakışlarını bana çevirdiler. Kahretsin.

Rose elini kaldırdı ve beni yanına çağırdı. Son derece garip bir meditasyon seansı dışında, tuhaf patronumdan büyük ölçüde uzak durmayı başarmıştım ve görünüşe göre şansım sonunda tükenmişti.

Yürürken, garsonlardan ve müşterilerden utançla kaçınarak, içimden bir ürperti geçti. Decker günahkar derecede yakışıklı görünüyordu. Saçları dağınıktı, sanki bütün gün ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibiydi. Koyu renk gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleri, omurgamda yakıcı bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Göğsündeki sıkı kasları ve geniş omuzlarını saran siyah bir gömlek giymişti. Gözlerimi ondan ayırmak neredeyse imkansızdı.

“Blakely canım, bugün nasılsın? Enerjin çok yüksek; acaba cinsel çekiciliğinin bir belirtisi mi görüyorum? Birinin gözü sende mi?” dedi Rose, nazik bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlamadan önce.

Kaçıp vücudum buz kesilene kadar soğuk hava deposunda saklanmak istedim. Yüzümdeki kızarıklığın hızla yayıldığını ve beni ısıttığını hissedebiliyordum. "Barda birkaç adam numaramı istedi. Bir tanesi oldukça yakışıklıydı." Yalan söylemiyordum aslında. Yakışıklı sarışın bir adam numaramı istemişti. Ama eskiden evlilik yüzüğünün olduğu yerdeki bronzluk izi beni çok soğutmuştu.

“Ne?” diye sordu Lance. Aşırı korumacılığın görünmez kalkanının onu nasıl sardığını adeta görebiliyordum. Kahretsin. Sinirle alt dudaklarını kemiren parlak dişlerinin izini gördüm.

“Önemli bir şey değil,” dedim elimi sallayarak. Şu anda uzaktan bile olsa ilgimi çeken tek kişi tamamen yasak bölgeydi. Üstelik, bir erkeğin ihtiyacından çok daha fazla yüküm vardı. Önce kendini sevmeden başkalarını sevemezsin ve son zamanlarda kendimi bile sevmekte zorlanıyordum.

"Blakely'ye iş teklifinde bulunurken onun bunu giyeceğini bana söylememiştiniz," diye sonunda söze girdi Decker.

"Çalışanlarımdan birini cinsel obje olarak mı görüyorsun, Decker? Bir sonraki seansın için seni bir çıplaklar kampına götürüyorum," dedi Rose homurdanarak, bu da Lance'in kahkahadan birasını neredeyse tükürmesine neden oldu.

“H-Hayır, değilim!” diye kekeledi Decker ve benim hoşuma giden bir şekilde tüm vücudu kaskatı kesildi. “Sadece biraz fazla açık saçık olduğunu söylüyorum.”

“Bunu onun masumiyetinden endişe duyduğunuz için mi söylüyorsunuz? Çünkü Blakely yetişkin bir kadın; eminim ki bakire bile değil,” diye ekledi Rose. “Bunda yanlış bir şey yok elbette. Ayrıca, on sekiz yaşında. Güvenli cinsel keşfi destekliyorum. Bu doğal bir şey.”

"Lütfen küçük kız kardeşimin cinsel hayatı hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?" diye kekeledi Lance. Hâlâ birasını tükürüyordu ve çenesini silmek zorunda kaldı.

Rose kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Çifte standartlardan nefret ediyorum. Erkekler domuz gibi davranabiliyor, ama bir kadın bacaklarını açtığı anda fahişe oluyor. Blakely, masamda her zaman prezervatif bulunduruyorum ve ihtiyacın olursa arka oda açık. Sadece mesai saatlerinde değil, tamam mı? Ha, bir de aromalı prezervatifler sağ çekmecedeyiz.”

Şoktan ağzım açık kaldı. Ciddi ciddi bana bunu mu söyledi? Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Teşekkürler, Rose?" Decker'a baktım ve sinirli görüldüğünü fark ettim, onu daha da sinirlendirmek istedim. "Ve benim deneyime göre, aromalı prezervatifler asla iddia ettikleri kadar lezzetli olmuyor," diye ekledim sadece eğlence olsun diye. Daha önce hiç görmediğim kadar kıpkırmızı oldu.

“Evet, haklısın. Çok yanıltıcı.”

Ve sonra duramadım. Sadece devam etmek, Decker'ı sinirlendirmeye devam etmek istedim. "Eski sevgilim benden prezervatifi ağzımla takmamı istedi. İçine sperm öldürücü madde koyduklarını bilmiyordum ve tadından boğuldum. Hayatımın en kötü kararıydı. Neredeyse penisinin üzerine kusacaktım." Belki de paylaşmak için en iyi hikaye değildi, çünkü Decker'ın benimle seks yaparken kusmayı düşünmesini istemiyordum, ama kelimeler ağzımdan kontrolsüzce döküldü.

Rose başını geriye doğru eğdi ve yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldü. Lance başını sallarken o da gözyaşlarını silmeye devam etti. Decker ise bana bakakalmıştı. Koyu renkli gözleri vücudumu baştan aşağı incelerken beni değerlendiriyordu. "Aman Tanrım, Blakely. Bu paha biçilmez." Rose sırtımı okşadı.

"Şey, eee, her neyse," diye başladım ayaklarımı sürüyerek. "Ne alabilirsiniz?" Kalemimi tıklattım ve not defterime vurdum, tek istediğim ortadan kaybolmaktı.

"Aslında, seni almaya geldik. Senin için bir sürprizim var!" dedi Lance heyecanla, yüzündeki önceki tüm tiksinti kaybolmuştu. Kalbimin nasıl da yerinden fırladığını nefretle izledim.

Lance'in şimdiye kadarki sürprizlerinin çoğu annemin anısıydı ve onun hatırı için mutluluk ve gerçeklik arasında gidip gelmek zorunda kalacağım bir gece daha geçirmek istemiyordum. Ama mazoşist olduğum için yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve heyecanlı görünmeye çalıştım. Ancak sahte coşkum Decker'ın gözünden kaçmadı. Kaşlarını çatığına baktım ve neredeyse fısıltıyla gerçeği söylemesini duyabiliyordum.

"Öyle mi?" diye sordum.

Rose sözümü kesti ve sahte mutlu yüzümü mükemmelleştirmem için bana daha fazla zaman verdi. Bazen tuhaf ama yardımseverdi. "Doğru. Size bu gecenin geri kalanını izin veriyorum. Gidin. Eğlenin. Ve ödeviniz bu gece sizi korkutan bir şey yapmak. Hepiniz," dedi masanın etrafına bakmadan önce. "Sabah tam bir rapor bekliyorum!" Ve bununla birlikte, kalabalık masalar ve garsonların bulunduğu koridorda, giderken ayaklarının üzerinde dans ederek gözden kayboldu.

"Beni korkutan bir şey, ha?" diye sordu Lance, Rose'un kalçalarının restoranın içinde kayboluşunu izlerken. "Sanırım gideceğimiz yer bunun için mükemmel olacak."

"Bir karnaval mı?" diye sordum, Lance Land Rover'ını kalabalık bir otoparkta manevra yaparken. Uzakta, gökyüzünü aydınlatan parlak ışıkları görebiliyordum, arabanın içinden de boğuk çığlıklar duyabiliyordum. Lance'in annemin anısına bir şeyler yapmak isteyeceğini düşünmekte haklıydım ve onu düşünmek istemesem de, bundan hoşlanacağını hissetmeden edemedim.

Annem her zaman heyecanı severdi; adrenalin patlaması için neredeyse her şeyi yapardı. Gece gece gelişigüzel kurulup sökülen sallanan lunapark oyuncaklarında onu heyecanlandıran bir şey vardı. Her karnavalı eve döndüğünde, sanki tüm dünya omuzlarından kalkmış gibi olurdu. Keşke bunu onunla birlikte paylaşabilseydik, ama annem anneliği pek sevmiyordu. Zorunlu zamanlar dışında benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyordu.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Lance, dikiz aynasından bana bakarak. Arka koltukta oturuyordum ve hemen yüzüme neşeli bir ifade takındım. Umarım inanmıştır.

"Aman Tanrım," diye başladım, heyecanımı dişlerimin arasından zorla geçirerek. "Bu harika! Karnavalın şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

"Bugün son gece. Pazartesi okul başlayacağı için kutlamamız gerektiğini düşündük. Son bir veda," diye yanıtladı Lance arabayı park ederken. Arabayı kapatıp hızla sürücü koltuğundan indi, ama Decker ve ben bir an daha oyalandık. Kapı koluna uzanıp, heyecan verici olması gereken bir şey için heyecanlanmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Decker'ın sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duymadım.

"Evet," diye kekeledim, ses tonumdaki yalanı sezebileceğini biliyordum. Decker Harris beni adeta bir kitap gibi okuyabiliyordu. Beni bu kadar çabuk nasıl çözdüğünden emin değildim, belki de içindeki bilim insanıydı, hipotezleri didik didik edip istediği sonucu elde edene kadar test ediyordu. Ben bir deney değildim; kaçmaya meyilli, kırık bir ruhtum.

Kapı kolunu çekiştirerek, tek kelime etmeden dışarı çıktım; orada oturup bunun benim için zor olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Lance'in anneme olan takıntısıyla mücadele ediyordum ama onu da anlıyordum. Sadece ona destek olabilmek için kendi kirlenmiş duygularımı denklemden ayırmam gerekiyordu.

Otoparka girdiğimizde, ayak uçlarında zıplayan ve önündeki manzarayı izlerken yüzünde geniş bir sırıtış beliren Lance'e baktım. Yanımızda gençler çığlık atıyor ve el ele tutuşuyorlardı. Bir anne uykulu çocuğunu kucağına almış beyaz bir minibüse doğru taşıyordu. İlerideki birkaç sarhoş adam beton zemine bira şişeleri fırlatıyor, camlar çarpmanın etkisiyle paramparça oluyordu.

Aklımdan geçen tek şey, evde sessizliğin içinde olmayı ne kadar çok istediğimdi. Barda çalışmama rağmen, kalabalıkları hiç sevmezdim. Enerji dolu yerlerin çekiciliğini de hiç anlamamıştım. Bu da annemle benim aramda büyük bir fark olan başka bir noktaydı. Bu otoparkta her yer enerji doluydu ve bu da beni eve gidip uyumak istememe neden oldu.

"Hadi gidelim," dedi Decker iç çekerek. Sesinde kardeşiminki kadar coşku yoktu. O da kendini rahatsız hissediyor gibiydi.

"Hadi ama, Decker. En azından biraz eğleniyormuş gibi yap. Biliyorum, senin dediğin olsa her gece benim çatı katımda kalırdın, ama dışarı çıkman senin için iyi." Lance elini Decker'ın omzuna koydu ve ona anlamlı bir bakış attı.

Decker, vücuduna yapışan dar bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Ben iş üniformamı değiştirmeye vakit bulamamıştım, bu yüzden biraz fazla sade giyinmiş görünüyordum. Sanırım bunun pek bir önemi yoktu. Rose'a katılıyordum; kimse tenini göstermekten utanmamalıydı.

"Ne olursa olsun, Lance," dedi Decker gülerek, ancak hafif kıkırdamalarında hiçbir mizah yoktu. "Öğrencilerimden herhangi biriyle karşılaşmak istemiyorum sadece."

Bu açıklama ilgimi çekti. Öğrencilerinden hiçbiriyle karşılaşmak istemezdim ben de. Pazartesi günü yaşanacak o garip tanışmalardan çok korkuyordum. En azından eski okulumda arka planda kalıyordum.

Burada, dikkat çekmekten endişeliydim. Sadece seçkin ama küçük bir lisede yeni bir öğrenci olmakla kalmıyordum, aynı zamanda muhtemelen hayatımda gördüğüm en yakışıklı biyoloji öğretmeniyle birlikte yaşıyordum. Muhtemelen dedikodular çıkacaktı. Alaylar. Decker'la nasıl

devam etmek istediği konusunda konuşmam gerekiyordu. Yaşam düzenimizi gizli tutabilirsek, en iyisi olurdu.

Lance hızlı adımlarla bilet gişesine doğru yürüdü ve cüzdanını sertçe bıraktı. Decker ve ben de tembelce arkasından gittik, ikimiz de hayat dolu kardeşimi memnun etmek için birbirimize gizlice bakışlar attık. Decker ve ben Lance'in arkasına geçtiğimizde, gururla üç yetişkin bileti sipariş ettiğini dinledik. Para alışverişı yapıldı ve bilet gişesindeki kadın sakızını çiğneyerek kardeşimi ilgiyle süzdü, ama o bunu fark etmedi.

Sonra geçici metal kapıların içine girdik ve duyusal bir aşırı yüklenme yaşadım. Tüm makinelerden gelen yüksek sesli müzik birbirinin üzerine biniyor, çığlıklar ve kahkahalarla karışlıyordu. Parlak ışıklar her yeri dolduruyordu. Bu karnavalın tek bir parçası bile sabit durmuyordu; o kadar çok hareketli parça vardı ki. Sanki annemin vücut bulmuş halini görüyordum. Vahşi, çılgın ve gürültülü.

“Önce ne yapmalıyız?” diye sordu Lance, ellerini birbirine sürerek. Doğrudan bana bakıyor, kararımı vermeme bekliyordu. Annemle her karnavala birlikte gittiğimiz izlenimine kapılmıştı, ama durum hiç de öyle değildi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Neyse ki, Decker araya girdi ve bu tür etkinliklerde ne yapılması gerektiğini gerçekten bilmediğimi itiraf etmek zorunda kalmaktan beni kurtardı.

“Bence bir huni kek yiyelim,” diye başladı. “O restorandan ben hiçbir şey yemeden çıktım ve açlıktan ölüyorum.” Rahat bir nefes aldım. Huni kek yiyebilirim.

Yiyeceklerimizi almak için tam otuz dakika sıra bekledik ve her birimiz kızarmış, şekerli karışımı elimize aldıktan sonra hepsini yedik. Sanırım karnavallar o kadar da kötü değilmiş. Ödül buysa kalabalığa katlanmaya da razı olurdum.

Decker'ın dudaklarına pudra şekeri bulaştı ve Lance şakayla karışık bir peçeteyi ona fırlattıktan sonra başparmağını yalayıp temizliyormuş gibi yaptı. Bir süre güreştiler ve ben de onların etkileşim biçimlerinden keyif alarak eğlendim.

Karnımız doyduktan sonra Lance, çeşitli oyuncaklara doğru bizi götürmeye başladı ve hepsinin ne kadar heyecan verici olduğundan bahsetti. “Şuna binelim!” dedi omzuma hafifçe vurup, kurbanlarını acımasızca döndüren devasa bir makineyi işaret etmeden önce.

“O mu?” diye yutkunarak sordum, sonra bakışlarımı bana muzipçe bakan Decker'a çevirdim. Alaycı sözler dudaklarından dökülmeden önce

bile bakışlarındaki meydan okumayı gördüm.

"Ne, korktun mu serseri?" diye sordu Decker, gururlu olduğunu ve meydan okumasını kabul etmek zorunda kalacağını gayet iyi biliyordu.

"Hayır. Hadi gidelim, sevgili kardeşim. Üniformama kusma sakın, tamam mı?" Lance'in bileğini yakalayıp onu sıraya doğru sürükledim, Decker'ı arkada bıraktım. Kel bir adam kapıyı açıp bizi içeri aldı ve biz de koli bandıyla tutturulmuş gibi görünen bir şeye oturduk.

"Aman Tanrım, bu çok kötü bir fikirdi," diye mırıldandım Lance beni emniyet kemerine bağlarken kıkırdadı.

"İyileşeceksin," dedi ve ardından bir çığlık attı.

Canavar başladı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dönüp duruyorduk. Karnaval renk cümbüşü içindeydi ve otuz saniye sonra, az önce yediğim huni şeklindeki pastayı kusmak üzereydim.

Yere güvenli bir şekilde inmiş olan Decker bizi izliyor ve gülüyordu. Yüzümün yeşile döndüğünden emindim. O pislik, midemden yükselen bulantıyı bastırmak için elimi ağzıma götürdüğüm anda telefonunu çıkarıp kayıt yapmaya cüret etmişti. Evet, karnavallardan kesinlikle hoşlanmıyordum.

Yuvarlak.

Etrafında.

Dönüyor.

Ağlıyor.

Durdurma.

Tren durdu ama beynim hâlâ hareket halindeydi, gözlerim tek bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

"Aman Tanrım, hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu Lance. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Neredeyse her yerimize kusacaktım, görmedin mi?" diye sordum hafifçe gülerek. Onun neşesi neredeyse bulaşıcıydı ve neredeyse kusmakla avaz avaz bağırmak arasında bir yerde, karnavalları artık annemin işi olarak değil, Lance'in işi olarak düşünmeye başladım.

"Ah, hayatta kaldın," diye şakayla karışık cevap verdi Lance, omzuma hafifçe vurmadan önce. Araçtan indik ve kahkahalarını zor tutan Decker'ın yanına doğru yürüdük. Onu kasıklarından yumruklamak istedim.

"İyi misin Blakely?" diye sordu Decker, ben dengemi yeniden sağlamaya çalışırken gözleri beni baştan aşağı süzüyordu. Beynimin dönmesinin sebebinin bu hız treni mi yoksa Decker'ın bana yönelttiği ateşli

bakışlar mı olduğundan emin değildim. Aşağı baktığımda, şiddetli dönüş sırasında yakamın kaydığını ve dantelli sütyenimin ucunun görüldüğünü fark ettim. Ona cevap vermeden önce yakamı tekrar yukarı çektim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim neşeli bir ses tonuyla. Gerçeğimi sormasına gerek olmadığını biliyordum. Yeşil yüzümden her şey okunuyordu.

"Bir tur daha atmak istiyorum!" dedi Lance, etrafına bakınarak bir sonraki heyecanını ararken. Onu gerçekten memnun etmek istiyordum. Sadece evinde kira ödemeden yaşamama izin verdiği için değil, aynı zamanda gerçekten iyi bir insan olduğu ve dünyaya çocuksu bakış açısını sevdiğim için. Her şey bir maceraydı. Mantığıma aykırı olsa da, kardeşimi gerçekten sevmeye başlıyordum.

"Biraz daha az... yoğun bir şey yapmaya ne dersin?" diye omuz silkerek önerdim. "Şurada bir dönme dolap var, eğlenceli görünüyor." Ve daha az ölümcül.

Lance'in yüzündeki ifade kalbimin biraz daha iyileşmesine neden oldu. Sanki süper yapıştırıcı gibiydi, göğsümdeki hain kırık şeyi tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu. "Evet!" diye haykırdı. "Dönme dolaba binmeyi hep istemiştım."

Decker gözlerini devirdi, belli ki tüm lunapark oyuncaklarının alametifarikası olan bu hareket için fazla havalıydı. "Sen de öyle, Bay Huysuz. Eğer ben dönme dolaba binmek zorundaysam, sen de binmek zorundasın," dedim ona.

Dönme dolaba doğru yürürken birbirimizle sohbet etmeye başladık, sonra sıraya girdik. Decker sadece tek kelimelik cevaplar veriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyordu. Neden bu kadar zor davrandığını gerçekten anlamıyordum. Genellikle Decker, Lance'in söylediği hemen hemen her şeye katılırdı. Ve özellikle somurtkan olmasına rağmen, asla tamamen huysuz olmazdı. Hayır, bu bir yalan. Memphis'e ilk geldiğimde huysuzdu. Onda bir sorun vardı ve ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Tam sıranın başına gelmiştik ki Lance küfretti. "Lanet olsun. Cüzdanım cebimde değil. Son bindiğim oyuncakta düşmüş olmalı." Yüzümü buruşturdum. Karnavallarda yaşanan bu tür aksilikler kaçınılmazdı. Decker'a söylemediğim ve kesinlikle Lance'e de söylemediğim şeylerden biri, annemin karnavallarda yankesicilik yapmayı sevmesiydi. İnsanlar sürekli olarak çılgın oyuncaklarda eşyalarını kaybediyorlardı.

“Siz devam edin. Ben cüzdanımı bulmaya çalışacağım,” dedi ve aceleyle uzaklaştı. Decker onu durdurmaya çalıştı ama dönme dolabın görevlisi kapıyı açtı ve bizi neredeyse iterek kabinimize soktu. Metal koltuk, paslı parmaklıklarla çevrili bir kafese benziyordu. Çiftlerin bu eğlence aracını neden sevdiğini anlayabiliyordum; aşağıda dünya akıp giderken romantik bir öpüşme için mükemmel bir mahremiyet hissi veriyordu.

Ama bunu Decker Harris ile yapmak kesinlikle istemiyordum. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla o da benimle aynı şeyleri düşünüyordu. İkimiz de on dakika boyunca dönme dolaba binmek istemiyorduk, ama kaderin başka planları varmış gibiydi.

"Affedersiniz efendim," diye söze başladı Decker, kilitli olan kafes kapısını çekiştirirken. Görevli bizi tamamen görmezden geldi ve sinir bozucu bir şekilde homurdanarak kendi istasyonuna gitti.

Garip gerginliği hafifletmeye çalışarak, şaka ve espriyle durumu telafi etmeye çalıştım. "Ne oldu Decker?" diye sordum. "Yükseklik korkun mu var?" Decker oturduğu yerden bana döndü, dudaklarında bir somurtma vardı, beni baştan aşağı süzdü. Görevli makineyi çalıştırdı ve yukarı çıkmaya başladık. Ve sonra, garip bir şey oldu. Decker'ın yüzü kan kaybetti, teni yatağımdaki çarşaflar kadar beyazlaştı. Tırnaklarını uyluklarına batırırken hayranlıkla izledim. Yukarı, yukarı, yukarı. Alnında ter belirdi ve gözlerini sıkıca kapattı. Rose daha önce bize meydan okuduğunda, bu korkuyla karşılaşacağını hiç tahmin etmemiştim. Bir yanım onun bana yaptığı gibi onunla dalga geçmek istiyordu, ama bu sadece dönmekten hoşlanmamaktan daha fazlasıydı. Ölümüne korkmuş görünüyordu.

Onunla kolayca dalga geçebilirdim. Korkularını kolayca yüzüne vurabilirdim, ama nedense istemedim.

"Bana bakarsan sana bir gerçeği söyleyeceğim," diye pazarlık ettim. Korkuları oldukça iyi biliyordum. Bazen acı geçene kadar başka bir şeye odaklanmanız yeterliydi. Bir zamanlar tanıdığım bir adam bana korkutucu bir şeyin üstesinden gelmenin tek yolunun daha da korkutucu bir şey düşünmek olduğunu söylemişti.

Yavaşça, çok yavaşça, Decker gözlerini açtı ve başını çevirerek bana baktı. Yüzü acı bir ifadeyle buruşmuş, simsiyah kadife gözleri bana bakıyordu. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Korku yüzünden açıkça belliydi ve nedense, elinin nerede olduğunu fark etmeden uzanıp

elini tutmaya çalıştım. Serçe parmağımın ucu kasıklarına değdi ama bu beceriksizliğimi görmezden gelmeye karar verdim.

"Şey," diye başladı.

Yavaşça içimi çekerek, sadece yüzümü görebileceği şekilde ona yaklaştım. "Küçükken, yerel bakkaldan şeker çalardım. Çok sık değil, ama iki ayda bir. Kendimi küçük bir hırsız gibi hissederdim ve yakalanmadığım için kendimle gurur duyardım. Geçen yıl, sahibiyile konuştum ve bana her şeyi bildiğini söyledi. Çok utandım."

Decker uzanıp sarı saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli boynumda kaldı, yüzümü avucunun içine aldı. "Hayatım boyunca yükseklik korkum oldu," diye fısıldadı. İçinde bulunduğumuz kafes aniden durdu ve bizi ileri geri sallanmaya zorladı. Gözlerini bir kez daha sıkıca kapattı ve nefes nefese kalmaya başlayacağını hissettim.

"Bana bak, sana başka bir gerçeği söyleyeceğim," diye söz verdim ona yumuşak bir sesle. Bana daha da yaklaştı, hareketleri o kadar yavaştı ki neredeyse fark etmedim bile. Bir anda gözleri açıldı ve bana baktı. Burunlarımız birbirine değdi. Nefeslerimiz karıştı.

"İlk öpüşmem on iki yaşındayken oldu. Beni eve kadar bıraktı ve yağmur yağmaya başladı. Bir meşe ağacının altına saklandık ve o beceriksizce dudaklarını benimkine bastırdı," diye fısıldadım, Decker bu kadar yakındayken neden öpüşmelerden bahsettiğimi bilmiyordum. Daha da yaklaştı. Artık aramızda neredeyse hiçbir şey yoktu.

Onun varlığı beni tamamen sarmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyordu. Derim karıncalanıyordu ve midemdeki kasılmanın dönme dolaptan mı yoksa ondan mı kaynaklandığından emin değildim. Onun etkisinden kurtulmak ve aşağıya bakmak için başımı çevirdim. Işıklar sarı, mavi ve pembe renklerin bulanık flaşlarıydı. İnsanlar, karıncalar gibi, dünyanın burada, dönme dolapta nasıl durduğunun farkında olmadan kaldırımında ilerliyorlardı.

"Bana doğruyu söyle," diye sordum ona doğru dönerek. Yüz ifademle, sesimle yalvarıyordum. O yanağımı okşarken ben de kucağındaki elini sıkıttım.

"Yükseklik korkum var ama şu an bunu bile düşünmüyorum." Decker'ın sesi tenimde eriyen sıcak çikolata gibiydi. Sorum dilimin ucundaydı ama daha sormaya fırsat bulamadan cevap verdi. "Şu an tek düşündüğüm şey seni tatmak." Dönme dolap sarsıldı, ya da belki kalbim sarsıldı. Emin olamıyordum.

İçimden bir ses Decker'ın dürtüsel davranan biri olmadığını söylüyordu. Biliyordum ki, arzularını bana anlatırken dudaklarımız arasında birkaç santimlik mesafe kalacaktı. Ama ben bunu istiyordum. Gerçekten, gerçekten bunu istiyordum. Ben her zaman eyleme meyilli bir kadındım, bu yüzden öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Havai fişekler. Kahrolası havai fişekler.

Saçlarına parmaklarını dolamadan ve kafa derimi çekiştirmeden önce inledi. Ona sadece bir tadımlık vermeyi bekliyordum, ama o beni tamamen yemeye kararlıydı. Dudakları hareket etti, dili ağzıma girdi. Kafesimizde sallanırken dişleri dudaklarımı ısırды, çekiştirdi ve didikledi.

Elim üst uyluğunu kavradı, parmaklarımı sanki bunun gerçek olup olmadığını, gerçekten de üç yüz metre yukarıda beni diliyle yalayıp yalamadığını test edercesine bastırdım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Bir eli göğsümü kavradı. İleri geri sallandık. Daha da yaklaştım ve o da kalçalarımı kavrayıp beni kucağına çekti. Kahretsin.

Öpüşmelerin arasında nefes nefese, "Durmaliyız," dedim.

Buna karşılık Decker saçımı kavradı ve boynumu ona doğru açtıktan sonra tuzlu tenimi yaladı. "Seni bir daha asla öpmeyeceğim, Blakely. Buna değecek bir şey yapmalısın," diye söz verdi. Bir anlık bir farkındalık yaşadım. Bu anın büyüğü, ayaklarımız kaldırıma değdiği anda paramparça olacaktı. Bu yüzden dediğini yaptım. Öpüşmenin tadını çıkardım, sertleşmiş penisinin üzerinde süründüm. Çenesini yukarı çektim, ağzını boynumdan uzaklaştırdım ve alt dudağına dişlerimi geçirdim. Ellerini tişörtümün içine soktu, parmak uçları sütyenimin kenarında dans ediyordu. Kucağında kıvranırken zevk titremeleri omurgamda yukarı aşağı dolaştı.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı.

"Sen de hiç fena değilsin," diye yanıtladım. Bu bir yalandı, o muhteşemdi.

Yukarısı o kadar karanlıktı ki, kafesteki tek bir ışık hareket eden bedenlerimizin üzerine gölgeler düşürüyordu. Parmaklarımı göğsünde yukarı doğru gezdirdim, sonra da gömleğinin yumuşak kumaşını kavrayıp onu kendime doğru çektim. Daha fazlasını istiyordum.

Araba hareket etmeye başladı. Kalbim sızlamaya başladı. Kucağından kalktım ama öpüşmemizi kesmedim. İnişimizin her santiminde zamanımızın neredeyse dolduğunu hissedebiliyordum. Telaşlı öpüşmelerimiz nazik ve yumuşak, yavaş ve tatlı bir hale geldi, sonra da tamamen sönene kadar söndü.

Görevli, bizimkinin arkasındaki kafesin kilidini açtı. Sıra bizdeydi. Eğlence sona ermişti. "Tekrar gitmek ister misin?" diye sordu Decker, karnavalın karmaşasında neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle. Bir sürü şüphe ve soru zihnimi altüst etti. Öpücüğü beğenmiş miydi? Tekrar yapar mıydık?

Böyle bir öpücüğün tekrarlanması gerekirdi.

"Yükseklik korkun olduğunu sanıyordum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Görevli kafesimizin kilidini açmak için hareket etti ve Decker elimi kavrayıp kulağıma fısıldadı.

"Sanırım artık dönme dolapları seviyorum." Bana hayranlıkla bakarken yüzü yumuşak ve şefkatliydi; bu noktaya kadar olan tüm sert etkileşimlerimiz sanki yok olmuştu. Bana karşı savunmasızdı. Dürüst ve samimiydi. Decker'ın bu haline kolayca aşık olabileceğimi fark ettim ve bu beni dehşete düşürdü.

"Hey millet! Cüzdanımı buldum!" diye bağırdı Lance kalabalığın arasından bize el sallayarak. Utanç göğsümü doldururken geri çekildim.

"Artık dönme dolap yok," diye yanıtladım kardeşime yapmacık bir gülümsemeyle. Decker ile aramdaki çekim ne olursa olsun, Lance ile olan ilişkiyi mahvetmeye veya yaşam koşullarımı tehlikeye atmaya niyetli değildim. Decker'ın şaşkın ama bir o kadar da acı çeken yüz ifadesine bakılırsa, o da aynı şeyi hissediyordu. Bu, heyecan verici bir yıkım türüydü. İkimiz de bunu daha fazla keşfetmek istiyorduk ama yapamayacağımızı biliyorduk.

Bir daha binmedik.

Sanırım sonunda annemin karnavallara olan sevgisini anladım.

Kath

Dün gece uykuya dalmam saatler sürdü. Bütün gece sikim çelik gibi sertti ve onu düşünürken mastürbasyon yapmayı reddettim, bu yüzden yatakta yattım, istediğim bütün sapık şeyleri düşünerek işkence çektim, çünkü bunları gerçekleştiremeyeceğimi biliyordum.

Büyük bir hata yapmıştım. Dudaklarını benimkine değdirdiği anda geri çekilmeliydim, ama o anın korkusu ve dürüstlüğü beni hâlâ anlamadığım bir şekilde derinden yaralamıştı.

Blakely bir muammaydı, geçmişiyile örtülü güzel bir parlaklık. Onu loş ışıklar altında görmek neredeyse mükemmellikti ve bunun bitmesini istememiştim. Bu yüzden onu öptüm. Yani gerçekten öptüm. Tadı daha önce yediğimiz huni kekine ve umuda benziyordu. Çarpışan bedenler ve dolaşan uzuvlarla dolu, dağınık bir öpüşmeydi ve beni çiğneyip sonra tükürdü.

Yine de, her köşede dikkatsiz bir tehlike pusuda bekliyordu. Dünyadaki tüm kadınlar arasında neden o? Yasaklanmış olması mı beni bu kadar tahrik etmişti? Geçmişte birlikte olamayacağım kadınlarla tanışmıştım, yani sebep bu değildi. Belki de kahramanlık kompleksimdi. Rose seanslarımızda sürekli bunu vurguluyordu. Kendimi kurtarabileceğimi hissetmem gerektiğini, böylece başkalarını kurtarabileceğimi söylüyordu.

Lance kanı akana kadar verdi; ben ise hareket halindeki trenlerin önüne atlamayı severdim. İkisi de verimli değildi. Blakely hayatımı raydan çıkaran bir tren gibiydi ve neden orada durup ona izin vermekte bu kadar kararlı olduğumu anlamıyordum.

"Hey dostum, uyan," diye sert bir ses omzumu dürterek söyledi. Gözlerim açıldı ve endişeli bir şekilde üzerimde duran Lance'i görünce irkildim. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Sorun ne?" diye sordum, sesim uykusuzluk ve bastıramadığım bir gerginlikle doluydu. Komodinin zerindeki alarm saatine baktım ve saatin dört olduğunu görünce irkildim. İlk düşüncem şuydu: Biliyordu. Bu yüzden buradaydı. Bizi görmüştü, ya da Blakely ile benim gecenin geri kalanında nasıl suskun kaldığımızı fark etmişti. Boynundaki dişlerimden kaynaklanan hafif morluğu ya da saçlarımın onun ısrarcı, talepkar parmaklarından nasıl dağıldığını görmüştü. Tanımadığım biri için hayatımın en iyi arkadaşlığını mahvetmiştim.

"Naber?" diye kekeledim, sesim hem duygudan hem de uykusuzluktan boğuk çıkıyordu.

"Blakely," diye başladı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Kapının açıldığını duydum, o yüzden gidip kontrol ettim. Odasında değil. Bin kere aradım ama cevap vermiyor. Bina güvenliği onu arıyor ama burada değil."

Kahretsin. Lance perişan görünüyordu ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Muhtemelen onu korkutmuştum. Yatağımdan kalktım, yorganımı kenara attım, eşofmanımı alıp giydim. Hala uykuluydum, dudaklarımdan derin bir esneme kaçtı ve gğşmdeki kırık kafesin içinde hızla atan kalp atışlarıyla çelişiyordu. "Dün gece cüzdanımı ararken bir şey oldu mu? Eve geldiğimizde sessizdi. Neden gitti? Polisi aramalı mıyım?" Lance'in sözleri ağzından hızla dökülüyordu. Sarı saçları, muhtemelen uykudan ve ellerini çılgınca saçlarının arasından geçirmekten dolayı dikilmişti.

Lance samalıyordu. Paniklediğinde böyle yapardı. Her şeyi anlamaya çalışırken yumruklarını sıkıp ge�şeterek odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümesini izledim. Bunu daha önce birçok kez yapmıştı. Anne babası araba kazası geçirdiğinde. Köpeği kaybolup araba çarptığında. Kadın beni silah zoruyla tehdit ettiğinde. Ona anlatmalıydım, dönme dolapta olanları itiraf etmeliydım ama gururlu bir heriftim ve gerçeğin ağzımdan dökülmesine çok utanıyordum. Benim yüzümden mi kaçtı?

"Eminim bir şey yoktur," diye yalan söyledim, henüz olanları itiraf etmek istemiyordum. En iyi arkadaşıma biraz daha tutunmak istiyordum. Bana korkak diyebilirsiniz, ama önce gerçekleri öğrenmem gerekiyordu. Belki Blakely sadece araba sürmeye gitmiştir. "Rose'u arayalım ve etrafta dolaşalım. Eminim onu buluruz. Arabası hala park halinde mi?"

“Hayır. Arabası yok. Kahretsin, Decker, ya her şeyi mahvettiysen? Onu kaybedemem...”

“Dur. Onu bulacağız, tamam mı?” En yakın arkadaşımın omuzlarına ellerimi dayayarak yanına gittim, onu bir anlığına durmaya ve gözlerime bakmaya zorladım. “Onu bulacağız ve gerekirse tekmeleyip bağırarak geri getireceğiz,” diye söz verdim. Bu çelik gibi kararlılığımın destekleyici bir arkadaş olmak istememden mi yoksa Blakely'ye karşı kendi saplantımdan mı kaynaklandığından emin değildim. Muhtemelen ikisi deydi. Kahretsin.

Kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Bu çok yanlış. Hayatımı değiştiren tek bir öpücük, her şeyi mahvetmişim. Pembe dudakları benimkine değdikten sonra asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum, ama hayatımın bu kadar çabuk yıkılıp kül olacağını beklemiyordum.

Tenis ayakkabılarımı bağladım ve tişörtümü giydikten sonra Lance'in Land Rover'ını almak için otoparka doğru koştum. Eğer o kendi arabasında olsaydı, daha fazla yol kat etmemiz gerekecekti. “İki araba mı kullanalım?” diye sordu Lance. Muhtemelen kullanmalıyız, ama Lance'in stres altındayken nasıl davrandığını biliyordum. Bütün vücudu titrerdi ve işini halletmek için yeterince uzun süre tek bir şeye odaklanamazdı. İşte bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyorduk.

O, okyanus gibi, kaosun içinde canlı ve düzensizdi. Ben ise dağdım. Uzun, gururlu ve yerinden oynatılamaz. Hayatımı kurtardığında, içgüdüsel olarak atladı. Ben ise hayatta kalma olasılığımızı hesaplamakla meşguldüm.

“Hayır. Birlikte gidelim. Onu geri getirmek için ikimize de ihtiyaç duyabiliriz,” diye yanıtladım.

“Tamam. Tamam. Peki, harika, harika, harika,” dedi Lance, arabayı çalıştırırken parmakları titriyordu.

Rose'un numarasını aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. “Merhaba Rose, Blakely kaçtı. Onu görürsen lütfen beni arar mısın? Teşekkürler.”

“Sence neden gitti?” diye sordu Lance, telefonu kapattıktan sonra. Neredeyse bomboş olan sokakta yavaşça ilerlerken, gece geç saatlerde yoldan geçen her yayayı ve sokakta uyuyan evsizleri tedirgin bir şekilde süzdük. “Bundan sonra kesinlikle telefonuna takip cihazı takacağım.” Sanki aklımı okuyordu. Ama yeterli gibi görünmedi. Belki de kapıya bir video kamera da koymalıyız. Hareket sensörleri. Bir bekçi köpeği. Dişlerimi sıktım. Nasıl öylece gidebilirdi ki? Neden?

“Hiçbir şey olmayabilir. Belki de canı dondurma çekiyordu ya da benzeri bir şey. Kızlar tuhaftır,” diye yalan söyledim. Lance yalan söylediğini her zaman anlardı. Tüm sırlarımı biliyordu. Tüm utançlarımı. Tüm pişmanlıklarımı. Bu yüzden Blakely ile olan öpüşmemi ondan saklamak konusunda bu kadar çelişkili hissediyordum. Benimle ilgili ne yanlış vardı? Tanımadığım bir kız için ömür boyu sürecektir bir arkadaşlık mı? Cinsel organımla ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu, işleri kontrol altında tutmak konusunda.

"Beni yatıştırmak için saçma sapan şeyler söyleme. Düşün."

"B-bilmiyorum," diye tekrar yalan söyledim. Bana dik dik baktı.

"Karnavalda bir şey söyledi mi? Eğleniyor gibiydi." En yakın arkadaşım sinir krizi geçirmek üzereydi. Direksiyonu sıkıca kavradığını, gözlerinin Memphis'in karanlık sokaklarında sağa sola çılgınca ve telaşlı bir şekilde baktığını izledim. Arabayı ben sürmeyi teklif etmeyi düşündüm ama bunu kişisel algılardı. Lance bir şeyler yaptığını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. O bir sorun çözücüydü.

"Bak, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadım yerime oturmadan önce. Blakely beni öldürebilirdi ama Lance gerçeği hak ediyordu—ya da en azından ona vermeye razı olduğum gerçeği.

"Blakely'nin annesi ona pek iyi davranmamış. Sana o güzel şeyleri anlatıyor çünkü tutunabileceğin güzel bir şey olsun istiyor, ama gerçekten çok kötü şeyler yaşamış." İkimiz de sözlerimin havada yankılanmasına izin verdik, bu ikimizi de ağırlaştırdı. Bir kez nefes aldım. İki kez. Blakely, Lance'in durumun ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemiyordu, ama belki de bu kararı vermek onun görevi değildi.

"Öyle bir izlenimim oldu," diye dişlerini sıktı Lance, bir sokağa sağa dönüp park etmeden önce. Öne eğilerek başını ellerine dayadı ve tekrar konuşmadan önce derin nefesler almasını izledim. Hayatımı kurtardığı zaman da böyle miydi? Titrek ama kararlı? Göğsünü oksijenle doldurup sonra atlamış mıydı? Ne kadar kötü bir arkadaşım. Nefes almam gerekiyordu, Blakely ile olan çalkantılı ilişkisini mahvetmemem gerekiyordu. "Aptal değilim. Sosyal hizmet uzmanıyla konuştum. Bana yalan söylediğini biliyorum."

Bu beni şaşırttı. Lance umutsuzca iyimserdi. İnsanların ondan bu kadar kolayca faydalanmasının sebebi de buydu. "Biliyor muydun?" diye sordum.

"Bunu bildiğine daha çok şaşırdım," diye yanıtladı Lance. "İlk günden beri onun burada olmasına karşıydın. Ve anlıyorum. Asi bir kız kardeş

ortaya çıkıyor ve beni korumak istiyorsun. Bu, hayatta kalma suçluluğu saçmalığı değil. Kız kardeşimle gerçekten bir ilişki istiyorum. Onun yaşadıklarına katlanabilen herkes hayatımda olmasını istediğim biridir. Bir kere bile benden bir şey istemedi. Bana güvenmesi için neredeyse yalvarmak zorunda kaldım. Ve şimdi her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum.”

Ona her şeyi yanlış yapanın ben olduğumu söylemek istedim ama kelimeler boğazıma düğümlendi. Onların ağzımdan çıkmasına izin vermedim. "Madem annesinin berbat bir insan olduğunu biliyordun, neden bütün bu jestlerle o kadını hayata döndürmeye çalıştın?"

Lance içini çekti. "Onu geri getirmeye çalışmıyorum. Harika bir annem var. Belki yanlış ama öz annemin öldüğünü duyduğumda hiçbir şey hissetmedim. Hiç tanımadığım bir kadın için yas tutmuyorum. Beni terk ederek bana daha iyi bir hayat verdi. Blakely ile geçiremediğim zamanlar için üzgünüm. Onun benim gibi bir hayatı yaşamadığı için üzgünüm. Onu kendisi hakkında konuşturmak, kıymık çekmek gibiydi. Burada ücretsiz kalmam karşılığında bana bir şeyler vermek istiyor gibiydi, bu yüzden bana o fotoğrafı verdiğinde, tek gördüğüm bir giriş yoluydu. Hayatındaki tüm kötü şeyleri yeniden yaratıp olumlu ve... bizim bir şey haline getirebileceğimizi umuyordum.”

Her şey birden anlam kazandı. Güller. Gerçek. Karnaval ve fotoğraf. Mesele asla Blakely'nin annesiyle ilgili değildi. Blakely'nin katmanlarını soyup atmakla o kadar meşguldüm ki Lance'le görüşmeyi unuttum. Belli ki bu işi yoluna koymak için çabalıyordu. Elinden gelen her şeyi yapıyordu ve ben kendime odaklanmakla o kadar meşguldüm ki neler olup bittiğini fark edemedim. Yanlış bir yaklaşımdı ama beni gururlandırdı.

“Geçmişteki acıları değiştirmeye çalışmak yerine neden yeni anılar yaratmıyorsunuz? Onu işe götürün. Onun hakkında sorular sorun. Unutmak istediği bir şey üzerinden aranızda bağ kuruyorsunuz. Yeni bir şeye başlamanın tek yolu geçmişi tekrar tekrar yaşamayı bırakmaktır. Başlangıçta çaresizce bir şeyler aradığınızı anlıyorum, ama o açılıyor, ya da en azından ben öyle sanıyordum.”

Gitmesine çok sinirlendim. Tabii ki Lance'inkilerle aynı sebeplerden değil. Ama böylesine önemli bir şeyden sadece birkaç saat sonra kaçıp gitmesi hoşuma gitmedi...

Yoğun. Öpüşü, yaptığımız şeyin yanlışlığının ötesinde içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Her yerinizde

hissedebileceğiniz türden bir öpüştü. Ve bir daha asla olmasa bile, yine de beni etkiledi.

Lance başını salladı. "Haklısın. Ve bunu kesinlikle yapmayı planlıyorum. Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ve dikkatli davranmam gerektiğini anladım. Bana, satır aralarını okuyabilen o bakışla bakıyordu.

"Bazen konuşuyoruz. Ondan bilgi alıyorum. Onu dans salonuna götürme," diye ağzımdan kaçırdım, Lance'i şaşırtacak ve beni dürtmeyi bırakmasını sağlayacak bir şeyle konuyu değiştirmek istiyordum. Çok büyük bir hayal kırıklığıydım. Erkek gibi davranıp, takıntımı aldatmaca ve sahtekarlıkla örtbas etmemeliydim; ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Neden?"

"Annesi onu en son oraya götürdüğünde tacize uğramış. Bu yüzden oralardan nefret ediyor."

Lance öfkeyle dişlerini sıktı. "Peki ya karnavallar?"

Titrek bir nefes verdim. "Onlardan da pek hoşlanmıyorum aslında, ama dün gece çok eğlenmiş gibiydi." Yutkundum. Umarım dün gece eğlenmiştir. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

HAYIR.

"Kahretsin." Lance kaslarını gerdikten sonra telefonunu alıp onu tekrar aradı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. "Bak, Blakely konusunda yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim, ama ben hallederim. Onun bana içini dökerken kendini güvende hissetmesini istiyorum. Hayatım boyunca birbirimizin arkasını kolladık, ama biraz geri adım atmanı istiyorum. Çok fazla dahil olmuş gibisin."

Sınırlar bulanıktı ve sözleri görünüşte masumdu, ama altta yatan anlamı duydum: Blakely'den uzak dur. Omzuma bir elini koydu ve gözlerimin içine dikkatlice bakarken sıktı. Bakışlarımdaki sırları görebiliyor muydu?

"Decker Harris, her zaman arkamda oldun. Tanrı bilir, o kadar çok berbat partnerimi korkutup kaçırdın ki, bir eski sevgili ordusu oluşturdum. Ama bu sefer, işim tamam. Kız kardeşimin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Benden uzak durmanı istiyorum."

"Neden?" diye patladım, o tek heceli kelime ağzımdan çıktığı anda kendime kızdım.

"Çünkü bencil bir pisliğim ve onun koşup geldiği kişi olmak istiyorum. İlişkimiz sallantıda ve seninle ilgi için rekabet ediyormuş gibi hissetmek istemiyorum. O genç ve ben aptal değilim. Sana nasıl baktığını gördüm. Muhtemelen sana karşı bir hoşlanma duyuyor ve bu yüzden içini döküyor."

Yüzümden kan çekildiğini hissettim. “Biliyorum, asla bir şey yapmazsın ama bazen kızların sana ne kadar hayran olduğunu fark etmiyorsun.” Güldü.

Vücudumdaki her hücrenin çığlık attığını hissedebiliyordum.

“Bana karşı koymak zor,” diye yanıtladım, göğsümdeki paniği gizlemeye çalışarak neşeli bir kahkahayla. “Hem okul yakında başlayacak, bu daha da iyi olur herhalde. Dedikodu çıkmasını istemiyorum. Haklısın. Çok şey yaşadı ve benim iyiliğimi yanlış anlayabilir.”

Lance omzuma elini koydu ve ben de ona baktım. “Bana yardım etmek için ona yaklaştığını biliyorum, ama anladım. Her zaman birbirimizin savaşılarını üstlenemeyiz. Teşekkür ederim, ama bu gece bana bazı şeyleri daha iyi anlamamı sağladı. Onunla daha iyi iletişim kuracağım ve seni aracı olarak kullanmayacağım.”

Pencereden dışarı baktım, gece gökyüzüne dalıp nereye gitmiş olabileceğini düşünmeye çalışırken, suçluluk duygusu bir kez daha içimi kemiriyordu. Seçenekleri değerlendirirken, yakındaki 24 saat açık bir lokantanın önünde park etmiş beyaz bir Toyota gördüm. "Bekle, bu onun arabası mı?" diye sordum Lance'i dürterek.

Daha iyi görebilmek için üzerime eğildi ve gözlerinin irileştiğini izledim. "Evet! İşte bu. Arabayı onun arkasına park edeceğim ki kaçamasın. Hadi onu sürükleyerek apartmana geri götürelim."

"Mantıklı bir plan gibi görünüyor."

Blakely

Frank Stewart iyi görünüyordu. Hapishane hayatı ona yakışıyordu sanırım. Birkaç dövmesi daha vardı, biraz kilo vermişti ve bir sürü kırıskılığı vardı. Kel ve ürkütücü olan babam, tam anlamıyla sertleşmiş bir suçlu gibi görünüyordu.

Elimde sıcak bir kahve fincanı vardı ve ona bakıyordum. Arabadan ineceğini bile bilmiyordum, hele ki beni görmek için ta Tennessee'ye kadar araba süreceğini hiç bilmiyordum.

Babamı severdim. Kötü kararlar vermişti ama tamamen kötü biri değildi.

"Benimle görüştüğün için teşekkür ederim. Biliyorum erken ama arkadaşım bana yakındaki bir nakliye tesisinde iş buldu ve iki saat içinde orada olmam gerekiyor. Seni görmek istedim." Sesi boğuktu ve sanki günde bir paket sigara içiyormuş gibiydi.

"Elbette. Keşke geleceğinizi daha önce söyleseydiniz."

"Bunu başarabileceğimden emin değildim. Şartlı tahliye memurumla koordinasyon kurmam gerekiyordu. Sanırım bir ömür boyu yetecek kadar umut ve hayal kırıklığı yaşadın." Sustum, fincanımdaki kaşığı çevirdim. Uyuyamadığım için bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum; babamın araması bile beni uyandırmamıştı. Burada olduğu için mutluydum ama bunun benim için, bizim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Erken çıktın," dedim ona gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyorum. Ve buraya geldin? İş buldun? Beni de buldun."

Elini tutmak için uzandım, samimiyetle hafifçe sıktım. Dünya onun gözlerine baktığında öfke ve karanlık bir geçmiş görüyordu, ama ben ölümcül bir hata yapmış ve bunun bedelini on yıl boyunca ödemek zorunda kalmış bir adam görüyordum. Onu istediğim kadar sık göremiyordum, ama bana e-postalar yazıyor ve fırsat buldukça arıyordu. Birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyorduk, ama yabancı da değildik. Sadece kan bağı ve onu parmaklıklar ardına gönderen kadına duyduğumuz karşılıklı nefretle birbirine bağlı iki insandık.

“Sharron hakkında bir şeyler duydum. Üzgünüm evlat. Eminim bununla tek başına başa çıkmak senin için zordu,” diye mırıldandı ağzına yumurtaları tıkıştırmadan önce. Annem için söylediği sözlerde hiçbir üzüntü olmadığını biliyordum. Tek üzüntüsü benim yaşadıklarımıydı. Bu beni rahatlatı.

“Şimdi daha iyiyim,” diye yanıtladım.

“Anlıyorum. Kardeşinle mi yaşıyorsun? Sharron'ın başka bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordum, ama zaten hayatına girip çıkıyordum. Öldüremediğim bir hamamböceği gibiydi.”

“Acaba senin oğlun olabilir mi?” diye sordum. Bu düşünce aklıma hiç gelmemişti. Lance babasının kim olduğunu hiç sormamıştı ve bu konu hiç konuşmalarımızda gündeme gelmemişti.

“Annenle sen doğmadan üç yıl önce tanıştım. Seni yanına aldığı için iyi bir adam gibi görünüyor ama hayır, benim değil. Muhtemelen en iyisi de bu. Ben bir çocuğa bile zor bakıyorum.” Başını utançtan öne eğdi ve ona güven vermek için kocaman bir sarılmak istedim.

“Buradasın. Bu baba-kız meselesini zamanla hallederiz. Göründüğümde daha güçlüyüm, yaşlı adam. Bunu senden aldım.”

“Dur, beni ağlatacaksın. Hem de yaşlı değilim. İyi viski gibi rafineyim. Bu arada, içkiyi bıraktım. Sanırım hapishane temizlenmeme yardımcı oldu, ama dışarı çıktığımdan beri o boka dokunmuyorum.”

“Bu harika, baba,” diye içtenlikle yanıtladım.

“Peki, bana kendinizden ve Lance'ten bahseder misiniz?”

“O buraya yakın bir yerde yaşıyor ve onun çatı katındaki dairesinde güzel bir yatak odam var. Uzun zamandır ilk defa kendimi güvende hissediyorum. Faturalar veya kemoterapi konusunda endişelenmemek de çok güzel. Dahiler için gerçekten harika bir özel okula başlıyorum.”

“Ciddi misin? Harika, evlat. Her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiysin. Bazı günler ülkeyi mi yöneteceksin yoksa hapishanede bir çeteyi

mi, emin değildim."

"Neden ikisi birden olmasın?" diye göz kırparak cevap verdim.

Babam başını geriye doğru eğdi ve o kadar yüksek sesle güldü ki, lokantadaki herkes bize bakmak için döndü. "Şey, bilim fuarlarınız veya dâhilerin yaptığı her neyse, bana haber verin. Gelirim, tamam mı? Ve herhangi bir nedenle Lance'in evinden ayrılmanız gerekirse, fazla bir şeyim yok ama bir yatağım ve ufukta bazı iyi fırsatlarım var. Kardeşinizle daha mutlu olacağınızı kabul edecek kadar olgunum, ama teklifim geçerli. Gece gündüz fark etmez, tamam mı?"

"Tamam baba."

Yemek yemeye devam ettik, şakalaştık ve birbirimizle hasret giderdik, ancak sohbeti annemden veya kaybettiğimiz zamandan uzaklaştırmaya çalıştık. Babamın buraya benimle gelmesine gerçekten sevindim. Hayatını tekrar yoluna koymuş gibi görünüyordu. Belki Lance onunla tanışmak ister.

Saat çabuk geçti ve çok geçmeden veda vakti gelmişti. Babamın yüzünde beliren kısa süreli utanç ifadesini bilerek görmezden gelerek hesabı ödedim. Bir gün hesabı onun ödeyeceğini biliyordum ama şimdi ödemekten mutluydum. İkimiz de kalktık ve babam beni kocaman bir kucaklamayla sardı, göğsünde kabaran duygular boğuk, hırıltılı sözleriyle dışarı akıyordu. "Beni gördüğün için teşekkürler evlat. Uzun süre burada kalacağım, tamam mı? Hayatında olma şansını takdir ediyorum. Ben..." Sözleri kesildi, duyguları çok yoğundu. Muhteşem, hayat dolu babamın gözünden süzülen bir damla yaşı sildiğini ve beni tekrar göğsüne bastırdığını izledim. "Affını ve iyiliğini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama çok minnettarım. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tam arabayı durdurup onu işe bırakmayı teklif edecekken, sert ve ısrarcı bir ses beni olduğum yerde dondurdu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Decker. Babam beni daha sıkı kavradıktan sonra Lance ve Decker'a öfkeyle baktı. Geri çekilip iki somurtkan adama döndüm. Sanki yataktan yeni kalkmış gibiydiler. Lance'in gözleri babama bakarken şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla doluydu.

"Ne yapıyorum ben? Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordum, kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce. Lance en azından yön değiştirmemden dolayı şaşırmış gibi görünme nezaketini gösterdi, ama Decker hareketsiz kaldı, babamı bir yırtıcı hayvan gibi baştan aşağı süzdü.

“Sabah dörtte ortadan kayboldun. Kaçtığını ya da kaçırıldığını sandık. Bize haber vermeden öylece gidemezsin,” dedi Lance ve babamın yanımda rahatladığını hissettim.

Kalbim biraz yumuşadı ama Decker'ın sesi duyulduğu anda o hassas an kayboldu. "Bir seks arkadaşıyla buluşacağını fark etmemiştim," diye homurdandı. Babam, sanki tekrar hapse girecekmiş gibi yumruklarını sıkarak dikleştirdi. Elimi göğsüne koydum ve dikkatimi tekrar Decker'a çevirdim.

“Decker, babam Frank Stewart ile tanış. Baba, şu pislik ve kardeşim Lance ile tanış.”

Aynı anda Lance rahatladı ve Decker iğrenç hatasını fark ederek yüzü soldu. "Kahretsin, özür dilerim Blakely. Çok endişelendik. Tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedi Lance ihtiyatlı bir tonda, Decker'a yan bakış attıktan sonra öne doğru yürüyüp elini uzatarak tokalaşmak istedi. Babamın yüz ifadesini sanki bir şey arıyormuş gibi inceledi ve babam cevap verene kadar bu beni şaşırttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lance. Bu arada, ben senin baban değilim. Blakely doğmadan üç yıl önce Sharron'la tanıştım," diye yanıtladı babası, Lance'in elini sıkarken beceriksizce.

“Ah, evet, tabii ki,” diye yanıtladı Lance, yüzü kızararak. “Blakely’yi almaya mı geldin?” Kardeşime bakakaldım, her zerresinden fıskıran endişeye tamamen şok olmuşum. Gözleri vahşiydi, başı ter içindeydi.

“Hayır. Ben hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir adam öldürmekten hapisten yeni çıktım.” Babam, muhtemelen onu korkutmaya çalışarak Decker'a sert bir bakış attı.

"Sus be, dükkan soydun sen," diye gözlerimi devirerek cevap verdim. Görünüşe göre bu, Lance'in sinirlerini yatıştırmaya yetmedi çünkü yutkundu.

"Şey, bir ara akşam yemeğine gelmelisin."

Babam gözlerini Decker'dan ayırıp tekrar kardeşime baktı. "İyi bir plan gibi görünüyor." Sonra babam bana bir kez daha sarıldı. "Görüşürüz evlat. Seni seviyorum. Dahilere günlerini göster," diye fısıldadı saçlarıma, sonra arkasını dönüp restorandan çıktı.

Babam tamamen gözden kaybolduktan sonra, Decker ve Lance'e ters ters baktım. "Neden buradasınız?" diye öfkeyle sordum ve yanlarından geçip restorandan çıktım. İnsanlar beni izliyordu ve Huck-a-poos'taki vardiyama kadar birkaç saat uyumak için eve gitmek istiyordum.

Decker ve Lance, arabama kadar peşimden geldiler. Soruma cevap vermedince, onlara doğru döndüm. "Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?"

"Bize haber vermeden öylece gidemezsin," diye dişlerini sıktı Decker, ardından sinirle parmaklarını çıtlattı. Bu benim gözümün seğirmesine neden oldu.

"Elbette gidebilirim. Nereye ve ne zaman gidebileceğim konusunda hiçbir kural koymadınız," diye karşılık verdim.

"Belki de yapmalıyız," diye araya girdi Lance, sesi temkinli ama... hüznüldü. "Bak, sadece bu gibi şeylerden haberdar olmak istiyorum. Birine neler yaptığını anlatmaya alışkın olmadığını biliyorum, ama çok endişelendim."

Bu gece ilk defa gerçekten kötü hissettim. Haklıydı. Benimle ilgilenen kimsem hiç olmamıştı, hele ki ne yaptığımı bilmek isteyecek kadar ilgilenen biri hiç olmamıştı. Gözlerim Decker'a kaydı ve keskin, karanlık gözlerle karşılaştım. Sorunu neydi ki? Dürüst bir hataydı.

"Özür dilerim. Hiç beklemediğim bir anda aradı. Burada olduğuna sizin kadar ben de şaşırdım. Ama onu yıllardır görmemiştim. Sizi uyandırmak ya da rahatsız etmek istemedim."

"Kaçtığını sandık Blakely," diye fısıldadı Lance. "Hayatında neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Sana destek olmak istiyorum. Saatin kaç olduğu umurumda değil, sadece önce bana haber ver, tamam mı?"

Cevap vermeden önce titrek bir nefes verdim. Decker birkaç adım öne çıktı ve Lance'in omuz omuza durarak heybetli bir koruma gibi göründü. "Burayı seviyorum, tamam mı? İlk başta tereddüt ettim ama yakın zamanda ayrılmayı planlamıyorum. Okula gitmek istiyorum. Doğru yoldan ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum ve... seni daha yakından tanımak istiyorum, Lance."

"Ve seni tanımak istiyorum!" diye aceleyle söyledi. "Bak, annemiz hakkında bana çok şey anlattığını biliyorum ve gerçekten takdir ediyorum. Ama bundan sonra, seni tanımak ve seni de hayatıma daha çok dahil etmek istiyorum."

İtirafı beni çok şaşırttı. Bunca zamandır, Lance'in beni yanında tutmasının tek sebebinin, onu terk eden annesini anlamaya yönelik derin bir ihtiyaç olduğunu sanıyordum. Nazik ve şefkatli olduğunu biliyordum, belki de aşırı derecede. Ama ona sunabileceğim tek şeyin annem hakkında yalanlar olduğunu düşünüyordum. Benim hakkımda bir şeyler öğrenirse ve yanında tutulmaya değer biri olmadığımı anlarsa ne yapardı?

“Bu kadar korkmuş görünme. Sen benim kız kardeşimsin,” diye başladı, omzuma elini koymadan önce. “Seni tanıma fırsatını ben de kaçırdım. Ama gerçek şu ki, o öldü, sen ise hayattasın. Öyleyse şimdi yeni anılar yaratmaya çalışalım. Bana güven, ben de sana güveneceğim. Her şey bu kadar yeni olmasaydı, bu gece böyle korkutucu sonuçlara varmazdım muhtemelen. Birbirimize ne kadar çok alışırsak, o kadar iyi oluruz diye düşünüyorum.”

Başımı salladım. "Haklısın."

Lance rahat bir nefes aldı ve onu gereksiz yere endişelendirdiğim için bir kez daha kendimi kötü hissettim. Gelecekte birilerinin gerçekten umursadığını hatırlamaya çalışacaktım. Decker hâlâ sinirli görünüyordu, sanki yaşananlarla ilgili çözülmemiş bir öfke yüzeyin altında kaynıyordu. Babam ve geçmişi hakkında herhangi bir fikri varsa, işleri yoluna koymam gerekecekti.

“Güzel, güzel. Ne dersin, gidip bize kahve getireyim mi? Biliyorum birkaç saat içinde işte olman gerekiyor ve çok yorgun olmalısın. En sevdiğin kahve hangisi?”

Gülümsedim. Gerçekten de beni tanımak için çaba gösterecekti. "Bulabileceğiniz en tatlı, en şekerli karışım. Bir yudumu iki bin kalori."

Lance yorgun bir kahkaha attı. "Dilediğiniz gibi."

"Blakely ile eve gideceğim. Biraz uyumak istiyorum," diye aceleyle cevap verdi Decker. Hayır, asla. Onunla küçücük bir arabaya oturmaya niyetim yoktu. Karnavalda olanlardan sonra ve özellikle de beni öpmekle cezalandırmak arasında bir yerde sıkışmış suratıyla hiç olmazdı.

“Bunu önceden mi planladınız? Sanırım gerçekten eve sağ salım dönmemi istiyorsunuz.”

Lance'in yüzü kıpkırmızı oldu, Decker ise acımasız bir şekilde kaşlarını çattı.

İkisini de azarlamak için ağzımı açtım ama Lance sözümü kesti. "Mükemmel," diye yanıtladı Lance ellerini çırparak, sorumu görmezden geldi. "Hepinize çatı katında buluşalım." Topuklarının üzerinde dönen Lance, Land Rover'ına doğru yöneldi ama Decker'a anlamlı bir bakış attı ve bu bakış midemi alt üst etti. Acaba biliyor muydu?

Decker başını salladı, bu da Lance için yeterli olmuş gibiydi çünkü bana gülümsedi, sonra da arabasına bindi; arabasının benimkinin çapraz arkasına park edilmiş olduğunu ve beni engellediğini yeni fark etmiştim.

SUV'ye doğru başımı sallayarak, "Senin fikrin mi?" diye sordum.

"Arabaya bin, Blakely," diye homurdandı. Demek işleri böyle yapmak istiyordu? Tamam.

Roxy'ye bindim ve kapıyı sertçe kapattım. Otomatik kilitlerim olsaydı, sırf onunla dalga geçmek için Decker'ı dışarıda bırakırdım, ama maalesef yoktu. Lance arabayı sürerken o da tek kelime etmeden devasa bedenini küçük yolcu koltuğuna sıkıştırdı.

"Aramızda yaşananlar yüzünden gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu dudaklarından ilk olarak, bu da beni şaşırttı.

"Bu yüzden mi kışına sopa sokulmuş gibi görünüyorsun?" diye sordum, anahtarı kontağa takıp arabayı çalıştırırken. İki denemeden sonra hırıltılı bir sesle çalıştı.

"Sorumu cevapla," diye dişlerini sıktı. Patronluk taslayan herif.

"Hayır. Ölüm tuzağında tatsız bir öpüşme yaşadık diye gitmiyorum. Hiçbir şey ifade etmedi, hiçbir şey ifade etmiyor. Vicdan azabı çekmeden uyuyabilirsin, çünkü sen benim ilk öpücüğüm değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın." Park yerinden geri geri çıktım ve yalancı bir yalancı gibi hissederek daireye doğru yürüdüm, çünkü bu hiç de önemsiz bir şey değildi. Bir şeydi. Ölüm döşeginde bile düşüneneğin türden bir öpücüktü. Ne zaman düşünsem beni ısılatan ve acıtan büyümlü bir dokunuştı, ama bunu Decker'a asla itiraf etmeyecektim. Ne anlamı vardı ki? Onun sadakati kardeşimeydi ve eğer Lance ile bir ilişki kurmak ve Memphis'teki okul yılını tamamlamak istiyorsam, oynamam gereken rolü oynamam gerekiyordu.

Saçlarını elleriyle karıştırmadan önce inledi. "Böyle mi oynamak istiyorsun?" diye sordu.

"Başka bir yol olduğunu fark etmemiştim. Belli ki pişmansın. Lance'i önemsiyorsun. Hiçbir şey olmadı Decker. Kesinlikle hiçbir şey."

"Önemsiz bir şey değildi, bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadı, orta konsolun üzerinden eğilip dudaklarını kulağıma değdirirken. Dokunuşu vücudumu altüst etti, karşıdan gelen trafiğe doğru araba süreceğimden endişelendim.

"Ne yapıyorsun?" diye dişlerimi sıktım, kokusunu içime çekerken. Elini bacağıma koydu, avucunu iç uyluğuma yaslayarak tekrar konuştu.

"Hiçbir şey olmadığını kanıtlıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Neden?" Sürücü koltuğunda kıvranıyordum, sıcak ve muhtaç hissediyordum ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Bu asla işe yaramazdı. Decker'ı neredeyse hiç tanıımıyordum ve bildiğim kadarıyla aramızdaki her şey onun bana karşı kin beslemesine neden olurdu.

Arkadaşlığını bozmak istemiyordum. Zaten Memphis'e taşınarak Lance'in hayatını alt üst ettiğimi hissediyordum; arkadaşlıklarını mahvetmek çok fazla olurdu. Decker, Lance'e aşırı derecede sadıktı. Kimsenin kirli küçük sırrı ya da pişmanlığı olmak istemiyordum. Tüm hayatımı bana kin besleyen biriyle geçirdim ve bunu tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

“Çünkü beni istediğini biliyorum Blakely. Yüzünden belli oluyor. Avucumda adeta sıcaklığını hissedebiliyorum.”

“Demek ellerin becerikliymiş,” dedim, direksiyonu sıkıca tuttuğum yumruklarımdan birini çekip onu itmeden önce. “Ama bunun bir anlamı yok. Tahrik oldun mu? Elbette. Eve giderken yetenekli parmaklarının neler yapabileceğini düşününce şu an ıslanıyorum. Ama bunu uygulamaya koymayacağım.”

Decker nefesini tuttu ve koltuğuna geri çekildi. Bana dokunmamak için ellerini bacaklarının altına nasıl bastırdığını fark ettim. “Güzel. Seni deniyordum,” diye kekeleydi. Sanırım ikimiz de berbat yalancılardık.

“Saçmalık. Sen de beni istiyorsun. Ama bu olmayacak. Lance'i bir kardeş gibi seviyorsun. Şimdi de benim lanet olası öğretmenim olacaksın. Eğer bu durumun ne anlama geldiği hakkında o garip... konuşmayı yapmakta ısrarcıysan, o zaman yapmalısın. Hiçbir şey değil. Hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şeye yol açmayacak. Ben senin sana aşık olmamdan endişe etmen gereken olgunlaşmamış bir kız değilim.”

Kısa konuşmamın Decker'ı rahatlatacağını ummuştum, ama hâlâ çok sinirliydi. “Hiçbir şey,” diye yanıtladı.

“Evet.”

“Aynı fikirde olmamıza sevindim.”

Onun bu kadar kolay kabul etmesi kalbimi sızlattı. Her şeye rağmen, ne kadar bencilce gelse de, benim için savaşmasını istiyordum. Göğsümü saran acıya takılıp kalmamak için hemen konuyu değiştirdim. “Yani babamı korkutmaya çalışacağın kısım burası mı? Lance'in parasının peşinde olan azılı bir suçlu olduğunu mu söyleyeceksin?” diye sordum.

“Hayır. Lance'in babası olmadığını söyleyerek onu umursamadığını kanıtladı. Parasını isteseydi, bunu zorlardı. Aslında buraya gelmesi takdire şayan bence.” Şaşırdım doğrusu. “Bu kadar şaşırmış görünme. Şüpheli bir şey yaparsa, ben hallederim. Ama şimdilik koruyucu bir tipe benziyor.”

Decker'ın önceki sözleri kafamda yankılanıyordu. Konuşurken gülümsememi zor tuttum. “Ve şunu da belirtmek isterim ki, 'seks arkadaşı'

yorumu iğrençti." Decker'ın yüzü soldu. Doğru söylüyorsun, pislik herif. O kıskançlık patlamasını unutmamıştım. "Yaşça büyük erkeklerle çıktım ama o benden iki kat daha yaşlı. Biraz anlayış göster bana." Etki yaratmak için titredim.

"Yaşından büyük erkeklerle mi çıktın? Buna inanmakta zorlanıyorum. En son konuştuğumuzda yaşlı erkeklerden hoşlanmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye sordu Decker ve bu beklediğim soru değildi.

"Seni kızdırmaya çalışıyordum ve belli ki işe yaradı. Genç yaşta olgunlaşmaya zorlandığınızda, olgunlaşmamış saçmalıklar cazibesini kaybediyor. Ben ne yaptığını bilen bir adamı tercih ederim." Lance'in dairesinin otoparkına girdim ve arabayı kapatıp, aramızda bu küçük bilgi yankılanırken dışarı çıktım. Aramızda asla bir şey olmayacak olması, onunla dalga geçemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Asansörlerin yanında durduğumda, "Bir şey daha var, sonra söz veriyorum konuşma bitebilir," diye kekeleyerek söyledi.

"Ne?"

"Lance, bana aşık olabileceğini düşünüyor." Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi dudaklarını büzdü, sanki gerçeği saklayan tek şey buymuş gibi. Ağzını zorla açmak için onu öpmeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Harika. Tam anlamıyla harika. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve benden uzak durmamı istiyor."

Eh, bu oldukça kolay bir çözümdü. "Bana da uygun. Artık dönme dolap yok. Artık uzun uzun bakışlar yok. Artık gerçekler yok."

Bir an gözlerini kapattı, sonra tekrar konuştu ve "Artık gerçek yok" diyerek itiraf etti.

Blakely

Okul üniformam tipik ve özgünlükten uzaktı. Şiddete meyilli bir şüpheli gibi giyindim, dudak parlatıcımı zırh gibi kullandım ve Rose'un bana verdiği diz hizasına kadar uzanan deri çizmelerimin içine bir çakı sakladım. Standart üniforma, çok dar ve vücut hatlarıma yapışan düğmeli bir gömlekle kombinlenmiş ekose bir etekten oluşuyordu.

Tuhaf bir şekilde cinselleştirilmiş olan bu malzeme, Memphis'in bu havası için fazla kalındı ve cildimi çizdi; kaba lifler tahriş edici ve klostrofobikti. Sanki kasvetli bir okul kızı pornosundan fırlamış gibiydi. Masanın üzerinde yatarken Decker'dan beni dövmesini yalvarmaya başlayacağımı neredeyse bekliyordum.

Bir bakıma ürkütücü bir şekilde seksi görünüyordum ama bu benim tarzım değildi. Bacaklarımı daha uzun gösteren botlarla kombinime biraz kişilik kattım. Ayrıca saçımı dikkatlice taradım ve rimel sürdüm.

Hazırlanmam hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Yeni öğrenci olacaksam, güzel görünmek istiyordum. Kaçınılmaz olarak göreceğim ilgiyi de kabullenmeliydim. Annemle birkaç kez taşınmıştık. İşin nasıl yürüdüğünü biliyordum.

Bir zamanlar Dallas banliyölerinde yaşayan zengin bir yargıçla çıkıyordu. Onun evine taşındık ve her şey cehenneme dönmeden önce toplam altı hafta dayanabildik. Oradaki öğrenciler berbattı, sürekli bana sataşıyorlar ve annemle bana "iki fahişe bir arada" diyorlardı. Bir gün patlayana kadar çoğu gece odamda ağlayarak geçirdim.

Pes etmeyen zengin bir kadını dövdüm. Ertesi gün evinden kovulduk. Yargıç Gray itibarındaki bu lekeye tahammül edemedi. Anlaşılan, evde yaşayan bir fahişe sorun değildi, ama onun şımarık çocuğu fazla geldi. Annem, yıllardır sahip olduğu en rahat yaşam koşullarını mahvettiğim için beni suçladı.

Bu, onun öncelikleri hakkında çok şey anlatıyordu.

Savaşa hazır olduğumdan emin olduktan sonra kahvaltı için mutfığa gittim ve masada beni bekleyen bir omlet gördüm. "Günaydın! Okulun ilk günü kutlu olsun!" dedi kardeşim, beni içine düştüğüm öz acıma ve kaygı fırtınasından çıkararak. Kendimi metal çerçevesi bir elektrik direğine çarpmış bir araba gibi hissediyordum. Sanırım bu senaryoda, o, beni kaldırımdan çekip çıkaran kurtarma ekibiydi.

Lance mutfakta neşe ve enerji dolu bir şekilde dans ediyordu. Hareket ederken havlusunu tahta dolaplara vuruyordu. "Bana omlet mi yaptın?" diye sordum hafif bir gülümsemeyle ve karamsarlığımın zırhındaki çatlağın büyüdüğünü adeta hissedebiliyordum. Buraya geldiğimden beri, Decker'ın hazırladığı kahvaltı dışında, ilk kez krep yemek zorunda kalmadığım bir sabahı.

"Decker, hoşuna gidebileceğini söyledi," diye gizemli bir şekilde yanıtladı Lance. Ha, öyle mi? Başka nelerden bahsetmeyi sevdiklerini merak ettim. Bay Harris'in benden uzak durması gerekmiyor muydu, sırlarımı strafor kahve fincanının dibinden sızdırması değil?

"Bu arada, o nerede?" diye sordum.

Onu görmek istedim ama göremedim.

Bugünle ilgili güvenceye ihtiyacım vardı, ama muhtemelen bunu vermeyecekti.

"Muhtemelen uyanmak için son dakikaya kadar bekliyor. Decker yazın bitmesine yas tutuyor."

"İkimiz de aynı durumdayız," diye yanıtladım hafifçe gülerek. Keder çok garip bir duyguydu. Yazın bitmesine üzülebiliyordum ama annem için ağlayacak kadar üzüntü duyamıyordum.

Masaya oturmadan önce Lance'e kısaca gülümsedim ve omletten bir ısırık aldım. Çok lezzetliydi. Hatta en sevdiğim biberi bile eklemişti.

Lance mutfak tezgahına yaslanmış, kolları sıyrılmış ve uykudan kalma dağınık saçlarıyla duruyordu. "Heyecanlı mısın?" diye sordu. Ağzımdaki yemeği sıvı bir bulamaç haline gelene kadar çiğnedim, ona cevap vermeden önce duygularımı tarttım.

“Evet. Ama gerginim. Eski okulumda sınıfın en zeki öğrencisi olmak kolaydı, pek rekabet yoktu. Burada mı? Belki de ayak uyduramayabilirim.” Bu o kadar da zor değildi.

Babamı ziyaret etmek için ayrıldığım geceden beri Lance, annemden çok benim hakkımda soru sormaya başlamıştı. Neyi tercih ettiğimden emin değildim. Bir bakıma, annem hakkında yalan söylemek onu benden uzak tutmuştu. Konuşmaya başladığımdan beri kendimi sözlü kalkanlarla çevreliyordum. Bunun da kendimi annemden ayırmaya çalıştığım başka bir yol olduğunu fark etmeye başlıyordum. İnsanlar onun ruhu için çok az para ödediler. Ben asla ucuz hissetmek istemedim.

Lance, korkularımı anlıyormuş gibi gülümsedi. "Harika iş çıkaracaksın. Ve eğer ek yardıma ihtiyacın olursa, sana özel ders verebilirim. Decker seni öğrenci kaynaklarına bile yönlendirebilir," diye yanıtladı Lance.

"Beni ne için gönüllü yapıyorsunuz?" diye sordu sert bir ses. Decker'a bakmak için döndüm ve elimdeki dumanı tüten kahve fincanını neredeyse düşürüyordum. Çok iyi görünüyordu ve üzerinde yasa dışı olması gereken bir takım elbise vardı. Lacivert rengi, bronz tenine ve koyu, hüznünlü gözlerine çok yakışıyordu. Saçları duştan hala ıslaktı ve karşıma oturmadan önce esneyerek elini saçlarının arasından geçirdi. Lance önüne bir tabak ve bir fincan kahve koyduktan sonra omzuna hafifçe vurdu.

Lance, aşırı tatlı bir tonla, "Blakely'ye, eğer derslerinde geri kaldığını hissederse ona özel öğretmen bulmasına yardım edeceğini söylüyordum," dedi. "Çünkü sen çok yardımsever ve iyisin, değil mi?"

Decker yutkundu. "Ona her zaman özel ders verebilirim. Sonuçta aynı çatı altında yaşıyoruz."

Lance öksürürken gözleri aramızda gidip geldi. "Doğru. Eminim her şeyi olabildiğince ayrı tutmak istiyordur. Öğretmenin oda arkadaşın olduğu zaman yeni kız olmak kolay olmasa gerek," diye yanıtladı kardeşim.

"Doğru," diye yanıtladı Decker. "Zaten çok uzun süre oda arkadaşın olmayacağım. Ev planlanandan daha hızlı ilerliyor."

"Doğru," diye tekrarladım.

"Ah! Senin için bir şeyim var!" diye bağırdı Lance, odadan kaçmadan önce. Yatak odasının kapısının sertçe kapandığını ve odasında bir hışırtı duydum.

Decker, kaynar kahvesinden bir yudum almadan önce, "Sabahları çok fazla hareketli oluyor," gibi bir şeyler mırıldandı. Buhar tenine değdi, keşke dudaklarım orada olsaydı diye düşündüm.

"Umarım acele eder. Yakında resepsiyona uğrayıp programımı almam gerekiyor," dedim bir yudum daha kahvemi içmeden önce.

Decker saate baktı. "En az otuz dakika daha orada olmamız gerekiyor, üstelik daha yemek bile yemedim," diye homurdandı.

"Ah..." diye başladım, tabağımı lavaboya götürmek için ayağa kalkarken. Vücudumdaki her sinir ucunun enerjiyle dolduğunu hissettim ve masaya geri döndüğümde Decker'ın ağzı açık bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Bir sorun mu var, Bay Harris?"

"Hayır. Hiçbir sorun yok. Neden okula diz hizasına kadar topuklu ayakkabı giyiyorsun? Günün sonunda ayakların çok ağrıyacak," dedi ve bakışlarını bacaklarımda gezdirdi. Homurdanarak, sanki bakışlarını başka yöne çevirmeye zorluyormuş gibi, gözlerini duvardaki özellikle donuk bir noktaya çevirdi.

"Topuklu ayakkabı giymeyi seviyorum. Güçlü duruşuma ekstra bir hava katıyor. Rose önerdi," diye göz kırparak cevap verdim, ama o duvara bakmakla o kadar meşguldü ki bunu görmedi. Bu ayakkabıların bıçağımı saklamayı kolaylaştırdığını söylemek istedim ama kendimi tuttum.

"Bahse girerim ki, gün bitmeden yüzüstü yere düşeceksin," diye meydan okudu Decker.

"Artık gerçeklerden bahsetmeyeceğimizi sanıyordum," diye fısıldadım ve sözüm üzerine oda tamamen sessizliğe büründü. Decker'ın hırıltılı nefes alışını ya da dışarıdaki trafiği bile duyamıyordum. Decker'ın gözleri bana dik dik baktı ve patlamış dev bir sakız balonu gibi hissettim. Gözlerindeki acı dolu ifadeyle tüm havam boşaldı.

"Belki," diye başladı, Lance'in yatak odasının kapısına bakıp tekrar bana döndü. "Gerçekleri saklayabiliriz?" Teklifi bir fısıltıdan ibaretti ama yalvarışının yankısını kulağıma fısıldıyormuş gibi hissettim.

"Sanırım önce düşmem gerekecek."

Decker gülümsedi. "Yapacaksın. Belki de şansımı artırmak için seni okula yürüyerek götürmeliyim, ne dersin?"

"Bu arada, kendim sürmeyi tercih ederim."

"Roxy'de mi? On dakikalık yolu kat edeceğinden şüpheliyim. Neden?" diye sordu Decker.

"Lance haklı. Diğer öğrencilerin birlikte yaşadığımızı bilmesini istemiyorum. Bu okulda görünmez kalmayı umuyorum ve ultra çekici

biyoloji   retmenimle buraya gelmek kesinlikle bazı dedikodulara yol açacak.”

"Sence ben çok çekici miyim?" Sorusu alaycı bir gülümsemeyle birlikte geldi ve hatamı anladım.

"Bunu biliyorsunuz. Bu yeni bir haber değil, Bay Harris.”

"Neden bana sürekli öyle sesleniyorsun?" diye sordu.

"Sadece deniyorum, dilimde nasıl bir his bıraktığını hissediyorum." Decker'ın dili alt duda ımı tatmak için uzandı ve neredeyse duyulmayacak bir inilti koptu.

Lance'in kapısı açıldı ve aramızdaki ufak atı ma sona erdi. Dikkatimi kardeşime çevirdim ve yüzüme yapmacık bir gülümseme yerle tirdim. "İ te, Blakely!" dedi heyecanla, ardından gelişigüzel sarılmış bir paketi bana uzattı. Paketi uzattığı ellerinden aldım ve Lance ayak uçlarında zıplarken pembe ambalaj kağıdına tereddütle baktım.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Sanki daha önce hiç hediye g rmemi sin gibi! A   unu!" diye talimat verdi Lance. Sözlerinin alay amaçlı olduğunu biliyordum ama ne kadar doğru olduğunun farkında değildi. Annem bana hediye almazdı, kendi bencil ihtiyaçlarının ötesini d   nmezdi. Daha önce hediyeler almıştım; tamamen ihmal edilmemi tim. Ama bunlar her zaman son dakika, indirim reyonundan, benim bedenim yerine onun bedenine uygun kıyafetlerdi.

Ka ıdı yırtıp açtım ve içindekini görünce nefesim kesildi. Tanımadı ım ama muhtemelen küçük bir servete mal olmuş bir tasarımcı markasına ait yepyeni bir deri postacı  antasıydı. "Lance, sende yoktu—"

"Ta ıyaca ın onca kitap için bir çantaya ihtiyacın vardı.  ık bir şekilde gitmenin iyi olacağını düşündüm, tamam mı?"

"Bu çok fazla."

" yle değil."

"Bana karşı çok naziksin," diye kekeledim, gözlerimdeki nemi silmeye çalışırken içimde dayanılmaz duygular kabarıyordu. Acınası görünmek istemiyordum ama düşünceli davranışlar benim için yabancı bir kavramdı.

Lance  ne doğru yürüdü ve yeni çantamı aramızda tutarken beni garip bir şekilde kucakladı. "Bugün herkesi alt et! Eğer biri sana sorun çıkarırsa, bana veya Deck'e, yani Bay Harris'e mesaj at, tamam mı?" dedi gülerek.

"Pekala," diye yanıtladım ve uzakla tım. Odama gidip yeni sırt çantamı y kleme k üzereydim ki, Decker'ın bana bakarkenki ifadesini fark ettim.

Koruyuculuk ve hayranlığın bir karışımıydı. Bu manzarayı görünce neredeyse yere düşecektim.

"Otuz dakika içinde çıkacağız," diye kekeledi, bana dik dik baktığımı fark edince. Aptal, aptal kız. Ben Decker'ı dik dik izlerken Lance tam orada duruyordu. Bu işi halletmem gerekiyordu. Artık onunla tartışacak enerjim bile yoktu; sadece mutfaktan çıkmam gerekiyordu.

"Pekala," diye yanıtladım ve odama girdim. Kumaşında yamalar ve askılarında lekeler olan eski sırt çantamı hızla boşalttım ve tüm eşyalarını sırtında taşıyan bir kızdan nasıl bu hale geldiğimi merak ettim.

Decker, beni MAMS'tan bir blok ötede bırakarak uzlaşmaya vardı ve uzaklaşırken topuklarına alaycı bir şekilde baktı. Bilmiyordu ki, ben uzun bacaklı yürüyüşü tercih ediyordum. Sonuçta annemin kızıydim. Bu bahsi kazanmaya kararlıydim. Aramızdaki sınırı net tutmak istiyorsam, gerçeklerimi kendime saklamalıydim.

Büyük okulun ön basamaklarına doğru yürürken, öğrenciler ön bahçede oyalanıp birbirleriyle sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı. Herkes gruplar halinde toplanmış ve beni fark etmiyor gibiydi. Yeni kıza kimsenin dikkat etmediğini fark ettiğimde göğsümdeki öfke biraz yatıştı.

Evet. Tam da istediğim gibi.

Belki de geçmişim, izlediğim her televizyon programı ve okuduğum her kitapla birleşince, yeni bir liseye yeni başlayan kızın ilgi odağı olacağına inanmama neden olmuştu; ama tek bir kişinin bile beni fark etmemesi beni şaşırttı.

Orada olduğumu fark eden tek kişi, bana programımı veren resepsiyon görevlisiydi. "Ah, Bay Harris'in bize sürekli bahsettiği kişi sizsiniz," dedi üzgün bir ifadeyle masasının üzerindeki kağıtları karıştırırken. "Programınız burada ve herkes sizden büyük umutlar besliyor."

Söylediklerinde bir gariplik vardı. Belki de gözlerindeki hüznü ifade ya da bana verdiği anlayışlı gülümsemeydi. İçimden bir ses, hayatım hakkında bilmesini istediğimden daha fazla şey bildiğini söylüyordu ve bu beni sinirlendirdi. Günümü mahvetmesine izin vermemeye kararlıydim, kibar bir gülümsemeyle programımı aldım ve koridora çıktım.

Bana etrafı gezdirmeyi teklif etmemeleri ya da bana yol göstermesi için bir öğrenci görevlendirmemeleri hoşuma gitti. Sanırım herkesin haritayı anlayacak kadar zeki olduğunu varsayıyorlardı ve bu hoşuma gitti. Decker, MAMS'ın her şeyden çok bir üniversite hazırlık okulu olduğunu söyledi ve haklıydı. Koridorlarda öğrenciler, yepyeni ders kitaplarını heyecanla inceliyor ve ders programlarını karşılaştırıyorlardı. Herkesin enerjisinde bir coşku vardı, neredeyse benim kadar derse başlamak için heyecanlıydılar.

Lance'le yazın bitmesine üzüldüğüm konusunda şakalaşsam da, burada olmaktan mutluydum. Ve saatin her tıkırtısıyla yeni okul heyecanım kayboluyordu. Bunu başarabilirdim. Ortama uyum sağlayacak ve işlerimi halledecektim.

Diğer öğrencilerin benmerkezciliğinin etrafımı sardığı görünmez kalkanın verdiği destekle attığım kendinden emin adımlar bana iyi geldi. Dolabımı bulurken ayaklarım öyle bir yanıyordu ki, bu da yüzümde bir gülümseme oluşturdu.

Kilidin şifresini çevirip eşyalarımı içeri koyduktan sonra kapıyı sertçe kapattım. Ders programımı çıkarıp ilk dersimin nerede olduğuna bakarken koridorda yürüdüm, kendimi enerjik ve heyecanlı hissediyordum.

Ama sonra her şeyi berbat etmek zorunda kaldım.

Klasığe kaçan bir hareketle, uzun boylu, kaslı bir adama çarptım ve botumun topuğu fayans zeminde kaydı. Güçlü eller bileklerimi kavradı, düşmeden önce beni dengeledi ve yukarı baktığımda, hayatımda gördüğüm en gri gözlerle ve Decker'ı bile kışkırtacak bir sırıtışla karşılaştım.

"Vay canına, iyi misin?" diye sordu bal gibi sesiyle ve ben de ona iyice bakabilmek için şaşkın numarası yaptım. Dalgalı kestane rengi saçları, yüksek elmacık kemikleri ve gamzeli bir çenesi vardı. Bu adam klasik anlamda yakışıklıydı.

"İyiyim, ama bu sır olmalı," diye takıldım etrafa bakmadan önce. Birkaç öğrenci bana bakıyordu, ama öğrencilerin çoğu telefonlarıyla o kadar meşguldü ki umursamıyordu bile.

"Bir sır mı? Neden?" Sesi alaycıydı. Gri gözlerinde parıldayan ilgiyi gördüm. Bana göz gezdirmesi yırtıcı bir bakış değildi, sanki görsel bir okşama gibiydi, ama yine de tenimde bir ürperti hissettim.

"Birisiyle topuklu ayakkabılarla bütün gün yürüyebileceğime dair iddiaya girdim. Eğer neredeyse popomun üstüne düştüğümü öğrenirse, iddiayı kaybederim." Flört mü ediyordum? Evet. Evet, ediyordum. Neden mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Son bir yılı anneme bakmak ve fazladan vardiyalar almakla geçirmiştim ve hayatımda olup biten berbat şeylerden daha ötesini görmeye vaktim olmamıştı. Decker, aylardır öpüştüğüm ilk kişiydi ve bu adamın ikinci öpüşüm olup olamayacağını merak ediyordum.

“Ah, kesinlikle ona haber veremeyiz,” dedi yabancı sırtarak. “Peki, seni sınıfa kadar ben götüreyim de bir daha masum yayalara çarpmadığından emin olalım?” diye teklif etti, ellerini bileklerinden çekmeden önce. Hâlâ beni tuttuğunu bile fark etmemiştim. “Tabii o adam buradaysa ve kız arkadaşını götürdüğüm için beni dövecekse başka.”

Burnumu çektim. Decker muhtemelen onun ağzını burnunu dağıtırdı. Tabii, eğer beni umursasaydı ya da ben onun öğrencisi ve en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmasaydım. "Yok canım. Ben kimsenin kızı değilim. Çok sakarım. Bu günlerde erkekler çaresiz kızlardan hoşlanmıyor," diye takıldım.

"İyi ki erkeğim o zaman, değil mi?" diye muzipçe cevap verdi ve elini uzatarak tokalaştı. "Bu arada, ben Max."

"Maximillian'ın kısaltması mı?" diye sordum. Uzun ve kişiliğine göre çok karmaşık bir isme sahip olabilecek tiplerden biriydi.

"Evet, ama sadece güzel, sakar kızların bana öyle demesine izin veriyorum," diye yanıtladı yanakları kızarak. Kabul etmeliyim ki, bu cümle iyiydi, bu adamla ilgili her şey neredeyse fazla iyiydi. "Adın ne?" diye sordu.

"Beni ikna edersen söylerim..." Günün ilk dersinin ne olduğunu kontrol etmek için programımı tekrar elime aldım. "Sayın Torres ile Güvenli Matematik."

"Ben de o sınıftayım. Son sınıf öğrencisiyim, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım, son heceyi vurgulayarak.

"Yeni misin? Seni daha önce görmedim," dedi ve gözlerini tekrar vücudumda yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi. Gözleri botlarımda ve ekose eteğimle deri botlarım arasındaki ince deri parçasında oyalandı.

"Teksas'tan yeni taşındım," diye yanıtladım isteksiz bir gülümsemeyle. Geçmişimden bahsetmek istemiyordum. Bugün yeni bir maceraya, yeni arkadaşlara ve yeni anılara başlamakla ilgiliydi. Artık o üzgün, kenar mahalle kızı değildim.

"Hiç gitmedim ama güzel olduğunu duydum," diye yanıtladı sohbet havasında. Koridorda yürürken, o beni öğrenci kalabalığının arasından yönlendirdi. Yürüdükçe, diğer öğrencilerin bize, daha doğrusu ona baktığını

fark ettim. Maximillian kim olursa olsun, önemli biriydi ve dikkat çekmemeye yönelik planımı tamamen alt üst ediyordu.

"Blakely!" diye sert bir ses koridordan geldi ve tüm omurgam kaskatı kesildi. Kahretsin. Onunla birlikte olduğum tek ders dışında okulda birbirimize yaklaşmamak konusunda anlaşmamız olduğunu sanıyordum? Maximillian bana meraklı bir bakış attı.

Titrek bir nefes vererek arkamı döndüm ve koridora doğru baktım; Decker, yani Bay Harris, bana doğru yürüyordu. "Okulun ilk gününde Bay Harris'i kızdırmak mı? Bu bir rekor olmalı," diye şaka yaptı Maximillian. Oysa bilmiyordu ki, okul başlamadan birkaç hafta önce bile onu çoktan kızdırmıştım.

"Evet, Bay Harris?" diye dişlerimi sıkarak seslendim, koridordaki her kızın ona şehvetle baktığını fark ettim. Ve kim onları suçlayabilirdi ki? O takım elbise kıyafet kurallarına aykırı olmalıydı. Çok fazla dikkat dağıtıcıydı.

"Bunu arabamda bırakmışsın. Ders için ihtiyacın olacak, değil mi?" diye sordu Maximillian'a, yeni ve tek arkadaşımın buz keseceğini beklediğim soğuk bir bakış atarak. Decker daha sonra kalem kutumu bana uzattı. Herhalde omuz çantamdan düşmüştü.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, elinden alıp çantama atarken gözlerimle gitmesi için yalvardım.

"Kalkülüs dersine mi gidiyorsun? Geç kalacaksın," diye belirtti ve ardından saatine baktı.

"Tam oraya doğru gidiyorduk," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim.

Decker, Maximillian'a bir kez daha baktıktan sonra başını salladı. "İyi eğlenceler. Derste görüşürüz. Ha, bir de eve dönerken kırtasiye dükkanına uğrasak olur mu? Biraz daha klasöre ihtiyacım var."

Ona yumruk atabilirdim. Yumruğumu kaldırıp çenesine tam isabet ettirebilirdim ve o anda okuldan atılırdım.

"Yürümeyi planlıyordum," diye öfkeyle cevap verdim. Kalabalık koridorlar yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu, ama birkaç kişi dikizleyerek etrafta dolaşmaya devam etti.

"Bu topuklu ayakkabılarla mı? Görünüşe göre bahsi kazanacağım," diye yanıtladı Decker daha yumuşak bir sesle, ama Maximillian duydu. Harika. Tam anlamıyla harika.

"Gitmemiz gerek, Bay Harris. Biyoloji dersinde görüşürüz!" diye sözümü kesti Maximillian, kolumu tutup beni koridorda sürüklemeye

başlamadan önce. Allah razı olsun ondan. Bu küçük çılgınlığın ardından kaçıp gitmeseydi, onu kesinlikle en iyi arkadaşım ilan ederdim.

Bir sınıfın kapısında durduk ve yürüyüş arkadaşım bana sırtıttı. "Sağ salim buraya ulaştın, Blakely. Hem de vaktin de kaldı."

"Üstelik bunun neyle ilgili olduğunu bile sormadın," diye ekledim garip bir sırıtışla. "Etkilendim."

"Henüz değil," diye yanıtladı kapıyı açmadan önce, önce benim girmeme izin vererek. Keşke bu kadar centilmen olmasaydı da, yer bulurken onun uzun boylu bedeninin arkasına saklanabilseydim diye düşündüm neredeyse. Sınıf mırıldanmalarla doldu ve en arka sıradaki boş bir koltuğa oturduğumda arkamda bakışları hissettim.

Görünmez olmak hayalimin suya düştüğünü gösteriyor bu.

"Bayan Stewart, lütfen buraya gelir misiniz?" diye sordu Bay Torres, bu da tüylerimi diken diken etti. Yanlış yerde miydim? Şimdiden bir hata mı yapmıştım?

Bay Torres, koridorda oyalanan bir öğrenciye ters ters bakıp dikkatini bana çekerken, nazik bir gülümsemeyle beni koridora doğru yönlendirdi. Bay Torres'in kehribar rengi gözleri ve sarı röfleli siyah saçları vardı. Pürüzsüz kahverengi teni ve kısa boyu bizi göz hizasına getiriyordu.

"Sizi MAMS'e hoş geldiniz demek ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, fakülte ve personelin bu geçiş sürecinde size destek olacağını bildirmek istedim. Kaybınızın acısını hayal bile edemiyorum, ama biz burada bir aileyiz ve elimizden gelen her şekilde size yardımcı olacağız, tamam mı?"

Göğsümde kabaran ve boğazımı ovuşturan zımpara kağıdı gibi duyguları yuttum.

Decker onlara söylemişti.

Annemin hatırasından kaçmak istemiştım ama bu okulun bana özlediğim yeni başlangıcı sağlamayacağı anlaşıyordu.

Ama ben de olması gerektiği gibi, herkesin benden beklediği gibi cevap verdim. "Teşekkür ederim, Bay Torres," diye fısıldadım, duygularım göğsümü parçalayıp beni kanatacak gibiydi. Gülümsedi, muhtemelen kelimeleri ağızımdan çıkaramamamın utançtan çok kederle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Arkamdaki gözler ve hakkımda yayılan dedikodularla sessiz sınıfa geri döndük. Otururken, Decker Harris'i mahvetmeyi hayal ettim.

Benim gerçeklerimi söylemeye nasıl cüret eder?

Kath

O lanet olası Max Hemsworth, o lanet olası gülümsemesi ve o lanet olası küstah yürüyüşüyle. Kahretsin. Onu benim dersime kadar götürdü. Benim lanet olası dersime.

Aslında çocuğu sevmiştim. Gayet iyi biriydi, geçen yıl iyi notlar almıştı ve hatta yıllık bilim fuarında ikinci olmuştu. Ama resmen nefret listeme girmişti.

Öğrenciler içeri girerken, "Bu yıl sıra numaralandırılmış oturma düzenimiz var," diye beceriksizce duyurdum. Blakely son derece endişeli görünüyordu, sınıfa girerken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Onu rahatsız ettiğim için hoşlanmadım.

Koridorda onu durdurmamam gerektiğini biliyordum. Lance ile aramızda bir anlaşma olması gerekiyordu. Blakely ile de bunun daha iyi olacağına karar vermiştik. Kalem kutusunu Bay Torres'e bırakıp işi bitirebilirdim, ama onu koridorda durdurmak istedim. Kahrolası Maximillian Hemsworth'ün bunu bilmesini istedim...

Onun neyi bilmesini istiyordum ki? Kahretsin. Kendine çeki düzen ver, Decker.

"Yerler numaralandırılmış mı?" diye sordu özellikle meraklı bir öğrenci olan Taylor. "Geçen yıl yoktu."

"Yeni bir yıl, Taylor. Uyum sağla. Üstesinden gel." Oturma düzeni kararı son dakika verildi. Max ve Blakely'nin aynı sınıfta olduğunu fark ettiğim anda karar verdim. Onların oturup birbirlerinin gözlerine sevgiyle

bakmalarını izlerken ders vermek zorunda kalırsam, kendimi lanetlemiş hissederdim. Belki onun üzerinde bir hakkım yoktu, ama onun da kesinlikle yoktu. Eğer benim söz hakkım olsaydı.

Yeni oturma düzenim Blakely'yi de ön ve orta sıraya oturmaya zorladı; okul üniformasını nasıl giydiğini düşününce, bunun penisimin hoşuna gidip gitmediğinden emin değildim. Herkesin yerini bulması bir dakika sürdü ve ben de duvara yaslanıp, kollarımı göğsümde kavuşturarak sınıftaki sinir bozucu derecede flörtöz kızlardan bazılarını selamladım ve erkeklere başımla selam verdim.

Küçük bir okul olduğu için, lise son sınıf ve üçüncü sınıf öğrencilerine ders veriyordum; yani kayıtlı oldukları her iki yılda da onların öğretmeniydim. İçimden bir ses aksini söylese de, gözlerim Blakely'ye kaydı. Onda ciddi bir sorun vardı. Gözleri yere bakıyordu, yüzü solgundu. Birisi ona bulaşmış mıydı? Eğer öyleyse, bunun hesabını bana vermek zorunda kalacaklardı.

Göğsümü dolduran beklenmedik koruma duygusu beni huzursuz etti. Blakely haklıydı, bu bir hiçliğe dönüşmeliydi, yoksa kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşecekti. Ben kaosa tahammül edemezdim.

Varoluşumu kontrol altında tutmak için çok mücadele etmişim, artık kimsenin veya hiçbir şeyin bunu bozmasına izin veremezdim.

Bu yüzden onu koridora çekip o güzel yeşil gözlerindeki fırtınanın sebebini sormak yerine, her zamanki gibi dersi işledim ve uzun bacaklarının sıranın altında nasıl çaprazlandığına bakmamaya özen gösterdim. Kendime, uzun sarı saçlarının arasından çevik parmaklarını nasıl geçirdiğini sadece yarım yamalak fark ettiğimi söyledim.

Ders programına kısaca göz attım. Dahiler için bir okulda çalışmanın avantajlarından biri de, öğrencilerin okuma yazma becerilerinin ve eğitimlerinin sorumluluğunu üstlenme yeteneklerinin fazlasıyla gelişmiş olmasıydı. Okulun ilk günü tamamen müfredatı gözden geçirmekle geçti. Sınıfımdaki çocukların çoğu muhtemelen ders programını zaten incelemiş ve ders kitabının ilk beş bölümünü okumuştular.

“Yarın ilk dersimiz başlıyor. Birinci bölümden yedinci bölüme kadar olan kısımları önceden okumuş olmanız gerekiyor.” Blakely yüzünü buruşturdu. Ona bakmamaya çalışsam da, irkilişi dikkatimi çekti. Belki de sadece okul konusunda endişeliydi? Buradaki ders yükünün alıştığından çok daha fazla olduğundan emindim ama aynı zamanda bu zorluğun üstesinden gelebilecek yeteneğe de sahip olduğunu biliyordum. Belki de

Rose ile çalışma saatleri hakkında konuşmam gerekiyordu. Ona verdiğimiz yoğun programa göre bütün gece çalışamazdı.

“Okuma metniyle ilgili bir sınav olacak mı?” diye sordu Taylor. Sorusunu sorarken elini kaldıran, sabırsız ve benim söz vermemi beklemeye can atan öğrencilerden biriydi. Bu beni gerçekten sinir ediyordu. Blakely, Taylor'a baktı, şaşkın bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kızın sinir bozucu olduğunu o da benim kadar düşünüyordu.

“Geçen yıldan hatırlayacağın gibi Taylor, sınav olup olmayacağı konusunda önceden uyarı vermeyi pek sevmem. Hazırlıklı gelmen gerekecek.” Öğrencilerime önceden haber vermeyi sevmezdim, gerçi ödevlerini yapmaları için buna gerçekten ihtiyaçları da yoktu—genellikle iyi öğrencilerdi. Her iki durumda da, onları tetikte tutmaktan keyif alırdım.

“Burada laboratuvarımız olacağı yazıyor, değil mi? Partnerlerimiz atanacak mı yoksa kendimiz mi seçeceğiz?” diye sordu Taylor, yine benim sözümü beklemeden. Maximillian ve Blakely'nin laboratuvarında geç saatlere kadar çalıştığını hayal ederek dişlerimi sıktım.

“Bu yıl laboratuvar ortaklarımı ben seçeceğim. Herkesle nasıl çalışacağınızı öğrenmeniz gerekiyor. Profesyonel dünyada her zaman iş arkadaşlarınızı seçemezsiniz, ancak onlarla nasıl çalışacağınızı her zaman seçebilirsiniz. Bunu bir hayat dersi olarak düşünün.” Bu mantığı tamamen kafamdan uyduruyordum, ama öğrencilerimin çoğu buna inanıyor gibiydi. İyi. Gerçek mantığımı bilselerdi, bana artık saygıyla bakmayacaklarından emindim.

Zil çaldı ve Blakely'i geri tutup yüzündeki somurtkanlığın nedenini sorma isteğime karşı koydum. Yavaşça eşyalarını topladı ve ders kitabını Lance'in bu sabah verdiği omuz çantasına yerleştirdi.

Bütün gün onun hediye vereceği tepkiyi düşünüp durdum, acaba hediye almaya alışık değil miydi diye merak ettim. Neredeyse her sabah ona hediye vermek istedim. Ve hayır, bunu cinsel anlamda söylemedim, gerçi penisimin başka planları vardı.

Maximillian masasının yanına geldi ve onunla öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sordu. “Sen önden git, Bay Harris'e bir şey sormam gerekiyor.” Buraya geldiğinden beri bana bir kez bile bakmamış olmasına rağmen benimle konuşmak istemesine şaşırdım.

Maximillian, tıpkı bir yavru köpek gibi, hevesle başını sallayarak cevap verdi: “Elbette, sana yer ayırıyorum.”

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Blakely. Maximillian, yüzüne yumruk atmak istediğim anlamlı bir bakış attıktan sonra sınıftan çıktı. O gittikten ve kapı kapandıktan sonra Blakely ayağa kalktı ve masama doğru yürüdü.

"Annemden insanlara bahsettin mi?" diye sordu, sesi hırıltılı ve titrek bir tondaydı. Bu soru beni şaşırttı. Söyleyeceği onca şey arasında, bunu en son beklerdim.

“Kayıt danışmanına söyledim. Yaşam koşullarım konusunda şeffaf olmalıyım ve buraya girişinize kefil olurken, sizi nasıl tanıdığımı ve Memphis'e nasıl yerleştiğinizi anlattım.” Blakely burada okula gitmek için fazlasıyla nitelikli olsa da, MAMS'e nasıl girdiğine dair her zaman tam olarak açık sözlü olmamış olabilirim.

“Anlaştığımızı sanıyordum,” diye alaycı bir şekilde söyledi ve avucunu masama sertçe vurdu. “Buraya geleli üç saat oldu bile, dedikodular şimdiden yayılmaya başladı. Koridorda neden yanıma geldin? Herkese neden benim bir af dileme vakası olduğumu söyledin?”

Yüzümün ekşidiğini, bozulmuş süt gibi ekşidiğini hissettim. Blakely öyle sıradan bir yardım vakası değildi. O bir hayatta kalma mücadelesi vermişti. Zekiydi ve okulda bir yeri hak ediyordu. Yöneticilerin onu neden burada istediğini ve onunla olan ilişkimi anlamaları için şeffaf olmaya çalıştım. Ancak bu, onun o sırada oturmayı hak ettiği gerçeğini değiştirmede.

“Buradaki öğretmenlerin durumunuzdan haberdar olduğunuzu size söylemeliydim. Ama bu kapılardan geçmişinde sorunlar olan ilk kişi siz değilsiniz ve son kişi de olmayacaksınız. Yaşam koşullarımıza gelince? Lance sizin vasiniz ve benim en iyi arkadaşım. Ortada bir sorun yok, bu yüzden neden bu kadar rahatsız olduğunuzu anlamıyorum.”

Bana bakarken güzel yüzünün canlı, öfkeli bir kırmızıya büründüğünü izledim. Yeşil gözlerindeki fırtına, hiçbir suyun söndüremeyeceği bir cehenneme dönüşmüştü. Öfkesi, her şeye rağmen, sarhoş edici ama güzeldi.

"Önemli bir şey değil mi? Yani Lance'e senin yanıma gelip tüm okula birlikte yaşadığımızı ilan ettiğini söylesem sorun olmaz herhalde? Özellikle de ilk tanıştığım arkadaşım ile konuşuyorken."

Göğsümde utanç ve karmaşa sel gibi esiyordu. İki duygu da üstünlük için savaşıyordu. Bir yanımla Lance'i arayıp özür dilemek isterken, diğer yanımla ona hakkım olduğunu göstermek istiyordu - her ne kadar bunun doğru olmadığını çok iyi bilsem de.

“Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?”

Başını geriye doğru eğdi ve öfkeyle yankılanan, boğuk bir kahkaha attı. "Hiçbir şey ima etmiyorum, Bay Harris. Normal bir hayat istiyorum. Buraya sadece başka seçeneğim olmadığı için gelmedim; annemi hatırlatan her şeyden kaçıyordum. Bu lanet olası okuldaki herkes bana acıyarak bakarsa bunu yapamam. Sharron'ın kızı olduğum için zaten bir ömür boyu acıma gördüm. Burada da istemedim."

Kendimi berbat hissediyordum. Blakely'ye çok ortak noktamız olduğunu söylediğimde, gerçekten de öyle demek istemiştım. Ebeveynlerinin zehirli gölgesinden kaçmak istemeyi anlayabiliyordum. Bu yüzden Chicago yerine Memphis'teydim. Evet, daha yavaş tempoyu ve canlı şehri seviyordum, ama Memphis'te olmanın en güzel yanı, insanların Jack Harris'in oğlu olup olmadığımla ilgilenmemesiydi. Ve biliyordum ki o da berbat annesi kanserden ölen zavallı kız olarak tanınmak istemiyordu.

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordum. "Herkes zaten biliyor." Söylemesi çok kaba bir şeydi ama insanların ne düşündüğünü veya ne bildiğini değiştiremezdim. Artık tek seçenek ilerlemektir. Onun mağduriyet döngüsüne takılıp kalmasını istemiyordum; onu aşmasını istiyordum.

Kollarını kendine doladı ve kapıya baktı. İkimiz de küçük pencereden öğrencilerin bizi şüphayle süzdüğünü görebiliyorduk. "Bilmiyorum."

"Her zaman görmezden gelebilirsin. Onların anlattıklarını boş ver. Buradasın çünkü zekisin. İyi notlar al. Eğlen. Ve benim için endişelenme. İnsanların yaşam düzenimizi bilmesinin ne önemi var? İşlerini halletmeye devam ettiğin sürece seni buradaki diğer öğrencilerden farklı davranmayacağım."

Yeşil gözler bana bakıyordu ve eğilip yumuşak tenine dokunmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Tamam," diye kekeleydi.

Ona güven verici bir şekilde elini sıkmak ya da sarılmak istedim. Bu işin kolay olmadığını bizzat biliyordum. Kaşlarındaki kırışıklıkları öperek yok etmeyi çok arzuladım.

Ama bunun yerine, kapıya doğru başımı salladım ve masamdaki kağıtları karıştırmaya başladım, ona gitmesini söyleyecek gücüm olmadığını bildiğim için sessizce onu gönderdim. Nedense, onun yanımda olmasını istiyordum. Sınıfımın kapısı kapanana kadar omurgamın gevşediğini ve vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissetmedim.

Blakely hiçliğe dönüşmek zorundaydı. Bu yüzden elde edeceği şey de hiçlik oldu.

Blakely

“Küçük kızım, bir şeyleri kırmak istiyormuş gibi görünüyorsun.” Rose masasının arkasından kalkıp yanıma geldi. Müşteriye hayatımın en büyük sahte gülümsemelerinden birini attığımı fark ettikten sonra beni ofisine çağırmıştı. Gerçekten de deniyordum. Ama bu nezaket gözlerime yansımadı ve Rose, sezgisel bir şekilde sinir bozucu olduğu için, bunu hemen fark etti.

Okuldaki ilk günüm zor geçti. Şaşırtıcı değil mi?

"Zor bir gün geçirdim," diye gizemli bir şekilde yanıtladım, o da parmaklarını beyaz masasının üzerinde gezdiriyordu.

"Anlayabiliyorum. Şu anki enerjin çok öfkeli," diye mırıldandı, bir vazo alıp içindeki solmuş çiçekleri yere fırlatırken. "At gitsin. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak," diye ekledi ve bardağı bana uzattı.

"Bunu yapmayacağım," diye yanıtladım gözlerimi devirerek. Patronumun tuhaf kişiliğiyle uğraşacak havamda değildim.

"Yere at onu," diye tekrar emretti ve bir adım geri çekildi. Patronuma yorgun gözlerle baktım, kıvrımlarını saran dar kot pantolonu ve omuzları açıkta bırakan bluzunu inceledim. Gözleri vahşiydi ve dudakları böğürtlen rengine boyanmıştı.

"Vazoyu yere atmayacağım," diye onayladım, sonra vazoyu masasına bıraktım. Midem endişeden alt üst olmuştu, neredeyse işe gitmemek için hasta numarası yapacaktım. Memphis Matematik ve Fen Bilimleri Akademisi çok yoğundu. Ders yüküyle kendimi inanılmaz derecede yetersiz hissediyordum ve öğretmenlerimin bana attığı tüm acıyan bakışlardan

utanıyordum. Kaldığım yerle ilgili dedikodular yayılmıştı ve günün sonunda kızlar benimle birlikte ödev yapmak isteyip istemediğimi sormaya başlamışlardı. İçimden bir ses, sadece Bay Harris'in evine davet edilmek istediklerini söylüyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu Rose, kollarını göğsünde kavuştururken. Bana küstah bir bakış atarken gülümsemesi biraz kaybolmuştu.

"Vazo bana hiçbir şey yapmadı. Kırılmayı hak etmiyor." Onun taleplerinden uzaklaşmak için bir adım geri çekildim. Ancak spor ayakkabımın arkası bir dosya dolabına çarptı ve beni durdurdu.

"İlginç. Kendini bir vazo gibi mi hissediyorsun Blakely? Başkalarının kaprisleri yüzünden kırılmış gibi mi hissediyorsun?" diye sordu Rose, açık kahverengi gözleri parlayarak. "Kendimi bir proje gibi hissettim."

En kötü yanı da haklı olmasıydı. Annem hayatından nefret ettiği için beni mahvetti. Sorunlarını çözmek için bir deney olarak beni yere fırlattı ve geriye kalanları toplayacak kimse yoktu. "Uyumak istiyorum. Yorgunum, Rose."

Rose vazoyu tekrar eline aldı ve bana doğru uzattı, soğuk cam göğsüme çarptı. "Yere at," diye emretti. "Yap yoksa seni kovarım."

Dişlerimi sıktım, dünyaya ve ona o kadar kızgındım ki ne diyeceğimi bilemedim. Bardağı kavradım ve kaldırdım. Eğer o lanet olası bardağı fırlatmamı istiyorsa, bunu tüm gücümle yapacaktım.

Onu yere fırlattım, sanki hayatta kalmamı sağlayan tek şey onu parçalamakmış gibi. Camın çarpma anında ufalanıp kırıldığını, mermer zeminini kesip ayaklarımızın etrafına saçıldığını izledim. Sönmüş bedenime nefes alıp verirken cam kırıkları ayak bileklerime saplandı.

Bundan keyif almadım.

"Nasıl hissettin?" diye sordu Rose. Artık gülümsemiyordu ve içimden bir ses, vazoyu yere fırlatırken sergilediğim kararlılık seviyesine hazır olup olmadığını merak etti.

Bazı insanlar bir şeyi kırmaktan tatmin duyardı. Ama ben kayıtsızdım. Hiçbir şey hissetmedim. Hayatımda kırmak istediğim şeyler kırılmazdı.

Annemin yeni hayatım üzerindeki etkisini kırmak istedim. Decker Harris'in zihnim, bedenim ve ruhum üzerindeki etkisini kırmaya çalıştım. Bugün çok garipti ve bunu anlamadım. Sanki koridorda ilk kez karşılaşan yabancılar gibiydik.

Lance ile bir ilişki kurmaya karşı direncimi kırmak ve her şeyi berbat etme eğilimimi yok etmek istiyordum. "Hiçbir şey hissetmedim," diye titrek

bir sesle cevap verdim ve parçaları toplamak için eğildim.

Rose sadece beni izledi. Parmağımı kesmemem konusunda beni uyarmadı, ne de süpürge getirmeyi teklif etti. Kırık cam parçalarını avucumda tuttum ve annemi düşündüm. Belki Rose kırık vazo ile hayatım arasında bir benzetme kurmak istiyordu. Ama ben yerdeki kırık cam parçaları gibi hissetmiyordum. Daha çok evsiz, yerinden edilmiş çiçekler gibi hissediyordum. "Eve git, Blakely," dedi Rose, göz hizama gelmek için çömelirken.

"Bu akşam gerçekten çalışmak istiyorum, Rose," diye fısıldadım. Eve gidip Lance ile okulun ilk günü hakkında konuşmak istemiyordum. Decker'la karşılaşp birbirimize verdiğimiz o boş sözleri hissetmek istemiyordum. Yetişmem gereken tüm okumalara başlayıp bu okul için yetersiz hissetmek istemiyordum. Maximillian'ın bana mesaj gönderip göndermediğine bakmak için telefonumu kontrol etmek istemiyordum. Çalışmak istiyordum.

"Eve git canım. Günün parasını ödeyeceğim. Dinlenmen gerekiyor. Kendine gel. Bütün hayatın boyunca çalıştın evlat. Bir gün izin al. Bu bir öneri değil."

"Nasıl dinleneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, elimdeki birkaç cam kırıntısını çöpe atıp oturmadan önce. Rose derin bir iç çekip masasına oturdu, bacak bacak üstüne attı ve çenesini yumruğuna yasladı.

"Tamam. Çıkar şunu," dedi Rose, cesaret verici bir şekilde elini sallayarak.

"Bu yeni okulda herkesin annem hakkında bilgi sahibi olmasından nefret ediyorum. Memleketimde her zaman Sharron Ramone'un kızı olarak bilinirdim. Doğu Teksas'ta her şeyini yatakla geçiren kadının kızı. Kendine o kadar düşküncü ki, yiyecek için para biriktirmeyi unutup yiyecek alamayan anne. Artık bununla ilişkilendirilmek istemiyorum."

"Öyleyse artık onun kızı olma," diye önerdi Rose.

"Nasıl? Kanıma işlemiş bir şeyden nasıl kurtulabilirim?" Sözü vurgulamak için derimi yoldum. "Ondan nasıl kurtulabilirim ki? O ölü ama hâlâ yaşıyor ve zehirli zehrini yeni hayatıma soluyor ve bundan nefret ediyorum. Decker'dan nefret ediyorum çünkü herkese hikâyemi anlattı. Anlatmak onun hakkı değildi."

Rose başını salladı. "Decker başkalarının hayatlarına odaklanmayı seviyor çünkü kendi hayatını paylaşmaktan daha kolay," diye açıkladı. "Okula nereden geldiğini söylediği için kırgınsın, değil mi?" diye sordu

Rose, açıklık arayarak. Her şeyi tam olarak açıklamamıştım ve bana her şeyi ayrıntılı olarak anlatmamı istemediği için minnettardım. Rose, başlangıçta sandığımdan daha sezgiseldi.

"Beni kayıt departmanı için adeta bir acıklı hikaye gibi gösterdi. Öğretmenlerimden biri omzuma dokunup, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi."

"Bu, Decker'ın yapacağı bir şeye benzemiyor. O adam acımayı, sivrisinekleri uzaklaştıran citronella mumları gibi püskürtüyor. Çok etkili."

"Peki neden onlara söyledi?"

Rose uzanıp sarı saç tutamımı düzeltti; bu, bir annenin çocuğunu teselli etmek için yapacağı türden bir hareketti. Gözlerim yaşlarla doldu. "Sanırım başkalarının varsayımlarının ne olduğunu düşünmeni belirlemesine izin veriyorsun. Decker onlara sadece neler olup bittiğini anlatıyordu. Geçmişin olduğu için onu suçlayamazsın. Onlara sadece bir savaşçı olduğunu kanıtlayabilirsin. Annenin o gururlu omuzlarına yüklediği damgayı aştığını gösterebilirsin."

"Biliyorum, biliyorum," diye inledim.

"Onun kanında olduğunu söylüyorsun, değil mi?" diye sordu Rose, masadan inip eğilerek bir cam kırık parçasını yerden almadan önce. "Avucunu ver," diye emretti elini uzatırken. Dikkatlice avucumu uzattım, şaşkınlıkla ona baktım.

Keskin camı tenimde gezdirerek, beni rahatsız eden kıpkırmızı bir leke bıraktı. Acı verici bir kesik değildi aslında, sadece annemin içimde hâlâ hayatta olduğuna dair kanıtı görmek istemiyordum. "Bu kanı görüyor musun? Bu senin kanın," dedi Rose, bıçağı kendi avucunda gezdirmeden önce. "Ve bu da benim kanım."

Ellerimizi birbirine kenetledi ve kanımızın karıştığı yerdeki kesik acıdı. "Artık benim kanımsın. İyi bir kanım var Blakely. Güçlü. Kurnaz. Biraz da delilik. Damarlarına karışacak ve onun tüm özelliklerini lekeleyip bambaşka bir şeye dönüştürecek."

Birleşmiş ellerimize baktım, bunun bir pagan ritüeli olduğunu hissettim. Garip ve hijyenik olmayan bir durumdu ama doğru geliyordu. "Ben senin kanından mıyım?" diye sordum, Rose'a hayranlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle bakarak.

"Kesinlikle haklısın. Şimdi eve git ve meditasyon yap. Lance'e okulun ilk gününü anlat. Onun da kanı iyi." Elimi bir süre daha inceledikten sonra geri çektim.

"Yarın görüşürüz?" diye sordum.

"Elbette. Artık sahte gülümsemeler yok."

Dışarıda, Memphis'in nadir görülen yaz esintisi ruhumu okşadı. Dünyayı farklı bir ışıktaki gördüm, barbekü kokulu havayı sanki bir uyuşturucuymuş gibi içime çektim. Belki Rose'un kanı sihirliydi. Belki de mutluluk için bir plaseboydu. Her iki durumda da, ofisinden çıkıp eve yürürken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

"Erkenden gelmişsin!" diye bağırdı Lance, fırından bir güveç çıkarırken. Çatı katına adımımı attığım anda, burnuma taco baharatının kokusu çarptı. Derin bir nefes aldım.

"Sakin bir geceydi. Rose beni eve gönderdi," diye yalan söyledim.

Decker mutfak masasında oturmuş, bir yığın kağıdı okuyordu. Artık o seksi takım elbisesini giymemiş, onun yerine eşofman giymişti. Sesimi duyduğu anda gözleri bana dikildi. Bir an sessiz kaldık, önceki hayal kırıklığı rüzgarda savrulan toz gibi kayboldu. "Merhaba, Bay Harris," dedim sırtarak. Lance öksürdü, gözlerim tekrar ona döndü.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu kardeşim.

"Berbat. Diğer çocukların yarısı kadar bile zeki değilim, üstelik şimdiden gerideyim," diye yanıtladım yüzümü buruşturarak. Kimya dersinde on üç sayfalık bir ödevim vardı, bu ödev yeteneğimi test edip ileri seviye sınıfa geçip geçemeyeceğimi görmek içindi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Lance. "Google'da arama yapmayı çok iyi biliyorum." Yardım etme isteğine gülümsedim.

"Zaten gözden geçirdim ve sanırım her şeyi hallettim. Bütün gece reaksiyonların ana organik ürününü belirlemekle uğraşacağım. Kahve nerede?"

"Aferin kızım. Şimdiden çok çalışıyorsun!" Lance iki tabak çıkardı ve tekrar öksürdü, bu da Decker'ın yerinden kıpırdanmasına neden oldu.

"Ah, şimdi aklıma gelen planlarım var," diye kekeledi Decker, bu da gözlerimi devirmeme neden oldu. Bana öfkeli bir bakış atarak yatak odasına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Lance akşam yemeğini servis ederken mutfak masasına oturmadan önce kendi kendime, "Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım. Önlüğü ve çiçek desenli

fırın eldivenleriyle tam bir ev hanımı gibi görünüyordu.

Lance, omuz silkerek, "Dürüst olmak gerekirse, bu gece bize biraz zaman vermesini rica ettim," dedi ve eldivenlerini çıkarıp masaya bıraktı. "Decker benim kardeşim, ama onu aramızda bir tampon görevi görmesi için kullanıyorum."

Lance'in sözlerinin bu kadar açık sözlü olması karşısında kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Onun etrafta olmayacağını söylemiyorum, ama bence artık ona yaslanmadan seninle aramızda gerçek bir bağ kurmamızın zamanı geldi. Ben her zaman ona yaslanıyorum."

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla durum tam tersi," dedim, güveçten bir porsiyon tabağıma almadan önce.

Lance duraksadı ve çatalını tabağında düzeltmeden önce mavi gözlerini bana dikti. "Sana bunu mu söyledi? Ev baskını hakkında mı?" diye sordu Lance inanmaz bir şekilde. "Kimseye asla söylemez."

Kahretsin. "Seni soruyordum. Arkadaşlığınız hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bana anlatması için biraz baskı yaptım." Bu tam olarak bir yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Lance rahatladı.

"Gördün mü? İşte bu yüzden seninle yalnız yemek yemek istedim. Başkalarını kullanarak iletişim kurmaya çalışıyoruz ve bu işe yaramıyor. Decker...annemiz..." Lance, tekrar konuşmadan önce kelimelerin aramızda yankılanmasına izin verdi. "Onunla ilgili daha fazla hikaye duymak istemiyorum. Seni daha çok tanımak istiyorum."

"Peki, ne öğrenmek istersin?" Bu bir şekilde yanlış hissettirdi. Sanki gerçeklerim sadece Decker için saklıymış gibiydi. Ama Lance haklıydı, her şeyi saklamak için kullanmıştık ve artık her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti.

"Burayı seviyor musun?" diye sordu Lance. Beklediğim buzları kıran soru değildi ama kolay bir konu olduğu için memnuniyetle karşıladım.

"Evet. Güzel. Burada kendimi... güvende hissediyorum. Memphis çok güzel," diye itiraf ettim, ağzıma dumanı tüten bir çatal dolusu yemeği tıkıştırmadan önce. Dilimi yaktı ve Lance'in önüme uzattığı buzlu çaydan hevesle bir yudum aldım.

Lance, "Teksas'tayken kendini güvende hissetmedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz." Sözlerim dilimi küle çevirdi.

"Özür dilerim, Blakely," diye mırıldandı Lance.

"Senin suçun değil," diye omuz silktilim. "Ve en çok sana ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktın. Bu benim için yeni bir başlangıç. Kabul

ediyorum, annem hakkında daha fazla şey öğrenmek istememen beni rahatlatmıştı. Onun hakkında konuşmak benim için zor, ama eğer bana odaklanırsak, öğreneceklerinden hoşlanmayacağından çok korkuyorum.”

Lance masaya doğru eğildi, konuşurken dirseklerini dayadı. "Blakely," dedi ve ben gözlerimi kaçırdım. Rose ile yaşadığım olaydan hemen sonra böyle sert bir konuşma yapmayı beklemiyordum. "Sen benim kız kardeşimsin. Bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok," dedi Lance bıkkınlıkla.

Ama anlamadı mı? İstedğim bu değildi. Bütün hayatım boyunca kendi anneme zincirlenmişim. Onu sevmiyordum. Hatta sanırım ondan nefret ediyordum. Lance'in benimle kan bağına dayalı bir ilişki kurmak zorunda hissetmesini istemiyordum. Rose'un sözleri hâlâ aklımda yankılanıyordu. Bu kan benim kanımdı.

“Kaçırılmış bir fırsat yüzünden bana zincirlenmiş gibi hissetmeni istemiyorum. Bir şekilde aynı DNA'nın kardeş dizilerini paylaştığımız için benimle bağ kurmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Birbirimizi sevdiğimiz için yakın olmamızı istiyorum. Birbirimizin hayatına değer kattığımız için. Damarlarımızda dolaşan ortak kan, denklemin sadece küçük bir yüzdesi olmalı. Ve hiç kimsenin kontrol edemeyeceği bir şey yüzünden hayatımda olmak zorunda hissetmesini istemiyorum – ve akraba olmamızı kontrol edemeyiz.”

Konuşmam yapmacık geldi ve bu konudaki duygularımın derinliklerine gerçekten inmedi. Belki de annemle ilgili sorunlarımı Lance'e yansıtıyordum, ama bu sonucu değiştirmede. Sanal olarak birbirimizi tanıımıyorduk ve birbirimizi bulmuş olmamız, birbirimizin hayatında kalmamız gerektiği anlamına gelmiyordu. Belki de kendimi yıkıcı bir şekilde etkiliyordum ve bu yüzden bu gerçeği ortaya koymak, aramızda görkemli bir ziyafet gibi masaya sermek benim için önemliydi. Ama yaptım.

“Anlıyorum,” diye yanıtladı Lance ciddiyetle. “Ama şunu anlamalısın ki, aileden mahrum bırakılmış biri olarak, o güzel ve eşsiz DNA dizisi benim için çok önemli. Seni sevmesem bile, seni tanımak istiyorum. Ama eğer ikimiz de bu kardeşlik ilişkisinin uyumlu olmadığını anlarsak, seni seve seve bırakıp kendi hayatını yaşamana izin veririm. Ama bunu kendi başıma çözmem için bana bir şans vermelisin.”

Haklıydı. Annem öldüğünde rahatladığıma karar vermek için bir ömrüm vardı. Aile, kan bağı kadar bir karar meselesi de değildi. Direnişim, bu kararı Lance'ten alıyordu. Güvensizliklerim, kardeşimle olan ilişkimin

olasılıklarını etkiliyordu. "Sana bir şans vereceğime söz veriyorum. Gerçek bir şans. Yumurta donörümüzle ilgili sahte gerçeklerle dolu bir şans değil. Ve eğer bunun işe yaramadığına karar verirsen, sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Ona karşı dürüst olabileceğimi hissetmedim. Kanserinden kaynaklanan suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ölmekte olan bir kadından nasıl nefret edebilirsiniz?

Lance, bir lokma yemek yemeden önce omuz silkerek, "Kendini bu kadar suçlama," dedi ve ağzını yaktığında yüzünü buruşturdu. Buzlu su bardağını kapıp bir çırpıda içmesini eğlenerek izledim. "Lanet olsun, bunu nasıl yiyebiliyorsun?"

"Açlıktan ölüyorum," diye elimle işaret ederek cevap verdim. Lance'in gözleri avucuma sarılı bandaja takıldı.

"Eline ne oldu?"

Şöyle bir baktım. "Ha, bu mu? Hiçbir şey. Rose kan ritüeli yapmak istedi, ben de izin verdim beni kesmesine."

Lance bir kez, iki kez, üç kez göz kırptı. "Evet, patronun deli."

"Biliyor musun? Aslında ondan hoşlanmaya başladım. Bunu Decker'a söyleme sakın."

Lance gözlerini devirerek güldü. "Her zaman haklı olmak zorunda, değil mi? Beni çıldırtıyor."

"Okulda daha da kötü," diye dişlerimi sıktım.

Lance, yemeğini ağzına atmadan önce çatalına bir dakika kadar üfleyerek bir lokma daha aldı. Sonra ağzı açık, ateşli bir ejderha gibi buhar üfleyerek konuştu: "Buraya taşındığınızda iki erkek kardeşiniz olacağını planlamamıştınız herhalde, değil mi?" diye şaka yaptıktan sonra yemeğini bir yudumda yuttu.

Midem burkuldu. Decker'ı bir kardeş olarak görmüyordum. Onu, beni içine çeken, ulaşılmaz bir güç olarak görüyordum. Benim için korkunç olduğunu bildiğim ama yine de kaçınmadığım bir şeydi. Ama eğer Lance sınırı belirlemek ve aramızdaki tek sevginin kardeşçe olması gerektiğini açıkça belirtmek istiyorsa, ben de buna katlanacaktım. "Evet. Kimsesizken birdenbire iki tane aşırı koruyucu kardeşim oldu. Bir erkeği eve getirmek için sabırsızlanıyorum. Altına işeyecek."

Lance'in gözlerinde, sanki tam da duymak istediği şeyi söylemişim gibi bir parıltı vardı. "Okulda biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Maximillian adında biriyle tanıştım. Çok tatlı ve sevimli. Numaramı istedi," diye omuz silkerek anlattım, onu sadece arkadaş olarak gördüğüm

gerçeğini görmezden gelerek. Çok tatlıydı. Çok iyiydi. Çok rahattı. Elbette ona ilgi duymuştum. Yakışıklı insanlar sadece yakışıklıydı. Belki de annemin etkisi beni istememem gereken şeylere veya sahip olamayacağım şeylere çekiyordu. Biraz tehlikeyi seviyordum. İlişkilerimin zehirli ve ulaşılmaz olmasını tercih ediyordum.

"Onu bir ara buraya getirmelisin. Babanı da davet edebiliriz, böylece iyice korkutmuş oluruz," diye önerdi Lance, bu da beni güldürdü.

"Mantıklı bir plan gibi görünüyor."

Sonra yemeğimizi yedik. Şakalaştık. Birbirimizle kaynaştık.

Ve Lance Trask'ın kan bağı kurmak için olağanüstü bir insan olduğuna karar verdim.

Blakely

Memphis Matematik ve Fen Bilimleri Akademisi'nin büyük ve geniş bir kafeteryası vardı. Öğrencilerinin kalitesini göz önünde bulundurursak, kampüsün kalbinin kütüphane olacağını düşünebilirsiniz. Ancak ülkedeki diğer tipik liselerin çoğunda olduğu gibi, okulun kalbi kafeteryadaydı.

İlk günümde, öğle yemeğinin çoğunu kütüphanede saklanarak, öğretmenlerimden ve bazı öğrencilerden sürekli acıyan bakışlar aldığım için surat asarak geçirdim. Ancak Maximillian bugün kaçmama izin vermedi. Peşimden ayrılmadı ve öğle yemeği zili çalar çalmaz bileğimi yakalayıp beni adeta cehennemin sosyal çemberine sürükledi.

Kafeteryanın tamamını görebileceğimiz büyük bir pencerenin yanındaki en uzak köşedeki bir masaya oturduk. Doğal seçilimin en yoğun halini gözlemledim. Öğrenciler ilgi alanlarına, görüşlerine ve zekalarına göre kendilerini gruplandırmışlardı. Ben de ister istemez kendimi bu grubun neresine ait olduğumu merak ettim.

Yerimde kıpırdanarak, Max'in dişlerim için daha iyi olduğunu söylemesi üzerine kolama bir pipet koymasına izin verdim. Sınıflarımdan tanıdığım birkaç öğrenci ve daha önce hiç görmediğim birkaç kişi de bizimle oturuyordu. Kimseyle gerçekten konuşmadığımı düşünürsek, oldukça hızlı bir şekilde birçok arkadaş edinmiş olmam şaşırtıcıydı. Eski okulumda kendi halimdeydim ve anlamlı bağlantılar kurmakta zorlanıyordum; burada ise insanlar bana akın ediyordu ve bunun dedikodulardan mı yoksa Maximillian'dan mı kaynaklandığından emin değildim.

Maximillian, akla gelebilecek her kulüpte olduğunu övünerek anlatırdı. Sınıf başkanlığına da aday olmak istiyordu. Çok sevilen, tanınan ve kız öğrencilerin çoğuyla tanışık biriydi. Max'in sık sık flört etmeyi sevdiğini anlamam uzun sürmedi. Çok sık. Hazırlık okulunun dahi öğrencilerinin bana fırlattığı kıskanç bakışlar sıradan bir şeydi. Görünüşe göre, yakışıklı bir geleceğin bilim insanına çok talep vardı.

"Teksaslısın, değil mi?" diye sordu çekingen bir ses. Sağa döndüm ve uzun sarı saçlı, koyu, gür kaşlı bir kıza baktım. Utangaç bir tavrı vardı, gözleri yere bakıyordu ve küçük bir burnu vardı. Adının Taylor olduğunu hatırladım ve Decker'la—yani Bay Harris'le—aynı sınıfta olduğunu söylemek istedim ama emin değildim. Onu en çok sessiz olduğu için sevmiştim.

"Evet," dedim bir çırpıda. "Tüm hayatımı orada geçirdim."

Omzumda bir el hissettim ve Maximillian'a bakmak için diğer tarafa döndüm. Beni garip bir yan kucaklamayla sıkıca sarmıştı, bu da göğsümün içe doğru çökmesine neden oluyordu. Maximillian'ın uyluğu benimkine bastırılmış, sürtünmeden tenim ısıniyordu. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Kalbim sanki yavaş atıyordu, Decker Harris'in etkisi altında olduğu için bu yakışıklı çocuğun bölünmemiş ilgisinin tadını çıkaramıyordum.

Maximillian çocuksu bir gülümsemeyle, "Şahsen ben Blakely'nin Teksas'tan taşınmasına çok sevindim," diye duyurdu.

"Bahse girerim öylesin," diye alaycı bir şekilde kıkırdadı esmer tenli bir çocuk kaşlarını oynatarak.

"Neden buraya taşındın?" diye sordu Taylor. Kesinlikle meraklı biriydi. Taylor sürekli meraklı ve biraz da sert bir tipti. Tabağındaki salatayı alırken, sıfır kalorili marul yapraklarını özenle seçip sosuna batırırken ona bakakaldım. Salatasında peynir ya da kruton yoktu. Sadece tabağını süslemek için özenle oranlanmış bir sürü sağlıklı şey vardı. Taylor mükemmeliyetçi gibiydi ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Rose'un tavsiyesini hatırlayarak bir an kekeledim ve cevabımı verdim. "Annem öldü." İtirafım, masanın üzerine dökülen çimento gibiydi. "Bir erkek kardeşim olduğunu öğrendim ve onunla kalmak için buraya taşındım. Farklı oldu ama seviyorum," diye rahatlıkla açıkladım; kendi hikayemi sahiplenmenin ve meraklı izleyicilerin önünde anlatmanın ne kadar özgürleştirici olduğuna şaşırmıştım.

Taylor'ın gözleri irileşti, ama yüzünde aslında hiçbir şok belirtisi yoktu. İçimden bir ses, benim varlığımla ilgili söylentileri zaten duyduğunu ama

kaynağından netlik istediğini söylüyordu. "Annen için üzgünüm," dedi alçak bir sesle, sonra minik elini benimkinin üzerine koydu.

Maximillian beni daha sıkı kucakladığında dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Bu etkileşimin tamamı, sanki benden çok onlarla ilgiliymiş gibi hissettiriyordu. Bir zamanlar teselli vermenin teselli almaktan daha keyifli olduğunu söyleyen bir adam tanıyordum ve masanın etrafındaki sempatik yüzlere bakarken, haklı olduğunu fark ettim. Ben de biraz teselli çalmak istedim.

"Üzülme. Annem biraz cadıydı," dedim omuz silkerek, masadaki arkadaşlarımın şaşkın ifadelerine bakarken. Maximillian kısa bir kahkaha attı.

"Beklediğim şeyleri söylemediğini fark etmeye başladım," dedi sert bir şekilde, elini omzumdan çekip sandviçinin yarısını ağzına tıktırmadan önce. Hayretle izledim, çünkü yemeğini çiğnemiyor, sadece boğazından aşağıya itiyordu.

"Tahmin edilemez olmanın eğlenceli olduğunu düşünmeye başladım," diye yanıtladım. Azıcık sosyalleşme bile beni yormaya başlamıştı, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için dün geceki ödevimi çıkarıp bir kez daha okudum. Emin olmadığım birkaç problemi çözmeye çalışırken etrafımdakiler hala konuşuyordu.

"Bu tepki yanlış," diye yankılandı Taylor. Bir kez daha ona döndüm, yüzündeki sert ifadeyi ve dudağını ısırışını izledim. "Bu biraz tuzak bir soru. İzin verir misiniz?" diye sordu, ödevimi işaret ederek.

Bazı insanlar her şeyi bildikleriyle gurur duyarlardı, ama ben öyle değildim. Eleştiriyi memnuniyetle karşıladım. Yanılmayı da memnuniyetle karşıladım. Bu sadece daha çok şey öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Onaylayarak başımı salladıktan sonra, kağıdına karalamaya başladı. Gözlerim, kurşun kaleminin çalışmamın üzerinde şiddetle sürüklenmesini izledi. Tepkimenin neden yanlış olduğunu açıkladı ve başka bir problemde küçük bir düzeltme yapmadan önce bileşiği çözmeme yardımcı oldu. "Teşekkürler," dedim içten bir gülümsemeyle. Bu, biriyle bağ kurabileceğim bir şeydi.

"Sorun değil. Eğer bir çalışma arkadaşına ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Masanın en ucunda oturan adam, "Taylor sadece evinize gelmek için bir bahane arıyor. Bay Harris'le birlikte yaşadığınızı hepimiz duyduk," dedi.

Şişeden çıkmış gibi duran parlak kırmızı saçları ve yüzünün çoğunu kaplayan kalın okuma gözlükleri vardı. Yüzü kıpkırmızı olmuş Taylor'a baktım.

"Sus be Buick," diye homurdandı.

"Hey, onu suçlayamam. Decker oldukça yakışıklı," diye omuz silkerek cevap verdim. Üzücü bakışlarla ve dedikodularla başa çıkmanın en iyi yolunun, kendi hikayemle onların anlatısının öncüsü olmak olduğunu hissettim. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. "O mükemmel dikilmiş takım elbiselerin altında altı kaslı bir karın kası var."

Kendi kendime güldüm, sonra masadaki herkese şöyle bir baktım; Taylor'ın yanaklarındaki kızarıklığı, Maximillian'ın yüzündeki utangaçlığı ve Buick'in avucunun arkasına gizlediği kıkırdamayı fark ettim.

"Bayan Stewart," diye sert bir ses duyuldu arkamdan. O sesi her yerde tanırdım. Ses tonunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Lanet olası Decker Harris. Ondan kaçamadım, ama kaçmak isteyip istemediğimden de emin değildim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle koltuğumda döndüm. "Merhaba Decker. Öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordum. "Yoksa yine arabanda bir şey mi unuttum?"

Dudakları öyle bir somurtkan ifadeye büründü ki, dizlerimin üzerinde hissettim. Güçsüzdüm. Beni güçsüzleştirdi.

"Blakely, bir an konuşabilir miyiz?" diye sordu, ardından yüzünü profesyonel bir ifadeye büründürerek etrafımızdaki kalabalığa baktı. Dedikodularının kulaklarıma, varsayımlarını sosyal statümün tabutuna çakan çiviler gibi çarptığını hissedebiliyordum. Garip bir şekilde, artık umurumda değildi.

"Elbette," diye gülümsedim, Maximillian'ın elini sıkıp ayağa kalktım, öğle yemeğimi masada bıraktım. Zaten aç değildim. Ölen annemden bahsetmek iştahımı kaçırmıştı.

Decker'ın arkasından yürüdüm, uzun bacaklarının koridorlarda attığı istikrarlı adımları izledim; etrafta oyalanan öğrenciler bizi izliyordu. Utanmadan bakan birkaç kişiye sırf dalga geçmek için göz kırptım. Kendimi Rose gibi hissediyordum; artık yas tutmuyor, saklanmıyor, hatalarımı kabullenip insanları eleştiriyordum. Yeni hayatımın, büyürken mahrum kaldığım mükemmellik olmasını istiyordum, ama belki de yenilik bana daha çok yakışıyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı indik, koridorun sonundaki, dünyadan izole edilmiş sınıfına doğru. Decker kapıyı benim için açık tuttu ve ben de onu takip ederek içeri girdim, sonra masanın üzerine oturup ayaklarımı altımda ileri geri sallamaya başladım. "Ne haber?" diye sordum.

"Öğrencilere neden benim karın kaslarımdan bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Neden kafeteryadaydınız? Neden herkese annemden bahsettiniz?"

"Neden hâlâ buna takılıp kaldın?" diye sordu, ellerini yüzüne sürerken bir yandan da odada volta atıyordu. Bunun bir hata olduğunu, hem de çok büyük bir hata olduğunu anlamam için sesli söylemesine gerek yoktu. Beni burada okula gitmeye asla teşvik etmemeliydi.

"Hayır, değilim. Aslında, bu açıklığın tadını çıkarıyorum. Sence, bir sonraki adımda dönme dolapta öpüştüğümüzü insanlara anlatmalı mıyız?" diye kıkırdayarak teklif ettim, Decker'ın elini kaldırıp cezalandırıcı bir öpücük gibi parmağını dudaklarımın üzerine koymasını beklemiyordum.

O bana tıslarken tenine doğru mırıldandım. "Öyle deme!" Gözlerimi devirdiğimde geri çekildi ama yakınımda, sadece ekose eteğim ve dantelli külotumun bizi ayırdığı bacaklarımın arasında durdu.

Ah, bir de okul.

Ve Lance.

Ve aramızdaki yaş farkı.

Ve benim yıpratıcı geçmişim, onun kaba tavrı ve aramızdaki tam ve mutlak uyumsuzluk.

Sanırım aramızda sadece birkaç santimden fazla mesafe vardı.

Nefeslerimiz bir kokteyl fırtınası gibi birbirine karışmış olsa da, aramızda sanki dünyalar kadar mesafe vardı. "Aptal değilim. Decker, senin penisini halka açık bir yerde okşadığımı kimseye söylemeyeceğim," diye fısıldadım, gözlerinin ağırlaştığını ve kısıldığını izlerken.

"Ağzın beni öldürecek," diye fısıldadı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dilim uzanıp tadına baktı. Kahve. Kahve gibi tadı vardı.

"Ne biçim bir ölüm, değil mi?" diye omuz silkerek karşılık verdim, sonra geri çekilip ellerimi masaya koydum, göğsümü öne çıkardım ve başımı yana eğerek onu inceledim.

"Size Lance'in Louisiana'daki otel sahipleriyle bir toplantıya çağrıldığını bildirmek için kafeteryaya gidiyordum. Bu gece eve gelemeyecek."

Kalbim hızla çarpıyordu. Gizliliğin getirdiği gerilim, bacaklarımda bir sıcaklık hissi yaratıyordu. Ama nefesimi kontrol altında tuttum. "Pekala.

Ve?" diye sordum, hain bir piç kurusu gibi şehvetimden boğulurcasına.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Ona öyle söylemiştim, değil mi? Bunun hiçbir şey olmaması gerekiyordu.

Bir şey sinsice üzerime yaklaşıyordu.

"Ödevleri değerlendirmek için geç saate kadar çalışacağım," diye aceleyle söyledi. Kulağa tuhaf bir bahane gibi geliyordu. Korkak. Karanlık gözlerinin içine derinlemesine baktım, sonra bakışlarımı aşağıya kaydırıp boynuna gelişigüzel dolanmış bordo kravatına ve ceketinin gerginliğine baktım. Üst dudağında bir damla ter birikmişti, onu tatmak istedim.

"Benden mi kaçırıyorsun, Decker Harris?"

"Evet. Evet, öyleyim." Basit. Dürüst. Özlü. Dürüstlüğünü takdir ettim. Yapmamız gereken de bu değil mi? Birbirimizden uzak durup, aramızdaki kıvılcımların çimleri tutuşturmayacağını varsaymak.

Masadan kalktım ve saçlarımı düzelttikten sonra sınıfının kapısına doğru yöneldim, zil çalarken elim kapı koluna çarptı. "Bu akşam görüşürüz, Bay Harris," diye sırtarak cevap verdim. Omzunun üzerinden ona bakarken sesim nefes nefese çıkıyordu. Somurtkan yüzüne son bir kez baktıktan sonra koridora çıktım, aynı anda hem imkansız hem de kaçınılmaz görünen bir şeyi neden denediğimden emin değildim.

Onu sınıfında bırakmış olmama rağmen, "Bu gece görüşürüz" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Aklımı tamamen kaybetmiştim.

Kath

En sevdiğim yemeği yapıyordum, ev yapımı makarna ve spagetti sosuyla, New York'ta geçirdiğim bir yazda İtalyan eski sevgilimin bana öğrettiği bir tarifile, tüm incelikleri ortaya koyuyordum. Kağıt tabakları da çıkarmadım. Şarap şişesini açmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım çünkü... yemek arkadaşım... reşit değildi.

Ama bir mum yaktım.

Ben delirmiştım. Tamamen delirmiştım.

Okuldan sonra Huck-a-poos'ta kısa bir vardiyası vardı ve bildiğim kadarıyla çoktan yemeğini yemişti bile. Ama ben yine de orada, imza yemeğim olan akşam yemeği yemeğimin başında ter içinde duruyordum. Bunu sayısız kadın için sayısız kez yapmıştım. İnsanları etkilemek için kullandığım ve mükemmelleştirdiğim tek şeydi.

Lance'in sorgulayıcı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Geceyi Louisiana'da geçiriyor olabilirdi, ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmiyordu. Gözlerim her defasında yatak odasının kapalı kapısına kaydıığında, uyarıcı bakışlarının sırtımı delip geçtiğini görüyordum. Kötü. Bu çok, çok kötüydü.

En kötü yanı neydi biliyor muydunuz? Benim geleceğimi biliyordu. Blakely, onunla yalnız kalmak için can atacağımı biliyordu. Onu çözmeye çalışan ben olduğumu sanıyordum, ama beni bir kitap gibi okuyabilen oydu. O, benim için her şeydi.

Benim lanet olası derimin altında.

Çatı katının kapısı açıldı ve ben de bir korkak gibi nefesimi tuttum. İçeri girdi, saçları Memphis'in neminden dolayı terden dağılmıştı. Parlak yeşil gözlerinin etrafındaki makyaj dağılmış ve dumanlıydı, dudaklarını ısırdı ve akşam yemeğinin kokusunu içine çekti. Bana bakmak için döndü, sanki orada olacağımı, mecazi olarak elimde penisimle, onun şaşkın güzelliğine hayranlıkla bakacağımı zaten biliyormuş gibi.

“Hey, Bay Harris.” Aramızdaki bu sözlü uyumsuzluğu bir tokat gibi atmak ve bana Decker diye seslenmesini istemek istedim, çünkü o sert hecelerinin dilindeki tınısını çok seviyordum. Eskiden hayatım üzerinde kontrol sahibi olduğumu düşünürdüm, ama Blakely'nin kısıtlama hakkındaki fikirlerimi yerle bir etmesini izlemenin daha güvenli olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her neyse, o benim mükemmel hayatımın ince çizgilerinden daha güzeldi.

“Merhaba, Bayan Stewart,” diye yanıtladım, kendi oyununu bozarak. Ama planım ters tepti. Her ne zaman adıyla seslensem kemiklerindeki hafif titremeyi fark etmediğimi sandı, ama fark etmiştim. “Aç mısınız?” diye sordum, ama yemek aklımda değildi. Kahretsin.

Hiçbir şey, demişti. Ben de hiçbir şey olmazdım.

Yarın hiçbir şey olmayacaktım. Bu gece bir şeylerin tadına bakmak istedim.

“Harika kokuyor,” dedi bin dolarlık postacı çantasını yere bırakmadan önce ve hem nefret ettiğim hem de sevdiğim o daracık iş üniformasıyla bana doğru geldi. Lance'in ona sürekli fırlattığı gösterişli hediyelere aldırış etmemesini çok seviyordum. Muhtemelen o çantanın henüz genel satışa sunulmadığını bile bilmiyordu. Lance her zaman lüks şeylerle ilgilenirdi, ben değil.

“Özel spagettimi yaptım,” diye övündüm, yapmamam gereken bir şeyle gurur duyduğum için kendimi gülünç hissediyordum.

“Önce şu kıyafetimi değiştireyim, sonra da sofrayı kurmana yardım edeyim,” diye teklif etti ve yatak odasına girdi. Denemeye çalıştım. Gerçekten denedim. Terli tişörtünü çıkarıp, yuvarlak bacaklarından o dar kot mini şortunu sıyırıp, yerde bir yığın halinde acı içinde bırakmasını hayal etmemeye çalıştım.

Ama yaptım.

Hiç pişman değilim.

Makyajsız yüzü ve parlak gözleriyle, bol bir tişört ve taytla, olabildiğince rahat ve gündelik bir kıyafetle tekrar ortaya çıktı. Benim

takım elbisem onun yanında sırtıyordu ve birdenbire onun istediği hiçbir şey için çok fazla çabaladığımı düşüneneğinden korktum. Hiçbir şey olmak tamamen saçmalıktı.

“Ben de gidip üzerimi değiştireyim. Bu boğucu takım elbiseden bıktım,” diye ağızımdan kaçırdım, yanından geçerken kollarımız birbirine değdi. Göğsüm sıkıştı. Kalbim o saçma sapan gümbür gümbür atmaya başladı ve bu da beni bağımlılığın farklı biçimlerini sorgulamaya itti. Eğer insanlar insanı sarhoş edebiliyorsa, Blakely'ye dokunmak bir uyuşturucu gibiydi.

Hızlı ve beceriksizce soyundum, kıyafetlerimin arasında onunki kadar rahat hissettiren bir şeyler aradım. Sonunda kot pantolon ve tişörtte karar kıldım.

Mutfağa geri döndüğümde, Blakely masayı hazırlamış, kendi kendine mırıldanıyor, kalçalarını sallayarak kaşığı kaldırıp spagetti sosundan bir lokma alıyordu. Yüzü buruk bir ifade almıştı. Kahretsin. Sosu beğenmedi mi acaba?

"Spagettiye sevmiyor musun?" diye sordum, sırtım ter içinde kalmıştı.

Yüzü kızardı, sonra tamamen bana döndü, o yeşil, muhtaç gözleri vücudumu süzdü. "Hayır, mükemmel," diye yalan söyledi. Yalanı yüzünden görebiliyordum, sanki bana daha iyisini yapmamı ya da onu çözmemi emreden bir işaret fişeği gibiydi.

"Sosun nesi var, Bayan Stewart?" diye sordum. Hapşırıldı.

"Çok hafif bir sarımsak alerjim var," diye omuz silkerek cevap verdi. Kahretsin. Tabii ki vardı. Yemeğim onu öldürebilecek bir şeyle doluydu. Nazik gözlerinin ardında bir yerlerde bir metafor gizliydi.

"EpiPen'e ihtiyacın var mı?" diye sordum. Ne kadar sarımsak onu öldürebilirdi ki?

“Bir lokma çok fazla zarar vermez. Ama sanırım biraz Benadryl almalıyım. Kendime bir sandviç yapabilirim?” diye önerdi. Hayatında telafi etmek zorunda kaldığı, hayatını, zevklerini ve tercihlerini yeniden düzenlemek zorunda kaldığı başka bir kişi olmak istemiyordum. Annesiyle zaten yeterince bu durumu yaşamıştı.

"Size dışarıdan yemek sipariş edeyim mi?" diye sordum, özenle hazırladığım yemeği masaya doğru salınarak karıştırmadan önce. Aşk ilgilerimi defalarca etkilemek için kullandığım yemeğin Blakely için uygun olmaması bana çok yerinde geldi. Onunla ilgili her şey farklıydı.

"İsraf etme! Spagettini yiyebilirsin," diye güldü.

"Yarın öğle yemeği için saklayacağım," diye söz verdim, ardından tezgahın önüne gidip telefonumu aldım. O da ben farklı restoranlara göz gezdirdikten sonra birine karar verirken beni izledi.

"Hey," dedi buzdolabını açmadan önce. "Bir sandviç harika olur. Seninkine ne istersin?" diye sordu, sonra eğilip salam ve peyniri aldı. O kadar masum ve melek gibi görünüyordu ki.

"Seninkinde ne varsa o," diye yanıtladım.

Kanepede yemek yedik. O, dudağının kenarında hardal iziyle bağdaş kurmuş oturuyordu, adeta kusursuz ağzından hardalı yalamam için yalvarıyordu; ağzı ise bir dakika içinde bir mil hızla hareket ediyordu. "Drake Denklemi Bilim Teorisi'nin doğru olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye şaka yaptıktan sonra peçeteyi kenara fırlattı ve bana daha da yaklaştı. "Kanıtı olmayan anlamsız bir tahmin!"

"Çoğu bilimsel teori tahminlerden doğar," diye savundum. Aslında teoriye inanmıyordum ama onun benimle bilim üzerine tartışmasını izlemek beni tahrik ediyordu.

"Yani bu teori, Samanyolu Galaksisi'ndeki uzaylı medeniyetlerinin sayısını doğru bir şekilde tahmin ediyor mu diyorsunuz? Saçmalık!"

"Bu kesin bir sayı değil, sadece bir yaklaşık değer," diye savundum.

"Dr. Frank Drake rakamları kafasından uydurdu. Emin olmanın hiçbir yolu yok! Sadece tartışma yaratmak için paylaştı. Faktörlerinin çoğu bilinmiyor."

O gözlerini devirirken güldüm, o yeşil gözler neşeyle parlıyordu. "Pekala. Ama dışarıda hayat olduğunu kabul etmelisin. Yalnız değiliz. Bize mantıklı gelmeyen bir şeyde bir açıklama bulmak güzel," dedim, göğsümün kalbimi zar zor tutan bir kafes gibi hissetmesinin nedenini açıklayacak bir teori olup olmadığını merak ederken.

"Elbette dışarıda hayat var. Sadece her şeyi anladığımızı varsaymak ve bir teori ortaya atmak sınırlayıcı olur diye düşünüyorum. Belki de astronot olmalıyım."

"Doktorluktan şimdiden vazgeçtin mi?" diye sordum. Bu meslek yolu kişiliğine uymuyordu. Doktorlar katı ve özveriliydi. O ise hayatı boyunca vermişti; belki de biraz bencil olup kendi iç huzurunu sağlayacak bir şeyler keşfetmenin zamanı gelmişti.

"İnsan vücudu beni iğrendiriyor. Maximillian bana septal miyektomi ameliyatının YouTube videosunu gösterdi ve neredeyse kusacaktım. Kalbin

pıhtılaşmış kaslarını açmak için yapılan ameliyatı hiç gördünüz mü? İğrenç. İzlemeyin."

Güldüm. Aslında o ameliyatı görmüştüm ve ilginç bulmuştum. "Hareketsiz bir kalp üzerinde ameliyat yapmalarının havalı olduğunu düşünmedin mi?"

"Hayır. Beni çok korkuttu!" diye utanarak haykırdı. Maxifuckingmillian hakkındaki konuşmayı geçiştirmek istedim ama yapmadım.

"Birçok tıp dalı var. Cerrah olmak zorunda değilsin," diye teklif ettim, oysa doktor olmak istemediğini biliyordum.

"Hayır. Kusmuk, mukus ve irin bana göre değil. Ayrıca, insanlarla pek aram iyi değil ve bu iş, bazen dengesiz tavırlara sahip, savunmasız durumdaki birçok insanla çalışmayı gerektiriyor. Hala kariyer yolumu arıyorum. MAMS'ın, büyüyünce ne olmak istediğinizi hemen bilmenizi istemesinden nefret ediyorum," diye ekledi, koltuğa daha da yerleşip bacaklarını uzatmadan önce. Ayak parmaklarının uçları uyluğuma değdi ve bir kedi gibi nefesimi tıslayarak dışarı verdim.

"İnsanların gelecek planlarını bilmeleri konusunda üzerlerine çok baskı yapıyoruz," diye onayladım.

"Öğretmen olmak istediğinizi ne zaman anladınız?"

"Okulun babamdan iyi bir kaçış yolu olduğunu öğrendiğimde, sınav sonuçlarımın onun milyar dolarlık bir reklam anlaşması yapması veya futbol topu yakalayabilmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Bilgiyi ya biliyordunuz ya da bilmiyordunuz. Bunun bir gücü var."

Bir an hayranlıkla bana baktı ve bunun babamın kazançlı kariyeriyle hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Ayaklarının dibine kanlı bir sunu gibi bıraktığım ince gerçeği beğenmişti ve bunun büyüüne kapılıyordu.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum, tabii farklı sebeplerden dolayı. Annem kasabada kaybeden, aptal biri olarak biliniyordu. Sanırım bu kalıbı kırmak ve ondan daha zeki olmak istedim. Bana hiç benzemediğimi, benden daha güzel olduğunu söyler dururdu. Bu kadar geçici bir şeyle övünme fikrini hiç sevmedim, bu yüzden zeki olmaya özen gösterdim. Ondan daha zeki. O lanet kasabadan da daha zeki."

Azıcık yediğim sandviçimi sehpanın üzerine bırakıp ona yaklaştım, vücudumu belinin üzerine eğip parmağımı bileğinde hafifçe gezdirdim. Sadece bileğinde. Daha fazla dokunursam duramazdım. "Çok güzelsin," diye fısıldadım. "Sanki bütün evren parmak uçlarında parlıyormuşsun gibi ışıldıyorsun."

Nefesini titrek bir şekilde verdi, ben de sertçe karşılık verip aramızdaki mesafeyi artırdığımda başını salladı. "İltifat peşinde değildim," diye fısıldadı.

"Balık tutmayı sevmiyorum. Çok sıkıcı," diye yanıtladım.

Rahat koltuğundan kalktı ve arkamızdan gelenleri toplamaya başladı; içindeki endişeli enerji, önüne çıkan ilk sineğe saldırmaya hazır bir Venüs sinek kapanı gibi çiçek açmıştı. "Ben hallederim," dedim ve mutfığa doğru onu takip ettim. Titrek elleri tezgahları silerken, benim sıçrattığım spagetti sosunu da bulaştırdı. Bileğini tutmak için uzandım. "Ben hallederim," diye fısıldadım ve onu kendime doğru çektim. Orada heykeller gibi durduk, verdiğimiz sözün hiçliğinde donakalmış, bir şeye atılmak için can atıyorduk. Ya da belki de bu sadece benim düşüncemdi.

Öne eğildim. "Hiçbir şey. Bu hiçbir şey," diye söz verdim dudaklarımı onunkilere değdirmeden önce. İlgisini çekmeyen güzellik gibi, geçici olmalıydı. Sadece kısa bir nefes alma. Sadece hafif bir tat.

Bu tam bir felaketti.

Dudaklarımı ısırdı, dağılmış saçları yanaklarıma değerken dilini benimkine doladı. Birbirimizin ağzına inleyerek, boğuk seslerle gerçeklerimizi döktük. "Hiçbir şey," diye söz verdi, sonra parmaklarını tişörtümün altına sokup yukarı çekti.

"Hiçbir şey," diye söz verdim, aynı şeyi onun yırtık pırtık kıyafetlerine de yaparken. Yumuşak pamuklu kumaş, Lance'in çatı katının zeminine yağmur damlaları gibi düştü, onu bana çıplak gördüğüm an çoktan unutulmuştu. Isınmış tenlerimiz arasındaki teması kucaklamak, nabzının benimkine karşı attığını hissetmek istedim. Hayatının tenimin altına işlediğini hissetmek istedim.

Boynunu öptüm. Kremsi tenini dilimle adeta yutarcasına yaladım ve damağım tuz ve narenciye kokulu vücut yıkama jeliyle doldu. Parmakları sırtımı uzun, yavaş hareketlerle tırmaladı; biliyordum ki bu hareketler, bu kadına duyduğum hisler için yeterince kalıcı izler bırakmayacaktı. Boynunu avuçlarımın içine aldım, yumuşak bedenini yerinde tutarak onu tezgâha doğru yönlendirdim. Onu oturturken beceriksizdim, uzun, çırpınan bacakları, onu yerleştirirken ateşte kıvrılan yapraklar gibiydi.

"Bu da mı önemsiz?" diye sordum, ardından sütyenini aşağı çekip göğsünü avuçladım.

"E-evet," diye söz verdi. Eğildim ve dilimi çıkarıp onun pürüzlü tepesini gıdıkladım. Sırtı gerildi. Vücudum kasıldı. Vücudumdaki her sinir

ucu onun emrindeydi. Beynim, "Daha derin öp onu, aptal," diyordu. Ama Lance ile bir ömür geçirmiş olan kardeşçe kalbim, durmam için yalvarıyordu. Sonunda ona ait olacağını biliyordu. Her zaman öyle olması gerekiyordu. Kaçınılmaz olanla karşı karşıyaydım, ama savaşımadan pes etmeyecektim.

Saçlarımdan çekti, beni geriye doğru çekerek dudaklarımı onunkilere değdirdi. Melek gibi yüzündeki tek bir ifadeyi bile kaçırmak istemediğim için gözlerimi açık tuttum. Dişlerini dudaklarıma geçirdi, sanki derimi koparacakmış gibi çekiştirdi. Elleri karın kaslarımda üzerinde gezindi, sonra pantolonumun kemerine yerleşti. İşaret parmağının ucu kıyafetlerimin altına girdi. Biraz daha, ve bana dokunacaktı.

Elinin aşağıya doğru hareket etmesiyle dişlerimi sıktım ve "Yapma," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu, yalvarışımı görmezden gelerek cilveli bir tonla. Eli soğuktu, penisimi kavradı. Başparmağının başımı yokladığını, meni sıvısını ucuna sürdüğünü hissettim. Vücudum sarsıldı. Dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Seni okşayabilir miyim?" diye sordu. İstiyordum, gerçekten istiyordum. Ama bu tür bir pervasızlığın sınırları vardı.

"Evet," diye razı oldum.

Kıvrık avucu yavaşça vücudumun üzerinde yukarı aşağı hareket etti, sanki görünmez sınırimıza ulaştığımız anda onu iteceğimi biliyormuş gibi. Dokunuşundan dolayı boşalmayı reddettim. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Vücudumda titremeler patlak verdi ve onu daha sert öptüm, ağızla yapmak istediğim ama yapmayacağım her şeyi ona gösterdim.

"Dur," diye inledim, yükselen kan akışının boşalmak için yalvardığını hissettiğimde. Dudak büzmesi elle tutulur gibiydi. Acıyı hafifletmek için bunu kabullendim. Mavi testisleri hak etmiştim. Bu bana daha sonra, suçluluk ve utanç yutulamaz hale geldiğinde, hâlâ bir nebze de olsa kendimi kontrol edebildiğimi hatırlatacaktı.

"Bana dokun," diye yalvardı taytlı bacaklarını aralarken. Ellerim yavaşça, çok yavaşça, gergin karnına doğru kaydı. Avucum, inlerken sıcaklığını kavradı.

"Böyle mi?" diye sordum.

"Evet, kesinlikle," diye inledi nefes verirken, ben de ince ve dar kumaşın üzerinden onu okşamaya başladım. Bu sürtünme, ihtiyaç dolu ve şehvetliydi, onun boşalmasını yalvarıyordu. Kaygan sıcaklığının sadece

birkaç adım ötede olduğunu biliyordum, ama onun benim için ne kadar ateşli ve ıslak olduğunu hissetmeye kendime güvenemiyordum.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Gittikçe hızlandım. Öpüşerek. Isırarak. Okşayarak. Avuçlayarak. Ellerimle, ağızlarımla ve paylaşmak istemediğim sırlarla sevişerek. "Decker," diye hırladı. Daha hızlı hareket ettim. Elimle hareketlerine eş zamanlı olarak dilini okşadım, orgazmının damgasını vurmak için yalvarırken tenimde sıcaklığını sürükledim. Onu tamamen hissetmek istedim. Penisimi o kadar derine sokmak istedim ki, bir daha asla başka birini düşünmesin.

O, öyle güzel bir şekilde dağıldı ki. Bir iç çekiş ve bir çığlık gibi. Bir atomun parçalanması gibi, beni kendi ortamımdan çekip alırken koca medeniyetler inşa etti.

Ama ağzından dökülen ilk sözler beni buz kesti. "Bu gerçekten de ilginç bir şeydi, Bay Harris."

Gerçekten de öyle.

Hiç beklemediğim bir anda telefonum çaldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, telefonu tezgahın üzerinden aldım. Arayan numarada Lance'in adını görür görmez, adeta duvara tosladım. "Lance arıyor," diye fısıldadım, cevap verip vermemem konusunda kendi kendime tartışırken.

"Pekala," dedi Blakely tezgahtan inip aramızdaki mesafeyi artırmadan önce. Sanki birisi bedenlerimiz arasındaki bağı koparmış, beni kan kaybından ölmeye terk etmişti. Dudaklarındaki titremeyi ve telefonumdaki tiz zil sesini nefret ediyordum. Lance'e karşı sorumlu olamazdım. İçimdeki bir şey onun anlayacağından korkuyordu. Sesimdeki ihaneti duyacaktı.

Telefon sustu ve birbirimize bakakaldık. Geniş duruşunda bir meydan okuma vardı. Göğsünde kavuşturduğu ince kolları, derinlerde saklı olan söylenmemiş sözlerle beni adeta eziyordu.

"Bunu yapmamalıydık," diye fısıldadım sonunda.

Blakely

Decker sabah dörtte işe gitti. Bunu biliyorum çünkü ben uyanıktım, pişmanlık ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir acıyla kıvranıyordum. Duş açıldığında ve ön kapımızın hafifçe çarpma sesini duyduğumda, dün geceki küçük hatamız hakkında ne hissettiğini anladım.

Bu küçük bir hata değildi. Tam bir fiyaskoydu. İlahi bir lütuf.

Orgazmımın doruk noktasına ulaşmasından beş dakika bile geçmeden, gömleğini çıkarmaya çalışıyor ve kendine lanetler yağıdırıyordu. "Bunu yapmamalıydık," diye fısıldadı. Mantıklı tarafım bunu biliyordu. Olayı her açıdan analiz ediyordum, pişmanlık bacaklarımın arasında, tıpkı onun bana yaşattığı orgazm gibi birikiyordu.

Tekrar yapmak istedim.

"Lance benim kardeşim gibi, biliyor musun?" dedi, ellerini yüzünde gezdirirken ve bana bakmak çok zormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerindeki karmaşa dayanılmazdı. Bunu, penisini okşamakla eline boşalmak arasında bir yerde tahmin etmiştim. Bunun böyle olacağını biliyordum—ikimiz de biliyorduk.

Ama durmadık. Birbirimizden iç çekişler çaldık, bedenlerimizin sürtünmesinden ve birbirimize duyduğumuz arzunun tabu niteliğinden zevk aldık. Alkolikler gibi öpüştük, dudaklarımızdan şarap yudumlayarak kısa süreli bir sarhoşluk hissettik. Ucuz hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmedi. Bencilce ve yanlış hissettirdi.

“Biliyorum. Bu hiçbir şeydi, hatırlıyor musun?” Bu sözlerle beyzbol sopasıyla vurup kırılana kadar parçaladım. Böylesine canlı ve güzel bir şey şimdi nasıl bu kadar boş hissettirebilirdi? Gözleri öfkeyle parlıyordu, ikimizin de bildiği şeyi fısıldamaya cesaret etmesini bekliyordu. Bu tür duygular dalgalar halinde geliyordu ve ikimiz de boğuluyorduk. Ama bunu söylemedim.

Kurşun dolu adımlarla odalarımıza çekildik. Üzerimizde uğursuz bir meydan okumanın asılı olduğunu hissedebiliyordum. Bir şey söyle. Bir şeyi itiraf et. Bir şey hisset. Bir şey iste.

Bir süre kendime acıdım. Dışarıdan arabalar geçerken tavandaki gölgeleri saatlerce saydım. Annem de böyle yapardı. Ona değer vermeyen erkeklerin peşinden koşardı. Sürekli "Bu farklı olacak" derdi. Ya da "İşte bu, Blakely. Bunu hissedebiliyorum."

Ve onun gibi olmamak için yaptığım tüm konuşmalara rağmen, sadece bir döngü içinde dönüp durduğumu, kendimi her şeyin başladığı yere geri sürüklediğimi fark ettim. Sıcak bir beden için ahlakından ödün vermeye hazır bir adam için mutluluğundan ödün veren bir kadındım. Bu beni hasta etti ve kendime yeter artık dedim. Bunu kendime yapamazdım, Lance için olmasa bile annem için. Onun acı dolu ölümünü sırf onun gibi olmak için izlemedim. Akıllıydım. İnatçıydım. Aykırı ve kararlıydım.

Yüzümün arasına sıkıştırdığım bir gülümsemeyle derse hazırlanmaya başladım. Titrek ellerimle kirpiklerime hafif bir makyaj uyguladım. Topuklu ayakkabılarım ayak kemerimi sararken, kahvaltı fikrine katlanamadığım için mutfaktan uzak durarak dairenin içinde salınarak dolaşım.

Ve derslere kendim arabayla gittim.

Maximillian, elinde bir defter ve yüzünde çocuksu bir sırıtişla soğuk metale yaslanmış bir şekilde dolabımın yanında beni karşıladı. "Bu sabah nasılsın Blakely?"

Ağzımdaki naneli sakızı çiğnerken onun iyi niyetli gülümsemesine karşılık verdim. Sakızı o kadar sert çiğniyordum ki çenem ağrıyordu. Aşırı aktif hayal gücüm yüzünden ağzımda pas gibi bir kan biriktiğini neredeyse hissedebilsem de, dişlerimin arasında Decker'ı taklit etmediğime kendimi ikna ettim. "Ben harikayım, ya sen?" diye sordum, bu yalan dişlerimin darbeden gevşemesine neden oldu.

“Şimdi daha iyi.” Maximillian Hemsworth'ün inanılmaz bir çekiciliği vardı. Duyularınızı harekete geçiren fiziksel bir cazibesi vardı. Gömleği

ütölüydü ama çok da sert değildi. Saçları dağınık ve düzgün, tam kıvamındaydı. Kravatı hafifçe yamuktu ve o kocaman kolları, gözlerim onlara değdiği anda kasıldı.

“Maximillian, yeteneğin var,” diye gülümsedim ama kaşlarımı çatmak istedim. Koyu saçlar ve büzülmüş dudaklar zihnimi doldurdu. Onları hemen uzaklaştırdım. Ben bir zırh gibiydim, bebeğim. Çelik gibiydim.

“Sanki her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorum. Seni akşam yemeğine götürmeme ne dersin?” diye sordu Maximillian, sağ elini pantolon cebine sokup ayak uçlarında zıplayarak, kızların sevdiğini düşündüğü o cilveli utangaçlığı taklit etmeden önce. Onu içime çektim. Sandal ağacı ve bergamotun erkeksi bir dokunuşunu taşıyan parfümü bile bir şekilde planlanmış gibiydi.

"Hayır" demek istiyordum. "Neden olmasın?" diye omuz silkerek cevap verdim. Decker'la aramıza mesafe koymaya çalışırsam, Maximillian bu iş için doğru kişi olabilirdi; tabiri caizse, benim mecazi rehabilitasyonum. Bazı insanlar uyuşturucu gibiydi. Bir süreliğine kendinizi harika hissettiriyorlardı, ama sonra içten dışa erimiş katran gibi hissediyordunuz. Decker, annemin vergi iadesi paramızla aldığı türden, birinci sınıf, beyaz toz kokaini.

“Coşkunluğun gururuma çok iyi geliyor, bebeğim,” diye yanıtladı Maximillian dudağını ısırırken. Kirpiklerimi kırıştırdım, annemin milyon kere yaptığını gördüğüm bir hareketti bu ve midem bulanıyordu. Tam ağzımı açıp biraz sözlü coşkuyla yaralarını yalayacakken, karanlık bir varlık yanımdan hızla geçti. Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissettim. Döndüm ve baktım. Decker'ın kan çanaklı gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde boş bir ifade vardı. Sanki ben...

Hiçbir şey. Sanki hiçbir şeymişim gibi. Tam da birbirimize olacağımızı söylediğimiz gibi.

“Hey, Bay H!” diye seslendi Maximillian arkasından. Decker duraksadı. Omurgası o kadar kaskatıydı ki buz kesebilirdi.

Yavaşça, çok yavaşça, bize doğru döndü, gözleri bir an bile benimkilerle buluşmadı. "Derse gidin, Bay Hemsworth," diye homurdandı Decker, sınıfına doğru yönelmeden önce.

Maximillian kısık bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun. Ona nasıl tahammül ediyorsun anlamıyorum. Huysuz herif," dedi gülerek. Beklenen şey olduğu için başımı salladım. Çünkü sallamasaydım, her şeyi bırakıp Decker'ın

peşinden koşup bir açıklama veya söz isteyecektim. İkisi de sonuçsuz kalacaktı.

"Hadi derse gidelim, tamam mı?" dedim ve kolumu onun koluna geçirdim; bu rahatlatıcı hareket tenimde batma hissi gibiydi.

"Nasıl istersen."

Decker derste çekilmezdi. Sanki birisi kışına bir sopa sokmuş gibiydi, ağzından kıymıklar çıkıyordu. "Taylor, sorduğum her soru için elini kaldıracak mısın, yoksa diğer öğrencilerin konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sordu ön ekrandaki slayt gösterisini incelerken, her nefes verişinde kızgın bir öfke üfleyerek. Yanımda, Taylor elini indirdi ve utançtan kızaran yüzünü kahverengi saçlarıyla örtmek için öne eğildi. Biyoloji hiç bu kadar... gergin olmamıştı.

"Enzimin amacı nedir? Bunu geçen yıl öğrenmiş olmalıydınız, bu yüzden buradaki her el kalsın," diye dişlerini sıktı Decker. Sınıfta küfretmesi kimseyi etkilemiş gibi görünmedi.

Elim ilk kalkan oldu ve gözleri sanki yokmuşum gibi beni süzdü. Buick sırtını gererken tembelce elini salladı. "Evet, Buick?" diye seslendi Decker.

"Vücudumuzdaki kimyasal reaksiyonları hızlandıran bir protein," diye yanıtladı kalın gözlüklerini düzeltirken.

"Harika, geçen yıl gerçekten bir şeyler okumuşsun Buick. Tebrikler," diye yanıtladı Decker, kahvesinden uzun bir yudum alıp bardağı masaya sertçe bırakmadan önce.

Bir süre böyle devam etti, sınıftaki herkese söz verirken benim varlığımı tamamen görmezden geldi. Bu beni çok sinirlendiriyordu. Hiçbir konuda anlaşılmadığımızı söylediğinde, bunun sınıf için de geçerli olduğunu tahmin etmemiştim. Her elimi kaldırdığımda, gözleri tenimin genişliğinden ve yüzümdeki rahatsızlıktan kaçınıyordu. Sanki hiç var olmamışım gibi davranıyordu.

"Canlı organizmaların farklı türleri nelerdir?" diye sordu Decker, boynunu kütletmeden önce. Dersin bitimine sadece beş dakika kalmıştı ve en az bir soruyu cevaplamaya kararlıydım.

Elimi kaldırdım ve bana söz vermesini beklemeden cevabı ağzımdan kaçırdım: "Ökaryotlar ve prokaryotlar. Ya da çok hücreli organizmalar ve

tek hücreli organizmalar. Ökaryotik hücrelerin çekirdeği vardır, prokaryotik hücrelerin ise yoktur." Ortaokuldan beri cevabını bildiğim oldukça basit bir soruydu, ama yine de cevaplama şansı bulduğum için gurur duydum.

Decker sonunda, sonunda bana baktı. Bakışı hem ilgisiz hem de öfkeliydi. Sözlerimi dikkate almadı. Haklı mıydım, haksız mıydım söylemedi. "Ders bitti," diye homurdandı. Zil çalarken herkes eşyalarını topladı, ama ben yerime mihlanmış gibi oturdum.

Maximillian masamın yanında durdu. "Öğle yemeğine hazır mısınız?" diye sordu, ardından omzunun üzerinden bana baktı. Decker'ın kötü ruh hali hiç de gözden kaçmamıştı ve Bay Harris'in bölgesinden bir an önce kurtulmak için can atıyor gibiydi.

"Evet, hemen geliyorum," diye yanıtladım parlak bir gülümsemeyle, hissettiğim rahatsızlığın sıkılmış dişlerimden belli olmamasını umarak.

Maximillian, tahta masayı sıkıca kavrayan elimi sıktıktan sonra, deri sırt çantasını omzuna asarak dışarı çıktı. "Okulla ilgili bir şey görüşmek isterseniz, Bayan Stewart, mesai saatlerim içinde randevu almanız gerekecek," dedi Decker, bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla ve asık suratla bir yığın kağıdı karıştırmaya başlamadan önce.

"Sakinleşmen gerek," diye fısıldadım ayağa kalkıp masasına doğru yürürken. "Olanlardan dolayı çok korkmuş olduğumu anlıyorum ama—"

"Bayan Stewart, lütfen ağzınızı kapalı tutun. Emin olun, hiçbir şeyden dolayı paniklemiyorum."

"Yani bu berbat tavrın senin doğal eğilimin mi? Hım. Mantıklı." Sözlerim tokat gibiydi ve hakaret ağzımdan çıktığı anda yüzü öfkeyle kızardı.

"Özür dilerim, öğretmeniniz Bayan Stewart'a hakaret mi ettiniz? Bu son derece uygunsuz bir davranış."

"Uygunsuz olan şey, ikimizin de yaptığı bir şey için beni cezalandırman. Beni görmezden gelmeyi bırak. Benden kaçmayı bırak. Lütfen Lance'i seven, garip ama arkadaş canlısı halimize geri dönebilir miyiz? Dün gece..." Sesim kesilirken Decker irkildi.

"Eğer hiçbir şey söylemezsen, aklımı kaybedebilirim," diye homurdandı.

"Harika, diyecektim. Dostane bir şekilde ilerleyelim."

Decker ayağa kalktı, masasının etrafından dolanarak kaşlarını çatarak bana doğru geldi. "İşte sorun da bu, Blakely," diye fısıldadı, sıcak nefesi tenime değerken bana daha da yaklaştı. Ah, çok, çok yakındı. Sadece bir

nefes veriş mesafesindeydi. Yanlıştı ama tenim karıncalandı, nefesim kesildi. Çok yakındı ama aynı zamanda dünyalar kadar uzakta gibiydi. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce yutkundum. "Evet," diye yanıtladım.

"İşte bu yüzden öylece ilerleyemiyorum. Ben her zaman ya hep ya hiççi bir insan oldum. Seninle dostane bir ilişki sürdüremem çünkü kendimi tutacak kadar güçlü değilim. Lance'e alan sözü verdim, o yüzden sana da bunu vereceğim. Lütfen sabrımı daha fazla sınamayarak bana saygı göster. Git."

Kopmak üzere olan, çok gerilmiş bir lastik bant gibi, Decker bir adım geri çekildi ve birbirimizin yörüngesinden çıktığımızda rahat bir nefes verdi. "Tamam," dedim. İstedğim buydu, değil mi? Kadının ilgisinden zevk alan, yarım yamalak niyetleri olan bir adam istemiyordum. O sınırı koydu ve ben de o anda buna saygı duymaya karar verdim.

"Öğle yemeğine gidin, Bayan Stewart," diye emretti.

"Evet, Bay Harris."

Kath

Lance arıyordu. Telefonuma baktım, adının ekranda kaybolmasını diledim. Onun aramalarını asla görmezden gelmemiştim. Hayatım boyunca onunla konuşmak için genellikle aşırı istekliydim. O her zaman bir can simidi, bir kardeş olmuştu. Ama şimdi onun aramalarından bir korkak gibi saklanıyordum.

Telefon telesekretere düşmeden hemen önce cevap verdim. "Merhaba?" Sesimde, genellikle en yakın arkadaşıma gösterdiğim o alışılmış sıcaklık yoktu.

"Hey dostum, iyi misin?" diye sordu Lance. Arabasının rüzgarı yararak otoyolda ilerlerken çıkardığı uğultulu sesi duyabiliyordum. Tek bir selamlaşmayla bu kadar kolay bir şekilde içimdeki karmaşayı anlaması beni sinir ediyordu.

"Evet. İşte zor bir gündü. Öğretmenlik kolay değil, biliyorsun?" Hikayeme inanmasını umarak durumu geçiştirdim. Sadece bir öğrencinin beni çıldırttığını söylemeye gönlüm el vermedi.

Dün gece felaket boyutlarında bir hata yaptım. Hissettiğim acıyı küresel ısınmayla kıyaslayacak kadar bencil değildim, ama buzullar olsaydım erirdim. Okyanuslar yükseliyordu. Dalga dalga utanç içimi dolduruyordu.

"Seni anlıyorum," diye onayladı Lance, hızla sohbete katılarak. "Bu yeni otel sahibi beni mahvedecek. Haftalık olarak Louisiana'ya toplantılar için gelmemi istiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, dostum."

Dişlerimi sıktım. Haftalık toplantılar bir seçenek değildi. Kararlılığımın yıkılması için tek bir gece yetti. Belki de henüz yeni tadilatı yapılmamış evime taşınmalıydım. Henüz su ve elektrik yoktu ama en azından o orada olmazdı.

"Bu saçmalık," diye onayladım, belki biraz fazla sert bir şekilde.

"Sürekli uzakta olmak istemiyorum. Blakely ile sonunda iyi anlaşıyoruz. Sürekli Louisiana'da olarak bunu bozmak istemiyorum. Ayrıca seni özlerim. Bir de Sean var." Sean, Lance'in yeni erkek arkadaşıydı. Onunla tanışmamıştım, bu yüzden ilişkilerinin ciddi olmadığını biliyordum, ama Lance'in ondan bahsetmesi beni şaşırttı.

"Otel müdürüne sanal toplantılar yapabileceğinizi söyleyin. Eğer sizi Louisiana'da istiyorsa, ek bir ücret ödemesi gerekecek. Ve tabii ki, Sean hakkında konuşmamız gerekiyor. İlişkiniz ciddileşiyor mu?" diye ısrar ettim. Lance'in her zaman bir sürü partneri olmuştur. Erkekler. Kadınlar. Yaşlılar. Tuhaflar. Uysallar. Yavanlar. Canlılar.

Lance sadece seviyordu. Bu kadar basit. Çoğu zaman bu onu baş belasına sokuyordu. Belirli bir tipi yoktu; ruhlara çekiliyordu. Bağ kurma ve parlama ihtiyacının, öz annesinin onu bebekken terk etmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını sık sık merak ederdim, ama hiç sormadım.

"Bence onunla tanışmanın zamanı geldi. Ben biraz gerginim. Sence Blakely onu sevecek mi? Henüz tam anlamıyla bir 'açılma töreni' yapmadık. Hayatımdaki herkes her zaman panseksüel olduğumu biliyordu ve ona söylemek konusunda biraz endişeliyim."

Yavaş ve düzenli bir nefes verdim. "Sean'ı tanımıyorum, bu yüzden yargıda bulunmaktan kaçınmalıyım. Eğer geçen sefer eve getirdiğin Blair denen sürtük gibi biriye, endişelenmen gerekebilir. Blakely, kiminle birlikte olduğunla ilgilenmeyecek."

"Haklısın. Onun beni kabul etmesi konusunda neden bu kadar endişeliyim?"

Blakely, insanın kabul görmeyi arzuladığı türden bir insandı, diye düşündüm.

"Çünkü o senin kız kardeşin ve her şey henüz yeni," diye cevap verdim. Onun hakkında konuşurken huzursuzlanmaya başlamıştım, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Uzun zamandır baş başa görüşmedik. Eve geldiğinde bu akşam Joe'nun evine gidelim. Sean hakkında ve onu nasıl korkutup kaçıracağım hakkında konuşabiliriz."

Lance güldü. Benim koruyucu tavrım onu her zaman eğlendirirdi, tıpkı onun beni koruma biçiminin beni her zaman eğlendirmesi gibi. Ben tetikte olma davranışımı geliştirmek için çaba sarf etmek zorundaydım; onun şefkat anlayışı ise nefes almak gibi doğal geliyordu.

“Bence onu seveceksin. Hadi Joe’nun evine gidelim, sadece ikimiz. Blakely ortaya çıktığından beri işlerin değiştiğini biliyorum. En yakın arkadaşınla biraz zaman geçirmek istediğini itiraf etmekte bir sakınca yok.”

Onu özledim. O ortaya çıkmadan önceki halimizi özledim. Suçluluk duygusunun yokluğunu özledim. Bu özlem ve acı hissini bilmemeyi özledim. "Evet, evet, neyse işte, pislik."

Lance kıkırdadı. “Her zaman sadece sen ve ben vardık. Her şey değişiyor. Sean. Blakely. Sen hâlâ en iyi arkadaşımsın, Decker,” dedi gülümseyerek. “Hâlâ kardeşimsin.”

“Bana duygusal davranma. Bu işlerde iyi olmadığımı biliyorsun. Bu akşam görüşürüz,” diyerek isteksizce güldüm ve telefonu kapattım. Lance benim için bir kardeş gibiydi ve Blakely ile olan ilişkimizi sürdüremememin sebebi de oydu.

Sınıfımın etrafına bakındım, gözlerim Blakely'nin sırasına odaklandı. Onu dersten çıkardığımda gözlerindeki hayal kırıklığı dolu bakışı düşünmek bile beni kahrediyordu. Sanırım bir bakıma kendimi annesi gibi hissediyordum; kendimi ve erkek kardeşiyle olan arkadaşlığımı önceliklendiriyordum. Bu uzun vadede ikimiz için de daha iyi olacaktı ve şu an yanlış hissettirse de, sonunda bana teşekkür edeceğini biliyordum.

Umuyordum.

Huck-a-poos'ta yemek yemek istemiyordum. Barda oturup Lance'in Sean hakkında dert yanmasını dinlemek, Blakely'nin de çok dar üniformasıyla etrafta dolaşp dilini dışarı çıkararak dudaklarındaki tuzlu teri yalamasını izlemek istemiyordum. Joe's tadilat nedeniyle kapalıydı, bu yüzden Lance buraya gitmeyi önerdi. Şüpheli görünmemek umuduyla hemen kabul ettim, ama şimdi başka bir yer önermediğime pişmanım.

Gittiği her yere gözlerim onu takip etti. Sanki yerçekimi gibiydi, atmosferin ağırlığı beni ona bakmaya zorluyordu. Başını geriye doğru eğdi ve bölümündeki bir adamın söylediği bir şeye güldü.

O herifin ne dediğini öğrenmek istedim.

Onun kahkahalarını duymak istiyordum ama müzik çok yüksek sesliydi.

“Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Lance. Gözlerimi hızla ona çevirdim.

"Bence bu harika," diye kolayca cevap verdim, bir yandan da dikkat etmediğim için kendimi azarlıyordum.

"Sence büyükannesinin cenazesine onunla birlikte gitmeli miyim?" diye sordu Lance, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. Kahretsin. Kesinlikle dikkatli olmalıydım.

Olaylara göğüs gerdim. "Sean gitmeni istiyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Lance.

"Ona destek olmak için orada olmak istiyor musun?" diye ısrar ettim, cevabı zaten biliyordum. Lance herkese ve her şeye destek olurdu.

"Elbette, ama her şey çok yeni. Resmi bir ilişkimiz yok. Sadece... seviştiğiniz biriyle cenazeye katılmak garip değil mi? Peki ya Blakely? Daha yeni döndüm ve onu bütün hafta sonu yalnız bırakamam. Ona ondan bahsetmedim ve siz de henüz onunla tanışmadınız. Onunla bir yolculuğa çıkmadan önce her zamanki sorgulamanızı yapmamız gerekmez mi?"

Kahretsin, lanet olsun. Kendimi kaybediyordum. Ve Blakely ile koca bir hafta sonu mu? Beynimde bir savaş başladı, bir yanım bütün hafta sonu evden uzak durmak için planlar yaparken, diğer yanım onun aralık dudaklarını, kapalı gözlerini, teninin altında yıldızların kaymasını ve kendinden geçmiş bir haldeki sırtını hayal ediyordu.

"Blakely yetişkin bir kadın. Ona durumu anlat, anlayışlı olacaktır," diye söz verdim, ama kendime tokat atmak istedim. Blakely yetişkin bir kadın değildi, aslında değildi. Tamamen yasak bölgeydi. "Ve Sean'la da eninde sonunda tanışmak isterim, ama sanırım artık senin içgüdülerine güvenmeye başlamamın zamanı geldi, Lance."

"Ah. Tamam. Evet. Doğru. Yapacağım. Ona söyleyeceğim," diye kendini ikna etti Lance, tam o sırada Blakely omzunda bir tepsi ve yüzünde çekingen bir sırıtışla yanına geldi. Dağınık sarı saç telleri yanaklarını çerçeveliyordu.

"Kime ne anlatayım?" diye sordu, tepsiyi tezgahın üzerine bırakmadan önce. Tepsi boş tabaklar ve yemek artıklarıyla doluydu.

Lance, yanakları kızarmış ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir halde, "Bir erkek arkadaşım var," diye kekeledi.

Blakely hiç tereddüt etmeden, "Onunla ne zaman tanışacağım?" diye sordu. Yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Aferin ona.

Lance, işaret parmağını viskiye batırıp çalkaladıktan sonra çıkarırken, "Şey, büyükannesi bugün beklenmedik bir şekilde vefat etti," diye açıkladı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye yanıtladı Blakely, ardından omzunun üzerinden Rose'a, sonra da Lance'e baktı.

"Cenaze töreni bu hafta sonu New Mexico'da ve ben de onunla gideceğim. Sakıncası yok mu? Son zamanlarda çok uzakta olduğumu biliyorum."

"Elbette. Burada vardiyalarım var ve bir sürü ödevim var. Kocanın yanında olmalıyım," dedi, gözlerine tam olarak bakmayan samimi bir gülümsemeyle. Yapıştırılmış dış görünüşün ardına bakıp, altında yatan düşüncelerini duymak istedim. Lance'in neredeyse hiç tanımadığı birinin cenazesine gidebilmesine ama annelerinin cenazesine gidememesine mi kızmıştı?

"Mükemmel. Vay canına. Tamam. O zaman gidip Sean'ı aramalıyım," dedi Lance bana bakarak ve gülümsedi. Sonra barda oturduğu yerden kalkıp dışarı çıktı. Blakely gözlerini onun arkasından takip etti, sonra da bana döndü.

"Bu hafta sonu ellerimizi birbirimize sokmayalım, tamam mı?" diye sordu, ben daha cevap veremedenden kirli bulaşık tepsisine uzandı.

Zihnimde hassas bir savaş sürüyordu; ona uzanıp kollarımı ona dolamak ya da onu bir öpücükle reddetmek istiyordum. Dolu tepsiyi alıp topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıkmak için hazırlanırken kollarının kasıldığını izledim, ama bir bağırış onu olduğu yerde durdurdu.

"Bana ne diyorsun lan?" diye sordu ellili yaşlarının sonlarında, kel bir adam, sıska bir üniversite öğrencisine. Blakely bir adım geri çekilirken ben ayağa kalktım.

"Defolup gittim!" dedim.

Ve sonra yumruklar havada uçuşmaya başladı. Blakely'nin tepsiyi yere düşürdü, cam parçaları ve yemek artıkları kremi tenini kapladı, sert bir beden onunkine çarptı. Onu geri çekmek için bileğine uzandım, o sırada bir adamın yumruğu göğsüne isabet etti ve onu geriye doğru savurdu.

Gözlerim karardı.

Sadece dikkatinizi çekmeye çalışan öfkeli türden bir kırmızı değil.

Yüzümde tarifsiz bir öfke vardı. Çenemi o kadar sıkı sıkıydım ki, neredeyse dişimi kırabilirdim. Avucumu güçlü bir yumruk haline getirip

geriye doğru çekildim ve saldırganına saldırdım, kel adamın çenesine tam isabetli bir yumruk indirdim. Kafası sola doğru savruldu, ben de bir yumruk daha attım, bu sefer hedef olarak göbeğine nişan aldım.

Gözümün ucuyla Blakely'nin belini tutarken çökmüş gövdesini gördüm. Birisi saçımı çekti. Viski tişörtümün üzerine döküldü.

Kel adam yere doğru uçtu, sıska üniversiteli çocuk ise zafer ilan etmeye hakkı varmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. Bu ne saçmalık? Bütün işi ben yaptım.

Ona doğru öfkeyle ilerleyerek, gömleğini sıkı parmaklarımın arasına aldım ve boynuna ilmek gibi geçirerek iyice çektim. "Defol buradan!" diye hırladım yüzüne, dişlerimle alt dudağım arasında tükürük birikmişken onu yere doğru ittim.

Bana sırtını dönmeye cesaret edemeyecek kadar korkak bir halde, gözlerini benden ayırmadan sürünerek uzaklaştı. Korkak.

Saniyeler içinde, adrenalin damarlarımda bir geçit töreni gibi akarken, Blakely'i kucağıma alıp hızla dönmeye başladım. Onu kucağımda taşıırken kalbim gümbür gümbür atıyordu ve yan koridora doğru yürüdüm. Rose ve güvenlik görevlileri diğer müşterileri kontrol etmek için aceleyle yanımızdan geçtiler, ama ben sadece tek bir kişi için endişeleniyordum.

Blakely.

Onu yere bıraktığımda kollarımda titriyordu. Sırtı duvara dayalıyken, ayakları yere değiyordu. Tişörtü tamamen ıslanmıştı ve her sendelemeli nefes alışında, kıyafetlerinin narin vücuduna yapıştığı daha da belirginleşiyordu. Askılı tişörtünün açıkta kaldığı yerde, göğüslerinin kıpkırmızı olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum, alkolden yapış yapış olmuş, yere düşmüş saç tutamlarını toplayıp yüzünden uzaklaştırmadan önce.

Dudaklarını ısırırken yanaklarından buz sarkıtları gibi parlak gözyaşları aktı ve gözlerini benimkilerle buluşturdu. "İyiyim," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve avucunu göğsüne sürdü. "Sadece nefesimi kesti."

Etrafıma baktım ve yakınlarda bir malzeme dolabı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirerek onu kapıya doğru çektim, açtım ve içeriye yönlendirdim. "Bakmamı ister misin?" diye sordum. Oda konserve yiyeceklerle doluydu ve yukarıda loş bir ışık asılıydı. Tişörtünü yavaşça, sütyeninin teline kadar indirdi. Normalde böyle mükemmel bir manzara için kendimi suçlardım, ama onun iyi olup olmadığı konusunda endişelenmekle çok meşguldüm. Göğüslerinin kıvrımı

morarmaya başlamıştı, kusursuz teninde grimsi bir renk lekesi vardı. Onları öldürmek istedim.

“Nefes almak acıtıyor mu?” diye sordum. Derin bir nefes alarak sorumu denedi, hava göğsünde hırıltılı bir ses çıkardıktan sonra hızla dışarı verdi. Nane aromalı sakız ve diyet kola kokusuyla sarhoş olmuş gibi, nefesinin kokusunu içime çektim.

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı tişörtünü bırakmadan önce. Tişört sıırıslıkla olduğu için esnekliğini kaybetmişti. Bu yüzden, onu örtme görevine devam etmek yerine, açıkta kalan kenar, morluğun oluşmaya başladığı yeri hala gösteriyordu. Acının bir işareti gibiydi ve tek istediğim onu yok etmek, o zonklamayı kendi acım gibi üzerime almaktı.

O titredi. Ben de yumruğumu sıktım.

“Sana biraz buz getireyim, olur mu?” diye sordum. Kapının diğer tarafında yüksek sesler duyabiliyordum ve bir şeye ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen, henüz ayrılmaya hazır değildim. O, gözlerden uzak bir yerdeydi. Güvendeydi.

Tam ayrılmak üzereyken ince parmaklar kolumu kavrayıp beni durdurdu. "Gitme?" diye kekeleyerek yalvardı. Ona bakmak için geri döndüm ve kalbim yerinden çıktı. Gözlerinde taze, keskin bir korku yanıyordu. Yeşilimsi renk kaygıdan vahşileşmişti. Tekrar dudağını ısırıldı.

Ellerimi omuzlarına dayadım, onu hafifçe hareketsiz tuttum. Onu göğsüme bastırmak istedim ama kendime güvenemedim. "Artık güvendesin," diye söz verdim. Benimle her zaman güvende olacaktı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ince kollarını boynuma doladı. Sanki kokumu içine çekerek kendini dengelemeye çalışırken dudaklarının köprücük kemiğıme değdiğini hissettim.

"Bana bir doğru söyle?" diye sordu. Ona her şeyi anlatmak istedim. Eğer bu onu rahatlatacaksa, beynimi paramparça edip analiz etmesini bile istedim. Aklım, beni hikayelerle oyaladığı dönme dolaba geri döndü. Ben de onun için aynısını yapmaya karar verdim.

“On üç yaşımdan beri kavga etmedim,” diye itiraf ettim. “Bir çocuk Lance'e zorluk çıkarıyordu. Başka bir çocukla çıkmaya yeni başlamıştı ve ortaokulluların ne kadar acımasız olabileceğini biliyorsunuz. Lance her zaman insanları sevmiştir. Ruhları sevmiştir. İlk öpücüğünü anaokulunda tatlı bir kızdan aldı ve o zamandan beri de sevgisi hiç azalmadı.”

Yüzünü göğsüme yaslamış halde anlayışla başını salladı. Sol elini boynumdan aşağı kaydırıp tişörtümün kumaşını kavradı. "Bunda çok

kötüydim. Öğretmenler bizi bölmeseydi, muhtemelen dayak yerdim." Acı verici bir anı olsa da, buna gülümsemeden edemedim. En iyi arkadaşşıma sahip çıkmaya o kadar kararlıydım ki, gözümün morarmasına, dudağımın kanamasına, kaburgalarımın ezilmesine ve gururumun incinmesine bile razıydım.

Dudakları kalbime değdi ve mırıldanarak beni memnun etti. "Bana ilk vuran adam annemin erkek arkadaşşıydı. Altı yaşındaydım," dedi. Vücudumdaki her kemik kaskatı kesildi. "Aslında dışarıdaki adama benziyordu," diye devam etti. Gözyaşlarından tenimin ıslandığını ve soğuduğunu hissettim; her nefes verişimde ıslaklık izine değiyor, omurgamda bir ürpertiye neden oluyordu. O devam ederken onu içime çektim, "Sarhoştı. Tıpkı o adam gibi. Annemi hedef alıyordu ama ben onu korumaya çalışıyordum." Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Sanırım onu her zaman korumaya çalışıyordum."

Blakely'i daha sıkı kavradım, bu sıkı tutuşumun gövdesindeki kan dolaşımını keseceğinden emindim. Geri çekilip bana baktı, alt dudağı titreyerek tekrar başını salladı ve tişörtümü bırakıp parmaklarıyla yüzünü sildi. "Bana başka bir doğru söyle," diye yalvardı.

"Hiçlik kelimesinden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Bana bakarken birkaç kez göz kırptı. Bu gerçeğı ağızımdan kaçırdığım için aptaldım. "Göğsüm ağrıyor," dedi sonunda bir adım daha geri çekilirken. Ayağı yerde sürünerek aramızdaki mesafeyi artırdı. Bir şey söylemek için ağızımı açtım—herhangi bir şey—ama kapıya gelen yüksek sesli bir vuruş beni olduğum yerde durdurdu.

"Blakely, bebeğim? İçeride misin?" Rose'un yumuşak sesi, kapı kolu dönmeden hemen önce duyuldu. Kapı açıldığında derin bir nefes aldım, ama Blakely neden bu kadar kalabalık bir odada olduğumuzu ve havanın o kadar yoğun olduğunu, boğulabileceğimizi açıklamaktan beni kurtardı.

"Hey, Rose. Özür dilerim. Panik atak geçirdim ve Decker beni gürültüden uzaklaştırdı," diye açıkladı. Ses tonundaki kırılganlık beni içten içe kemirdi, geriye sadece diş izleri kaldı.

"Ah, bebeğim!" dedi Rose, kibar aksanıyla ve yüzü hüznle buruşmuş bir şekilde. "Çok üzgünüm; güvenlik ekibim o pislikleri buradan çıkardı. Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Blakely başını salladı. "Eve gidebilir miyim lütfen? Kardeşim nerede?"

"Tabii ki, yavrum. Abin dışarıda seni arıyor. Yedek kıyafetlerim var; gitmeden önce giymek ister misin?" Depodan yavaşça çıkarken Rose'un

gözlerinin gövdemde olduğunu hissettim. Aşağı baktığımda Blakely'nin beni sıkıca kucakladığı zamandan kalma ıslak izler gördüm. Kahretsin.

“Onu bulmaya gidiyorum,” dedi Blakely burnunu çekerek ve elini ağzının üzerinden geçirdi. Koridorda yürümeye başladı ama durup bana baktı. “Geliyor musunuz, Bay Harris?” diye sordu. Tekrar Bay Harris olmaktan nefret ediyordum. Şu anda onun öğretmeni olmak istemiyordum. Kardeşinin en iyi arkadaşı olmak istemiyordum. Decker olmak istiyordum. Koruyucu. Şifacı. Kurtarıcı. Sevgili.

"Hemen geliyorum," diye soğukkanlılıkla yanıtladım.

Rose'un sesi kafamdaki parazitleri yarıp geçti ve beni hazırlıksız yakaladı. "Durumun çok kötü, Deck," diye fısıldadı, Blakely'nin duyamayacağı kadar alçak ama benim utançtan titrememe yetecek kadar yüksek bir sesle.

Cevap vermedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Evet, durumum çok kötüydü. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Blakely

Birkaç hafta önce barda yaşanan olaydan beri pek bir şey olmamıştı. Rose beni hostes masasına aldı, bu da bahşış alamayacağım anlamına geliyordu. Aslında şikayetçi değildim. Güvenlik görevlilerine yakın olduğu için barın ön tarafında kendimi daha güvende hissediyordum. Ama yine de ne kadar sarsıldığımdan nefret ediyordum. Kazara aldığım darbenin morluğu geçmişti ama darbenin etkisini hala hissedebiliyordum. Hafızamda sürekli canlanan onun yumrukları değildi, annemin eski erkek arkadaşlarıydı.

Decker yine hiçbir şeydi. Bu ifadenin artık gereksiz hale geldiğini hissetmeye başlamıştım. Aynı çatı altında yaşıyor, aynı yemekleri yiyor ve aynı lanet olası sınıfa gidiyor olsak da, aramızda sadece kırık dökük cümleler ve pişmanlıklar paylaşıyorduk. Lance bir hafta sonu için New Mexico'ya gittiğinde bile, birbirimizden biri odaya girdiğinde çıkıp, aramızda hâlâ kaynayan garip gerilimden kaçınmak için kendi başımıza kalıyorduk.

Sean'la hâlâ tanışmamıştım. Bunun sebebinin cenaze sırasında yaşanan bir olaydan mı kaynaklandığı yoksa benden utanmasından mı kaynaklandığı konusunda emin değildim. Her iki durumda da Lance benimle vakit geçirmek için büyük çaba sarf ediyordu, ancak her iki gecede bir ortadan kayboluyor ve ertesi sabaha kadar ortaya çıkmıyordu. Sean'la geçireceği geceleri benim çalışma programıma göre planlıyordu, ama yine de kendimi yalnız hissediyordum. Ona kızgın değildim ve Decker ile aramdaki garip durum olmasaydı muhtemelen umursamazdım bile.

Ve bugün yalnız hissetmek istemedim.

Maximillian yanıma gelip durduğu anda dolabımın kapağını sertçe kapattım. "Hey, sevgilim," dedi arsız bir tonla. Bir hafta önce bana böyle seslenmeye başlamıştı ve her seferinde utançtan kıvranıyordum. Ne bir randevuya çıkmıştık ne de okul dışında birlikte vakit geçirmiştik, ama ısrarcı bir şekilde flört ediyordu. "Nasılsın?" Ondan ne bekleyeceğimi bilemedim. Bazen kendimi ona bakarken yakalıyordum; bazen de biraz daha sakın olmasını diliyordum. Duygular böyle değişkendi.

"Endişeliyim," diye yanıtladım. Maximillian'ın en güzel özelliklerinden biri de ona karşı dürüst olabilmem ve beni ciddiye almamasıydı. Tıpkı ekmek kırıntıları bırakmak gibiydi ama kazlar onları yerden kapışıp duruyordu.

Maximillian, porno filmlerine yakışır damarlı eliyle sarı saçlarını karıştırdı. (Ne? Ellere karşı bir zaafım var.) "Endişelisin, öyle mi? Neden?"

"Bugün annemin doğum günü olacaktı. Sanki pasta için para saymam ya da onun haberi yokmuş gibi davranacağı bir sürpriz parti planlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Annem doğum günlerine, özellikle de kendi doğum gününe çok önem verirdi. Bütün ay boyunca kutlama yapar, paramızı pastalara ve hediyelere harcardı. Bugün hiçbir şey yapmıyor olmak tuhaf geldi. Onu kutlamak istemiyordum. Hayatım boyunca onun doğum gününü özel kılmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, bu da hep tuhaf gelmişti çünkü o benim için asla böyle bir şey yapmamıştı.

Sanırım birçok açıdan bu bir rutindi, hücre hafızasıydı. Ruhum, bencil bir kadının kaprisleri için inceltilmeye hazırdı ve onun ölümünden sonra gelen hiçlikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Maximillian'ın yüzünde acıma ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdi. Acıma muhtemelen bana acıdığı içindi, hayal kırıklığı ise ölen annelerinin yasını tutan kızlarla rahatça flört etmenin zor olmasından kaynaklanıyordu.

"Bir şey yapmak ister misin?" diye kekeleyerek sordu.

Soruyu bir an düşündüm. Bir şey yapmak istiyor muydum?

Evet. Evet, yaptım.

Bugünün benimle ilgili olmasını istedim.

"Dersten kaçmak istiyorum. Belki biraz bira içerim. Masanın üstünde dans ederim ya da benzeri şeyler." Tam da annemin yapacağı türden bir

şeydi. Sanırım, bir bakıma ona saygı duruşunda bulunurken, kendime de biraz bencillik çalabilirdim.

Maximillian şoktan ağzı açık kaldı, ama hemen yüz ifadesini toparlayıp dolabıma yaslandı. "Seni sayısız kez dışarı davet ettim, ama şimdi çılgınlık yapmak mı istiyorsun? Hem de Çarşamba günü?" diye sordu.

Doğruydı. Beni hafta sonu birkaç partiye ve hafta içi de buluşmalara davet etmişti. Her zaman bahaneler uydurur ya da evden çıkamayacak kadar depresyonda olduğumu söylerdim. Maximillian'ın arkadaşlığından hoşlanıyordum ve onun umutlarıyla benim gerçeklerim arasındaki dinamiği birbirine karıştırmak istemiyordum.

Bu seferlik bir istisna yapacaktım. "İstemiyorsan sorun değil. Ben de kendi başıma iyi vakit geçirebilirim," diye omuz silkerek cevap verdim ve postacı çantamı dolabıma sokup sertçe kapattım. Bugün ona ihtiyacım olmayacaktı.

"Hayır, hayır, hayır. Seninle geliyorum. Aklımda tam da aradığım yer var," diye yanıtladı, kolunu omzuma atıp beni sıkıca kucaklamadan önce. "Ben süreceğim, tamam mı?"

Omuzlarımda hâlâ Maximillian'ın kolu sarılı ve yüzümde çılgın bir sırıtışla koridorda yürüyorduk. O günü dört gözle bekliyordum. İlk uyandığımda, annemin doğum günü beni rahatsız etmişti. Midemi bulandırmıştı. Belki de günü onun anısına sarhoş olarak geçirmek yanıltıcı, ama oturup yas tutmaya da niyetim yoktu.

Zil çaldı ve yürümeye devam ettik. Decker'ın sınıfının önünden geçerken içeriye bir göz attım. Karanlık, çelik gibi gözlerle karşılaştım. Kısa bir anlık bir görüntüydü, sonsuza dek sürmüş gibi görünen ama üç saniyeden fazla sürmemiş bir an. Gözleri Maximillian'ın beni nasıl tuttuğuna takıldı ve yüzündeki şaşkınlığı gördüm. O zamana kadar derste olmalıydık.

Ağzının kararsızlıkla açılıp kapanmasını bir anlığına izledim, ama kararını vermeden çok önce gözden kaybolmuştuk. Decker muhtemelen bir şeyler çevirdiğimizi biliyordu, ama durup bana sorarsa hiçbir şey yapmayacağımıza dair verdiğimiz sözü çiğnemiş olurdu. Bu yüzden, somurtkan öğretmenimizi düşünmeden otoparka doğru yol aldık.

Maximillian bir Honda Accord kullanıyordu. Bu civarda oldukça popülerdi, bu yüzden böyle sıradan bir araba kullandığını görünce şaşırdım. Ama hoşuma gitti. Onu neredeyse normalleştirdi. AXE vücut spreyi kokan koltuklara gömülürken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Radyo

kanallarını değiştirmeden önce dikiz aynasını ayarladı ve annemin seveceği türden müzikler alan bir country-western istasyonunda durdu.

"Sürpriz olsun. Gerisini bana bırakın, tamam mı?" dedi sırtarak.

Bir kez olsun birinin ipleri eline alması hoşuma gitti ve kararları ona bırakmakta bir sakınca görmedim. "Tamam," diye yanıtladım yanağımın içini ısırırken. Koltuğuma daha da gömüldüm ve haftalardır hissetmediğim ilk gerçek gülümsemenin yüzüme yansımasını engellemeye çalıştım.

Bu ilginç olurdu.

"şaka yapıyorsun herhalde," dedim önümdeki çikolatalı pastaya bakarken. Bir pastanedeydik ve Maximillian karşında oturmuş, telefonuyla bu utanç verici anı kaydetmeye hazırlanıyordu.

"Bu bir 'smash cake' (doğum günü pastası), Blakely. Ye şunu." Siparişi neşe doluydu ve ben de gömlek cebine sakladığı atal bıçak takımına özlemle baktım.

"Bugün benim doğum günüm bile değil," diye yanıtladım hafifçe gülerek, ardından işaret parmağımı nemli keke batırıp bir parça krema aldım. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Fırında bizimle kimse yoktu, bu yüzden çok da kötü değildi. Max şimdiye kadar dikkatimi dağıtmada harika bir iş çıkarmıştı. ılgın bir gece istediğimi sanıyordum ama şimdiye kadar her şey gayet iyiydi. Beni akvaryuma, en sevdiği fast food restoranında öğle yemeğine ve şimdi de bu pastaneye, bu "smash cake"i yapmam için götürdü. Bugünü tamamen benimle ilgili hale getirmişti ve bu bir bakıma iyileştiriciydi.

"Eğlenceli olacak. Videoyu kimseye gstermeyeceğime söz veriyorum, ama belki de biraz olsun sinirini atmaya yardımcı olur. Serinlemek için ağzına lezzetli bir şeyler tıka basa doldurmaktan daha iyi bir şey yok," dedi Max gülerek.

Gözlerimi devirerek bir avuç pasta kaptım ve ağzıma tıkıştırdım, bu sırada çikolata sosunu eneme ve dudaklarıma bulaştırmayı da ihmal etmedim. Aman Tanrım. Çok güzel bir pastaydı. Maximillian, bir ısırık daha almak için daldığımda gülüyordu, bu sefer ellerimi değil, sadece yüzümü kullandım. Tekrar doğrulduğumda, yanaklarıma yapışmış krema ve pasta parçalarını hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım,” diye başladı Max. Her hece arasında kahkahalar araya girdiği için sözleri kısa ve kesik kesikti. “Tam bir karmaşasın.” O anda bu anın ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettim. Decker bana yetenekli ve dürüst hissettirmiş olabilir, ama Max bende uzun zamandır yaşamadığım bir neşe uyandırdı. Annemin tedavileri ve Lance'in evindeki belirsizlik yüzünden hayat çok ciddi geçmişti. Sadece eğlence olsun diye anlamsız ve komik bir şey yapmak güzeldi.

“Sen—sen burada haklısın,” diye alay etti Max yanağını silerken. Oturduğum masadan hızla kalktım ve ona yaklaşmak için masanın etrafında dolaştım.

“Özür dilerim, nerede olduğunu söylemiştiniz?” diye neşeyle sordum. Sanki yüzümü silmek için hazırlanıyormuş gibi peçeteye uzandı ve ben de fırsatı değerlendirdim. Dudaklarımı yanağına bastırarak, kahkahalarım patlarken çikolatalı kremayı yüzüne sürdüm. Kırıntılar ve parçacıklar okul üniformasının yakasına saçılmıştı ve o da bileğimi yakalayıp beni yanına, masaya doğru çekti, ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk.

Temizlenmemiz biraz zaman aldı ve tişörtümün her yerinde hala krema vardı. Maximillian'ın dudakları krema lekesiyle kaplıydı ve saçına bir parça çikolata yapışmıştı. Dağınık görünüyorduk ama umurumda bile değildi. Buna değmişti.

Pastanın üzerindeki krema tamamen bittikten sonra, bir çatalı paylaştık ve dağılmış pastadan ısırıklar aldık. Bu, bir mutfak gerecinin paylaşılmasıyla oluşan samimi bir yakınlıktı. Ve Maximillian'ın bana bakış şekli, bu günü benden daha çok düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu. Kendimi kötü hissettim. Aklımın başka şeylerle meşgul olduğunu ona nasıl açıklayabilirdim ki? Decker ile aramdaki o kıvılcımlı ateşin kalıntılarını hâlâ hissederken, başka birine nasıl ilgi duyabilirdim ki?

“Maximillian Hemsworth, bana o sevgi dolu gözlerinle bakmayı bırak,” diye söylendim. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi ve kulaklarının uçlarına kadar yayıldı. Onu utandırmak istememiştım ama bana bakarken attığı utangaç gülümseme beni duraksattı.

“Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum, Blakely Stewart. Her zamanki gibi görünüyorum,” diye itiraz etti. “Kalbin kim tarafından bu kadar altüst edildi ki doğru düzgün düşünemiyorsun bile?” Bu sorusu beni çok şaşırttı.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Neden böyle söylüyorsunuz?” diye sordum. Birdenbire fırın gittikçe küçülüyor gibiydi ve kalbimin

etrafına dört duvar örölmüş gibiydi.

“Önde olduğumda ne zaman duracağımı biliyorum. Ne zaman inanılmaz hareketlerimi sana uygulasam, gözlerinde hüznölü bir ifade beliriyor. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama ben dâhiler okuluna gidiyorum. Benden hoşlanmayan bir kızı oldukça iyi anlayabiliyorum. Buna beden dili ve sosyal ipuçları deniyor.”

Zararsız şakalarına rağmen kaşlarımı çattım. Aramızda bir şeylerin değişmesini istemiyordum, ama aramızda asla gerçek bir şey olmayacaktı. Sanki uzaya gidip dünyanın ne kadar küçük olduğunu ilk elden görmek gibiydi. Dünyaya bir daha asla aynı şekilde bakamazdınız. "Senden hoşlanmak istiyorum. Çok daha uyumlu ve daha yakışıklısın."

Maximillian şakayla karışık, "Bahse girerim benim penisim de daha büyüktür," dedi.

“Muhtemelen. Karşılaştırmak için soyunmak ister misin?”

Maximillian ayağa kalktı ve üniforma pantolonunun düğmesini çektişirdi. "Beni kışkırtma, Blakely Stewart." Sahte bir teslimiyetle ellerimi havaya kaldırdım ve o da omzuma elini koydu. Gözleri gözlerime dikildi, o çocuksu gülümseme altında gizli sorgulayıcı düşünceler saklıyordu. Max yüzümdeki dehşeti görmüş olmalıydı. Ya da belki de çok yaralı, çok uzak olduğumu ve artık peşimden koşamayacağımı fark etmişti, çünkü geri çekildi.

"Peki," diye başladı gülümseyerek. "Şu içeceğe ne dersin?"

Kath

Son iki saattir odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Saat daha on bile olmamıştı ve bir mağara adamı gibi davranıyordum.

Blakely'nin bugün derste olmadığını Lance'e bildirdiğimde, hiç de endişeli görünmüyordu. "Maximillian'la birlikte bugün izin alacağını mesajla bildirdi. Annemizin doğum günüymüş, o yüzden sakın bir gün geçirmesi gerekiyormuş."

Bugün annesinin doğum günü olduğunu bilmememden hoşlanmadım. Ayrıca, günü benimle geçirmek yerine, teselli bulmak için Maximillian Hemsworth'ü aramasından da hoşlanmadım. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda pek çok şeyden hoşlanmadım, özellikle de takıntılı olmamam gereken bir kızla aramdaki mesafeden.

Onu üç kez aramıştım, dördüncüsünü arayıp aramamayı düşünüyordum. Lance Louisiana'daydı ve bana iyi olduğunu söyleyip duruyordu. İkna olmamıştım. Maximillian'ın onu kucaklayıp savunmasızlığından faydalandığı görüntüler midemi bulandırıyor ve sonra kendimi yumruklamak istiyordum çünkü ben de daha iyi değildim. Huck-a-poos'taki gece hâlâ aklımdaydı. Onu tekrar kucaklamak istiyordum.

Lance'i bu konuda daha fazla rahatsız edersem, sorular sormaya başlayacağını biliyordum. Birbirimize olan çekimimizi gizli tutabilmek için endişeyle mesafeyi bir arada tutmak zorunda kaldığım hassas bir konumdaydım.

Ama hâlâ bir çekim kalmış mıydı? Artık benden veba gibi kaçıyordu. Çekim tek taraflıydı ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu ya da dokunuşumla nasıl inlediğini unutamayacağımı bilmek beni mahvediyordu. Kendimi tutmak için adeta bir kase pekmezin içinden geçmek zorundaydım.

Çatı katımızın ön kapısı açıldı ve içeriye Maximillian'ın kollarında sendeleyerek Blakely girdi. Kahkahası, yere düşen beceriksiz çanlar gibiydi. Max beni görür görmez gözleri korkuyla açıldı.

İyi.

"Bay Harris," diye selamladı, Blakely ise çevik bir şekilde parmağını kaldırıp kıkırdarak dudaklarına bastırdı. Beni susturmaya çalışıyordu.

Kadın sarhoştı.

"Bugün dersimi astın, şimdi de sarhoş geldin mi?" diye dişlerimi sıktım alaycı bir şekilde. Max nezaket gösterip irkildi. "Eğer içki içtiysen onu eve götürmemiş olmalısın Max. Allah şahit olsun." Öfkeyle yumruğumu sıktım, onu burada ve şimdi döversem hapse gireceğimi kendime hatırlattım. Max, Blakely'i bırakıp ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Hayır, hayır. Bir damla bile alkol almadım. Söz veriyorum," dedi tam Blakely'nin topuğu kayıp yere yığıldığı sırada. Max dirseğini yakaladığı anda ben de hemen harekete geçtim. Ama Blakely adeta ölü bir ağırlık gibiydi, çünkü onu kaldıramıyordu.

Zayıf, güçsüz serseri.

"Çekil," diye emrettim, eğilip Blakely'i kucağıma almadan önce. Kollarımın arasına aldıktan sonra Maximillian'a döndüm. "Önümüzdeki ay boyunca cezalısın. Evimden defol git," diye bağırdım, Blakely'i göğsüme yaslamamın uygunsuz olduğunu veya öğretmeni olarak yetkimi kötüye kullanarak ceza verdiğimi umursamadan. "Ve eğer onun savunmasız halinden faydalandığını duyarsam, seni kanunların öngördüğü en ağır şekilde cezalandırmayı kendime görev edineceğim," diye hırladım.

Maximillian göz kırptı. "Dikkatli olun Bay H., kıskanç bir erkek arkadaş gibi mi yoksa babası gibi mi konuştuğunuzu anlayamıyorum."

Titreyen kollarımda Blakely'i dengelemek için kaldırdım. Ağır olduğu için değil, çok hafif olduğu için titriyordum. Yeterince yiyor muydu? Kahretsin, neden onun yeme alışkanlıklarıyla ilgili endişeleniyordum ki?

Bu herifin beni hedef almasından o kadar sinirlenmişim ki titriyordum. "Söylemek istediğin bir şey var mı, ufaklık?" diye alaycı bir şekilde sordum. Blakely kucağımda inledi ve sanırım tişörtümün ön tarafına kusmasına yirmi saniye kalmıştı.

Maximillian bana sinsi bir gülümseme verdi. Dişlerini kırmak isteyeceğim türden, her şeyi bilen bir sırtıştı. “Birkaç kadeh içtikten sonra, senden çok bahsetti. Yargılayacak biri değilim ama savunmasız bir kıza göz diktiğimi iddia etmeden önce kendine bir baksan iyi olur.” Max daha sonra uzanıp Blakely'nin gözlerinden bir sarı saç telini çekti. “Derste görüşürüz, Bay H,” dedi ve arkasını dönüp daireden çıktı. Maximillian Hemsworth bir sorun olacaktı.

Yaklaşmakta olan felaketi düşünmeye bile vaktim olmadı, çünkü Blakely bir kez daha göğsüme yaslanarak inledi. "Sanırım kusacağım," diye sızlandı. Ayaklarım yıldırım hızıyla banyoya koştu ve onu soğuk fayansların üzerine bıraktıktan sonra tuvalet kapağını açtım.

Midesindeki sıvıyı kaseye boşaltırken vücudu iki büklüm oldu. Saçlarını avucumun içine topladım, fişkırان kusmuğun içine girmesini engelledim. İğrenç olsa da, vücudumu koruma ve şefkat duygusuyla kaskatı kesen tuhaf bir yakınlık hareketiydi bu. Bunun benim için doğal bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Gençken kendi annemin saçlarını da birçok kez toplamıştım. Ama içten içe bunun böyle olmadığını biliyordum. Blakely'ye yardım etmek istiyordum. Onu teselli eden ve ona bakan kişi olmak istiyordum.

Midesi boşalana kadar kustu, sonra yere oturdu, o pastel yeşil gözlerini sıkıca kapattı. Dolaptan bir bez alıp soğuk suyla ıslattım ve ona uzattım.

"Başka bir gerçek ister misiniz, Bay Harris?" diye kekeledi. Sesi boğuktu ve tekrar kusacak mı diye merak ettim.

"Dişlerini fırçalamanı istiyorum," dedim diş fırçasını alıp kıllarına nane aromalı diş macunu sıkmadan önce. Fırçayı ona verdikten sonra, kollarımı göğsümde kavuşturup banyo tezgahına yaslandım ve ağzını kusmuk ve alkolden temizlemesini büyük bir dikkatle izledim.

İşi bitince ayağa kalktı ve lavaboya eğilerek köpüklü diş macununu tükürdü, kolu benimkine değdi. Temasla birlikte kaskatı kesildim ve penisime sakın olmasını söyledim. Ter ve kusmuk içindeydi, ama yine de onu düşününce sertleşiyordum—hasta herif. Tam bir hasta heriftim. Bana tekrar dokundu ve gözeneklerinden sızan alkole bakılırsa, bir insanın temas yoluyla sarhoş olup olamayacağı sorusunu kısaca düşündüm.

İşini bitirdikten sonra aynadaki yansımasına baktı. Gözlerini belirginleştiren koyu renkli makyaj dağılmıştı. Dudaklarının etrafındaki kan damarları belirginleşmişti ve alnından alkolün etkisiyle ter damlıyordu.

"Biraz ona benziyorum," dedi Blakely şaşkınlıkla. Sanki bu hareket onu uyandıracakmış gibi çevik parmaklarıyla yanağını çimdikledi. Alkol muhtemelen tüm yüzünü uyuşturmuştu.

"Kim gibi?" diye sordum, gerçi cevabı zaten bildiğimi hissediyordum.

"Tıpkı annem gibi. Hepimizin anne babamıza benzemesi ne kadar komik değil mi? Sen bana tıpkı benim ona baktığım gibi baktın. Böyle bitmeyen bir doğum günü hatırlamıyorum. Tipik Sharron tarzında kutlamam çok uygun görünüyor." Tiksintiyle içini çekti.

"Bu geceki kararın kötü olduğunu kabul ediyorum," dedim ifadesiz bir şekilde. "Ama bir gecelik ilişki seni ondan hoşlanacak biri yapmaz. Keşke Maximillian Hemsworth'ün seni sarhoş etmesine izin vermek yerine benimle konuşsaydın."

Bana doğru döndü, sonra işaret parmağıyla göğsüme dokundu. "Seninle konuşayım mı? Birbirimizden kaçınmakla o kadar meşgulüz ki, varlığını neredeyse unutuyorum."

Sözleri göğsüme inen bir çekiç gibiydi. Darbe üstüne darbe; kemiklerimi ve tendonlarımı ezdi, ta ki kalbimi dövene kadar. "Üzgünüm Blakely," diye yanıtladım, çoğunlukla başka ne diyebileceğimi bilmediğim için. Bunun kolay bir çözümü yoktu. Ona yakın olmaya izin veremezdim, ama onun yanında olmamak da beni öldürüyordu. Bir şekilde, Blakely'nin mutluluğunu gerçekten önemsemeye başlamıştım. Bu bana hiç de mutlu görünmüyordu.

Parmakları hâlâ göğsümde duruyordu, ama artık beni dürtmüyordu. Eli kaslarıma yaslanırken aşağı baktım. Sıcak avucu göğüs kaslarımı çevrelerken memnuniyetle iç çektim.

"Hadi seni yatağa götürelim," diye hırıltılı bir sesle söyledim. İyi kararlar verebilecek durumda değildi ve ben de ona hayır diyecek kadar güçlü değildim. Biz sadece solmuş güçsüzlüklerden oluşan bir topluluktuk.

Onu koridordan geçirip yatak odasına götürdüm. Kapısını açıp içeri adımımı attığım anda, portakal kokulu şampuanının kokusu duyularımı sardı. Canlı ve davetkar bir vanilya kokusuydu. İçinde yuvarlanmak istedim.

Masasının üzerinde bir yığın kitap ve ödev vardı. İş üniforması yere atılmıştı. İnanılmaz derecede yaşanmışlık izleri taşıyordu, oysa birbirimizden o kadar çok kaçınıyorduk ki, oda arkadaşı olduğumuzu bile unutmuştum. Her köşesini incelemek, hayatına bir göz atmak istedim. Ama bunun yerine, onu yatağına götürdüm ve oturttum.

Diz çökerek ayaklarının dibinde, beni işkence etmek için her gün giymeye kararlı olduğu yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmasına yardım ettim. Yarın muhtemelen zonklayacak olan ayak tabanını ovmak istiyordum. Kendi kendimle savaş halindeydim ve sonunda basit bir masajın gerekli olduğuna karar verdim. Ayağını avucumun içine alıp başparmağımı ayak tabanından aşağı doğru gezdirdim ve vücudu dokunuşumla titrediğinde ihtiyaç dolu bir inilti çıkardım.

“Keşke sarhoş olmasaydım da bunun tadını doyasıya çıkarabilseydim,” dedi Blakely hafifçe kıkırdayarak. Düşüncesiz kararı, aramızdaki yaş farkının acı bir hatırlatıcısıydı. Ben çılgın gecelerden çoktan vazgeçmiştim. Lance ile birkaç bira içmeyi severdim ama üniversite parti günlerim bitmişti. Onun parti günleri ise yeni başlıyordu.

"Lance'in burada olmaması senin şansın," diye homurdandım, sonra diğer ayağını tutup topuğunu bir anlığına ovdum. Aslında Lance'in umursayacağından emin değildim. O her zaman özgür ruhlu olan taraftı ve onun onayını kazanmaya o kadar odaklanmıştı ki muhtemelen tek kelime bile etmezdi.

"Haklısın," dedi ve ardından tamamen arkaya yaslanıp sırtını yatağa bıraktı. Okul eteği sayesinde tamamen görünen külotlarıyla göz hizasındaydım. Yutkundum, bakmaya cesaret ederken kendimi azarladım. Kendimi her zaman bir beyefendi olarak görmüştüm ve şimdi de bunu bırakmayacaktım.

Ayağa kalkıp bacaklarını yavaşça yatağın üzerine koydum ve başını yastığa doğru yönlendirmesine yardım ettim. Yumuşak yorganı kaldırıp üzerini örttüm. "Bana uyku öncesi bir hikaye anlatacak mısın?" diye şaka yaptı. Yeşil gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. Gözlerinin altındaki tüm ağırlığı görebiliyordum. Bugün onun için zor bir gündü, bunu kabul etmek istemese de.

Belki de annesinin ölümüne dair ruhunda barındırdığı suçluluk duygusundan kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için, ona yardımcı oldum. "Bir zamanlar küçük bir çocuk vardı," diye başladım, sonra yatağının kenarına oturdum. Elim tutmak için uzandı ve devam etmem için beni cesaretlendirmek amacıyla hafifçe sıktı.

"Her şeye sahipti. Saygı duyabileceği iki ebeveyni ve kocaman bir evi vardı. Herkes ona bayılıyordu." Yatağa daha da sokuldu ve eminim ki elinde bir kase patlamış mısır olsaydı, bana bakarken keyifle yerdi. "Ama sonra o küçük çocuk büyüdü. Ebeveynlerin de sıradan insanlar olduğunu,

sıradan sorunları olduğunu anladı. O büyük evin aslında oldukça yalnız bir yer olduğunu fark etti.”

Blakely sözünü kesti. "Bu kasvetli bir uyku öncesi öyküsü, Bay Harris."

Onu susturduktan sonra devam ettim. “Ama sonra bir arkadaş edindi. Ve o büyük, yalnız ev artık o kadar yalnız hissettirmiyordu. Ve o hayal kırıklığı yaratan ebeveynler artık o kadar hayal kırıklığı yaratmıyordu. Ve arkadaş ona dünyayı farklı bir şekilde görmesini sağladı. Arkadaşı ailesi oldu ve o arkadaşını sahip olduğu her şeyle koruyacağına dair söz verdi. Sonsuza dek mutlu yaşadılar.”

Blakely'ye baktığımda, sarhoş gözlerinde buğu birikmişti. Hem uyanık kalmak için mücadele ediyordu, hem de göğsünde kabaran duygularla boğuşuyordu. Lance'in hayatımdaki yerini bilmesi benim için önemliydi. Neden her şeyi ayrı tutmam gerektiğini anlaması gerekiyordu. Lance benim hayat arkadaşımdı ve bunu söylediğim için kendimi korkak gibi hissetmemeneden oluyordu. Ama öyleydi. Ayağa kalktım, bu hikayeyi daha fazla devam ettirmek istemiyordum.

"Merhaba, Bay Harris?" diye sordu. Uykusu ağırdı, sesi de öyle.

Yatak odasının kapısına doğru yürüyordum ki sonunda cevap verdim. "Öyle mi?"

"Sence ben hiç böyle bir arkadaş bulabilecek miyim?"

Ona, onun için o kişi olabileceğimi söylemek istedim. Derin kalbindeki yalnızlığı alıp onu sıcak ve davetkar hale getirmek istedim. Ağzımı açtım, geçmişinin acısını nasıl dindireceğimi anlatmaya kararlıyım. Ama hafif horlamalar beni böldü. Derin uykuya dalmıştı.

Evet, Blakely. Bence başaracaksın.

Blakely

Telefonumun tiz sesiyle uyandım. Başım hafifçe zonluyordu ve sanki bir şişe Jack Daniel's'ın içinde yüzmüşüm gibi kokuyordu. Telefonuma uzanırken saatin dört olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Gerçekten bu kadar uzun süre mi uyumuştum?

"Merhaba?" Sesim, sanki bir paket sigara içmiş ve ardından ses tellerimi zımpara kağıdıyla törpülemişim gibi kısık ve boğuktu.

"Bumble Bee mi? Neden bu kadar sarhoş gibi konuşuyorsun?" diye sordu babam gülerek. Çocukken bana taktığı o tanıdık lakabı hatırlayınca içim ısındı. Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmemiştii.

"Çünkü öyleyim." Yaşlı adama yalan söyleme zahmetine girmedim, beni yargılamazdı da. O da zamanında bol bol içki içmişti.

"Hadi biraz Advil al ve bir Gatorade iç; en sevdiğim kız yemeğe çıkarmak istiyorum," diye gürledi babam telefonun hoparlörüne ve ben yüksek sestten irkildim. Başımın zonklamasından tam anlamıyla faydalanıyordu, muhtemelen çok fazla alkol tüketmenin sonuçlarını vurgulamaya çalışıyordu ki ben de onun gibi bir yola girmeyeyim.

"Tamam," diye kekeledim. Vücudum yorganın altına saklanmak istiyordu ama babamı tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Onunla akşam yemeği randevusu için kendimi mutsuz hissetmeye katlanabilirdim.

"İki saat sonra seni alacağım. Arabam var!" diye heyecanla bağırdı.

"Onu görmeyi ve kırmızı ışıktaki geçtiğin için seni azarlamayı dört gözle bekliyorum," diye yanıtladım neşeli bir şekilde. "Yakında görüşürüz! Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum evlat." Telefonu kapattık ve ben telefonu göğsüme bastırdım. Kendimi berbat hissetmeme rağmen, babamı tekrar göreceğim için heyecanlıydım. İlişkimizde bir nebze de olsa normale dönmek güzeldi.

Ellerimi başımın üstüne doğru uzattım, omurgamdaki birikmiş gerginliği serbest bıraktım. Sonra boynumu çevirdim, kemiklerimin yerine otururken çıkardığı çıtırtıları dinledim. Midemdeki alkolün etkisiyle hala çalkalanıyordu. Bugün hangi gündü? Perşembe mi? İki gün üst üste dersten kaçtığım için kesinlikle başım belaya girecekti. Yetişmem gereken tüm ödevleri düşünmek bile istemiyordum.

Komodinin üzerindeki kağıdı görünce gülümsedim. Alıp, özensiz bir yazıyla sabırsızca karalanmış kelimeleri okudum.

Okula grip olduğunu söyledin. Bana doğruyu söylemelisin. Biraz su iç. Lance bu gece eve geliyor. Decker

Dün gece olan her şeyi zihnimde canlandırmaya çalışırken kalbim kabardı. Fırındaki o duygusal an dışında, Maximillian tamamen platonik bir ilişki içindeydi. Sadece ara sıra eli kolumda çok uzun süre kalıyor ya da bana umutla bakarken yakalıyordum. Maximillian dün gece flörtöz bir aşk ilişkisinden çok bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi ve işleri kolay ve eğlenceli hale getirmek için elinden geleni yapmıştı. Telefonumu yatağa fırlatıp banyoma girmeden önce ona içkiler ve beni eve bıraktığı için teşekkür eden bir mesaj yazdım.

Gözlerim tuvalete değdiği an, dün gece kustuğum şey gibi utanç beni vurdu. Utanç tüm vücudumu kustum. Yüzümün kızarmasından kıvranmadan klozete bile bakamıyordum. Decker saçımı tutmuştu. Dikkatli ve nazikti. Umut etmeyi reddeden yanım bunu görev duygusuyla yaptığını söylüyordu, ama ben daha iyisini biliyordum. Decker hâlâ beni önemsiyordu, peki bu bilgiyle ne yapacaktım?

Suyu açıp, umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak akıntının ve buharın altına girdim. Decker dün gece bana bakmıştı. Elbette bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Onun umursayıp umursamaması hiçbir zaman sorun olmadı. Bizi bu kadar kısıtlayan şey, çok fazla umursama ihtimaliydi.

Avucumda narenciye kokulu sabunu köpürttüm ve kötü kararların kokusu giderden akıp giderken vücuduma sürdüm. Kendimi tekrar insan gibi hissettiğimde suyu kapattım ve havluyla kurulandıktan sonra aynanın

karşısına geçtim. Buhardan kalan yoğunlaşmayı silerken ve kendime bakarken, dün gecenin görüntüleri zihnimde bir kez daha belirdi.

Bugün kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Dün gerekliydi ama düşüncesizceydi. Annemin eskiden yaşadığı yıkıcı bencilliğe geri dönmek istemedim.

Sırılsıklam ıslak saçlarımdan su damlacıkları sırtımdan aşağı akıyordu ve odama geri dönmek için banyo kapısını açtım, ön kapının açıldığını duyunca durdum.

Decker, omzunda bir postacı çantasıyla içeri girdi, kapıyı sertçe kapatıp koridorda bana doğru baktı. Havluyu vücuduma daha sıkı bastırdım. Aramızda sessiz bir gerilim vardı. Gözleri, havlunun uyluğumun ortasına değdiği yere kaydı, koyu bakışları kalın kumaşın arasından görünen üçgen şeklindeki deri parçasına takıldı.

"İyi misin?" diye sordu sonunda öksürerek ve ardından koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. Çantasını kasıklarının üzerine kaydırıp ve acaba büyüyen ereksiyonunu saklamaya mı çalışıyordu diye düşündüm. Bu beni heyecanlandırdı.

"Evet. Beni koruduğun için teşekkürler. Ve dün gece için de," diye fısıldadım. Klima çalıştı ve soğuk hava dalgası, tenimi kaplayan su damlalarının üzerinde buz gibi bir iz bıraktı. Titredim, duygularımı bastırmaya ve bunun havadaki yapay soğukluktan kaynaklandığına, Decker'ın şehvetli bakışından kaynaklanmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Kolay olabilirdi. Havlumu bırakıp yanına gidebilirdim. Bir öpücük isteyebilir, onu soyup mutfakta onunla birlikte olabilirdim.

Ama bizimki gibi duygular nadiren kolay olurdu, bu yüzden havlumu daha sıkı tuttum.

"Üzerinde kıyafet varken konuşalım," diye kekeledi ve neredeyse koşarak oturma odasına gitti. Arkasını uzun süre izledim ve bir kez daha bana baktığını fark ettim. Ve gerçekten de uzun bir an oldu. Omuzunun üzerinden bana bakarken dudağımı ısırdım. Dünya dönmeyi bıraktı. Gözleri kısılmıştı. Havlumu bir kez daha yere atmayı düşündüm ama zararsız olduğuna kendimi ikna edemedim ortadan kayboldu.

Bizimle ilgili hiçbir şey masum değildi.

Bu yüzden istediğim her şeyi yapmak yerine, odama çekildim ve babamla akşam yemeği için giyindim. Decker ile dün gece hakkında konuşmayacaktık.

"Berbat görünüyorsun evlat," dedi babam gülerek ve tabağına inanılmaz miktarda ketçap döktü. Lokantaya geri dönmüştük, masamız yağlı yemeklerin içinde yüzüyordu ve aramızda kahkahalar yükseliyordu.

"Şu mor gözünü fark etmediğimi sanma, ihtiyar," diye karşılık verdim elimi sallayarak ve ketçap şişesini kapıp tabağımı onunla boğmaya başladım. "Ne oldu?"

Babam beni almaya geldiğinde gözünün morarmış olduğunu görünce şaşırdım. Her zaman gururlu bir adamdı, bu yüzden sormadan önce ağzına yemek gelmesini bekledim. Artık benden kaçamazdı.

"Önemli değil," diye dişlerini sıktı, ama ben ince bir yalanı hemen anladım.

"Baba, ne oldu?" diye ısrar ettim.

"Blakely. Bütün hayatını anneni büyütmekle geçirdin. Bir de benim kızıma silmene izin vermeyeceğim. Ben yetişkin bir adamım; bununla başa çıkabilirim."

Sözleri beni olduğum yerde dondurdu. "Sana annelik yapmıyorum," diye dişlerimi sıktım. "İlgilenmeye hakkım var. Hayatın hakkında soru sormaya hakkım var, baba."

"İşte sorun da bu evlat. Orada durmuyorsun. Uçaklarda önce kendi maskeni takmanı, sonra başkalarına yardım etmeni söylerler ya, biliyor musun? Uzun zamandır uçmadım, o yüzden yanılıyor olabilirim," diye geveledi babam, patates kızartmasını ketçapta çevirirken. Doğrusu, ben hiç uçağa binmemiştim ama ne demek istediğini anladım.

"Evet," diye yanıtladım.

"Sen, maskesini zaten kendi maskesi olan birine veren türden birisin. Annen senin havanı soluyordu, Blakely. Ben bunu yapmayacağım. Benim kendi stoğum var. Kendi ciğerlerim."

Gözlerim nemden parladı ve hemen sildim. Babamın beni büyütmesini çok istiyordum. Kusurları vardı ama içimden bir ses bana onun benim için olgunlaşacağını söylüyordu. Babam benim için çabalayacaktı—eninde

sonunda. Ben doğduğumda çok gençti, çok aptaldı. Ama zamanla bu durumdan kurtuldu. Hapishane insan üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

Annem asla yapmadı.

"Pekala," dedim sonunda, ama babamın benden ne sakladığını öğrenmek için hâlâ can atıyordum. Ama eğer kendi sorunlarıyla başa çıkabileceğini kanıtlamak istiyorsa, bırakacaktım. Ebeveynlerimden sorumlu hissetmenin bu zehirli döngüsünü bitirmeliydim. Benim için sorumlu hissetmek onların göreviydi.

"Lance nasıl? Yeni okul nasıl?" diye sordu babam, bizi rahat bir sohbet ortamına sorunsuz bir şekilde geçirerek.

"İyi," diye kekeledim. "Okulumu gerçekten seviyorum. Birkaç arkadaş edindim. Zorlayıcı ama gerçekten seviyorum. Gerçekten seviyorum. Gerçekten." Sanki bozuk bir plak gibi aynı şeyi tekrarlıyordum. Babamın yüzü düştü, koruyucu tavrı dalga dalga yayılıyordu. Kaşlarını çatması gözündeki morluğu ve üst dudağındaki yara izini daha da belirginleştirdi.

"Ne oldu Blakely?" diye sordu.

Neredeyse aynı benzetmeyi kullanıp, benim de tamamen işlevsel bir çift ciğerim olduğunu hatırlatmak istiyordum. Ama söylemedim. "Babamla erkek sorunları hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraf ettim ve yüzü kıpkırmızı oldu. Bunun öfke mi yoksa utanç mı olduğundan emin değildim.

"Hamile değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Baba. Benim hiç sokağa çıkma yasağım olmadı. Annem bana ilk içkiyi on iki yaşında verdi ve karnelerime onun imzasını taklit etmek zorunda kaldım çünkü kızının notlarının hep A olduğunu görmekle uğraşmak istemiyordu. Evinde tek bir kural vardı: Korunmak. Toplu halde prezervatif alırdı ve regl olmaya başladığımda beni doğum kontrol hapına başlattı. Yakın zamanda çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum."

Babam sandalyesinde kıvranıyordu, yüzü sanki gözüne çatal saplamışım gibi saf bir acıyla buruşmuştu. "Tamam, tamam, anladım!" diye sızlandı, sonra ellerini yüzünden aşağı doğru ovuşturdu. "Lütfen, daha fazla bir şey söyleme."

Sırıttım ve ağzıma bir tavuk parçası attım, yavaşça çiğnedikten sonra yuttum. "Hiç sana zarar verecek birini sevdin mi?" diye sordum, sonra da hemen pişman oldum.

Annem. Annem babam için kötüydü. Babamın hapse girmesinin sebebi annemdi. Ben sekiz yaşındayken, annemle babam bir dükkânı soymaya karar verdiler. Annem babamı bunun sofraya yemek getireceğine ikna etti,

eğer benim de sisteme düşmemi istemiyorlarsa bana bakmaları gerektiğini söyledi. Hapishaneye giden yol iyi niyetlerle döşenmişti ve polisler geldiğinde annem kaçış arabasıyla hızla uzaklaştı, babamı geride bırakıp bir çocuğu büyütmesi gerektiğini söyledi. Benimle hiç ilgilenmedi; sadece yakalanmak istemedi.

"Boş ver, cevap verme," dedim pencereden dışarı bakarken. Babamı içten içe rahatsız eden her şeyi konuşmak istemiyordum. Onun için dünyanın öbür ucuna giderdi ve birçok yönden de gitti. Sadece o bunu göremeyecek kadar bencildi.

"Sana erkeklik tavsiyesi verdiğime inanamıyorum. Belki biraz paslanmışımdır ama deneyeceğim, tamam mı?" diye sordu babam, diyet kolasından büyük bir yudum alırken.

"Bu çok güzel olacak," diye takıldım kendime, koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken.

"Erkekler domuzdur," diye başladı babam. Ben de homurdandım. "Çoğu zaman yanılıyoruz. Ve aptalız. Neyin bizim için iyi olduğunu bilmiyoruz ve kötü kararlar veriyoruz."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi konuşma, yaşlı adam," dedim kıkırdayarak.

"Ama bazen bizi daha iyi olmaya iten birini buluruz... Bizi düşündüren birini. Doğru olmak, doğru şeyi yapmak istememizi sağlayan birini. Eğer sizin varlığınızla daha iyi hale geliyorlarsa, sizin için iyidirler." Sözlerinin ruhumu bir dakika boyunca sarmasına izin verdim. Peki ya ben? Decker beni daha iyi bir insan yaptı mı? Gerçeğimi dile getirmem için beni cesaretlendirdi. Okula gitmemi ve eğitimimi ilerletmemi istedi. Aramızdaki bu...şeyi... bir kenara bıraktı ki, Lance ile aramızdaki tabu ilişkiden kaynaklanan yükten arınmış gerçek bir ilişki kurma şansım olsun. Kusarken saçımı tuttu.

Belki de ilişkimizde kötü etkiyi ben yaratmıştım.

"Ya uzak durmanın daha iyi olduğunu düşünürlerse?" diye sordum.

"O zaman buna saygı duyman gerekiyor. Erkekler bencildir. Alırız, alırız ve sonra biraz daha alırız. Biz tam bir fatihleriz. Sadece bir tarih kitabı oku." Başımı salladım, ne demek istediğini anlıyordum. "Yani eğer senin iyiliğin için bencil olmamaya razıysa, o zaman açıkçası bu adamı onaylıyorum."

"Ya bencil olmak isteyen bensem?" diye sordum, içeceğimi yudumlarken ve babamla göz teması kurarken. Gözlerini devirdi.

"O zaman sana 'erkek gibi davranmayı bırak' derdim. Biliyor musun, altı ay boyunca seni çocuk sandık? Hatalı ultrason. Sende o büyük penis enerjisi var evlat. O saçmalığı bırak ve doğru olanı yap."

Gülmekten boğulurken burnumdan kola fişkırdı. Burun deliklerim yandı ve yüzümü silmek için masanın ortasındaki peçete yığınının uzanmak zorunda kaldım. "Büyük penis enerjisine sahip olduğumu mu söyledin? Buna inanamıyorum. Yine Pinterest'ten alıntı mı okuyorsun?" Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken homurdandım.

"Sana jargon öğrenmeye çalıştığımı söylemiştim!" diye bağırdı babam gülerek. Telefon görüşmelerimizden birinde, sonunda bir akıllı telefon aldığını ve Pinterest'te tarifler araştırmanın keyfini çıkardığını anlatmıştı. Çok tatlıydı ve her fırsatta onunla dalga geçerdim. "On yıl içeride olmak uzun bir süre. Bu Yeet olayını hala anlamıyorum."

"Sanırım kimse öyle düşünmüyor," diye kıkırdadım.

Restoranın ön kapısı açıldı ve içeriye deri kıyafetler giymiş, başları tıraş edilmiş üç adam girdi. Çok şüpheli görünüyorlardı ve ben de bu şüpheli halleri hakkında yorum yapacaktım ki babamın yüzünün tamamen kurumuş olduğunu fark ettim. Bu adamlardan bir şey babamı çok korkutmuştu.

"Hey evlat, gitmeye hazır mısın? Az önce yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım," diye kekeleyerek tabağına baktı ve çatalını o kadar sıkı tuttu ki metalin büküleceğini sandım.

"Neler oluyor?" diye fısıldayarak kapıdaki adamlara baktım.

"Onlara bakma, Bee. Gözlerini benden ayırma," diye talimat verdi babam ve gözlerim yüzündeki morumsu lekeye odaklandı ve zihnim bağlantıyı kurdu.

"Baba, bunu sana o adamlar mı yaptı?" diye sordum, o da yıpranmış cüzdanını karıştırıp biraz para çıkardı. Parayı masaya bıraktıktan sonra uzanıp bileğimi kavradı. Saniyeler içinde yan çıkıştan hızla dışarı çıktık.

"Baba, benimle konuş," diye fısıldadım kapı kapanırken. Beni eski püskü Dodge arabasına sürükledi ve yolcu koltuğuna itti, titreyen parmaklarıyla otoparka bakındı. Babamın her zaman güçlü ve sarsılmaz olduğunu düşünmüştüm. Bir dağ gibi. Taş gibi.

Ama şimdi, babamın vücudundaki titremeleri durdurmak için çabalayıp anahtarlarını kontağa takmaya çalışmasını görünce, o adamlardan çok korktuğunu anladım. Otoparktan çıkarken ancak restoranın camına tekrar baktığımda, camın diğer tarafında, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş üç adamın arabamızın yolda kayboluşunu izlediğini fark ettim.

"Ne dedin baba?" diye sordum. Çok korkmuş olsam da sesimi sakın tutmaya çalıştım.

"Onları hiç görmemiş gibi davranmalısın Blakely," diye ısrar etti babam. Sanki bizi takip ediyorlarmış gibi endişelenip sürekli dikiz aynasına bakıyordu. "Şehri terk ettiklerini sanıyordum ama etmemişler. Bu adamlar çok tehlikeli Bee. Bu şaka değil."

"Baba, bana kim olduklarını söyle," diye yalvardım. Babam yalvarışımı adeta kemiriyordu. Gözleri kaçamak kaçıyordu, omuzları yenilgiyi kabul etmişçesine çökmüştü.

"İçeride hayatta kalmak için bazı şeyler yaptım. Orada her şey tanıdıklarınla ilgili, Bee. Kendimi bir çeteye adadım ve şimdi oradan ayrılamıyorum."

"Kahretsin baba," diye homurdandım, başımı koltuk başlığına vurup gözlerimi sıkıca kapattım.

"Ben o hayatı istemiyorum. O bana göre değil. Bizim için yeni bir başlangıç istiyordum ama görünüşe göre yine her şeyi mahvedeceğim."

"Baba, şehri terk etmelisin. Buradan gitmen gerek," diye aceleyle bağırdım, bir yandan da ona bakmak için arkamı döndüm. "Ortalık sakinleşene kadar bekle. Şartlı tahliye memurunu arayabilir misin?" diye sordum. Çaresizce bir çözüm arıyordum. Babamı bırakamazdım; birbirimizi nihayet yeniden bulmuştuk. Bu çok berbat bir durumdu. Sanki biri göğsüme basmış, nefesimi kesiyordu.

"Benim umrumda bile değil," diye tısladı babam. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Ona çete faaliyetlerine karıştığımı söylersem, beni tekrar hapse atmanın bir yolunu bulur."

"Belki de Lance'e söylemeliyim? O ne yapacağını bilir—"

"HAYIR! Kesinlikle hayır. Eve gideceksin ve o adamları görürsen, onlardan uzak duracaksın, anladın mı? Beni arama. Beni arama. Seni güvende tutabilmemin tek yolu, kim olduğunu bilmemeleri. Belki de çoktan çok geçtir." Çok emin görünüyordu ama ben ikna olmamıştım. Başka bir yol olmalıydı.

Babam, Lance'in dairesine giden sokağa döndü. "Baba, bu çok..."

"Özür dilerim evlat. Çok çok özür dilerim. Denemeye çalıştım, gerçekten denedim. Ama şu anda senin güvenliğin benim için daha önemli, tamam mı?"

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Bu doğru değil."

“Sanırım beni daha iyi bir insan yapıyorsun, değil mi? Seni gitmeye yetecek kadar seviyorum.” Babamla daha önce yaptığımız konuşma şimdi çok uzaklarda kalmış gibiydi. Arabayı park ederken daha da şiddetli ağladım.

Ona sıkıca sarılmak için orta konsolun üzerinden uzandım. Ucuz kolonyasının, motor yağı ve ter kokusuyla karışmış kokusunu içime çektim. "Geri gelmek zorundasın, tamam mı?" diye kekeledim.

"Yapacağım, Bee. Yapacağım."

Arabayı durdurduğumda, bir an daha birbirimize baktık, sonra titrek bir nefes verip arabadan indim ve geride kalan tek ebeveynimi bıraktım.

Blakely

Kapıcı, Lance'in binasına girerken bana merakla baktı. "İyi misiniz, Bayan Blakely?" diye sordu, ama arkamdan gelen sesini duymazdan geldim. Şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi vardı. Tüm bunları yoluna koyacak tek bir kişi. Bir şekilde Decker Harris benim güvenli limanım olmuştu ve damarlarımda dolaşan dehşeti sindirirken onun rahatlığına sarılmaktan başka bir şey istemiyordum.

Gözlerimden durmadan akan gözyaşları, dayanılmaz bir acı içindeydi. Babamla akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordum, ama böyle biteceğini hiç beklemiyordum. Daha yemeğe başlamadan geçmişinin onu benden alıp götürmesi tam da olması gereken şeydi. İşte bu yüzden insanlara yakınlaşmıyordum. Beni hayal kırıklığına uğrattıklarında veya terk ettiklerinde çok acı veriyordu.

Bütün bunlara rağmen, her şeyi kendimle ilgili hale getirdiğim için kendimden nefret ettim. Annemden farksızdım, başkalarının sorunlarını alıp onları gösteriş için kaşmir bir atkı gibi takıyordum. O, sempati toplamak için talihsizlikleriyle övünürdü ve ben asla onun gibi olmak istemedim.

"Babası hapiste."

"Kirayı ödemek için zar zor paramız var. İşimi kaybettim."

"Bu tıbbi faturalar birikiyor. Ölüyorum, biliyorsunuz."

Babam ciddi bir tehlike altındaydı ve aklımdan geçen tek şey bunun beni nasıl etkileyeceğiydi. Bu durum onun narsist davranışlarına çok

benziyordu ve bunu fark ettiğim anda içimi dolduran yoğun tiksintiyi gidermek için gözlerimi sildim.

Lance'in çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken yüzümü öfkeyle silmeye devam ettim. Kendimi teselli etmek ve duygularımı yatıştırmak için zamana ihtiyacım vardı. Ne yapacağımızı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Polise gidip babamın şartlı tahliyesini riske mi atayım? Babamın isteklerine karşı gelip Lance'e anlatacak kadar ona güvenebilir miyim?

Kapıya vardığımda, kendime acıyarak bir an daha elimi kapı kolunda tuttum, sonra açtım. İçeride gördüğüm ilk kişi Decker'dı. Kolunu başının arkasına yaslamış, kalın minderlere gömülmüş bir şekilde maç izliyordu. O kadar üzgündüm ki, dar tişörtü ve kot pantolonuyla ne kadar yakışıklı görüldüğünü bile fark edemedim. "Erken eve gelmişsin," dedi bana bakmadan. Dairede Lance'i aradım ama orada olmadığını fark ettim. Son zamanlarda sık sık ortadan kayboluyordu.

"Onlar da seni terk edecekler," diye fısıldadı içimdeki o dırdırcı ses.

"Lance nerede?" diye sordum. Sesimdeki endişe açıkça belliydi, bu da Decker'ın dönüp bana bakmasına neden oldu.

"Pizza ve bira almaya gitti. Ne oldu?" diye sordu Decker. Ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Sanki ona saldıracak yaralı bir hayvanmışım gibi yavaş hareket ediyordu ve ben de mesafeye ihtiyaç duyarak sırtımı kapıya yasladım. Decker yaklaşık otuz santimetre uzakta durdu ve kızarmış gözlerimi ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı süzerek yüzümü baştan aşağı inceledi.

"İyiyim," diye fısıldadım. Neden yalan söylediğimi bile bilmiyordum. Decker, gerçek için bir mıknaş gibiydi; onu benden çekip çıkarıyordu. Adam son derece meraklıydı ve her şeyi eksiksiz biliyordu. Sormadan bile hakkımda her şeyi biliyordu. Sanki ruhum bu adam için açık bir kitaptı ve bu hem beni öfkeliendiriyor hem de canlandırıyor.

"Babanla ne oldu?" diye sordu Decker yumuşak bir sesle, sonra bir adım daha yaklaştı. Saniyeler içinde eli kapıya dayandı, beni içeride hapsetti ve daha da yaklaştı. Burunlarımız birbirine değdi. Gözlerimden yaşlar aktı. Göğsüm sıkıştı, midem altüst oldu. Ona bakarken parfümünün kokusunu içime çektim.

"Bu adamlar restorana geldiler," diye kekeledim, babamın sırrını ifşa ettiğim için kısmen suçluluk duyarak. Kimseye söylememem konusunda beni uyarmıştı, ama bunu tek başıma kaldıramazdım. Saklanıp onu kaçırmaya göndermekten başka bir seçenek olmalıydı.

“Ne oldu beyler? Biri size zarar mı verdi?” diye sordu Decker aceleyle. Gözleri öfkeyle kararmıştı. Başımı çevirip koluna baktım ve ön kolundaki kasların kasıldığını gördüm. Beni sıkıştırmayan kolunu kullanarak bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Dürüstlükten kaçamazdım; Decker bunu talep ediyordu.

“Hayır, kimse bana zarar vermedi. Ama beni gördüler. Babam hapisteyken bazı tatsız olaylara karıştı ve onu dışarıya kadar takip ettiler. Bana kaçmak zorunda olduğunu söyledi. Gidiyor, tekrar gidiyor.”

Göğsüm inip kalkıyordu. Her nefes, hayatımdaki bir başka kişinin de güvenilmez olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu. Onu suçlamıyordum, ama suçluyordum. Ondan nefret etmiyordum, ama yaptığı tüm berbat durumlardan ve kararlardan nefret ediyordum. “Ah, Blakely,” diye mırıldandı Decker, kollarını bana dolamadan önce. Beni içten bir kucaklamaya çekti ve ben de yüzümü boynunun kıvrımına yaslayıp rahatlatıcı kokusunu içime çektim. “Baban bu adamların tehlikeli olduğunu söyledi mi? Peşinden gelecekler mi?” diye sordu Decker beni tutarken.

“Uzaklaşırken içlerinden birinin bize baktığını gördüm. Peşimden geleceklerini sanmıyorum. Ama gerçekten bilmiyorum,” dedim.

“Polisi aramalı mıyız? Bu adamların nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

Cevap vermeden önce onu daha sıkıca kucakladım, dudaklarım nabzına bastırılmış olduğu için sözlerim boğuk çıktı. “Babama, denetimli serbestlik memurunu aramamız gerektiğini söyledim, ama o hiçbir şey yapamayacağını söyledi. Kendimi çok çaresiz hissediyorum,” diye açıkladım.

Decker ellerini omzuma koydu ve beni kol mesafesine çekti. Eğilerek gözlerimin içine baktı, sanki yeşil gözlerin derinliklerindeki acıyı ölçmeye çalışıyormuş gibi. “Bir çözüm bulacağım, tamam mı? Lance ile seni Chicago'ya götürmeyi konuşuyorduk. Belki de bir hafta sonu gezisi yapmanın zamanı geldi. Biraz uzaklaşalım ve babana şehirden uzaklaşması için zaman verelim. Bu arada, polis teşkilatında bize yardımcı olabilecek bir arkadaşım var. Baban için endişelendiğini biliyorum, ama önceliğim sensin.”

Artık Decker'ın bakışlarıyla karşılaşmıyordum. Çok samimi, çok önemli geliyordu. Bu yüzden onun yerine yere baktım ve umudun nefes verirken ciğerlerimden akıp gitmesine izin verdim. Decker bana nefesini

veriyordu. "Peki ya babam? Onu kim öncelik haline getirecek?" diye sordum.

"O artık yetişkin bir adam ve şimdilik önceliğini kendine verecek. Lance eve gelir gelmez onunla konuşacağım ve Chicago'ya gideceğiz. Bu hafta zaten iki gün işe gelmedin, üçüncüsünü de kaçırırsan iyi olur," dedi Decker, kemiklerime kadar hissettiğim keskin bir bakışla. İşaret parmağıyla çenemi kaldırarak tekrar gözlerinin içine bakmamı sağladı.

"Lance'e söyleyecek misin?" diye sordum. "Babam kimseye söylememi istemedi."

"Neden bana söyledin?" diye sordu Decker, Lance hakkındaki yorumdan kaçınarak.

"Çünkü aramızda işler garip olsa bile sana güveniyorum. Üzgün olduğumda koşup sığınabileceğim birine hiç sahip olmamıştım."

Decker'ın başparmağı, söylediğim sözler için dudaklarımı övüyormuş gibi dudaklarımın üzerinden geçti. Kendimi zor tutarak onun tenini öpmemeye çalıştım. "Bana güveniyorsun," diye yanıtladı, ses tonunda hayranlık vardı. "Lance'e de güvenebilirsin. Ona anlatabilirsin ya da ben anlatırım. Her iki durumda da, o seni önemsiyor ve neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyor."

Bir anlık hevesle, kollarımı Decker'ın boynuna doladım ve ona bir kez daha sarıldım. Onun güvenini ve rahatlığını kendime mal ettim, kollarında titrerken teninin sıcaklığının bana güç vermesine izin verdim. "Tamam," diye fısıldadım.

Decker'ın dudaklarının alnıma değdiğini hissettim ve tenime değen dudaklarının hissini doyasıya yaşamak için gözlerimi kapattım. Sıcak bir his verdi. Ev gibiydi. Güven, huzur ve mutluluk hissi verdi. Daha önce hiç böyle güvenli bir liman gibi birine sahip olmamıştım. Hayatım çalkantılarla doluydu ve Decker fırtınanın ortasında sakinliğim gibiydi.

"Blakely, beni öldürüyorsun. Seni böyle görmek nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Bunu hallederiz, tamam mı?"

"Peki. Ya size de saldırırlarsa? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Bu adamların neler yapabileceğini bilmiyorum."

Decker bana kendinden emin bir şekilde sırttı. "Denemelerini görmek isterim. Hadi ama Blakely. Hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz, ben hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana çok değer veriyorum."

Bu sözler bana Decker ile ne kadar çok konuşmamız gerektiğini hatırlattı. Dün gece olanları ve aramızda gelişen durumu konuşmamız gerekiyordu. Bu kaçınılmaz çekimi nasıl durduracağımızı bulmamız gerekiyordu.

Ama bunların hiçbirini gündeme getirmedi. Decker beni kanepeye götürdü ve oturttu, parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek bedenini yanıma bastırdı ve televizyona bakarken bana sözsüz bir teselli sundu. "Lance'in ne zaman döneceğini söylemiştin?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bira konusunda çok seçici, gösterişli IPA'sını almak için şehrin öbür ucundaki yerel bir bira fabrikasına gidiyor."

Güldüm. Bu tam da Lance'in yapacağı bir şey gibiydi. Bir süre sessizce oturduk. Tenlerimiz birbirine değiyordu ama ben daha fazlasını istiyordum.

Küçük parmağı dizimin dışını okşayana kadar dayanamadım. "Sana ihtiyacım var, Decker," diye fısıldadım kucağına tırmanırken, bacaklarımı uyluklarının üzerine doladım. Kollarımı boynuna doladım, vücudumu göğsüne yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Üzgündüm, aptaldım ve korkmuştum. Düşüncesizdim. Savunmasız bir anımı bahane ederek Decker Harris'e can havliyle yapışmak için son derece tahmin edilebilir bir davranış sergilemişim.

"Bir dakika, Blakely. O kadar."

Parmaklarımı göğsünde yukarı aşağı gezdirdim. Nefesi kesildi. Daha da yaklaştım. Kasıldı. Onu içime çektim ve tenine karşı inledim.

Beni öptü.

Beni tamamen ele geçirdi.

Ruhumun tadına baktı ve daha fazlasını istedi.

"Bunu yapmamalıydım," diye inledi dudaklarımın arasından, tenor sesi ağzımda titreşiyordu. Dilinin kıvrımları inlemelerime coşkuyla karıştı, beni utançtan yakıp kavurdu. Onu öpmemeliydim. Bunu burada, şimdi, hiçbir yerde, hiçbir zaman yapmamalıydım.

Dudaklarımı ondan ayırdım ve sanki bir uzvumu koparmış gibi hissettim. Hayalet bir acı vücudumu sarstı. "Özür dilerim," diye fısıldadım başımı sallarken. İşte yine kırılğan ilişkimizi mahvediyordum. "Beni teselli etmeye çalışıyorsun, ben de sana saldırıyorum. Benim neyim var? Babam canını kurtarmak için kaçıyor, ben de burada bunu yapıyorum," diye tısladım, sonra ikimizi işaret edip avucumu alnıma vurdum. Kucağından

kalkmak istedim ama Decker beni tuttu, kolları elik kafesler gibiydi beni kilitledi.

“Sende hiçbir sorun yok,” diye mırıldandı, elimi yüzümden nazikçe çekmeden önce. Avucumu hafifçe öptü, gözlerini benden ayırmadan tenime kazınmış yaşam çizgileri boyunca sevgi dolu öpücükler kondurdu. “Tek bir”—pck—“lanet olsun”—pck—“şey”—pck—“sende hiçbir sorun yok, Blakely Stewart.”

"Durmaliyız," diye mırıldandım.

"yle yapmalıyız," diye onayladı.

"Gidecek miyiz?"

"HAYIR."

ne eğilip yanağından öptüm. Kolları beni daha sıkı sardı, kemiklerimi sert kaslarına bastırdı. "Peki ya Lance? İşin?" diye sordum.

“Bir yolunu buluruz. Artık bunu yapamıyorum. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Artık bunu önemsiz şeylerle ve önemsiz şeylerle tanımlamayalım,” diye fısıldadım. Bunun Decker'ın yargısında anlık bir hata olmasını istemiyordum. Bu kısa süreli yakınlık, yavaş ilerleyen bir tren kazası gibiydi. Metal gıcırdadığında ve lastikler ciyakladığında, bunun neden iyi bir fikir olmadığını hatırlayacaktı. Decker sadece kahramanlık kompleksinden dolayı harekete geçmişti. Bu sefer mecazi kurşunun önüne geçebileceği fikriyle motive olmuştu ve ben de ona izin verecek kadar bencildim. Bu gece bir şey söyleyip yarın geri dönerse yaşayacağım hayal kırıklığını kaldıramazdım. Bugün zaten iyi niyetli bir insanı kaybetmiştim.

"Bunu olduğu gibi adlandıralım mı?" dedi Decker, beni kuağından indirmeden önce. n kapı kolu kıpırdadı. Lance evdeydi ve n kapının diğer tarafında duruyordu. Kapıdan anahtarların hışırtısını duydum.

"Ne?" diye fısıldadım, o anın neredeyse sona erdiğini biliyordum.

"Trajik bir şekilde kaçınılmaz," diye yanıtladı Decker, tam o sırada n kapı açıldı ve Lance içeri girdi.

Kath

Lance duruma müdahale edip kurtarıcı rolünü üstlendi ve ben de ona izin verdim. Bay Stewart'ın şartlı tahliye memurunu arayıp durumu araştırmasını istedi. Apartman güvenliğini arayıp kimsenin habersizce gelmesini önlemek için daha fazla önlem alınmasını tavsiye etti. Ailemizi arayıp, işler sakinleşene kadar uzaklaşmak için yaptığımız ani ziyaret hakkında onları bilgilendirdi - gerçi ailemin pek umurunda değildi.

Sonra, cömert davrandığı için birinci sınıf biletler seçerek uçak biletlerimizi ayırttı. Erkek arkadaşı Sean'ı arayıp onu da bizimle gelmeye davet etti, ama Sean onu reddetti. Hafta sonları barista olarak çalışıyormuş ve izin alamıyormuş. Normalde erkek arkadaşıyla tanışmak için çok istekli olurum, ama tüm koruma enerjimi başka biri tüketmişti. Görünüşe göre, dikkatimi aynı anda sadece bir kişiye yoğunlaştırabiliyordum. Blakely daha önce hiç uçağa binmemişti ve kalkış ve iniş sırasında çok korkmuştu.

Uçakta bir anlık güçsüzlük yaşadık. Uçak yükselirken hâlâ elimi sıkıca tuttuğumu hissedebiliyordum. Onun güvenine layık bir insan gibi hissetmek güzeldi. Lance bunu gördü ama sadece ona güldü, elini yukarı kaldırmasını yüzündeki korkmuş ifadeye bağladı. Aklımın bir köşesinde, onun önünde utanmadan tekrar elini tutabilmek için daha fazla seyahat rezervasyonu yaptırmak vardı.

Anne ve babamızın Chicago'nun banliyösü Barrington'daki malikaneleri yan yana bulunuyordu. Bakımlı çimenler ve tasarlanmış verandalar

mahalleyi süslüyordu. Tek bir ot bile yerinden oynamamıştı. Buranın her şeyi tertemiz ve düzenliydi.

Bundan nefret ettim.

Blakely, babasının sevgi dolu bir ebeveyn gibi görünmeyi sevdiği için ayarladığı lüks bir araç olan, bizi havaalanından alan limuzinden indi. Ben de peşinden gittim, evlerimizin arasındaki kaldırımda dururken serçe parmağımla kolunu okşadım. Bu sadece ikimiz için gizli bir dokunuştı ve her fırsatta onun pürüzsüz tenini okşadığımı fark ettim.

Lance ile iki evimiz arasında burada birçok kez buluşmuştuk. Çimenlik alanlarımızın birleştiği yerde sürekli korsancılık ve hırsızcılık oynardık. Yatak odamın penceresinin dışındaki dev ağaca tırmanmak ve yazın sıcağında su tabancalarıyla birbirimizi kovalamak çocukluğumun en sevdiğim eğlencelerinden bazılarıydı. Burada çok güzel anılarım oldu, ama çok da kötü anılarım.

“Vay canına,” dedi Blakely etrafına bakarken kısıp bir ısıp çalarak. Sahip olduğumuz zenginliğin boyutunun onu gerçekten etkilediğini ancak o anda fark ettim. Yüz ifadesi vahşi ve elektriklenmişti, omuzlarında ağır bir gerilim vardı, dudaklarını ısırıyordu. Gizlice serçe parmağımla bir kez daha tenine değdirdim, bu sefer de yumuşak parmağımla bileğindeki damar boyunca gezdirdim. İç çekti. Lance'in önünde daha dikkatli olmalıydım ama kendimi tutamadım.

Her küçük dokunuş, her küçük iç çekiş ve uzun bakış, penisimi tam anlamıyla sertleştiriyordu. Sorunlarımızı çözememiştik ama artık kendimi tutmayacaktım. Bunun bir anlamı yoktu. Blakely bana yetenekli, güvenilir ve gerekli olduğumu hissettiriyordu. Uzak durarak ikimize de iyilik yapmıyordum. Belki de hiçbir yere varmayacaktı ama babasıyla olan bu krizi atlatırken onun yanında olmak istiyordum.

“Belki de kredi kartı borçlarınız çok olan üst orta sınıftan biri olduğunuzu düşünmüştüm, ama bu...” sesi kesildi ve bu, ferahlatıcı bir şekilde sevimliydi. Kendimi, ağzının hemen dışındaki çileye uygunsuz bir süre bakarken buldum. Küçük ve soluktu ama çok cezbediciydi.

“Annem ve babamın ikisi de dünyaca ünlü cerrahlar,” diye gururla gürledi Lance. “Kitaplar yazdılar, TED konuşmalarına katıldılar. Tam anlamıyla güçlü bir çiftler.” Blakely başını salladıktan sonra kıyafetine baktı. Yırtık pırtık bir kot pantolon ve bir müzik grubu tişörtü giymişti. Gece uçuşundan saçları karmakarışık ve kirpiklerindeki rimel dağılmıştı. Dudaklarını ısırırken elini tişörtünün üzerinde gezdirdi.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadım, sadece o duyabilecekti.

Titrek bir nefes verdi, tam o sırada süslü ön kapı açıldı ve Bayan Trask dışarı çıktı. Kumaş pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti, siyah saçları, ciddi kadınların ve balerinlerin taktığı o şık topuzlardan biriyle toplanmıştı. Dişleri bembeyaz ve yapay olarak düzdü, kucaklaşmak için kollarını açarak öne doğru yürüdü. Koyu teni, parıldayan Chicago güneşinin altında yumuşak görünüyordu. Onun hüznünlü gözlerini görünceye kadar Trask ailesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Lance! Hemen buraya gel ve bana sarıl," diye takıldı kız. Lance, annesinin kuzusu olduğu için spor çantasını yere bırakıp ona doğru koştu. Kız çığlık atarken birbirlerine sarıldılar. Lance, güçlü ve büyüyen bir çocuk olduğunu kanıtlamak için kızı biraz yukarı kaldırdı, çünkü bu tür şeylerden hoşlanıyordu. "Beni indir, garip herif," diye itiraz etti kız, koluna vurarak.

Ayakları yere sağlam bastıktan sonra, dikkatini bana çevirdi ve sırıttı. "Merhaba, Bayan Trask," diye utangaç bir şekilde el sallayarak selam verdim. Blakely, sakarlığıma alaycı bir gülümsemeyle baktı. Kahretsin. O gülümsemeyi yüzünden öpmek istedim.

"Bayan Trask, ha? Artık Katy Teyze yok mu? Artık bunun için çok mu havahıyız?" diye takıldı, dikkatimi tekrar ona çekerek. Bayan Trask sonra bana sarılmak için yanıma geldi. Sırtını hafifçe okşadım ve sonunda Blakely'ye bakmak için geri çekildi. Gözleri zar zor gizlediği bir acıma duygusuyla yumuşadı, bu da beni irkiltti. Blakely'nin yabancılardan gelen sempatiye karşı tiksindiğini biliyordum. Hikayesini kendisi anlatmadan başkalarının bilmesinden hoşlanmıyordu. Trask ailesine neden burada olduğumuz konusunda dürüst olmalıydık ve Bayan Trask'ın yüzündeki bu sempatiyi görmek Blakely'yi rahatsız ediyordu. "Blakely, tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi, her hecesinden sıcaklık akıyordu.

Bayan Trask, beden dilini okumakta o kadar ustaydı ki Blakely'ye sarılmayı teklif etmedi. Sadece elini uzatarak tokalaştı, Blakely de hemen kabul etti ve Bayan Trask, çoğu doktorun ustalaştığı o güven verici yöntemlerle göz teması kurdu. Bayan Trask, hastalarına güven aşılama alışkındı ve bunu Blakely'de de yapmaya özen gösterdi.

"Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum," diye yanıtladı Blakely, ardından elini hızla geri çekip kendi etrafına sardı. Ne kadar korkmuş görüldüğünün farkında bile değildi sanırım.

Bir süre ön bahçede garip bir şekilde durduk, sonunda Lance gerginliği bozdu. "Pekala, hadi içeri girelim," dedi Blakely'nin bavulunu alırken.

Lance ve Bayan Trask içeri girdiler, Blakely ve ben de onları takip ettik.

"Seni çok sevecekler," diye fısıldadım.

"Bana, Lance'in kapısına ilk geldiğimde senin baktığın gibi bakıyor," diye dişlerini sıktı. İnanamadım ve hayal kırıklığına uğradım. Bayan Trask'ın içinde kötü bir niyet yoktu. Bu onun doğasında yoktu. Keşke zamanı geri alıp ilk karşılaşmamıza nasıl yaklaştığımı değiştirebilseydim. Belki de doğru bir başlangıç yapsaydık, bu yasak ilişki bu kadar korkutucu olmazdı. Lance ve Bayan Trask eşyalarımızı yerleştirirken, bileğinden çekerek onu koridorda durdurdum.

"Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü biliyor musun?" diye fısıldadım.

"Hayır." Gözleri hâlâ kasvetliydi, bu yüzden ona daha da eğilip doğrudan gözlerine baktım.

"Lanet olsun, tam bir fırtına gibi görünüyor diye düşündüm." Yüzü şaşkınlıkla buruştu ve bu işi fena halde berbat ettiğimi fark ettim. "Kahretsin, demek istediğim bu değildi. Bence fırtınalar güzeldir. Kaotiktirler. Güç ve elektrikle doludurlar. Değişimi tetiklerler. Yeni büyümeye ilham verirler. Fırtınalar korkutucu olabilir, ama ben onları seviyorum," diye fısıldadım.

"Sanırım sana aşık olmaya başlıyorum," demek istedim ama şimdilik bu metaforla yetinmek zorundayım.

Bir an etrafına bakındıktan sonra eğilip yanağımdan yavaşça öptü. Basit bir öpücük sanki oral seksmiş gibi gözlerimi kapattım. Tamamen tatmin olmuşum ve umurumda bile değildi. "Sadece sapık gibi görüldüğünü düşündüm," diye fısıldadı sonunda geri çekilirken. Eğlenerek gülmeye başlarken yüzüne baktım.

"Serseri," diye azarladım.

"Decker?" diye tanıdık bir adam sesi duyuldu ve midem alt üst oldu. Arkamı döndüm, az önce olan biten her şeyi görmemiş olmasını umdum.

"Bay Trask! Sizi görmek ne güzel!" diyerek elimi uzatıp selam verdim. O sırada Lance ve Bayan Trask merdivenlerden inmeye başladılar.

"Seni de görmek güzel, evlat," dedi Bay Trask sırtarak. Onu son gördüğümünden beri biraz kilo almış gibiydi. Her zaman inanılmaz bir metabolizması vardı ve iskelet gibi görünüyordu. Bronz tenli, kahverengi gözlü ve başının üstünde seyrek gri saçları vardı. "Sanırım burası Blakely olmalı?" diye sordu bana meraklı bir bakış atarak.

“Tanıştığımıza memnun oldum efendim,” diye yanıtladı Blakely tam zamanında. Sinirden terlemeye başlamıştım. Bütün dünyaya haykırmak istediğinizde böyle büyük bir sırrı saklamak zordu. Bir an giriş holünde durduk, uçuşumuz ve hava durumu hakkında konuştuk. Yan taraftaki ailemin yanına gitmem gerektiğini biliyordum ama istemedim. Annemden heyecanlı bir karşılama olmayacaktı. Yemek masasında oturup hasret giderdiğimiz gururlu bir aile yemeği olmayacaktı. Babam bizi beş yıldızlı restoranlara götürmeyi ve evine hırsız girmesinin kendi suçu olmadığını herkese göstermek için mutlu küçük ailesini sergilemeyi severdi.

Çocukluk odama gidip hayatımı anımsamak için can atmazdım. Annemle kanepede televizyon izlemez ya da babamla spor hakkında konuşmazdım.

Sahip olduğum tek aile Lance Trask'tı. Ve şimdi de Blakely.

Olmak istediğim tek yer burasıydı.

“Decker, mutfak tezgahındaki yemek tabağını getir. Bizim için sağlıklı atıştırmalıklar hazırladım. Hadi hepimiz ayakta durmayı bırakalım ve resmi oturma odasına gidelim.”

“Evet, efendim!” diye yanıtladım. Blakely'i bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyordum ama o, evin ve tüm o tertemiz, güzel dekorasyonunun karşısında şoktan ağzı açık kalmış bir şekilde Lance'in peşinden gitti. Mutfaka doğru giderken yanından geçerken, tereddütlü bir şekilde içini çekerek Lance'in yanındaki kanepeye yerleştiğini gördüm. Mutfaka girdiğimde, tepsiyi hızla kaptım. Krem peynirli salatalık parçalarına benziyordu. Tam bir Bayan Trask tarzıydı.

Salona geri döndüğümde, Bayan Trask çoktan konuşmanın en önemli noktalarına girmişti bile. “Blakely, tanışmamızın bu kadar uzun sürmesinden dolayı çok üzgünüm. Annen tamamen gizli bir evlat edinme talep etti. Keşke seni tanıma fırsatım olsaydı.”

Tepsiyi yere bırakmadan önce yüzümü buruşturdum ve şöminenin yanındaki yumuşak, krem rengi koltuklardan birine oturdum. “Bir erkek kardeşim olduğumu bile bilmiyordum,” diye yutkundum Blakely, ardından salatalık atıştırmalığına endişeyle baktı. “Bana evlat edinilme hikayeni anlatabilir misin? Son zamanlarda bunu düşünüyorum.”

Sorusu karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Bayan Trask gülümsedi. Lance, Blakely'nin omzuna kolunu attı ve onu küçük bir yan kucaklama için kendine çekti. Bay Trask ise, konunun ağırlığına aldırmadan, ağzını atıştırmalıklarla doldurmaya başladı.

"Evliliğimizin başlarında hamile kalmanın istemediğim bir şey olduğunu biliyorduk. Evlat edinme her zaman hedefimizdi ve kendimizi evlat edinme listesine yazdırdığımızda, Jonathan ve ben bunun olması gerektiği zaman gerçekleşeceğini biliyorduk."

Bayan Trask'ın gözleri, oğluna ve kocasına sevgiyle bakarken duygudan buğulandı. Onların birbirine çok bağlı ailelerine her zaman imrenmişim. "Neredeyse yedi yıldır bekleme listesindeydik. Bu süre içinde Jonathan, dünyaca ünlü bir kalp cerrahı olarak kariyerini geliştirdi. Ben de plastik cerrahi pratiğimi kurdum. Dolu dolu bir hayat yaşadık ama hep bekliyorduk. Sanki ruhumun bir parçasının orada beni beklediğini biliyordum. Sonra kalp rahatsızlığı olan bir çocuk hakkında bir telefon aldık."

Blakely'nin gözlerinin aniden erkek kardeşine dikildiğini izledim. "Kalp rahatsızlığın mı vardı?"

Lance'in dudakları düz bir çizgi haline geldi. Kalp sorunlarından başkalarına bahsetmeyi hiç sevmezdi. Tanıdığım en cömert kalplerden birine sahip bir adamın vücuduna kan pompalayan kusurlu bir organa sahip olması bana ironik geliyordu. "Pulmoner kapak atrezisi geçirdim. Temelde, kalbimde doğru şekilde oluşmayan bir kapak vardı. Doğduktan kısa bir süre sonra ameliyat olmam gerekti."

"Ameliyatı Jonathan gerçekleştirdi," diye gururla belirtti Bayan Trask. Adının anılmasıyla Bay Trask'ın kafası birden kalktı ve ağzı dolu bir şekilde öksürerek her yere kırıntılar saçtı. Bayan Trask gözlerini devirerek devam etti: "Annenizin çalıştığı ajans onu bir yere yerleştiremeyeceklerinden endişeleniyordu ama bizi hatırladılar. Ekstra bakıma ihtiyacı olan bir bebek için iki doktor ideal görünüyordu."

Blakely, Bayan Trask'a dönmeden önce Lance'in elini kısaca sıktı. "Birbirinizi bulduğunuza gerçekten çok sevindim," dedi Blakely zoraki bir gülümsemeyle. "Kalp rahatsızlığı genetik mi?"

Bayan Trask cevap vermekte gergin görünüyordu, ama ben onun hiç yalancı olduğunu bilmiyordum. "Bu durum genellikle fetal alkol sendromuyla ilişkilendirilir. Sharron'ın hamilelik sırasında sigara içtiğini varsayıyoruz," diye fısıldadı Bayan Trask.

O anda konuyu değiştirme zamanının geldiğini anladım. Blakely'nin yüzü solmuştu ve kusacak gibi görünüyordu. "Lance, Blakely'ye eski ağaç evini göstermeliyiz," dedim gülümseyerek ve dikkati tekrar kendime çektim.

Bayan Trask da söze karıştı: "Decker Harris, oraya çıkmak için o dar geçitten geçebileceğinizden şüpheliyim."

Dudaklarım eğlenceyle kıvrıldı. "Muhtemelen haklısın. Bunu ne kadar zaman önce inşa ettik?" diye sordum.

Ve işte böylece herkes daha hafif konulara geçti. Blakely sohbete katıldı ama gözleri hep boştu. Son birkaç günde yaşanan her şey üst üste yığılmaya başlamıştı. Ne hissettiğini hayal bile edemiyordum. Lance'in büyüdüğü yerle kendi çocukluğu arasındaki zıtlığı görmek zor muydu acaba?

Ama benim kızım—kahretsin, ona ne zaman "benim kızım" demeye başladım ki?

Kızım konuşurken gülümsedi, bizi tam bu ana getiren tehlikeli sulara bir an bile adım atmadı. Onun boğulmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Blakely

"Fırıncılık yapmayı sever misin?" diye sordu Bayan Trask arkamdan. Yarım saat önce sinirlerimi yatıştırmak için mutfağa çekilmiştim. Burada olmak, Lance'in çocukluk evini görmek beni altüst ediyordu.

Kıskanç değildim, oysa aklı başında herhangi biri kıskanırdı. Lance'e böylesine inanılmaz bir hayat verildiği için mutluydum. Bayan Trask'ı, ya da ısrarla ona Katy dememi istediği kişiyi sevdim. Çok hoş bir kadındı ve Jonathan çok konuşkan olmasa da, onu izlemek eğlenceliydi. Bu kadar sakar ve beceriksiz birinin bu kadar detaylı ameliyatlar yapabilmesi tuhaftı.

Sürekli annemi düşünüyordum. Lance'in bana bakıp da nasıl nefret duymadığını merak ediyordum. Annem, hayat mücadelesi verirken onu terk etmişti. Yeni doğmuşken kalp ameliyatı geçirdiğinde yanında değildi. Onu bulmayı ancak sefil hayatının sonuna geldiğinde düşünmüştü. Onun iyi olup olmadığını hiç merak etti mi? Umursadı mı bile? Annem onu terk ederek kahramanca bir şey yaptığını sanıyordu, ama onu en zor zamanında terk etmişti. "Blakely? Tatlım, beni duydun mu?"

Arkamı döndüm ve zoraki bir gülümsemeyle Bayan Trask'a baktım. "Özür dilerim. Evet, fırıncılık yapmayı severim, ama pek iyi değilim."

"Lance, Decker'la birlikte Harris'lerin evine gidip anne babasına selam verdi. Vaktimiz bol; ne dersin, birlikte bir turta yapalım?"

Şoktan ağzım açık kaldı. Turta mı? Turta mı yapmak istedi? Ne kadar da... masumane.

"Bunu bana adım adım anlatmanız gerekecek," diye itiraf ettim.

“İşte tarifler bunun için var. Meyve sepetindeki elmaları al ve soymaya başla. Ben de ev yapımı hamurumu hazırlamaya başlayayım. Kocam, içine şeker koyduğum için uzaylılar tarafından kaçırıldığımı düşünecek. Ama özel zamanlar kendini şımartmayı gerektirir, değil mi?”

Sadece başımı salladım, çünkü başka nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. O mutfak tezgahına bir kesme tahtası ve bir soyucu koyarken ben de elmaları aldım. Hamuru için malzemeleri alırken mırıldandı ve mutfağındaki mermer fayansların üzerinde süzülürken bana güven verici gülümsemeler verdi. Gerçekten çok güzeldi. Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Lance bana MAMS'e gittiğini söyledi? O okul hakkında iyi şeyler duydum. Bilim alanında çalışmayı mı umuyorsun?"

“Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Doktor olmak istediğimi sanıyordum ama insan vücutları beni biraz tiksindiriyor. Belki ilaç araştırmaları? Sanırım Decker'ı astronot olmak istediğime ikna ettim.”

Katy Trask güldü. Sesi, rüzgarda cıvıldayan kuşlar gibiydi. "Decker umutsuzca yardımsever ve saf. Eminim seni NASA stajına kaydeder."

“İlginçtir ki, Lance'in sürekli insanlara yardım eden kişi olduğunu söyledi.” Katy hamuru yoğurmayı bırakıp bana baktı. Sanki ne diyeceğini düşünüyor gibi bir an iç yanağıyla kemirdi.

“Bir fark var, biliyorsunuz,” diye başladı. “O iki çocuğu da çok seviyorum. Lance yardımcı oluyor çünkü kalbinde çok fazla sevgi var ama onu koyacak bir yer bulamıyor. Bana karşı iyi davranıyor ama her zaman annenizi ve şimdi de sizi tanımak istedi. Sadece sevme şansını istedi, anlıyor musunuz? Ona bu fırsatı verdiğiniz için gerçekten minnettarım, Blakely.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve Katy'ye bakarken neredeyse parmağımı kesecektim. Başını yana eğmişti, gözlerindeki duygu açıkça belliydi. "Peki ya Decker?" diye sordum. Bana rahatsız edici, anlamlı bir gülümseme verdi.

“Decker yardım ediyor çünkü kahraman olmak istiyor. İnsanları kurtarmakta yeterince iyi olmadığını düşünüyor, bu yüzden aşırıya kaçıyor. Annesini alkol bağımlılığından kurtaramadı. Babasını egosundan kurtaramadı. Kafasına silah dayandığında kendini kurtaramadı.”

Göğsümde nefesim kesildi ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalıştım. "Anne babası hakkında bunu bilmiyordum," diye beceriksizce cevap verdim.

“Çok az kişi bunu biliyor. Bunu sadece, ilişkilerinin birçok insana mantıklı gelmediğini bildiğim için paylaşıyorum. Lance'ın sevecek birine ihtiyacı vardı. Decker'ın kurtaracak birine ihtiyacı vardı. İkisi de bu rolleri defalarca değiştirdi, ancak kardeşlikleri, inanılmaz derecede minnettar olduğum bir bağ. Eminim bu dinamikte nerede yer aldığınızı merak ediyorsunuzdur, ama bence zaten biliyorsunuz.”

Pankek kahvaltıları ve yasak öpüşmelerin görüntüleri zihnimde canlandı. "Evet. Sanırım öyle."

Lance ve Decker, Katy Trask ve benim iki turta ve bir köfte yemeği yapmamız için yeterince uzun süre ortadan kayboldular. Katy, sohbeti hafif tutarak Lance ve Decker'ın çocukluklarından kalma utanç verici hikayelere odaklandı. Yanaklarım ağrıyana kadar güldüm ve ancak Katy akşam yemeği için masayı kurarken Decker ve Lance'in hala evde olmadığını fark ettim.

"Gidip onları getirin, tamam mı? Decker'a da gelmesini söyleyin. Ailesinin bir şey planladığından şüpheliyim."

Decker'ın ailesi hakkında daha fazla soru sormak istedim ama bunun uygun olmayacağını biliyordum. Bu yüzden başımı sallayıp ön kapıdan çıktım ve Decker'ın büyük evini görünce durakladım. Aramalı mıyım? Hayır. Katy gidip onları çağırmanı söylemişti. Son zamanlarda neden her şeyi sorguluyordum ki?

Ön kapıya doğru yürürken, buraya gelmeden önceki geceyi düşündüm. Decker'da bir şeyler değişmişti; tam olarak anlayamadığım bir şey. Aramızdaki bu... şey... konusunda daha açıktı. Sıcakkanlıydı. Kabul ediciydi.

Bu beni çok korkuttu. O kadar uzun zamandır onun sevgisini umuyordum ki, şimdi dikkatini çektiğime göre ne yapacağımı bilmiyordum. Topuklarımı birbirine vurarak kapıyı çaldım ve kapı kolu dönene kadar Decker'ın ailesiyle ilk kez tanışacağımı fark etmedim. Ya beni sevmezlerse? Neden umrumda olsun ki?

Neyse ki kapının diğer tarafında Lance vardı. "Merhaba," diye hüzünlü bir gülümsemeyle selamladı. "Yemek hazır mı? Sizi orada bıraktığımız için özür dileriz; bir şey çıktı."

Salondan gelen tiz bir ıglık ve ardından Lance'in yüzünü buruşturması beni irkiltti. "Anneme kötü bir zaman olduğunu söyle..." diye aceleyle dışarı fırladı ve içerideki kargaşadan beni korumak için beceriksizce kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Lance, o kim?" diye kekeleyerek bir ses duyuldu arkasından.

"Kimse yok, Bayan Harris." Bakımlı bir el kardeşimin omzuna dokundu, onu geriye çekti ve bana Bayan Harris'i engelsiz bir şekilde görme imkanı verdi.

Eminim bir zamanlar güzeldi. Koyu renk gözleri, solgun teni ve çatlamış dudakları vardı. Çok zayıftı, aşırı zayıftı. Sanki yemek yemekten çok kalori saymaya vakit harcamıştı.

"Kocamla mı yatıyorsun?" diye bağırdı elinin tersiyle dudaklarını silerken. "şu anda orada. Oğluyla görüşmek yerine, bir fahişesiyle yatıyor artık," dedi. G mleğimi yakalamak için uzanırken sesi tiz bir  ıglık gibiydi. Ondan kurtulmak için bir adım geri çekildim.

"Kocanla yatmıyorum. Daha on sekiz yaşındayım," diye sakince cevap verdim. Daha önce yıkıcı şeyler görmüştüm. Bir kasırğa tarafından b y t lm şt m, bu yüzden havadaki değişimi hissedebiliyordum.

"Bu onu daha önce durdurmadı," dedi Bayan Harris, çökmüş gözlerini devirerek.

"şey, sana akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemeye geldim. O berbat kocan hakkında daha fazla somurtacak mısın yoksa kendini tanıtıp akşam yemeği için düzgün bir hale mi geleceksin? Köfte yaptım." Başka birine göre sözlerim kaba gelebilirdi, ama ben annemle böyle başa çıkıyordum. Onun aşırı ilgiye karşılık vermediğini öğrendim. Sakinleştirici güvenceleri kaldıramıyordu. Acımasız bir dürüstlüğe ve bunu vermeye hazır, özverili bir ruha ihtiyacı vardı.

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, sözlerimin hangi kısmına önce değineceğine karar verirken yorumumu düşündü. Lance bana azarlayan bir bakış attı, ama bu durumu nasıl idare edeceğimi biliyordum. Anneme bakmak  elik gibi sınırlar ve sert bir tavır gerektiriyordu. İnsanlar kendi saçmalıklarına o kadar dalmışlardı ki, onları gerçek dünyaya geri çekmek için belli bir düzeyde ukalalık gerekiyordu.

Decker nerede Allah aşkına?

"Sen kimsin?" diye sordu sonunda.

"Lance'in kız kardeşi," diye yanıtladım elini sıkmak için uzanırken, ama elinin arkasında kurumuş kusmuk olduğunu görünce hemen geri

çektim. “Neden temizlenmiyorsun? Yirmi dakika sonra Trask’ların evine gideriz.” Sarhoş insanlara bahane uydurma fırsatı vermemek çok önemliydi. Ben de hayatım boyunca aynı şeyin farklı varyasyonlarını söylemiştim.

"Onun için ağlamayı bırakacaksın."

"Artık işe gelmediğiniz bir gün daha olmayacak."

"Yataktan kalkacaksın."

Bayan Harris burnunu çekerek beni karanlık düşüncelerimden çıkardı. "Sanırım akşam yemeği güzel olurdu."

İkisinin yanından geçip içeri girmeden önce gülümsedim. "Kıyafet seçmeme yardım eder misin? Mavi sana çok yakışır, eminim," dedim etrafa bakarken. Lance'in evi sıcak ve davetkarken, Decker'ın evi soğuk ve boştu. Duvarda fotoğraf yoktu. Kişilikten eser yoktu. Dikkatimi çeken tek şey, duvara gururla asılmış futbol hatıralarıydı.

"Mavi bana çok yakışıyor," dedi Bayan Harris hafifçe sırtarak arkamdan gelirken. Lance ise giriş holünde durup başını sallayarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Decker nerede?" diye sordum ve çarşafların yerde bir kumaş yığını halinde durduğu bir yatak odasına giden uzun bir koridora doğru işaret ettim. Duvarda, gözünün altında bir yara izi olan iri bir adamın geniş bir portresi asılıydı. Resim paramparça edilmişti ve Decker yerde kırık cam parçalarını topluyordu. Bizi içeri girer girmez duyar duymaz, utançtan yanakları kızarak bana doğru döndü.

"Blakely? Ne yapıyorsun burada—"

"Bana güzel bir elbise bulmamda yardımcı oluyor. Çok çekici görüneceğim. Fotoğraf çekimi yapabilir miyiz? Fotoğrafları Tony'ye göndereceğim."

Decker'ın gözleri şok içinde açıldı, ama ben hiç tereddüt etmedim. "Hayır, bu seni çaresiz gösterir. Git iyi vakit geçir, onu meraklandır."

"Haklısın. Instagram'a bir fotoğraf yüklemeliyim!" diye haykırdı. Kullandığı dil yapmacıktı ve hayatının büyük bir bölümünü kocasının iğrenç tercihlerine uymak için daha gençmiş gibi davranarak mı geçirdiğini merak ettim. Annem bunu sık sık yapardı.

"Ne için giyiniyorsun?" diye sordu Decker iç çekerek. Ona dikkatlice baktım ve kalbim neredeyse paramparça oldu. Kararsız ve üzgün görünüyordu. Annesine, yüzünde boyası kırık bir porselen bebekmiş gibi bakıyordu.

“Trask ailesiyle akşam yemeği. Davet edildim, ne güzel değil mi? Benim de bir hayatım var. Arkadaşlarım var. Yapacak işlerim var. Burada oturup Tony'yi beklemeyeceğim. O da oturup benim ne yaptığımı merak edebilir!”

Decker bana döndü ve yüzünde "Bu senin işin mi?" diye soran bir ifade vardı.

“Evet! Ben de elmalı turta yaptım. Çok lezzetli oldu.”

Kıyafetlerini seçmek biraz zamanımızı aldı ve seçtiğim her elbise için vücuduyla ilgili bir eleştirisi olduğunu hemen fark ettim.

Bu fotoğraf karnımı şişman gösteriyor.

Bu fotoğrafta kollarımın görünüşünü beğenmedim.

Bu renk saçımı mat gösteriyor.

Bu kumaş sarkık cildime yapışıyor.

Bu çok kısa. Varislerim berbat durumda.

Her kekeleyerek söylediği şikayet, aslında ne kadar içtiğini merak etmeme neden oldu. Çimlerin üzerinden geçip akşam yemeğini bitirebileceğinden şüphe duydum. Muhtemelen evden çıkmadan uyuyakalacaktı. Sonunda, gündelik bir akşam yemeği için gerçekten uygunsuz olan diz hizasında dar bir elbise seçtik, ama o umursamadı. Giyinmek için Decker'ı ve beni yatak odasından dışarı itti.

Koridorda Lance'ten bir not buldum; akşam yemeğine gittiğini ve orada görüşeceğimizi söylüyordu. "Sanırım beklemekten sıkıldı. Annen kıyafet konusunda oldukça seçici," diye düşündüm. Decker cevap vermeyince, ona doğru döndüm; yüzündeki perişan ifade beni hazırlıksız yakaladı.

“Tüm hafta sonu dışarıda olacak. Annem bir iç çamaşırı mağazasının fişini görmüş,” diye fısıldadı. Ona bir adım daha yaklaştım. “Durumun ne kadar kötüleştittiğini fark etmemiştim.” Saçlarını eliyle düzelttikten sonra dönüp yatak odasının kapısına baktı. “Belki de Chicago'ya geri taşınmalıyım? Belki de o tekrar rehabilitasyona gitmeli?”

O her şeyi kendi kendine anlatırken ben de bir adım daha attım. Her adım yaklaştıkça sesi daha da titriyordu, sonunda sadece duygu dolu boğuk fısıltılar duyuluyordu. Ellerimle yanaklarını kavrayıp gözlerime bakmaya zorladım. "Keşke birisi bana da söylemiş olsaydı dediğim bir şeyi sana söyleyeceğim," diye başladım ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Bana doğru eridi, ama durduramayacağımız bir şeye dönüşmeden önce geri çekildim. "Onun sorumlusu sen değilsin. Kendini yok etmesi senin suçun

değil. Onu olduğu gibi sev, ama davranışlarının seninle bir ilgisi olduğunu bir an bile düşünme. Önce kendi hava maskeni tak, Decker."

Aklım hemen babama gitti ve nasıl olduğunu merak ettim. Endişe hâlâ vardı, ama babamın tavsiyesini dikkate almak istedim. Decker benim için oksijen gibiydi. Uçağımız düşüyordu, ama ben sadece onun nefesini içime çekmek istiyordum.

Decker'ın gözleri tenimde gezindi ve beni kucaklamak için kollarını bana doladı. Başımı çenesinin altına yasladım, sözlerimi sindirirken göğsünün inip kalkmasını hissettim. "Giyinmesi epey uzun sürüyor," dedi sonunda, sanki şefkatli bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından.

"Muhtemelen bayıldı. Oyalamaya çalışıyordum," diye itiraf ettim. "Onunla burada mı kalacaksın yoksa yemeğe mi gideceksin?" diye sordum.

"Akşam yemeği," diye açıkça yanıtladı.

Gülümseyerek göğsüne yaslandım. "Derin bir nefes al, Decker. Harika gidiyorsun."

"Akşam yemeğinden sonra ağaç evde buluşalım," dedi uzaklaşmadan önce. Sanki daha fazlasının vaadi gibiydi, ama ona neden, nasıl veya ne halt ettiğimizi sormadan önce, kapıya doğru yürüyordu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Benimle geliyor musun?" diye sordu.

"Her zaman," diye fısıldadım.

Blakely

Kaldığım misafir odası, kardeşimin odasının tam karşısındaydı. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum ve içimde kötü bir anlayış kaynıyordu. Decker ve ben buna bir kere başladıktan sonra duramayacaktık. Birlikte yalnız kalmamız tehlikeliydi. Keşke Lance, tahta zeminlerde ve merdivenlerde sessizce yürürken beni duysaydı. Keşke Katy Trask, elim onların evinin arka kapısına değdiğinde beni durdursaydı.

Ama hiçbir engelle karşılaşmadım. Sanki kader, Decker ve benim aramızdaki bu giderek artan gerilimi doruk noktasına taşımamızı istiyordu.

Chicago, yazın güneşin yakıcı olduğu ama rüzgarın sonbaharın yaklaştığını fısıltıyla haber verdiği şehirlerden biriydi. Ne kadar zaman geçtiğini düşünmek tuhaftı.

Ay artık çıkmıştı, geriye sadece tenimi okşayan hafif bir esinti kalmıştı. Lance'in arka bahçesindeki yaşlı bir sekoya ağacının tepesine kurulmuş uzun ağaç evine doğru ilerlerken, çıplak ayaklarım çiğli çimenlerde çıtırdadı. Decker, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağacın kabuğuna yaslanmış bana bakıyordu. Ay ışığı, dağınık yüzüne gölgeler düşürüyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti, ona yaklaşıırken ürkütücü görünüyordu. Acele etmedim ve geniş omuzlarına yeni bir bakış açısıyla baktım. Omuzlarında çok şey vardı.

"Ne zamandır bekliyorsun?" diye sordum, dağınık saçlarımı elimle düzeltirken. Pijamalarım üzerimdeydi, ama şık giyinmeyi de düşünmüştüm. Decker'ın yanında olmak beni neşeli ve cilveli hissettiriyordu. Gözlerinin

vücudumda oyalanma şeklini seviyordum. Sözlerinin ruhumu kucaklama şeklini seviyordum. Yine de ince askılı tişörtüm ve şortumla kaldım. Daha önce hiç randevuya çıkmamıştık bile. Güzel bir akşam yemeği için şık giyinmekten hoşlanan biri miydi? Rahat bir gece planlar mıydı? Bunu asla öğrenemeyeceğimden korkuyordum.

"Akşam yemeğinden beri," diye utanmadan cevap verdi. Ayaklarımın altında dünyanın döndüğünü hissedebiliyor, dünyanın sırlarının boynuma durağan bir hareketle fısıldandığını duyabiliyordum.

Bahçeye göz gezdirdim, uzakta dans eden ateş böceklerini fark ettim. Çimenlerin üzerinde umut kıvılcımları saçan pırıl pırıl ışıklar gibiydiler. "Neden beni görmek istedin, Decker?" diye sordum. Hiçbir şey varsaymak istemiyordum. Bu, birbirimize hiçbir şey olmayacağına dair söz verdiğimiz sıradan bir konuşma mı olacaktı? Yoksa birbirimiz için neden yanlış olduğumuz konusunda bir tartışma mı olacaktı?

Decker'ın cevabı beni şaşırttı. "Seni görmek istedim. Sana yakın olmak istedim."

Ona doğru bir adım daha attım. Dilimin ucunda sorular belirliyordu. O an anladım ki, Decker Harris hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmek istiyordum. Yetişme tarzımızda benzerlikler bulmaya çalıştım. Onu üzen şeyleri öğrenmek istedim. Onu mutlu eden şeyleri öğrenmek istedim. Umutlarını. Zaferlerini.

"Neden beni görmek istedin?"

Decker öne atıldı. Kollarını bana doladığında ve yakıcı bir öpücükle gözlerimi kamaştırdığında adeta bir güç gibiydi. Onun etkisini tüm vücudumda hissettim.

Öpüşü nükleerdi.

Vücudum yoğun bir şehvetle patladı.

Kaslarını yumuşak tenime bastırdı, dili dudaklarımın üzerinden geçerken ağzımı sahiplendi. Ellerini saçlarımın arasına geçirdi, boynumu ona doğru açarken geriye doğru çekti. Kendimi yutulmuş ve sarsılmış hissettim.

Tırnaklarımı sırtına sapladım, boynumdaki atan nabızı ısırırken can havliyle tutundum. Zehirli tadıyla sarılmış gibi hissettim. "Ne yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Bunun bir anlamı olmasını istiyordum. Ama en önemlisi? Emin olduğundan emin olmak istiyordum. Babamla akşam yemeğinden döndüğümünden beri bunun daha fazlası olduğuna dair imalar ediyordu, ama bu gece farklıydı. Sanki sonunda birbirimize duyduğumuz

sevginin buz gibi soğuk sularına dalıyorduk. Yeni hisler tenimi yakıyordu ama aynı zamanda ferahlatıcıydı.

"Bundan emin misiniz?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Decker'ın göğsünü ittim, sırtı ağacın kabuğuna yapışana kadar. Ruhlarımızın, onun kardeşimle dostluk kurduğu yerde nihayet çarpışacak olması ironikti. Her şeyi mahvedeceksek, bunu onların kardeşliğinin sunağında tamamlamamız uygun görünüyordu.

Tırnaklarımı göğsünün ön kısmından aşağı doğru sürükleyerek, ellerimi kot pantolonunun kemerine yerleştirdim ve ardından güçlü bir öpücük kondurdum. Dudaklarımız yumruk gibiydi.

Dudakları benimkine kenetlendi. Vücudu dokunuşumla titredi. Vücudumu bir dalga gibi onun vücuduna doğru hareket ettirdim, ama yeterli değildi—asla yeterli olmayacaktı. Decker'a duyduğum yakınlığı hiçbir öpücük tatmin edemezdi.

Sağ bacağımı yukarı kaldırıp ağaç eve çıkan merdivenin çıkıntısına yasladım. O da karnıma sürtünmeye başladı, bollaşmış kot pantolonu en çok ihtiyaç duyduğum, zonklayan noktaya bastırıyordu. Işıktaki ısı ısı görünüyordu ve ağırlaşmış gözlerim kapanıp vücudunun hissini yaşamak istese de, mutlu yüzünü veya şişmiş, morarmış dudaklarını görmeyi kaçırmak istemedim.

Parmakları bacağımı okşadı, sonra pijamamın üzerinden, sıcak merkezimi ovmaya başladı. Bacaklarım titredi. Dudaklarımdan onun zevk alması için inlemeler döküldü. Avuç içi, klitorisimde kontrolsüz bir sürtünme yarattı ve parmağı şortumun arkasına geçip vajinama girdiğinde neredeyse yere yığıldım.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp yukarıdaki küçük binaya bakarken, "Ağaç evine sığabilir misin?" diye sordum.

Sırıttı ve kelimeler dudaklarından dökülmeden cevabını biliyordum. "Uygun hale getirebilirim." Merdivene tırmanmaya başlamadan önce kıkırdadım. O da hızla peşimden geldi. Tırmanırken gözlerinin kalçamda olduğunu hissettim ve sırtımı kamburlaştırarak adımlarıma ekstra bir salınım kattım. Her adım, tabuta çakılan bir çivi daha gibiydi. Bu kararın derinliklerine bir dalış daha.

Eli sırtımın kıvrımına bastırdı. "Çabuk ol yoksa seni bu merdivende yalarım." Birden durdum, bu da onu güldürdü. "Hadi bakalım, Blakely," diye inledi.

Sonunda gizli kapıya ulaştığımda, onu iterek açtım ve kendimi içeri çektim. Küçük bir fener bulup açtım ve Decker'ın küçük açıklıktan kalçasını geçirmeye çalışırken sendelemesini eğlenerek izledim. Ayağı kayınca "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Dengesini sağlamak için avuç içlerini kontrplak zemine vurdu.

"İyiym," diye dişlerini sıktı.

Koca bedeni kontrplak platformun üzerinde yatana kadar etrafa bakmadım. Unutulmuş oyuncaklar ve "Kızlar giremez" yazan bir tabela küçük odanın her yerine dağılmıştı. İkimizin de uzanabileceği kadar küçüktü.

Tırmanma eylemi dürtülerimizi yavaşlatmış gibiydi ve şimdi onun çocukluğuna adanmış bu تنها yerde yalnız başımıza kaldığımızda, ikimizin de yüzünde şüphe belirmeye başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sen söyle." Kararı ben vermeyecektim. Bunu yapacaksak –her neyse– karşılıklı olacaktı. Bir erkeği zorlayıp baştan çıkaran bir anne gibi hissetmek istemiyordum.

Gergin bir anın ardından, "Üzerindekileri çıkar, Blakley," diye emretti.

Onun bu isteğini ağzından çıkar çıkmaz seve seve kabul ettim, uyku atletimi ve şortumu çıkardım. "Aferin kızım," diye fısıldadı hayranlıkla, gözleri göğüslerimin kıvrımlarını ve sıkı karnımı tararken. Bakışları kalçamdaki doğum lekesinde oyalandı. Onun beni değerlendirmesini izlerken, övgüsünü düşündüm. İlk kez "aferin kızım" dediğinde içimde ateşli bir şey uyanmıştı. Şimdi ise onu daha çok memnun etmek istiyordum.

Hiçbir talimat almadan yere uzandım, cildimi sert tahtanın acısından korumak için kıyafetlerimi ince, geçici bir yatak gibi kullandım. O da üzerime eğildi ve dizlerinin üzerine çöktükten sonra başının arkasından uzanarak gömleğini çıkardı.

Göğsü açığa çıktığı anda, eğilip dilimi memesinin üzerinde gezdirirken kot pantolonunun kemerini kavradım. Bacaklarımın arasına yerleşti ve bizi ayıran tek şey kot pantolonu ve ince külotumdu. İhtiyaç dolu bir sıcaklıkla ıslanmıştım, o da beni tekrar öptü.

Bacaklarımı beline doladım, ona sürtünerek sürtünmeyi artırdım. Ben onun altında kıvrılırken o da sütyenimin üzerinden göğsümü okşadı. Ama yetmedi.

"Daha fazla," diye yalvardım, o da parmaklarını iç çamaşırlarımın altına sokup iyice içeri itti.

"Daha fazla," diye razı oldu, kot pantolonunun düğmesini açmak için uzanırken.

"Daha fazla," diye fısıldadım, o da büyük bir ihtiyaçla pantolonunu çıkarmaya çalışırken.

"Daha fazla," diye yalvardı, ellerimi cinsel organının etrafına sarıp okşadığımda. Sırtı gerildi. Titredi ve vücutlarımızın sürtünmesinden hava cızırtılı bir hal aldı. Acaba ağaç evimizi yakacak mıyız diye düşündüm.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi elimi çektiğimde. Vajinamın üzerinde sürtünmeye başladı, penisini benim sıcaklığımla kaplarken klitorisime de sürtünüyordu. Daha hızlı kaydı. Yukarı aşağı, hassas noktayı okşarken ağzımı tutkulu öpücüklerle doldurdu. Çok istekli ve vahşiydi. Anımızın samimiyeti beni muhteşem bir şekilde savunmasız hissettirdi. Duyularımı cezbetti. Dokunuşu silinmezdi.

İnşa ediyordum. İnşa ediyordum. İçten dışa doğru yanıp tutuşuyordum. İçimdeki o görünmez haz bağına uzanıp, onun önümüzde çiçek açmasını sağlamaya çalışıyordum.

Ve sonra durdu. Durdu.

Decker tamamen durdu.

"Sorun ne?" diye sordum, üzerimden kalkıp sırtını duvara yaslayarak oturduğunda. Utançtan başını öne eğmiş halde, cinsel organı son derece sertleşmişti.

"Bu. Bu yanlış."

Hayır, asla! Artık duracak vaktimiz yoktu.

Reddetmesini bir an düşündüm. Duygularımı sindirmek için kendime kısa bir an izin verdim. Öfke. Hayal kırıklığı. Keder. Kayıp. Suçluluk.

"Siktir git, Decker," diye tısladım oturur pozisyona geçerken. "Siktir. Git. Zihin oyunların siktir git. Suçluluk duygun siktir git. Bana neden durduğunu söyle!"

Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki komşuların duyacağından emindim ama umurumda değildi.

"Ben sizin öğretmeninizim," diye kekeledi.

Ona doğru sürünerek yaklaşırken, "Sınıfından ayrılacağım," diye pazarlık ettim.

"Ben Lance'in en iyi arkadaşıyım!"

"Bizim için mutlu olmayı öğrenecek," diye söz verdim kucağına otururken. Aramızda mesafe bırakmak için dikkatlice yanında durdum.

"Yanımda prezervatif yok," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye söz verdim, sertleşmiş penisinin üzerine oturmadan önce.

Duvarlarım onu içine alacak şekilde genişledi. Çok büyüktü. Ben de çok doluydum. Bedenlerimiz birleştiği anda ikimiz de inledik ve bu bir uyum, mükemmel bir uyum gibiydi. Tesadüfiydi. Büyüleyiciydi. İdealdi ama bir yandan da yanlıştı.

Bu durumun ikimiz arasında karşılıklı olmasını istiyordum, ama bu seçeneği elinden almıştım. Şimdi duramazdı.

Yukarı aşağı hareket ettim, o ise gözlerime bakmayı reddetti. Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, her seferinde içimdeki o derin ihtiyaca dokunduğunda dudaklarımdan hafif inlemeler kaçırıyordu. Çenesini kavrayıp, zirveye ulaştığımda gözlerime bakmaya zorladım. Çözülüşümü izlemesini istedim. "Bunu görüyor musun?" diye sordum yüzümden terler akarken. "Senin penisinin üzerinde nasıl hareket ettiğimi görüyor musun?"

"Evet." Sesi kısıktı.

"İçime geldiğimde gözlerimin içine bak, Decker. Ben seninim. Tamamen seninim."

Kucağında kendimi kaybettim, penisinin üzerine boşalırken adını tekrar tekrar haykırdım. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen, ardı ardına gelen orgazmlardan biriydi. O her şeyi izledi, ben titreyip kıvrılırken, vücudum içimden geçen zevke uyum sağlamak için bükülürken, ağzı zevkten aralanmıştı.

İşimi bitirdiğimde alnımı onun alnına yasladım, viski kokusunu içime çektim ve adını fısıldadım. "Decker, ben seninim," diye söz verdim.

Bir an öylece oturduk, penisi hâlâ çelik gibi sertti ve beni tekrar hareket etmeye teşvik edercesine içimde seğiriyordu. "Decker, ben seninim," dedim tekrar. Onun bana ne kadar sahip olduğunu hissetmesini istiyordum. Ne zaman olduğunu ya da dünyanın neden birbirine ait olmayan iki insanın böyle hissetmesi gerektiğine karar verdiğini bilmiyordum, ama Decker Harris'e aşık oluyordum. Ya da belki de çoktan olmuştu.

Son olarak, Decker açıklamama basit bir kelimeyle karşılık vererek kabulünü dile getirdi.

"Bana ait."

Bir anda, ondan ayrıldım ve kontrplak zemine sertçe fırlatıldım. Başım sert tahtaya çarptı ve girintili çıkıntılı kısımlar derimi acıttı, ama umurumda değildi. Elleriyle sert bir şekilde bacaklarımı ayırdı ve içime daldı, sert

hareketleri hassas vajinamı neredeyse cezalandırır gibiydi. "Benimsin," dedi sert bir itişle. "Tekrar söyle."

"Seninim, Decker. Dairemizin dışındaki koridorda benimle yüzleştikten beri seninim," diye söz verdim kırık, kesik kesik kelimeler ve sert nefeslerle.

"Bu ağız benim." Öne eğildi ve dudağımı ısırды, içeri girip çıkarken yumuşak deriyi dişleriyle çekiştirdi. Vücutlarımız kayıp çarpışırken ağaç evde ıslak sesler yankılandı. "Bu göğüsler benim," diye ekledi, başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarımı sıkıştırıp, beni acı ve zevkin sınırında sallarken, meme ucumu olabildiğince dışarı çekti.

"Tamamen seninim, Decker," diye dişlerimi sıktım sırtımı kontrplaktan ayırırken.

"Bu daracık"—vur—"küçük am"—vur, vur, vur—"benim de," diye söz verdi penisini her vurduğunda. Dokunuşu güçle doluydu. Yakıcı dokunuşu beni hislerle sardı ve vücudumun başka bir orgazma hazırlandığını hissettim.

"Tekrar geleceğim," dedim alt dudağım aşağı doğru sarkarken, bir çığlık daha atmaya hazırlanıyordum. Sessiz kalamadım ve o anın içinde o kadar kaybolmuştum ki neredeyse umurumda bile değildi. Sesi bastırmak için elini ağzımın üzerine koydu.

"Gelişin sadece benim için. Yalnızca benim için," dedi.

Bedenlerimiz kıvrıldı ve birlikte orgazm olurken birbirleriyle savaştılar. Bizler yükselen dalgalardan, yıkılan imparatorluklardan, ölen gerçekliklerden ve yeşeren başlangıçlardan başka bir şey değildik.

Kendi doğrularımız olurduk.

Blakely

Yumuşacık çarşafların arasında uyandım. Kollarımı başımın üstüne doğru uzattım ve kalçalarımı kıpırdattım, oradaki ağrıyı hissettiğimde gülümsedim. Decker ve ben ağaç evde saatler geçirdik. Böcekler solmuş tahta kirişlerin üzerinde sürünüyordu, birbirimize yönelik sapkın ilanlarımızın dinleyicileriydiler.

Geleceğe dair hiçbir söz vermedik. Hiçbir plan yapmadık ya da aramızdaki bu çekim karmaşasını çözmeye çalışmadık. Sadece saatlerce bedenlerimizi tanıştırdık ve ter içinde kalmış birer uzuv yığını haline gelene kadar tekrar tekrar birbirimizi okşadık. Çok güzeldi.

Kapıya hafifçe vurulması yüzümde bir gülümseme oluşturdu ve yataktan kalkıp kapıya doğru yavaşça yürüdüm. Ama kapıyı açtığımda karşıda Decker yoktu. Lance vardı. Decker'ın orada olmasını neden beklediğimi bilmiyordum. Sanki bu duygusal sabah sonrası sohbetini yapamazdık. Kahvaltı masasında kahve içip aramızda olanları fısıldayan uzun bakışlarla sohbet edemezdik. "Günaydın," dedi Lance gülümseyerek ve bana bir fincan kahve uzattı. Dün gece tamamen mahvolmuş gibi görünmemek için yüz ifademi düzelttim ve minnetle kabul ettim.

"Günaydın," diye yanıtladım. Lance kıkırdadı.

"İyi uyudun mu? Seni sabahları hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Eğer misafir odasını beğendiysen, aynısını çatı katında da düzenleyebiliriz?" diye teklif etti.

Kahretsin. Decker Harris'in etkisinde olduğumu pek iyi gizleyemiyordum. "Burayı gerçekten çok seviyorum," dedim. Doğruydum. Babamı kovalayan adamlardan kaçtığımızı ve Decker'ın annesiyle yaşadığım rahatsız edici yüzleşmeyi bilmeme rağmen, burası çok güzeldi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, Blakely. İstedğin kadar ziyaret edebiliriz. Annem ve babam seni gerçekten çok seviyor," dedi Lance, beni suçlu hissettiren geniş bir sırıtışla. Dün gecenin sonuçları üzerime bir yük treni gibi çarptı ve hissettiğim mutluluğun üzerine bir sürü olumsuz duygu çöktü. Lance, yüz ifademdeki değişimi fark etmiş olmalı, çünkü sonra konuştu. "Ama zorunda değiliz. Sadece öneriyordum. Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum—"

"Tekrar buraya gelmeyi çok isterim, Lance. Ailen gerçekten çok iyi insanlar. Onlara sahip olduğun için çok mutluyum," dedim saygıyla. Ve bu doğruydum.

Lance ensesini kaşıdıktan sonra koridora baktı, sonra tekrar bana döndü. "Annem kahvaltı hazırlıyor. Pankek sevmediğini biliyorum ama Fransız tostuna ne dersin?" diye sordu. Pankek sevmediğimi nasıl öğrendiğini merak ettim ama birkaç saniye sonra Decker'ın ona söylemiş olabileceğini anladım.

"Harika olur. Belki babamın şartlı tahliye memurunu tekrar arayabiliriz?" Dün gece Decker'la o kadar meşguldüm ki babamı hiç düşünmemiştim bile. Ama burada, sabahın sert gerçekleriyle karşı karşıya durmak, burada bir sebeple bulunduğumuzu hatırlattı bana.

"Onunla zaten konuştum. Babanız ortada yok; Memphis'ten kaçmış gibi görünüyor. Yarın geri dönmemiz muhtemelen güvenli ve onunla bağlantılı kişiler de gözetim altında. Yetkililer bize tamamen güvende olduğumuz konusunda güvence verdiler."

Her şeyi halının altına süpürüyorlarmış gibi geliyordu ama endişelerimi Lance'e dile getirmedim. Memphis'e geri dönmek istiyordum. Babamın bir şeye ihtiyacı olursa, yakınında olmak istiyordum. Kimsenin onu bulamayacağı fikri hoşuma gitmiyordu. Ya kaçmamış olsaydı? Ya adamlar onu yakalasaydı?

"Öyle diyorsanız," dedim.

"Ayrıca, duyduğuma göre yetiştirmen gereken bir sürü okul ödevin var. Dersten kaçmak mı, ha? Doğum günü olduğu için görmezden geldim ama perşembe günü tesadüfen grip olduğuna bir saniye bile inanmıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Uzun bir hafta oldu," diye açıkladım. "Pazartesi günü normale döneceğim."

"Güzel," diye başladı Lance. "Seni cezalandırmak ya da Rose'u başına bela etmek zorunda kalmaktan nefret ederdim."

Decker'ın da kahvaltımıza katılmasını umuyordum ama sadece Trask ailesi ve ben vardık. Jonathan çoğunlukla işinden bahsetti. Hayat kurtarmaya inanılmaz derecede tutkuluydu ve bu neredeyse insan vücuduna duyduğum tiksintiyi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Katy inanılmaz derecede nazikti, ilgi alanlarım hakkında sorular sordu ve annem konusundan kaçındı. Bunun sadece sezgisel bir davranış mı yoksa Lance'in ona orada acı dolu bir geçmiş olduğunu söylemiş olmasından mı kaynaklandığından emin değildim, ama her iki durumda da beni hoş karşılamak için gösterdiği kararlılığı takdir ettim.

Saatler geçti ve ben gittikçe daha da gerginleştim. Lance'e Decker'ın nerede olduğunu sormak ve onu benden şüphelendirmek istemiyordum, ama öğle ve akşam yemeklerinden sonra kendimden şüphe etmeye başladım. Katy tatlı tabaklarımızı toplamaya başlarken sonunda "Decker bütün gün neredeydi?" diye sordum.

Lance, "Babasını aramaya gitti," diye açıkladı. "Ama yakında geri dönecek. Sinema salonunda film izleyebiliriz diye düşündük," diye ekledi.

"Ooo! Bu çok eğlenceli olurdu!" dedi Katy sırtarak. "Mükemmel bir filmim var—"

"The Notebook'u tekrar izlemeyeceğiz," diye homurdandı Jonathan. Güzel yüzü düştü.

Lance, tabağındaki artmış yemeği çöpe atarken, "Acaba süper kahramanlarla ilgili bir şey olabilir mi?" diye önerdi.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum ve kalbim sıkıştı. Decker yemek odasında bize katıldı ve gözleri benimkilerle buluştu. Sıcaklık, saf bir sıcaklık. Tek bir bakışla binlerce güven verici söz söyledikten sonra Lance'in sırtını sıvazlamak için yanına gitti. "Hey, dostum," diye selamladı.

"Baban nasıldı?" diye sordu Lance, tatlı tepsisinin kalanını alıp boş bir sandalyenin önüne masaya bırakmadan önce. Decker oturdu ve dondurmaları turtayı yemeye başladı, Lance'in sorusunu cevaplamadan önce bana baktı.

"Beni görmeye vakti olmadığını söyledi," dedi Decker ağzı dolu bir şekilde. Ağzının kenarında hafif bir krema izi vardı ve onu dilimle silmek için öne eğildim ama ne yaptığımı fark edince yaklaşık otuz santimetre

ötede durdum. Zaten her şeyi berbat ediyordum. Belli ki sır saklamakta iyi değildim.

"Şerefsiz," dedi Lance. "Neyse, film gecesi yapacağız. İnsanların bir şeyleri havaya uçurmasını izleyerek kendini daha iyi hissedebilirsin."

Katy araya girdi: "Bence hâlâ 'The Notebook' filmini izlemeliyiz-"

"HAYIR!" diye bağırdılar Jonathan, Lance ve Decker aynı anda.

Katy'nin erkekler tarafından ne sıklıkla oylamada yenildiğini merak ederken sııttım. Aklıma sinsi bir fikir geldi. "Aslında 'The Notebook' filmini izlemeyi tercih ederim," dedim ve ona gizlice göz kırptım. Lance'in yüzü düştü. Jonathan yakasını çekiştirdi. Decker ise bana anlamlı bir sırıtışla baktı. Yorumumun ardındaki gerçeği hemen anlayacağını biliyordum. Aslında filmi izlemek istemiyordum ama onları rahatsız etmekten hoşlanıyordum.

"Yani, sanırım izleyebiliriz?" dedi Lance, sanki ekşi bir şey yemiş gibi kaşlarını çatarak.

"Patlamış mısırı ben yapacağım," dedi Jonathan mutfağa girmeden önce. Katy heyecanla ellerini çıırttıktan sonra Lance'in bileğini yakalayıp onu kıvrımlı merdivenlere doğru çekerek yukarı kata çıkardı. Merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra bile heyecanlı çığlıklarını duyabiliyordum.

"Kirli bilaro oynuyorsun, serseri," dedi Decker, bir çatal dolusu tatlıyı alıp diline götürmeden önce. Etrafıma bakındım, kimsenin bizi görmediğinden emin olduktan sonra yanına gittim.

"Katy'yi seviyorum. Eğer onu gülümsetecekse, 'The Notebook' filmini izlemeye katlanabilirim diye düşündüm," diye omuz silkerek cevap verdim. Bir dakika gülümsedi, sonra tekrar tabağına baktı. Yüzü maskeliydi ama koyu gözlerinin ardında bir düşünce fırtınasının kaynadığını biliyordum. "İyi misin?"

Decker'ın yüzü daha da düştü ve cevap vermeden önce peçeteyle dudaklarını sildi. "Şaşırmadım. O böyle yapar. Umut etmekten başka çareniz yok..."

"Değişeceklerini mi?" diye sordum onun yerine.

"Evet. Bundan nefret ediyorum ama yapabileceğim pek bir şey yok."

Decker'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar vererek, işaret parmağını tutup tatlısının soğuk kremalı kısmına batırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Decker heyecanla, sonra etrafına bakındı. Saklanmanın verdiği heyecan, ne kadar yanlış hissettirse de, neredeyse

coşku vericiydi.

Cevap vermeden önce masummuş gibi davrandım. "Sadece tadına bakmak istedim." Parmağını dilime koyup yaladım, ağzının açık kalmasını ve yerinde kıpırdanmasını eğlenerek izledim. Parmağını bir çırpıda çekerken gözlerim aşağıya kaydı ve pantolonunun içinde sertleşmeye çalıştığını görünce çok sevindim.

Decker yutkundu, sonra kısık bir sesle fısıldadı: "Bu akşam biraz tatmak istiyorum. Gel buraya."

"Evet efendim," diye yanıtladım dudağımı ısırmadan önce.

"Aferin kızım."

Decker'ın çocukluk odasında uzanmış, tavana yapıştırılmış sayısız karanlıkta parlayan yıldız bakıyordum. Ona bu kadar yakın olmak gerçeküstüydü. Yan yatmış, başını eline yaslamış, kolumda daireler çizerken bana bakıyordu. "Demek sihir burada gerçekleşiyormuş, ha?" diye sordum.

Decker, gösteriş meraklısı bir tavus kuşu gibi iç çekti ve gömleğimin kalktığı karnımdaki ince deri parçasına doğru hareket etti. Konuşurken tüylerim diken diken oldu. "Evet, bu odada birçok sınava çalıştım. Bazen oldukça ateşli ve yoğun geçti. İkinci dereceden denklemi bir kenara bıraktım ve onu tam burada, bu yatakta sahiplendim."

Kıkırdadım. "Müstehcen konuşmanı çok seviyorum. Başka bir şey söyle," diye emrettim, doğrulup onu tekrar yatağa iterken. Saniyeler içinde üzerine oturmuş, sakallı çenesine öpücükler konduruyordum.

"Dekagon," diye fısıldadı coşkulu bir ses tonuyla.

"Ah, evet, devam et." Göğsünde hafif kıkırdamaları hissedebiliyordum, bir aşağı bir yukarı inip çıkıyorlardı.

"Hubble'ın Kozmik Genişleme Yasası," diye ekledi.

Boynunu öpmeye başladım. Göğsünü. "Daha fazlasını anlat," diye mırıldandım yarı şaka yollu. "Büyük Patlama teorisini test edelim mi?"

Bunu biraz abartıyordum ama eğlenceli ve neşeliydi. Decker ve benim daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Saçlarımın arasından ellerini geçirirken ve beni hafifçe daha aşağıya doğru iterken kıkırdadı. "Bir şey mi istiyordunuz, Bay Harris?" Kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı, bu da "Lütfen penisimi

ağızına al"ın evrensel işaretiydi. Memnuniyetle kabul ettim ama onu biraz kıvrandırmak istedim.

"Bana öyle seslenmenden nefret ederdim," diye inledi, dudaklarımı eşofmanının bel kısmına yaklaştıırken. Penisini taş gibi sertti ve boynuma sürtünüyordu. Pantolonunu uyluklarına kadar indirdim ve dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaki büyük penise gülümsedim.

"Neden?" diye sordum, sonra penisini yalamaya başladım. Vücudu seğirdi.

"Şey," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve daha önce onu hiç bu kadar sözsüz kalmış halde görmediğimi fark ettim. Bu tür bir güç canlandırıcıydı. "Aramızda sözlü bir uyumsuzluk vardı. Bana Decker diye seslenmeni istiyordum."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, ağızımı sertleşmiş başının üzerine kaydırırken, dilimde tuzlu meni sıvısının tadını aldım.

"Şimdi hava biraz sıcak."

Onu yukarı aşağı pompaladım, penisini boğazımın arkasına kadar girerken mırıldanıyordum. Dudaklarımı ön dişlerimin etrafına koruyucu gibi yerleştirip bastırarak zevki artırdım. Saçlarımı tuttu ve beni izledi, sanki penisinin ağızımın içine girip çıkışını kaçırmak istemiyormuş gibi. "Siktir, Blakely." Ses tonundaki hayranlık, ağızımdan çıkan şapırdatma sesleriyle karışınca erotik bir hal aldı.

Bacaklarını benimkilerin arasına kaydırıp ve yukarı kalktı, uyluğuyla zonklayan merkezime vurdu ve ben de onun penisini okşarken ona sürtünmeye başladım. Hiçbir zaman oral seks yapmaktan zevk alan bir kız olmamıştım. Bu eylem bana her zaman çok aşağılayıcı ve tek taraflı gelmişti. Ama şimdi çekiciliğini anlıyordum. Birinin zevkinin anahtarını ağızınızda tutmanın bir gücü vardı.

Üzerinden kayıp dudaklarımı yaladım. "Çok lezzetli tadıyorsunuz, Bay Harris," dedim kısık bir sesle.

"Kahretsin, durma."

"Böyle bir şey planlamamıştım."

Decker, ona, bence hayatının en iyi oral seksini yapmaya devam ederken kıvranıyordu. Boğuk inlemeleri odayı dolduruyordu ve yaklaştığını anladım. Bacağını sürtünürken boğazımın dibinde yükselen o seğirmeyi hissedebiliyordum. Tam sınırdıydı. Avucumla penisinin dibini kavrayarak, talepkar bir mırıltıyla orgazmını tetikledim.

"Ağızına boşalacağım," dedi izin istemeden.

Boşalması ipler gibi boğazımdan aşağı aktı ve son damlasına kadar yuttum. Sonra, olabildiğince uzun süre zevkini alabilmek için yukarı aşağı kaymaya devam ettim. Kıvrandı, inledi, iç çekti ve dudağını ısırdı, sırtını kamburlaştırırken başını geriye doğru atarak "ah, kahretsin!" dedi.

Yumuşamaya başlayana kadar geri çekilmedim. Kalçalarıma pençelerini geçirdi ve beni yatağa fırlattı, kaba ve sert elleriyle şortumu ve külotumu yırttı. "Sıra bende, serseri," dedi, bacaklarımı ayırmadan önce ve klitorisimin hemen önünde durarak, düz, uzun, yavaş ve kasıtlı bir çizgi halinde kasıklarımdan yukarı doğru yaladı. Beni heyecanlandırmak istiyordu ve ben de öyleydim.

"Ne bekliyorsun?" diye sordum kalkarken. Elleri beni tekrar yatağa itti.

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum, Blakely," diye yanıtladı.

Sonra, ağız klitorisime yapıştı, dolgun dudakları çıkıntımı sardı ve diliyle orayı okşadı. Hafif dokunuşlar yetmedi, daha sert bastırmasını istedim. "Kendini tutma, Decker," diye inledim.

Ona aşağıdan bakarken geri çekildi. Dudakları benim tadımla parlıyordu ve parlak dişleri bir sırtışa dönüşmüştü. "Bir süre önce kendimi tutmayı bıraktım."

Ve sonra, bunu inkar etmekten ne kadar bıktığını, orgazmımı tamamen yutarak kanıtladı.

Yüzüne ustaca bindim, fetheden ağız beni sömürürken saçlarını çekiştirdim. Ve işim bittiğinde, beni sıkıca kucaklamak için yukarı doğru hareket etti. Orgazm sonrası mutluluk içinde yatağında birbirimize sarıldık, göğsünde yankılanan düzenli nefes alışverişini dinledim. İçeri ve dışarı. İkimizin de düşünmeden işleyen bu sürekli denge hali rahatlatıcıydı. Bunun ne kadar normal hissettirdiğini sevdim, ama bunun geçici olduğu fikri sürekli aklımdan geçiyordu.

"Şimdi ne olacak, Decker?" diye sordum, dudaklarımdan dökülen kelimelerden nefret ederek. Bu konuşmanın gerekli olduğunu biliyordum, ama bu, yeni yeni filizlenmeye başlayan bu durumu kabullenişimizin göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

"Şimdi seni tutacağım," diye basitçe cevap verdi, ama kaçamak bir cevap verdiğini biliyordum.

"Peki ya sonrasında?" diye sordum.

"Karar veremiyorum," diye yanıtladı hüzünlü, kısık bir sesle, kalbim sıkıştı. "Yüzümün üstüne mi oturmanı yoksa adımı haykırana kadar seni mi becermemi istediğimi bilmiyorum."

İçimden bir tiksintiyle ona doğru kıpırdandım. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Decker," diye azarladım.

"Biliyorum, biliyorum. Ama bu konuşmaya henüz hazır değilim çünkü beni korkutuyor."

"Seni korkutan yanı ne?" diye sordum.

"Her şey." Cevabı açık ve dürüsttü. Dürüstlük için çok çalışmıştık. Asla gerçekleşmeyecek havai vaatler istemiyordum. Rol yapmak istemiyordum ama henüz de bırakmak istemiyordum. "Sevdiğim işimi mahvedebileceğinden korkuyorum. Lance'in bizim için mutlu olmayacağından korkuyorum. Seninle ilgili bir hata yapmaktan korkuyorum. Yanlış bir şey söylemekten. Seni incitmekten. İyi şartlarda bile ilişkilerde iyi değilim, bu kadar gizlilikle bir ilişkiyi nasıl yöneteceğim? Ve eğer bu biterse, benimle konuşmayı bırakacak mısın? Çünkü şu anda seni hayatımdan çıkarmayı kaldıramayacağımı düşünüyorum. Sen benim için o kadar mükemmelsin ki, Blakely."

Bu çok fazla bilgiydi ve nereden başlayacağımı bilemedim. "Okul konusuna gelince, dikkatli olacağız. Tüm etkileşimler çatı katıyla sınırlı kalacak. Uzun uzun bakışma veya halka açık cinsel gerilim gösterisi olmayacak."

"Bizi gördünüz mü? Yanan amonyum dikromat gibiyiz! Görmezden gelmek imkansız."

"Cinsel hayatımızı anlatmak için anlaşılması güç kimyasal reaksiyonlar kullanmana bayılıyorum," diye şaka yaptım. "Ama gerçekten, mezun olana kadar dikkatli olacağız. Ve senin sınıfından ayrılabilirim."

"Lütfen yapma. Seni her gün görmek çok hoşuma gidiyor," diye yalvardı boynumun arkasını öperken. Bütün vücudum rahatladı. "Peki. Bunu saklarsak, sonra ne olacak?"

"Sonra ben mezun olurum. Ardından Lance'i yavaş yavaş birbirimizden hoşlandığımız fikrine alıştıırırız."

"Yani, bir yıldır gizlice çıktığımız gerçeğini mi saklayacağız?"

"Çıkıyor muyuz?" diye düşündüm, sanki olgunlaşmamış bir çocuk gibi, gerçekmiş gibi hissettirmek için buna bir etiket yapıştırmaya çalışıyordum.

"Evet. Sadece o. Ve Max'e dokunulmaz. Kahretsin, sanırım o da biliyor."

Şoktan ağzım açık kaldı ve Decker'a döndüm; parmaklarıyla burnunun köprüsünü ovuşturuyor, son derece stresli görünüyordu. Her bir korkusunu öperek yok etmek istedim. "Nasıl?"

"Çok geveze bir sarhoşsun."

"Kahretsin." Battaniyelerimin altına saklanıp bir daha asla çıkmamak istedim. İlişkimiz daha doğru dürüst başlamamıştı bile, ben çoktan mahvetmişim. Belki de bu gizliliği kaldıramazdık. "MAMS'tan ayrılacağım. Yerel liseye gidip kendi işimi yapabilirim. Sonra Lance'e haber verebiliriz ve bu aramızda bir sır olarak kalmasın. Dürüst olalım..."

"MAMS, burs kazanman için en iyi fırsat Blakely. Bunu kaçırmaya izin veremem."

"Şey, mutlu olmak için sahip olduğum en iyi fırsat sensin, Decker." Bu doğrudu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bundan vazgeçmeye niyetim yoktu. "Gittiğim her yerde en yüksek notları alabilirim. Ben oldukça zekiym."

Decker yüzünü boynuma gömdü ve sinirli bir şekilde homurdandı. "Bu çok sinir bozucu," diye boğuk bir sesle konuştu. "MAMS'tan henüz vazgeçmeni istemiyorum. Lance'e de henüz söylemek istemiyorum."

Lance'e henüz söylemek istemememizin farklı sebepleri olduğunu biliyordum. Decker onun tepkisinden korkuyordu, peki ya ben? Decker'ın da herkes gibi beni terk edip bunun büyük çabaya değmeyeceğine karar vereceğinden endişeleniyordum. Eğer bu ilişki bitecekse, kardeşimi gereksiz yere neden üzeyim ki? "O zaman bakalım nasıl gelişecek. Kim bilir, belki artık beni sevmeyeceksin. Neden arkadaşlıkları ve okulları gereksiz yere alt üst edelim? Sakin olabiliriz. İnce davranıp akışına bırakabiliriz. Etiket yok. Beklenti yok. Sadece birbirimizin zamanının tadını çıkarıp oradan gelişmesine izin verelim."

Decker'ın gözleri beni yakıyordu. Sözlerimi dişlerini gıcırdatarak ve öfkeli bir surat ifadesiyle dinliyordu. "Bu benim için pek işe yaramayacak, Blakely," diye tısladı yanağımı avuç içine almadan önce. "İsimleri istiyorum. Beklentileri istiyorum. Bunun kalıcı olmasını istiyorum, çünkü sen o güzel, zeki zihninle muhtemelen en kötüsünü varsayıyorsun ama ben öyle düşünmüyorum. Senin benim için tek kişi olduğunu varsayıyorum ve şimdi bunun nasıl işleyeceğini çözmem gerekiyor."

Yutkundum. Böylesine içten bir açıklama beklemiyordum ama sözleri ruhumu biraz olsun sakinleştirdi. "Ben de bunu çözmek istiyorum," diye fısıldadım sonunda.

"Bilimsel süreçte en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu Decker. O kadar beklenmedik bir şeydi ki, duygusal bir şok yaşadım. Bir

saniye önce benimle bir gelecek hayal etmemi sağlayan bir şey söylüyordu, bir sonraki saniye ise okuldan bahsediyordu.

"Hayır mı?" Konuşmanın bu şekilde değişmesiyle nereye varmak istediğinden emin değildim.

"Deneme yanılma yöntemi," diye başladı. "Deneyelim. Yani gerçekten deneyelim. Bir günde bir adım. Bir ayda bir adım. Bir yılda bir adım. Yaptığımız şeyi, artık işe yaramayana kadar yapalım, sonra başka bir şey deneyelim. Ama bil ki sen benim için bir sınıf deneyi değilsin. Bir teori ya da bir test değilsin. Seninle birlikte olmak, evrenin tüm sırlarını keşfetmek gibi. Ben sadece sana, Blakely Stewart, kıymetli bir gerçekmişsin gibi davranmak istiyorum."

Sözleri üzerine gözlerimden yaşlar süzöldü ve güzel, muhteşem kalbinin atışını hissetmek için avucumu göğsüne bastırdım. "Deneyelim, Bay Harris," diye kabul ettim.

"Deneyelim bakalım, serseri."

Kath

Pazar gecesi geç saatlerde Memphis'e döndük ve Lance koridorda mışıl mışıl uyurken ben de gizlice onun yatak odasına girdim. Kendimi bağımlı bir pislik gibi hissettim, aramızdaki şeyi gizli tutma sözümüzü değıl, onu yirmi dört saat boyunca kucaklama ihtiyacımı nceliklendirdim.

Değıdi. Gerçekten değıdi. Hiç bu kadar iyi uyumamıştım. O da derin bir uykuya dalmıştı, gecenin ortasında çıplak tenime dokunmak için elini uzatıyordu. Sanki rüya halindeyken bile bana yakın olmayı özlüyordu. Bu arzuyu anlayabiliyordum.

Onu, tam bir sapık gibi, hafifçe horlarken izledim. Uykusunda hafifçe inlediğinde onu sıkıca kucakladım, sonra onu kendime çektiğimde vücudunun yumuşadığını ve gevşediğini hissettim. Sevdığım o narenciye kokusu, onu içime çekerken ve parmaklarımla omurgası boyunca daireler çizerken rahatlatıcıydı.

Lance işe erken gitmek zorunda kaldığı için, birlikte, sanki normalmiş gibi, hazırlanma fırsatı bulduk. Üniformasını giyip yumuşak tenine losyon sürmesini izledim. Aynaya bakarken uzun, sarı saçlarını taradı. Dudak parlaticısı sürdüğünde mi? O kadar çok tahrik oldum ki odadan çıkmak zorunda kaldım. Sıradan ama şehvetliydi. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş ve değıer vermemiştim.

Ona kahve getirdim ve o ödevlerini yaparken ben de e-postalarımı okudum; masanın üzerinde ayağını bacağımda yukarı aşığı gezdirirken gözlerimiz sürekli birbirini buluyordu. Onu yavaşça okula götürdüm, etrafta

dolaşmak ve elini tutmaktan başka bir şey istemiyordum ama bunun yerine birkaç blok öteye park ettim. Dudaklarını yanağımdan öptü, uzun kirpikleri yanağıımı gıdıkladı.

Ve ben gerçekten mükemmelliğe inanmıyordum. Belki de içimdeki bilim insanı yüzündendi; her şeyin geliştirilebileceğini düşünüyordum. Zihinsel varlıklar olarak en iyiyi aramaya programlanmıştık, ama hayatımda ilk kez ilişkimizin varsayımlarını paramparça edip çöpe atmak istemedim.

Blakely Stewart mükemmeldi.

Bugün mükemmeldi.

Ancak Maximillian Fucking Hemsworth öyle değildi.

O züppe herif onu sınıfıma soktu ve bana öyle küstahça sırttı ki, masamdaki kısa sınav kağıdına uzandım. Muhtemelen yakışıklı bir adam olduğunu biliyordum. Çok çekiciydi ve inanılmaz derecede ısrarcıydı. Blakely ve benim hakkımda şüpheleri olması umurumda bile değildi. Bilmesini istiyordum.

O şerefsizi hayal kırıklığına uğrattırdım, gerçekten uğrattırdım.

"Oturun lütfen," diye talimat verdim zil çalmadan çok önce, çünkü Max Blakely'nin masasında oturmuş parmağıyla saçlarını çeviriyordu. Kızardı ve onu itti, ama bu benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla oyunbazcaydı. Hadi canım. Bir de kasıklarına tekme at.

Ona ters ters baktığımanın farkındaydım ve buna hakkım yoktu. Blakely bana münhasırlık sözü vermişti ve buna güvenmek zorundaydım. Ama yine de o herifi sevmiyordum ve kıskanç bir herif olmak kanımda vardı. "Umarım herkes iyi bir hafta sonu geçirmiştir. Bugün genotip oranını tartışacağız. Bana bunun ne olduğunu kim söyleyebilir?"

Taylor, cevabı ağzından kaçıtırırken eli birden havaya kalktı. "Bu, genotipe göre yavruların dağılım modelidir." Kendinden emin görünüyordu ama kızamadım çünkü haklıydı.

"Doğru. Genotipik oran, bir test çaprazlamasından sonra bir genotipin yavruda kaç kez ortaya çıkacağını tanımlar." Açıklama yaparken tahtaya doğru ilerledim, sonra da Blakely'nin o sevimli ve coşkulu şekilde yazmasını izleyebilmek için aceleyle bir örnek yazdım. Dişlerini dudağına geçirmiş ve gözlerini sayfaya dikmişti hep.

Ama sonra arkamı döndüm ve Max'in sırttan bir aptal gibi kasıklarına baktığını gördüm ve telefonunda mesajlaştığını anladım. "Bay Hemsworth, lütfen telefonunuzu sınıfın önüne getirin," dedim gür bir sesle, onu yumruğumla ezme ihtimali beni adeta mest ediyordu.

Max gözlerini devirerek odanın önüne doğru yürüdü. Sinirle iPhone'unu uzattı ve ben de ekrandan okumaya başladım. Blakely'ye mesaj yazdığını fark ettiğimde dişlerimi sıktım.

“Max’ten: Bugün çok güzel görünüyorsun, sevgilim. Seni tekrar dışarı çıkarmaya ne dersin?”

Sınıfın kıkırdamasına gözlerimi devirdim. Maximillian beni dövmek istiyormuş gibi görünüyordu ama yüz ifadesini sakın bir maskeyle gizledi ve ardından işimi kaybetmeye bile razı olacağımdan emin olduğum kıza doğru döndü. "Ne dersin, tatlım? Tekrar akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu, adımlarında belirgin bir özgüvenle ona doğru yürürken. Diz kapaklarını kırmak istedim. "Yalvarmaktan da çekinmem," diye ekledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

O herif benim dersimde F notu alıyordu.

Sınıfın kontrolünü hızla kaybediyordum ve eğer kısa süre içinde duruma müdahale etmezsem hiçbir şey başaramayacağımızı biliyordum. Blakely bir an bana baktıktan sonra dikkatini tekrar Max'e çevirdi. "Sanırım erkek arkadaşım bundan pek hoşlanmazdı," diye gülümsedi.

Sınıf "vay canına, ne acı!" diye bağırıp kahkahalarla doldu. Max yerden kalktı ve ben de memnuniyetle gülümsememi zor tuttum. Aynen öyle, pislik herif.

"Erkek arkadaşı kim?" diye sordu kaşlarını çatarak, ama aslında üzüntüsünü gizlemeye çalışıyordu. Neredeyse ona acıdım—neredeyse. Ben de Blakely'i kaçırmış olsaydım yıkılırdım.

Dikkati dağıtan bu durumu sert bir surat ifadesiyle kurtarmaya çalıştım. "Burada aşk hayatlarını konuşmak için bulunmuyoruz, Bay Hemsworth," diye homurdandım.

Blakely beni görmezden geldi ve hızla Max'e cevap verdi. "Teksas'tan eski sevgilim. Tekrar bir araya geldik ve uzun mesafeli ilişkiyi yürütmeye çalışıyoruz." Defterine bir şeyler karalamadan önce ona ikna edici bir gülümseme verdi.

Kendime bunun bir yalan olduğunu ve Teksas'ta benim olanı almaya çalışan bir serserinin olmadığını zorla hatırlatmak zorunda kaldım. "Tamam," dedi Max. "Arkadaşlıkla yetinirim." Sonra bana döndü ve göz kırparak telefonu avucumdan aldı. "Ve eğer bu Teksaslı erkek arkadaş bir hata yaparsa, onu bekliyorum olacağım."

Uzun süre bekleyeceksin, Maximillian Fucking Hemsworth.

Kuralları çiğnedi ve dersten sonra kaldı. Umursamadım. Kapı kapandıktan sonra onu pencereden uzaklaştırıp kucağıma alıp masasına oturttum. Bacaklarını aralayarak kravatımı tuttu ve beni bacaklarının arasına çekti. Bu utanç verici bir pozisyondu ama kararlılığım zayıftı. Gözleri kapıya sabitlenmiş olsa da, "Kıskanırken biraz seksi oluyor," diye fısıldadı. Bu şekilde uzun süre kalmayacaktık ama onun varlığıyla tenimi doyurmaya her fırsatta razıyım.

"Teksas'ta bir erkek arkadaşın var, öyle mi? Benim kadar zeki ve yakışıklı mı, yoksa endişelenmeli miyim?"

Gülümsemesinden ve gözlerinin kapıdan dudaklarıma kaymasından beni öpmek istediğini anladım. "Gerçekten çok yakışıklı," diye fısıldadı. "İyi biri. Kibar. Zeki. Sanırım..." Dışarıda bir dolabın gürültüyle kapanmasıyla sesi kesildi. Küçük dünyamız, tek bir yanlış hareketle patlamaya çok yakındı. Sıradan bir gözlemci. İş arkadaşından rastgele bir ziyaret.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ona aşık oluyorum," diye itiraf etti ve parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

Derin bir nefes aldım ve bu gizlilikten bir kez daha nefret ettim. Çok boğucuydu ve dişlerimi sıkmama neden oldu. Bu durumun yasak olmasının cazibesıyla bir ilgisi olup olmadığını kısaca düşündüm ve her ne kadar eğlenceli olsa da, istediğim zaman ona dokunamamanın acısına değmezdi.

Onu masamda öpmek ve not vermem gereken kağıt yığınının üzerinde orgazm olmasını istedim. Herkese açık yerlerde elini tutmak istedim. Kardeşinin önünde kolumu omuzlarına dolamak ve Rose ile ilişkimiz hakkında şakalaşmak istedim. Saklanmayı hak etmiyordu.

Şu anda, bu itirafı için ödüllendirilmeyi hak ediyordu. Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. "Bunu burada söylemek istemiyorum çünkü zamanımız yok, ucuz ve hızlı bir çözüm ve senin hak ettiğin şey değil ama seni seviyorum," diye aceleyle söyledim, sonra da içimden kendime kızdım.

Ve sonra sınıf gözden kayboldu. Zaman yavaşladı. Aramızdaki gizemli saniyeler ve mesafe, ateşli bir şehvete dönüştü. Blakely öne eğildi, ben de

eğildim ve bir yerde, öpüşmek için mükemmel bir açıda buluştuk. Eli pantolonumun belinde dururken, göğsünün her inişi ve kalkışı, parmağımı içine sokma isteğimi daha da artırdı.

"Bu gizlilik işinde çok beceriksiziz," diye homurdandı.

"Sırlar abartılıyor," diye kabul ettim, sonra dişlerimle dudağına yapıştım ve yumuşak et yastığını çekiştirdim. Nane gibi bir tadı vardı ve ellerim boynuna gitti, sadece düzensiz nabzını hissedebilmek için.

"Durmalıyız," diye fısıldadı bacaklarını daha da açarken. Siyah iç çamaşırının yumuşak kumaşına bastırdım. Onun ne kadar ateşli olduğunu düşünürsek, pantolonumda muhtemelen bir ıslaklık olurdu.

"Öpüşmelerimizin arasında, göğüslerini okşarken, 'Öpmeliyiz,' diye onayladım."

"Duracağım. Her an durabilirim," dedi tekrar, sonra da penisimin üzerinde sürtünmeye başladı. Oturduğu masa gıcırdadı.

"Bir dakika daha," diye yalvardım, elimi eteğine doğru kaydırıp sıcaklığının içine daldırırken. Sırılsıklam olmuştu.

"Kahretsin," dedi geri çekilmeden önce. "Öğle yemeğine gidiyorum çünkü burada kalırsam işini kesinlikle kaybedersin." Parmağımı alıp emmeye başladım, onun etkileyici bakışlarının ve dilimdeki tadının keyfini çıkarıyordum.

Masadan kalktı ve göğsüme bastırdı. Aramızdaki mesafe işkence gibiydi. Her şey çok yeniydi; yüzündeki her çilliği ya da göğüslerinin kıvrımlarını yeterince tanımadığımı hissediyordum. Günümün her anı onu daha iyi tanımak istemekle doluydu ve bu umutsuz yeniliğin asla geçmeyeceğinden emin değildim.

Omuzuna astığı postacı çantasıyla sınıf kapısına doğru yürümesini izledim ve eli kapı koluna değdiğinde durdu. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı o kadar alçak sesle ki neredeyse duymadım, ama koridorda kaybolduktan çok sonra bile göğsüm saf, göz kamaştırıcı bir mutlulukla doldu.

Ben de seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Bana ait.

Bana ait.

Bana ait.

"Aferin kızım," diye fısıldadım boş sınıfın içine.

Blakely

“Sonbahar balosuna gitmeyeceğim, Maximillian. Erkek arkadaşım Teksas'ta. Bunun bir anlamı yok,” diye itiraz ettim on beşinci kez, dolabımı sertçe kapatırken. Haftalardır peşimi bırakmıyordu, arkadaş olarak onunla birlikte gitmem için yalvarıyordu. Israrının tek dostane yanı yüzündeki gülümsemeydi.

Maximillian'ın sarı saçları bugün dağınıktı ve sırttırken sırt çantasının askısını çekiştiriyordu. Yakışıklı, arsız küçük şeytan. "Rahat olabilir! Erkek arkadaşınla konuşayım. Niyetimin saf olduğuna onu temin ederim," diye takıldı. Sürekli olarak Teksas'taki gizemli erkek arkadaşıyla dalga geçiyordu ve bu beni çok sınırlendiriyordu. Maximillian biliyordu. Biliyordu. Decker'ı—Bay Harris'i—durmaksızın alay etme şeklinden biliyordum. Yine de hiçbir şey söylemedi.

“Yok canım. Zaten bu akşam planlarım var. Elbisem bile yok!” Bu bir yalandı. Elbisem vardı. Buraya geldiğimden beri dolabımda asılı duruyordu, sadece görülme fırsatını bekliyordu. Tek sorun, onu giymek istediğim tek kişinin beni randevuya çıkaramayacak olmasıydı.

“Çıplak gitsen iyi olur,” diye önerdi Maximillian ve ben ona sert bir bakış attım. Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Pekala. Sıkıcı ol. Herkesin gideceği o dansa gitme, asi hipster yalnız herif.”

Fizik dersine giderken arkamdan "Taylor'la iyi eğlenin!" diye seslendim.

O gece Lance yine Sean'la birlikteydi. Bu gizemli erkek arkadaşıyla henüz tanışmamıştım ama umurumda değildi. Lance dairesinde ne kadar

çok vakit geçirirse, Decker'la o kadar çok vakit geçirebiliyordum.

Mutfak masasında oturuyordum ki Decker elinde deri çantasıyla ön kapıdan içeri girdi. Beni görür görmez gözleri parladı ve ben de giydiği siyah takım elbiseyi bir an için inceledim. Gri kravatını biraz gevşetmiş ve gömleğinin üst düğmelerini açmıştı, böylece nefis göğsünün bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

“Hey,” dedi. “Eğer hala gitmek istiyorsan dans için çok geç değil.” Düşünceliğine sevindim ama başımı salladım. Bana bu gece dansa gidebileceğimi defalarca söylemişti, ancak Maximillian'la herhangi bir süre geçirme fikrinin onu çıldırttığını biliyordum. Kıskançlık eğilimlerini dizginlemesine minnettardım, ama yine de gitmek istemiyordum. Decker'la geçirdiğim zaman çok kıymetliydi ve elimden geldiğince tadını çıkarmaya kararlıydım.

“Şöyle düşünüyordum,” dedi gülümseyerek. “Bu gece kendi aramızda bir dans partisi düzenlemeliyiz.”

“Öyle mi?” diye karşılık verdim, önümdeki ders kitabını kapatıp ona gülümseyerek.

“Gerçekten mi? Güzel bir elbise giy, gerçi gerek yok. Ben müziği açayım.”

“O eski tarz saçmalıklardan uzak durun, Bay Harris,” diye çıktım odama girmeden önce. Giymek istediğim elbise bir zamanlar anneme aitti. Koyu mavi ve kısaydı. Kumaşı yumuşaktı ve ne zaman giysem kendimi güzel hissederdim. Tenime hafifçe yapışmasını ve gövdeyi nasıl güzelce sardığını çok severdim. Annem onu erkek arkadaşlarından birinden almıştı. Göğüs kısmının ona çok büyük gelmesinden ve bana mükemmel oturmasından nefret ederdi; göğüsleri konusunda her zaman özgüvensizdi. Saten elbiseyi çok severdim. Kökeni veya bana onu hatırlattığı için değil, gerçekten kendimi güzel hissetmemi sağlayan az sayıdaki değerli eşyamdan biri olduğu için.

Elbiseyi giydim ve Lance'in bana aldığı ten rengi topuklu ayakkabıları bulup giydim, sonra biraz makyaj yaptım. Bir an aynaya baktım, gözlerimde en son ne zaman böyle bir ışıltı olduğunu hatırlamaya çalıştım. Memphis'e taşınmak bana yakışmıştı. Decker Harris de bana yakışmıştı.

Salona geri döndüğümde ışıklar kısılmıştı ve hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyordu. Decker şöminenin üzerindeki tek bir mumu yaktı, sonra topuklarımın ahşap zeminde çıkardığı sesi duyunca bana döndü. Umduğum

gibi, çenesi klasik bir şekilde düştü ve yanaklarım kızardı. "İnanılmaz görünüyorsun. Nefes kesici. Ben... ben burada sözsüz kaldım."

"Gel benimle dans et, Decker," dedim elimi uzatarak. İki kere söylememe gerek kalmadı.

Decker yavaşça yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Boynuna sokuldum, parfümünün derin kokusunu içime çekerken müziğin ritmine kapıldım. Eli aşağıya doğru kayıp kalçamı kavradığında, "İşte tam da istediğim buydu," diye fısıldadım.

"Eğer bu bizim randevumuz olsaydı, seni limuzinle alırdım. Ben de aklımı kaçırarak kadar gergin olurum, benim gibi bir inek nasıl seninle randevu ayarladı diye düşünürdüm. Sen benim seviyemin çok üstünde olurdun," diye yanıtladı Decker, beni döndürüp göğsüne iyice bastırmadan önce.

"Bundan şüpheliyim. Kendinizi gördünüz mü?"

"Kendine baktın mı?" diye sordu Decker. "Çok güzelsin, Blakely. Sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve bu sadece şu dolgun dudaklar değil," vurgu yapmak için beni öptü, uzatmak istediğim hafif bir öpücüktü ama çok çabuk kesti. "Nefis kıvrımların da değil"—elleri yanarımdan aşağı doğru kaydı—"ya da uzun bacakların da," diye ekledi, uyluğuma hafifçe dokunmadan önce.

"Öyle değil mi?" diye sordum.

Hayır. Bu senin özverin. Senin ateşin. Senin zekân. Senin yüreğin. Kahretsin, insanları içeri aldığın anda inanılmaz bir yüreğin var."

"Bana çok büyük bir ego aşılayacaksınız, Bay Harris," diye takıldım, sonra da koyu renk saçlarını okşadım. Çok yumuşaktı. "Keşke zaman çizgimiz daha iyi örtüşseydi. Sizinle birlikte lisede garip bir dans partisinde seve seve rol alırdım."

"Genç halim olsaydı, bütün gece ereksiyonla mücadele ederdi," diye şaka yaptı.

"Yaşlanmış halinizin de aynı sorunu yaşadığı anlaşılıyor. Bu konuda yardıma ihtiyacınız var mı, Bay Harris?" diye alaycı bir sırıtışla sordum ve elimi göğsünden aşağı, belinden geçirerek pantolonunun üzerinden sertleşmiş cinsel organını avuçladım.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun." Saçlarımı derin bir nefesle içine çekmeden önce inledi. "Biliyorum doğum kontrol hapı kullanıyorsun, ama bir prezervatif alıp seni mutfak masasının üzerine yatıracağım," diye aceleyle söyledi ve geri çekildi. "Bana beş saniye ver."

Decker koridorda gözden kayboldu ve ben de arkasından gülümsedim, o anın heyecanı tüm vücudumu sarmıştı. Nasıl bu kadar şanslı olmuştum? Bu kadar felaket ve çirkin bir şey nasıl hayatımın en iyi hamlesine dönüşmüştü? Sevdiğim, belki de aşık olduğum bir kardeşim vardı. Decker'ım vardı. Hayalimdeki okuldaydım ve onur derecesiyle mezun olmaya hazırlanıyordum. Her şey mükemmeldi.

Ve sonra kapı sallandı. Kahretsin.

Lance buradaydı. Tam şu anda. Tam şu anda.

Işıkları açtım ve Lance kapıyı açıp daireye girer girmez mumu hızla söndürdüm. Onu karşılarırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Vay canına! Sana bak! Bu gece ateşli bir randevun mu var?" diye sordu Lance, çantasını yere bırakmadan önce. Decker'ın kapısının kapandığını duydum ve rahat bir nefes aldım. Kriz atlatıldı.

Kardeşim, grafik baskılı tişörtü ve soluk kot pantolonuyla zahmetsizce yakışıklı görünüyordu. Saçlarını eliyle düzeltti ve bana dönmem için işaret ederken alçak, kibar bir ıslık çaldı. Ona reverans yaptım ve ne kadar tatlı davrandığına çok sevindim. Onun gibi bir coşkuya sahip olmanın çocuklukta nasıl bir his olacağını merak etmeden edemedim.

"Bu akşam sonbahar balosu var ama sanırım randevum beni ekti. Tam da üzerimi değiştirip film izlemeye gidecektim."

Lance'in ağzı açık kaldı. "Akli başında kim seni yüzüstü bırakır ki?" diye sordu ellerini birbirine sürerken. "Aman Tanrım, bu anı bekliyordum. Şimdi kız kardeşimin kalbini kıran bir adamı döveceğim, değil mi?" diye sevinçle sordu odada volta atarken. "Bana bir isim ver. Çok heyecanlıyım! Artık koruyucu ağabey olacağım!"

Topuklu ayakkabılarımı çıkarırken onun sevincine kıkırdadım. Normalde başkaları Decker'la romantik gecemin mahvolduğunu söyleyebilirdi, ama Lance'in araya girmesi beni gerçekten rahatsız etmedi. "Kimseyi dövmeyeceğim," diye azarladım. Bir yalan daha söylediğim için kendimi kötü hissettim ama başka seçeneğim yoktu. Aslında bu kadar çabuk bir şey uydurduğum için kendimle oldukça gurur duyuyordum. "Zaten gitmek istemiyordum. Ayrıca, bana bakın. Zaten çok şey kaçırıyor. Bence benim yokluğum yeterli bir ceza." Özgüvenli görünmek için göz kırptım ve ellerimi belime koydum.

Lance sırıttı. "Düşünme tarzını beğendim, Blakely," dedi ve mutfığa gidip buzdolabından bir kola aldı.

"Bu gece Sean'ın evinde kalacağını sanıyordum," diye sordum.

Lance tam yüzü düşerken bana döndü ve ayaklarına bakmaya başladığını izledim. "Ah, eve gelmeye karar verdim. Küçük kız kardeşimi çok özledim," diye geçiştirdi. Merak edip sormak istedim ama fazla müdahaleci olmak istemedim. İlişkisi hakkında konuşmaya isteksiz görünmüyordu. Yine de şikayet etmeye hakkım yoktu. İstesem de onu bu konuda sıkıştırmamaya karar verdim. Decker'ın Lance'i neden bu kadar koruduğunu anlamaya başlıyordum. Ben de aynı şekilde hissetmeye başlamıştım. Lance çok neşeli ve canlıydı; sıkıca sarılmak ve dünyadan korumak isteyeceğiniz türden biriydi. Bazen, annesi tarafından büyütülseydi de böyle iyimser bir güneş ışığı olup olmayacağını bile merak ediyordum.

"Ah! Babanın şartlı tahliye memuruyla konuştum ve kaybolmasıyla ilgili bir dosya açılmasını sağladım," dedi Lance. "Biliyorum, onu yakında bulacağız, Blakely." Kalbim tekrar kabardı. Babamdan, beni uzak durmam konusunda uyardığı geceden beri haber alamamıştım. Onun için endişeleniyordum ama hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordum. Sistem kusurluydu ve eski bir mahkumu umursamıyordu. Bu adamlardan daha fazlasını etrafta görmemiştik ama bunun henüz bitmediğini hissediyordum. Hayatımın çoğu gibi, şu anda da bir belirsizlik halindeydim ve diğer kötü şeyin olmasını bekliyordum.

"Teşekkür ederim, Lance. Bunu ne kadar söylesem az. Bunu yalnız başıma atlatmak zorunda kalmamam benim için çok şey ifade ediyor," diye kekeledim.

Lance mutfak adasının etrafında dolandı ve beni kucakladı. "Artık hiçbir şeyi yalnız yapmak zorunda değilsin Blakely. Ben buradayım, uzun süre seninleyim." Gözlerim doldu ve kucaklaşmamız bittiğinde gözyaşlarımı sildim. "Neyse," diye başladı Lance, sesindeki tüm şefkat kaybolmuştu, "böyle bir elbise boşa gitmemeli. Akşam yemeğine çıkmaya ne dersin? Decker nerede Allah aşkına?"

Sanki önceden planlanmış gibi, Decker yatak odasından çıktı ve koridorda ağır adımlarla yürümeye başladı. Saçlarını eliyle karıştırırken oldukça sinirli görünüyordu. Takım elbisesini çıkarıp kot pantolon ve tişört giymişti. Hangi kıyafeti daha çok beğendiğime karar veremedim. "Sadece ödevleri değerlendiriyordum," diye beceriksizce ekledi.

"Pekala, durun. Blakely'i akşam yemeğine çıkarıyoruz," dedi Lance ellerini çırpmadan önce.

Decker'ın yüzü acı dolu bir ifadeye büründü ve cevap verdi: "Emin değilim. Yapmam gereken çok işim var." Bu gece yapacak bir şeyinin

olmadığını biliyordum ama bu elbiseyle Lance ve benimle oturma fikri garip ve işkence gibi olurdu. Kıkırdamamı zor tuttum.

Lance kolay kolay vazgeçmedi. "Çok kötü. Dışarı çıkıyoruz," diye yanıtladı. "Sahip olduğun o şık takım elbiselerden birini giy ve on dakika içinde burada benimle buluş. Mükemmel bir yerim var."

Bu gece kesinlikle farklı bir yöne doğru ilerlemişti, ama heyecanlıydım. Aslında hem Lance hem de Decker'la bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Chicago'dan döndüğümüzden beri, herkes kendi işine bakmak için dağılmıştı. Decker ve ben ilişkimizi gizli tutmaya o kadar odaklanmıştık ki, farkında olmadan Lance'ten de uzaklaşmıştık. Bunun bizim için çok iyi olacağına karar verdim.

"Mantıklı bir plan," diye hemen onayladım.

Lance bizi beş yıldızlı bir otelin en üst katındaki lüks bir restorana götürdü. En üst düzeyde bir fine dining deneyimiydi. Garsonlar kucağıma bir peçete koydular ve sandalyeyi benim için uzattılar. Beş çeşit yemekten oluşan bir menüydü ve üçüncü yemeğe gelindiğinde Lance ve Decker şarap içerken bir grup kız öğrenci gibi kıkırdıyorlardı.

Lance bir yudum daha alırken, "Lisede çıktığın kızı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sen çok korktuğun için benden ayrılmamı istemiştin."

Decker kekeleydi, sesi o şık ortam için biraz fazla yüksekti. Birlikte olduklarında sık sık böyle olduklarını hissediyordum. Neşeli. Gürültülü. Kendi dünyalarına ve anılarına dalmış. İzlemek güzeldi. "Bana büyüçülük yaptığını söyledi. Bana lanet okumasını istemedim," diye hızlıca açıkladı Decker.

"Eh, ikimiz de bunun benim için ne kadar iyi sonuçlandığını biliyoruz," dedi Lance gözlerini devirerek. Çenemi yumruğuma yaslamadan önce salatadan bir lokma daha aldım. Uzun süren dostluklarına biraz kıskançlık duyduğumu fark ettim. Lance'i daha önce tanısaydım, böyle hikayelerimiz olur muydu acaba?

"Bana hatırlatma. Bayan Anderson'ın İngilizce dersinde saçını yakmıştı!" İkisi de kahkahalarla güldü ve ben de onlara katıldım.

Sanki hâlâ orada olduğumu hatırlamış gibi, Lance bana döndü. "Şimdiye kadar çıktığın en kötü randevu hangisiydi?" diye sordu muzip bir

kıkırdamayla.

Aslında şimdiye kadar yaşadığım en kötü randevunun detaylarını anlatmak istemiyordum. Ve neşeli bir akşam yemeği olduğu için, sindirmesi daha kolay olan hikayeyi anlatmaya karar verdim. "Bir zamanlar futbol takımımızın oyun kurucusuyla çıktım ve Teksas futbolu hakkında biraz bilginiz varsa, onun kolunda olmanın bizim küçük kasabamızda ne kadar büyük bir olay olduğunu bilirsiniz," diye başladım. Kenneth'i hâlâ hatırlıyordum. Yakışıklı ve zekiydi. Nazikti, ama biraz tuhaftı.

"Aman Tanrım, eminim çok yakışıklıydı," diye şaka yaptı Lance.

Yanında duran Decker, bir şeye yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kıskançlığından biraz fazla keyif alıyordum. "Çok yakışıklıydı." Kelimelerimi vurgulamak için uzatarak söyledim. Decker, yaptıklarım karşısında gözlerini devirdi ve sinsice ayağıyla bacağımı okşadı. Donakaldım.

"Şey," diye öksürdüm göğsümden. "Bana bir keresinde evinde buluşmamızı söyledi ve ben de bunu önemsemedim. Kapısını çaldım ve annesi açtı. Daha önce hiç tanışmamıştık ama birkaç haftadır birlikteydik, bu yüzden zamanlama uygundu. Sadece ailesiyle tanışmamı istediğini düşündüm."

"Bu işlerin kötüye gideceğine dair neden bir işaret var?" diye sordu Lance. Decker'ın ayağı yukarı doğru kaydı ve ben bacaklarımı araladım, ama bana oraya hiç dokunmadı, vücudumu keşfetmesini dizlerimle sınırlı tuttu.

"Çünkü öyle," diye yanıtladım Lance'e. "Anne babası çok iyi insanlardı. Beni mutfak masasına oturtular ve oğullarının hayattaki hedefleri hakkında konuşmaya başladılar. Sonra," uzun, dramatik, uzatılmış bir iç çekişle başladım. Lance yerinde duramıyordu ve Decker dikkatle bana bakıyordu. "Bana cinsel eğitim vermeye başladılar."

"Hayır!" dedi Lance kahkaha atarak. Decker'ın yüzünde geniş bir sırıtış vardı ve başını salladı. Ayağı geri çekildi.

"Evet. Bizim güvende olduğumuzdan emin olmak istediler ve o da bütün süre boyunca orada oturup bana penisin nasıl çalıştığını ve hamileliği önlemek için yumurtlama dönemimi nasıl takip etmem gerektiğini anlattıklarını dinledi."

İki adam da eğilmiş, o kadar çok gülüyorlardı ki, Lance'in bile gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hayatımın en utanç verici anlarından biriydi ama şimdi geriye dönüp baktığımda gülümseyebiliyordum. "Resmen

şimdiye kadarki en kötü randevu yarışmasını kazandın," dedi Decker neşeli bir sesle.

Yumuşak koltuğa arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. İstemeden göğsümü yukarı doğru bastırdım ve Decker'ın çatalını düşürdüğünü görünce utandım. "Ne diyebilirim ki? Ben bir kazananım."

"Ama o adamla birlikte oldun mu?" diye sordu Lance gülerek. "Bekle. Cevap verme. İğrenç," diye ekledi Lance daha da fazla gülerek. Gözlerim Decker'a kaydı ve bunun ne kadar garip olduğunu fark ettim. Geçmiş ilişkilerimiz hakkında hiç konuşmamıştık ve şimdi bunun hakkında konuşmak tuhaf geliyordu.

"Hayır. Sonunda, ailesinin bana düzenli olarak doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı ve bir sonraki adet dönemimin ne zaman olduğunu sormasından bıktım. Oğullarının cinsel hayatına çok fazla karışıyorlardı."

Biraz daha sohbet ettikten sonra kalkıp tuvalete gitmek için izin istedim ve şık restoranın diğer tarafına doğru yürürken bu gecenin ne kadar mükemmel geçtiğini düşündüm. İkisinin etkileşimini izlemeyi çok sevdim. Arkadaşlıkları güçlü ve samimiydi. İzlemesi güzeldi ama aynı zamanda yürek burkucu da. Decker ve benim onları ayırabilecek bu sırrı saklıyor olmamız beni çok kötü hissettirdi.

Üzerimi tazeledikten sonra banyodan çıktım ve koridorda Decker'ı görünce durdum. Gözlerimiz buluştuğu anda beni eşikten geri itti ve kapıyı çarparak ikimizi de içeride kilitleti. "Çatı katında işleri bitiremediğimiz için üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve beni öptü.

Dudaklarındaki şarap tadından sarhoş olabiliyordum. Çok etkileyiciydi; hiç bitmesini istemiyordum. Boynumu avuçladı ve hafifçe sıktıktan sonra köprücük kemiğimi emmeye başladı. Eğer yakında durmazsa, bu banyodan koyu, belirgin bir öpücük iziyle çıkacaktım. "Eğleniyorum," dedim gülümseyerek, yüzünü boynumdan uzaklaştırıp yukarı doğru yönlendirirken.

Decker tekrar konuşmadan önce alnımdan öptü. "Memnun oldum. Bu elbise sana çok yakışıyor. Seni tatlı olarak istiyorum."

Lance masada yalnız başına otururken, şık bir banyoda Decker'a sarılmak yanlış hissettiriyordu. Yine çok riskli bir şey yapıyorduk, yine de ona sarılıyordum. Gecenin mükemmelliğine gülümsedim. Bileğini öptüm ve takım elbisesinin belini çekiştirdim. O da göğsümü okşadı ve kalçamı

kavradı. Banyoda sevişmeye iki saniye kalmıştı. "Lance bekliyor," diye fısıldadı, ama bunu söylerken acı çekiyormuş gibiydi.

"Lance bekliyor," diye onayladım. Ve ayrı ayrı, ama birbirimize duyduğumuz yoğun özlemle yemek masasına geri döndük. Yemek mükemmeldi.

Blakely

Sırlarla dolu, rahat bir rutine daldık.

Şükran Günü yaklaşıyordu ve bir şekilde iki ay boyunca gizli buluşmaları, uzun bakışları ve kelimelerle ifade edemeyeceğimiz kadar anlam ifade eden kısa dokunuşları atlatmayı başarmıştık. Aramızda yoğun ama içi boş bir mutluluk vardı. O kadar derin, o kadar anlamlı, o kadar güzel bir bağ kurmuştuk ki, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi, ama sonra bir de bizi yıpratın gizlilik ağırlığı vardı. Eğer saklanmak beni hırpalanmış ve morarmış bırakabilseydi, iki gözüm morarmış, kaburgalarım kırılmış ve vücudumda morluklar olurdu. Her zaman yakalanmaya çok yakındık. Aramızdaki kör edici sevgi ve gerilimle çok açıldık.

"Bugün çok sessizdin," diye gözlemledi Decker, bulaşık yıkarken belime kolunu dolayarak. Cevabımı düşünmeye çalışırken, ovma köpüklerinin tenimde yarattığı etkiyi hissettim. Mutsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum, sadece çok yorgundum.

"Saklanmaktan bıktın mı?" diye sordum.

"Evet." Cevabı anında ve netti. Dürüstlüğünü ve her zaman aynı fikirde olmamızı çok sevdim.

Decker kalçalarımın tuttu ve bana bakmaya zorladı. Yüzümdeki yorgunluğu görüp görmediğini merak ettim. Okul son zamanlarda beni çok zorluyordu. Notlarım hep A'ydı ama derslere yetişmek zordu. Akşamları ders çalışmama yardım etti, hatta vereceğim sunum için ipuçları bile verdi. Ona çok minnettardım ama derslere yetişemediğimi hissediyordum.

Öpüşmek için eğildi, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ama beni öpmek yerine, dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Lance yarın gidecekmiş. Neden seni şehirden dışarı çıkarmayayım? İnsanların bizi tanımayacağı bir yerde bunu daha açık bir şekilde yapabiliriz?" diye teklif etti. Bunu ilk kez yapmıyordu da. Sadece çok riskli gelmişti. Bu çatı katı bizim hapishanemiz ve güvenli limanımız olmuştu. Bunu kaybetme riskini göze alamıyordum.

Decker'ın dudakları tam ön kapı açılırken alnıma değdi. "Hey! Erken geldim eve." Decker benden uzaklaşırken Lance'in sesi kesildi. Sinirsel terin serin bir parıltısı tenimi kapladı, Lance'i selamlamak için arkamı döndüm; o da melek gibi yüzünde bir öfke iziyle bize merakla bakıyordu.

"Merhaba," dedim gülümseyerek, onu selamlamak için mutfak adasının etrafından dolaşmadan önce. "İşler nasıldı?" Sesimdeki titremeyi duyabiliyor muydu? Decker ile aramdaki yakınlığı görebiliyor muydu?

"Her şey yolundaydı. Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu Lance, gözlerini Decker'dan ayırmadan. Tahminler ve varsayımlar, mavi gözlerinin ardında bir kasırga gibi dönüyordu.

"Sadece okul hakkında konuşuyorduk."

"Okul hakkında konuşmak için çok yakın duruyordunuz," diye suçladı. Tam ağzının ucundaydı, söyleyecek bir şey yoktu. İçimde adeta bir top mermisi gibi bir rahatlama hissettim ama ağzımı kapalı tuttum, Decker'a meraklı bir bakış attım, bunun son olup olmadığını anlamak için. Sonunda Lance'e söyleyecek miydik? Aramızda deneme yanılma yöntemiyle ilerlemek istediğini söylemişti ama ben deneyimizin bir sonraki aşamasına hazırdım.

Ve bana bakan bakış, dehşet ve acı doluydu.

Decker adayı o kadar sıkı tutuyordu ki, kırılacağından emindim. Dudakları hafifçe kıvrılmış, kasları gerilmişti. Şimdi bunun zamanı değildi.

Araya girdim, bu anı kurtarmaya çalıştım ama çok, çok yanlış geldi. "Kimya projem yüzünden endişeleniyordum. Çok utanç verici. Tam bir sinir krizi geçirirken içeri girdi. Ve babamla olan bu durum beni gerçekten çok korkutuyor." Bütün bunlar dürüsttü. Lance'e gerçekten yalan söylemiyordum, sadece ona tüm gerçeği anlatmaktan kaçınıyordum. İlişkimizin üzerine kurulu olduğu yarım gerçeklerin bizi hala geride tutması ironikti. Babam iki ay önce ayrıldığından beri benimle iletişime geçmemişti. O adamların onu ele geçirmesinden gerçekten çok endişeleniyordum. Okul ve iş beni yıpratıyordu.

Ama bunların hiçbirini beni Decker ile olan gizli ilişkimiz kadar heyecanlandırmamıştı. Ve tüm bu sırların kardeşimle aramıza bir kama gibi girdiğini fark etmeye başlamıştım.

“Ah, Blakely,” dedi Lance beni kucaklamadan önce. Tuzlu gözyaşlarım gömleğini ıslatana kadar ağladığının farkına bile varmamıştım. “Neden bana söylemedin? Bu gece işe gitmemen mi gerekiyor? Biraz ara mı vermen lazım?”

Lance sürekli bir sorunları çözmeye çalışan biriydi ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu.

Yüzümü silerken geri çekilip ona cevap verdim. "Hayır. Bu gece gitmek istiyorum. Hoş bir dikkat dağıtıcı olur. Son zamanlarda biraz daha yardıma ihtiyacım var ve Decker beni ağlarken gördü. Özür dilerim."

“Elbette,” diye yanıtladı Lance. “Ve daha çok yardımcı olmak için de burada olacağım. Sean ve ben geçen hafta sonu ayrıldık. Onun gelip seninle tanışmasını istedim ama bu ilişkiyi etiketlemeye çok yakın olduğunu söyledi. Cinselliğiyle henüz barışmamış biriyle çıkmamalıydım biliyordum. Büyükannesinin cenazesine gidebilirim ama ailemle tanışması çok fazla, anlaşılan.” Lance, acı dolu, yavaş bir hareketle gözlerini devirdi.

"Ne? Bana söylemedin!" diye patladı Decker mutfaktaki yerinden. Yüzünde şok ve bir nebze de suçluluk açıkça belliydi.

Lance omuz silkti. "Son zamanlarda çok meşgulsün."

Kardeşıme dikkatlice baktım ve gözlerindeki kederi fark ettim. "Sean için çok üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Babanız için üzgünüm," diye yanıtladı.

Üçümüz de uzun süre sessizce orada durduk, söylemeye cesaret edemediğimiz şeyler havayı gerginlikle dolduruyordu. "Neyse, işe hazırlanmanız gerekiyor. Yarın kanepede dondurma yiyip film izleyebiliriz," diye teklif etti sonunda Lance.

Elimi kardeşimin omzuna koyarak, ciddiyetle başımı salladım ve ortadan kayboldum.

İçimden bir ses bu konuşmanın henüz bitmediğini söylüyordu.

"Neden suratın asık, tatlım?" diye sordu Rose, dükkanı kapattıktan sonra yerleri silerken. Ayaklarım yorgundu. Gömleğimde bira lekeleri vardı. Tek

istediğim Decker'la kıvrılıp sarılmaktı.

"Çok yorgunum."

"Ne tür bir yorgunluk?" diye sordu Rose. "Duygusal yorgunluk mu? Fiziksel yorgunluk mu? Umutsuzluktan kaynaklanan yorgunluk mu? Tükenmişlik için evrensel bir terim kullanan ama aslında tamamen dağılmakta olan türden bir yorgunluk mu?"

Rose ardı ardına sorular soruyordu ve ben de bedenimin pes ettiğini hissettim. Yüzüm yorgunluktan kaynaklanmayan bir acıyla buruştu. "Ah, bebeğim, buraya gel. Bu Decker ile ilgili mi?"

Ağzım açık kaldı. "Biliyor musun?"

"O çocuk bana her şeyi anlatıyor. Tabii ki biliyorum. Aslında bana açılmanın bu kadar uzun sürmesine biraz kırdım," diye homurdandı, elimden paspası alıp beni kocaman bir kucaklamayla sararken. Vanilya ve tütsü kokuyordu.

"Lance bu gece neredeyse bizi yakalıyordu ve tek istediğim ona söylemekti," diye sızlandım.

"Peki neden yapmadın?" Rose beni bir masaya götürdü ve oturttu, dayanışma göstergesi olarak masanın üzerinden elimi tuttu.

"Söyleyecektim. Ama sonra Decker'a baktım ve yüzünü gördüm. Çok korkmuş görünüyordu. Çok büyük bir baskı bu, biliyor musun? Lance'e söylemekle onların ilişkisini korumak ve Decker'la kendi ilişkiyi kurmaya çalışmak arasında ince bir çizgide yürümek. Bir de okul ve birlikte yaşama meselesini ekleyin, tam bir karmaşa oluyor."

Ben konuşurken Rose başını salladı, gömlek cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Yavaşça derin bir nefes aldı ve dumanı uzun süre göğsünde tuttuktan sonra halkalar halinde üfledi. "Onları seviyorsun, değil mi?" diye sordu Rose sonunda gülümseyerek. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bak, dünyaya açılan o kocaman kalbine."

"Tüm bunlardan çıkardığın sonuç bu mu?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Tamamen yanlış şeylere odaklanıyorsun. Ofisime geldiğinde içine kapanıktın. Enerjin kasvetli ve karanlıktı. Şimdi iki kişiyi o kadar çok seviyorsun ki, önümde ağlıyorsun. Eğer bu ilerleme değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Masadaki tahta üzerindeki çizikleri incelerken onun sözlerini düşündüm. "Onları gerçekten seviyorum. Bu yüzden kendimi çok bencil ve suçlu hissediyorum. Annem istediğini elde etmek için kimi ezip geçtiğine asla aldırmaz etmezdi. Decker'la da aynısını yapıyormuş gibi hissediyorum."

Onu o kadar çok istiyorum ki, bu süreçte Lance'i mahvetmeye bile razıyım. Artık sadece ilişkimiz değil, bunu gizli tutmanın ihaneti de kardeşimi mahvedecek."

"Acı verecek canım. Ama hepsi geçici."

"Geçici mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Çünkü evlat, bu lanet olası hayat geçici. Sonsuza dek yaşayacağın garanti değil. Yarın bile garanti değil. Tek bir hayatın var. Tek bir kalbin. Varoluşunu anlamlı kılmak için tek bir fırsatın var ve Lance ikinizle bir daha hiç konuşmasa bile, her şey geçici olacak, sonsuza dek sürecekmış gibi gelse bile, değil. Kardeşini tanımıyorum ama o, bunun yüzünden yıllarca süren dostluğunu bir kenara atmayacak. Hayatındaki diğer herkes gibi seni kendinden uzaklaştırmayacak, Blake."

"Blakely, Rose. Blakely."

"Aferin kızım." Rose, esrarından bir nefes daha çekti ve nefesini tutarken gözlerini mutlulukla kapattı. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve keşke onun her gün yaydığı türden bir özgüvene ve iyimserliğe sahip olabilseydim diye düşündüm. "Onlara söyle Blakely. Hayat sırlar için çok kısa. Hemen Decker'ı ara ve artık büyük adam pantolonunu giyip kendi işlerini halletmesi gerektiğini söyle."

"Şu anda mı?" diye kekeledim.

"Tamam, şimdi. Sen ona anlatırken ben de yanında oturacağım."

Cep telefonumu cebimden çıkardım ve uzun süre ekrana bakarak bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı düşündüm. Adını bulup arama tuşuna bastığımda göğsüm sıkıştı. Hattın diğer ucundan derin, yorgun sesi cevap verdiği anda midem alt üst oldu.

"Hey, serseri," diye alçak sesle selamladı. Onu yatak odasında, yatağında uzanmış, tavana bakarken hayal ettim. Muhtemelen eşofman giymiş ve karın kaslarını ovuyordu. "Eve mi geliyorsun? Seni almaya gelmemi ister misin?"

"Ben birazdan gideceğim. Rose ile yürüyebilirim. Lance ile gecen nasıl geçti?"

Karşımda Rose gözlerini devirdi. Oyalama taktiği uyguladığımı gayet iyi biliyordu. "Acımasız," diye yanıtladı Decker, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Beni çok iyi tanıyor. Son zamanlarda daha mutlu olduğum için kiminle çıktığımı sordu. İnternette bir kız hakkında saçma sapan şeyler

uydurum ama ikna olmadı. Sanırım bizi anladı. Belki biraz daha sakin olmalıyız? Daha dikkatli olmalıyız."

Titrek bir nefes verdim. "Ya daha dikkatli olmasaydık?" diye sordum.

Decker hemen cevap vermedi ve ben birdenbire çok, çok yorgun hissettim. "Ne öneriyorsun?"

"Yeni bir şey denemeyi öneriyorum. Ona söylemeyi öneriyorum. Okul değiştirmeyi öneriyorum. Bunu gerçekten yapmayı öneriyorum, Decker."

Telefonun diğer ucunda uzun bir süre sessizlik oldu. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür attığını duyabiliyordum.

"Yapamam, Blakely. Henüz değil. Henüz çok erken," dedi sonunda.

Rose'a baktım ama gözlerimdeki yaşlar yüzünden bulanık görünüyordu. "O zaman bunu yapamam. İkinizi de çok önemsiyorum."

"Telefonda mı benden ayrılıyorsun?" diye öfkeyle sordu. "Rose orada mı? Eve gel Blakely. Hadi bunun hakkında konuşalım, tamam mı? Asla demiyorum; sadece şu an değil diyorum."

Canım çok acıdı. Çok fena acıdı. Sanki ruhum alev alev yanıyordu, ama bunun bir sonu olması gerektiğini biliyordum. Annem gibi olmayı reddettim. Birinin kirli küçük sırrı olmayı reddettim. "Ve diyorum ki, Lance'e anlatmaya razı olduğunda, ben de seninle tekrar denemeye razı olacağım."

Bir çocuk gibi telefonu masaya sertçe fırlattım. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordum. Haklıydı, bunu telefonda yapmak saçmaydı, ama başka ne zaman yapacaktık ki? Koridorun hemen aşağısındaki Lance ile kavga edemezdik. Dışarı çıkıp akşam yemeğinde bunu yapamazdık. Sınıfında meseleyi çözemezdik. Sıkışıp kalmıştık ve Rose haklıydı. Hayat, daha fazla sıkışıp kalmak için çok kısaydı.

Ama çok yorgundum, hem de çok. Göğsüm yorgunluktan titriyordu. Gözlerimden yaşlar akarken gözlerim ağırlaşıyordu. "Benim evimde kalmak ister misin, bebeğim?" diye sordu Rose şefkatli bir gülümsemeyle.

"Evet, lütfen. Sadece uyumak istiyorum."

"Yorgunluğun en iyi çaresi bu, değil mi?"

"Evet."

Bütün gece ağladım ve bir an bile uyuyamadım.

Blakely

Decker'ın dersinde oturup da ağlama isteği duymamak imkansızdı. Dün geceyi Rose'un karavanında, bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşünürken hıçkırarak geçirdim ve her seçenek duvara toslayınca yıkıldım. Artık gizlice görüşmeye razı değildim ve o da Lance'e söylemeye razı değildi.

Decker da pek iyi görünmüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi ve etrafı koyu halkalarla çevriliydi. Düğmeli gömleği buruşuktu ve dersine neredeyse hiç çaba göstermemişti. Onu bu kadar yıkılmış görmek beni üzdü. Acısının izlerini görmek beni derinden yaraladı. Ama bir kez daha dünya önümüze çıktı. Sınıfta ona yaklaşamazdım ve Lance bu gece evde olacaktı.

Dersimizin çoğunu ders kitabından okuyarak geçirdik ama ben okumaya bir türlü kendimi zorlayamadım. O masasında dalgın dalgın oturuyordu ama gözlerini benden ayırmadı. Normalde bu kadar belli ettiği için onu kızdırırdım ama sanırım artık bunun için endişelenmemize gerek yoktu. Kalbim kırılıyordu ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Yaş farkını ve öğretmenim olmasını aşabileceğimizi biliyordum. Ama Lance'ten bu sırrı saklayamazdım. Bu bana çok fazla annemi hatırlatıyordu ve Lance'i kandırmak istemişyordum.

“Blakely, lütfen dersten sonra kal,” diye talimat verdi Decker. Benimle konuşmasını beklemiyordum. En çok canımı acıtan şey, bizim için mücadele etmeye istekli olmamasıydı. Dün gece telefonumu kapattım, ama bu sabah tekrar açtığımda hiçbir mesaj yoktu. Arama yoktu. Eve gelmem

için yalvarış yoktu. Belki de peşinden koşulmak istemek olgunlaşmamış bir şeydi. Şüphesiz sağlıksızdı ve annemin yapacağı bir şeydi. Ama Decker'ın beni en azından denemeye yetecek kadar sevmesini istiyordum.

"Evet, Bay Harris," diye yanıtladım sınıf dışarı çıkarken. Maximillian kapıda bekledi ve koridora girmeden önce bana destek işareti olarak başını salladı.

Decker ve ben çok uzun süre sessizce oturduk. Onun sözsüzlüğü kalbime net bir mesaj verdi ve bugüne kadar biriktirdiğimiz her şeyi yankıladı. Hiçbir şey. Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey yapma. Bunu sır olarak sakla.

O, benim dürüstlüğümden arınmış, tamamen kendisiyle dolu olmamı istiyordu.

"Konuşmak istediğine şaşırdım," diye sonunda ağzımdan kaçırdım. Onun acı dolu bakışları altında daha fazla kıvranmaya dayanamıyordum.

"Ne? Dün geceki o küçük öfke patlamasının ardından mesaj atmadığım veya aramadığım için mi? Senin aksine, insanların kalbini telefonda kırmayı tercih etmem."

Ah, canım acıdı. Dün gece, ani kararımdan emindim. Şimdi ise o kadar emin değilim.

"Bu konuşmayı ne zaman yapmayı önerirdin Decker? Dersten sonra mı? Kardeşimle akşam yemeğinde mi? Hatta yalan söylediğimiz herkesi bir araya toplayıp tüm dünyaya duyurabiliriz."

Masasına yumruğunu vurdu ve bana doğru yürüdü. Ayağa kalktım ve geri çekildim, ona yakın olmaya kendime güvenmiyordum. Decker acımasızdı, her adımda aramızdaki fiziksel ve duygusal mesafeyi kapatmaya kararlıydı. Sırtım laboratuvar masasına çarptı ve kaçış yolu aradım ama bulamadım. Saniyeler içinde Decker boynumu kavradı. Hafifçe sıkarken boğuk bir sesle, "Beni mahvettin," dedi.

"Önce sen beni yıktın," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Dudakları benimkilerle çarpıştı. Dişlerimizle, ellerimizle ve ruhlarımızla savaştık. Göğsüne bastırdım ama kıpırdamadı. Asla kıpırdamadı. O adam kelimenin tam anlamıyla katıydı. Sonuçlarını umursamadan istediğini alıyordu ve ben de ona izin veriyordum.

Bulunduğumuz yer konusunda neredeyse endişeliydim. Onun beni sınıfında adeta yiyip bitirmesinden ve her an birinin o kapıdan girip sakladığımız sırrı yok edebileceğinden neredeyse endişeleniyordum. Ama istediğim de buydu, değil mi?

Bu yüzden, canımı acıtsa da, nefesindeki nane tadını ve dilindeki acıyı hissetmek beni öldürse de, bedenimin isteklerine boyun eğdim ve onu öptüm. Öpüşmelerin arasında, "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymadım.

"Beni bu yüzden mi bıraktın? Bu yüzden mi benden vazgeçtin?" diye sordum, pantolonunun düğmelerini çözerken. Umarım inlemeleri bu lanet okulun koridorlarını doldurmuştur.

"Bana bir şans bile vermedin," diye homurdandı beni kucağına alıp laboratuvar masasına koymadan önce. Bacaklarım aralandı ve o bana yaklaştı. "Denemeye söz vermiştik."

Saçlarını çekiştirdim, boynuna daha fazla öpücük kondurdum, hassas tenine dişlerimi sürttüm ve nabzını emdim. Zihnini, bedenini ve ruhunu işaretleme umuduyla hareket ettim. Ona olan sevgimin kanıtını pürüzlü tenine kazımak istedim. "Artık denemekten vazgeçtim. Artık saklanmaktan vazgeçtim."

"Peki ya işim?" diye sordu Decker, sertleşmiş penisini pantolonundan çıkarırken. Avucumda kocaman duruyordu, dokunuşumla zonluyordu.

"İşini önemseydin, bu masanın üzerinde benimle yatmak gibi bir şey yapmazdın, Decker."

"Serseri," diye inledi ve elini bacaklarımın arasına soktu. Parmakları sıcaklığımı buldu ve o elektriklenmiş arzumu okşarken başımı geriye attım.

"İtiraf et," diye emrettim onu merkezimle hizalarken. Klitorisimi okşamaya devam etti ve ne kadar harika hissettirdiğine inanamadım. "İtiraf et, Decker," dedim tekrar, o da sessizce külotumu kenara ittiğinde.

"Hayır," diye yanıtladı ve içime girdi. Dudaklarımı o kadar sert ısıırıyordum ki, neredeyse yırtılacak gibiydi. Parmaklarım sırtını tırmalıyordu. Elleri kalçalarımaya saplanmıştı. Kalbim nefret, enerji ve acıyla yanıyordu.

Defalarca hamle yaptı, masayı sınıf duvarlarına çarptı. Elbette birileri duyacaktı. Bu onun teslim olma şekli miydi? Dünyaya aramızdaki ilişkiyi anlatma şekli miydi? Adını söyledim, sesim her hecede daha da yükseliyordu.

"Sessiz ol, Blakely," diye emretti ve avucunu ağzıma kapattı. Beni susturmasına karşı inledim. Mantıklı olduğunu biliyordum. Yakalanmak istememem gerektiğini de biliyordum. Ama bu, ilişkimizi o kadar sembolik bir şekilde yansıtıyordu ki, canımı acıtmadan edemedim.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve boğazımdan tek bir ses bile çıkmasına izin vermedim. Eğer böyle veda etmek istiyorsa, bırakacaktım. İlişkimize yakışır bir şekilde, tek bir kelime etmeden onu terk edecektim.

Her bir itiş arasında milyonlarca ömür geçti. Milyonlarca kalp kırıklığı. Sevişmemizin sessizliğinde kırık kalbimle barıştım. İkimiz de masanın üzerinde boşaldığımızda onun kararını kabul ettim. Sadece kıvranan bedenlerden ibarettik. Ayrılmış dudaklarımızdan sadece sert inlemeler çıktı.

Geri çekildiğinde, sanki ruhumu da yanında götürmüş gibi hissettim. Nefes alışverişini sakınleştirirken alnını alnıma yasladı, koyu renk gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmadı. "Sen benimsin, Blakely," diye söz verdi ve sanırım bana söylediği ilk yalan buydu.

"Artık değil," diye söz verdim masadan kalkıp kıyafetlerimi düzeltmeden önce.

Annem, bir erkeğin seni nasıl terk ettiğinden onun hakkında çok şey anlayabileceğini söylerdi. Terk edilmenin acısını yeterince yaşamış biriymi, bu yüzden ne dediğini biliyordu. Bu yüzden Decker'ın sınıfından başım dik, yumruklarım sıkılı ve tüm duygularım açık bir şekilde çıktım. Annem öldüğü gün, asla onun gibi olmayacağıma yemin etmişim ve bugün terk eden ben oldum.

Blakely

Koridorda yürüyüp yemekhaneye doğru giderken Max arkamdan seslendi. Ayaklarımı hareket ettirmeye devam ettim, bu günün bir an önce bitmesini diliyordum. "Hey," diye seslendi. "İyi misin?"

Başımı kısaca salladım ve yürümeye devam ettim, ama omzumdan çekiştirip beni dolaplara doğru sürükledi. "İyiyim," diye kekeledim. Zil yeni çaldığı için koridor neredeyse boştu, ama yine de kendimi kalabalık hissediyordum. Dünya çok küçük geliyordu.

Max, kimsenin duymaması için alçak sesle konuşmadan önce sağa sola baktı. "Sen ve Bay Harris berbat görünüyorsunuz, tatlım. Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Bana anlatabilirsin. Arkadaşız, unutma?"

Ona tepki vermemeye çalışırken duygularımı bastırdım. Her yerim acıyordu. Kalbim, cinselliğim ve ruhum Decker'ın dokunuşuyla paramparça olmuştu. Onun sınıfında onunla seks yapmak ateşli ve unutulmaz olmalıydı, ama yanlış hissettirdi. Bu biz değildik; birbirlerine ait olduklarına kendilerini ikna etmeye çalışan iki kavga eden bedendi.

Decker'la ilişkimiz bitmiş olsa da, Maximillian'a ilişkimizi tamamen açıklamak istemiyordum. Sonunda, "Teksaslı erkek arkadaşımdan ayrıldım," diye itiraf ettim. Birine söylemek, yalanla örtülü olsa bile, iyi hissettirdi.

Max gözlerini devirdi. "Hala Teksaslı bir erkek arkadaş olduğunu mu söylüyoruz? Tamam, ben de oynayayım."

Mantığıma aykırı olsa da, sonunda saçmalıklarımı yüzüne vurmamaya olan istekliliğine gülümsedim. "Çok zorlaştı," diye itiraf ettim. "Çok fazla işti. Çok fazla riskti. Gidecek bir yer olmayan çok fazla sır ve umut vardı." Max bir adım daha yaklaştı ve ellerini başımın yanındaki dolaplara dayadı. Kendimi kafese kapatılmış ama aynı zamanda rahatlamış hissettim. "Karşı bile çıkmadı," dedim boğuk bir hıçkırıkla. "Daha iyi bir vedayı hak ediyordum ve onu suçlayamam bile. Telefonda oldu. Ve sonra az önce..." Sesim kesildi. Az önce olanları anlatamıyordum. "İşleri bitiren bendim, neden bu kadar acıyor?"

"Acıtıyor çünkü o bir aptal," diye yanıtladı Maximillian basitçe. "Bak, arkadaşlık bölgesini benimsedim. Hatta burada kamp kurdum. Ama senin gibi bir kız olsaydı? Seni kaybetmemek için yapmayacağım hiçbir şey yok. Peşinden koşar, Teksas'tan buraya kadar gelir ve benimle kalmanı talep ederdim. Senin için ortaya çıkan bir erkeğe ihtiyacın var ve eğer o bunu yapmaya istekli değilse, sana doğru düzgün kovalanmanın nasıl bir şey olduğunu göstermekten mutluluk duyarım." Gülümsemesi sıcaktı, ama ben acı dolu bir kıkırdamayla göğsüne bastırdım. O kararlı kaldı ve alnını benimkine yaslayacak kadar yaklaştı. Yaşanan her şeyden sonra ona bu kadar yakın durmak yanlış hissettiriyordu, ama sunduğu rahatlığın tadını çıkarıyordum.

Mesele şu ki, Maximillian'ı asla Decker'ı istediğim gibi istemeyecektim. Decker bana yeniden nefes almayı öğretti. Acı ve yalnızlık okyanusunda yelken açmama yardım etti. Beni öz bakım ve kabullenme noktasına taşıdı. Decker Harris, benden değerli bir armağan gibi gerçekleri sızdırdı. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ama bir sırrı sevmezdim, ilişkimiz saf dürüstlük üzerine kuruluyken. Bir yalanı sevmezdim.

"İkiniz de öğle yemeğinde olmalısınız, değil mi?" diye homurdandı alçak bir ses. Bu ses beni rahatsız ediyordu. Decker.

Maximillian dikkatini Decker'a çevirdi, ama ben utançtan yanaklarım kızarıırken bakışlarımı yere dikmişim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve Decker'ın yüzündeki acıyı görmek istemiyordum.

"Özür dilerim, Bay H. Buradaki kız arkadaşımın kalbi kırık ve ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum." Sesi ima ve hakaretlerle doluydu ve Maximillian, Decker'a öfkeli bakışlarla bakıyordu.

Decker bize doğru bir adım daha yaklaştı, yumrukları sanki dudaklarından dökülmek üzere olan kelimeleri bastırmaya çalışıyormuş gibi sıkılıydı. "Bahse girerim, tam da gelip yardım etmek için bekliyordunuz,"

diye yanıtladı Decker. Maximillian'ın tam önüne dikildi ve ben de aralarına girdim. Bu durum iyice saçma bir hal alıyordu. Elim Decker'ın göğsüne değdi ve dokunuşla titrediğini ve bir tıslama sesi çıkardığını hissettim.

Maximillian homurdanarak, "Birinin ona yardım etmesi gerekiyor," dedi.

Decker bir adım daha ileri attı ve yumruğunu kaldırdı, açık bir koridorda olduğumuzu fark edince durdu. "Dikkatli ol, Max."

"Dikkatli olun, Bay Harris," diye karşılık verdi Max.

Decker boynunu çevirdi ve kravatını düzeltti. İkimiz de perişan görünüyorduk. Boynunda bir morluk oluşmuştu ve yakasında ruj lekesi vardı. "Öğle yemeğine gitseniz iyi olur, Bay Hemsworth. İki kere sormayacağım."

"Bunu yapamam," diye fısıldadım kendi kendime, ama Maximillian duydu. Kalbimi, ona nabız veren şeyden kaçtığı için cezalandırmak istedim.

"Pekala. İyi günler, Bay H," diye yanıtladı Maximillian karanlık bir sesle. Bileğimi kavrayıp beni kırık kalbimin kaynağından uzaklaştırarak yemekhaneye doğru çekti. Decker'dan uzaklaşırken attığım her adım acı vericiydi. Sanki kalın bir çamurda yürüyordum. Ondan uzak olmak istemiyordum ama kalamayacağımı da biliyordum. Hem uzaklaşmaya çalışıyor hem de ona tutunuyordum. Ruhumla aklım arasında bir savaş patlak vermişti. Hangisinin kazanacağından emin değildim. O kalbim için bir kaos, ben ise onun gerçeklikleri için bir zehirdim.

Omzumu çevirip Decker'a son bir kez baktım ve yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce neredeyse ona doğru koştum. Gözlerinde adeta şimşek çakıyordu. Maximillian beni sürekli uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Decker gözden kaybolup yemekhaneye yaklaştığımızda, telefonum cebimde çalmaya başladı. Gün içinde kimin aradığını kontrol etmek için telefonu çıkardım. Daha önce sadece Lance, Decker ve Maximillian ile konuşmuştum. Tanımadığım bir numaraydı ama yine de telefonu açıp cevap verdim. "Merhaba?"

"Blakely! Onları dinleme—"

Telefonun diğer ucunda babamın olduğunu fark ettiğimde midem alt üst oldu. Sesi, sanki bağırması gibi hırıltılı ve yorgundu. "Baba? Baba!" diye bağıırıyordum telefona. Cevap veren sessizlik çok yüksekti ve zihnim, konuşmadığı her saniyeyi kasvetli bir şekilde yorumluyordu.

"Sanırım bu kadar yeter," diye yanıtladı babama ait olmayan karanlık bir ses. Ses tonundaki kötülüğü neredeyse duyabiliyordunuz, kötü niyetlerle

doluydu. Midem bulandı ve koridorun ortasında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Maximillian ağzı açık bir şekilde şok içinde beni izliyordu. “Sanırım burası Blakely, doğru mu?” diye sordular.

“Evet, bu o,” diye kekeledim. “Babamı ne yaptınız?” Beklenmedik bu aramayı sakın bir kafayla karşılamam gerektiğini bilerek, sınırlarımı yatıştırmak için yanağımın içini ısırđım. Ağzımda kan birikti ama umurumda değildi.

“Babanız bizde. Ödemesi gereken bir borcu var ve görünüşe göre siz de bunu ödeyecek imkanlara sahipsiniz.” Borç mu? Bu ne demekti ki? Paradan mı bahsediyordu yoksa başka bir şeyden mi?

Maximillian beni gözlerinin içine bakmaya zorlarken omuzlarımda ellerini hissettim. Telefonla konuşurken gözlerim kocaman açılmıştı. “Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum, param yok. Ben bir garsonum! Nerede o?” Bir miktar para biriktirmeyi başarmış olsam da, bu yeterli değildi. Eğer para istiyorlarsa, kesinlikle verecek param yoktu.

“Bana aptal numarası yapma, Blakely Stewart,” diye yanıtladı karanlık ses. Maximillian telefonuma uzandı ama onu ittim. Her şeyi duymam gerekiyordu ki her şeyi anlayabileyim. “Seni izliyoruz. Kardeşinin cüzdanının dolu olduğunu biliyorum,” diye ekledi. “Bana elli bin dolar getirmen yeterli, borç ödenecek. Getirmezsen, baban kanıyla ödeyecek.”

“Hayatta olduğuma dair kanıt lazım. Peki bunu nereye getireceğim? Nasıl yapacağım ki—”

“Sana babanın fotoğrafını göndereceğim, sen de bir çözüm bulursun. O şık okula gidiyorsun, değil mi? Eminim o güzel kafanı kullanarak babanın ölümüne yol açmayacak bir çözüm bulabilirsin. Acele et.”

Kafamdaki karışıklığı ve bahanelerimi sıralayamadan hat kesildi. Elli bin doları bir anda bulmamın imkanı yoktu. “Blakely? Neler oluyor?” diye sordu Max beni bir kez daha sarsarken. Telefonum çaldı ve babamın bir fotoğrafı, adresi ve saati geldi. Babamın iki gözü morarmış, dudağı patlamış ve alnında bir yara vardı. Sanki kendini tutamıyormuş gibi kamburlaşmıştı. Onu görür görmez göğsümden boğuk bir hıçkırık koptu. Adres Memphis'te bir yerdı ve saat bu akşam beşti.

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken aklımdan milyonlarca düşünce geçti. Maximillian'ın sesi, beynimdeki uğultuya kıyasla boğuk geliyordu. Polise gidemezdim. Onu esir tutan adamlar onu şüphesiz öldürürlerdi. Kaldı ki, polisler şartlı tahliye edilmiş hükümlülerle pek ilgilenmezlerdi. Decker'a

koşup, olanları ona anlatmak ve yardımını istemek istedim. Ama aramızın iyi olduğunu ve ondan yardım isteyebileceğimi hissetmedim.

Lance. Lance'e gitmek zorundaydım.

Kahretsin, Lance'e gidemezdim. Louisiana'daydı. Lanet olası Louisiana'da. Bu sabah bana orada müşterisiyle görüşmesi gerektiğini mesajla bildirmişti. Beynim sanki final sınavıymış gibi çözümler üretmeye çalışıyordu.

“Kahretsin, Blakely. Bana neler olduğunu anlat. Çok korkmuş görünüyordun!” dedi Maximillian daha yüksek sesle.

"Gitmem gerekiyor," diye yanıtladım.

"Asla! Olan biteni duydum. Babanın neyi var?"

Telefonuma bir kez daha baktım ve babamın kırık, yıpranmış fotoğrafına dik dik baktım. "Bilmemen daha güvenli," diye cevap verdim sonunda, sonra da onun elinden kurtuldum. Maximillian arkamdan seslenirken koridorda koşmaya başladım. Babama ulaşmam gerekiyordu. Geriye kalan tek ebeveynimi kaybetmeyi göze alamazdım.

Kath

Her yerim ağrıyordu.

Kafam.

Kalbim.

Göğsümdeki kahrolasıcılık.

Eğer aşk böyle bir şeyse, beni saymayın. Böyle olmamalıydı. Çok genç, çok ulaşılmaz bir kıza aşık olmamalıydım. İşimi ve en iyi arkadaşımı ne için riske attım, acı için mi?

Her yerim çok acıyordu. Ama biliyordum ki, bir an bile düşünmeden tekrar yapardım. En kötü yanı ise, haklı olduğunu bilmenin verdiği teselliydi. Burada oturup onun ortak acısına şahit olmak zorunda kaldım ve lekeli, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzündeki ifade beni mahvetti. Dün gece Rose'un evine gidip benimle kalmasını istemememin tek sebebi, doğru olanı yapıyor olmasıydı. Blakely Stewart için yeterince cesur, güçlü ya da iyi değildim. Bana bir ultiatom verdi ve bir kez daha, acısını dindirmek için yeterince cesur olamadım.

Ve onu incittiğimi biliyordum. Kimse bir sır gibi hissetmek istemezdi. Annesine benzeme fikrini reddediyordu ve ilişkimiz bencilceydi. Ne yaptığını ve nasıl yaptığını anlıyordum ama bu acıyı dindirmiyordu.

Dün gece viskiyi su gibi içtikten sonra, ilişkimiz hakkında dürüst olmak istememekte haklı olduğuma kendimi ikna ettim. İşimi riske atmaya değmeyeceğini kendime söyledim, oysa onun için bir an bile düşünmeden

işimden istifa edeceğimi çok iyi biliyordum. Ben eğitimli bir adamdım. Bunu atlatabilirdim. Onun için bunu atlatmaya değerci.

Korkum işim olmalıydı ama değildi. Ve bu sabah ayıklık beni alt üst ettiğinde, gerçek korkularım göğsüme bir gelgit dalgası gibi çarptı. Sahip olduğum tek arkadaşımı kaybetmekten korkuyordum. Gerçekten kızacak mıydı? Gerçekten benden nefret edecek miydi?

Lance çok derinden severdi. Tanıdığım en özverili insandı. Fedakâr ve şefkatliydi. Sevginin önde gelen bir savunucusuydu; bu, hayata yaklaşım biçiminde açıkça görülüyordu. İnsanlara olan sevgisi ve bağlılığı, kin veya koşulsuzdu. Ama bu onu mahvedecekti.

İşler ters gittiğinde, yeterli olmayacağımı, onun için yeterince iyi olmadığımı biliyordum. Ona beklentiler ve etiketler istediğimi söylemiştim, ama dürüst olmak gerekirse, bağlılık fikri beni dehşete düşürüyordu. Damarlarımda anne babamın kanı akıyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Tek iyi olduğum şey Lance'in en iyi arkadaşı olmaktı.

"Bay H?" diye nefes nefese bir ses kapıdan geldi ve bu sesle elimdeki kurşun kalemi çıtlattım. Maximillian Hemsworth'ü görmek istemiyordum. Onu Blakely ile koridorda görmek, kızgın kömürlerin üzerinde yürümek gibiydi. Cesur bir yüz takınmak zorundaydım ama bu beni yakıyordu. Oturduğum yerde dönüp o pislige baktığımda, alaycı bir gülümsemeyi zor tuttum. Maximillian zekiydi. Müsaitti. Kararlıydı. Cesurdu. Niyetini belli etmekten korkmuyordu. Pislik gibi görünmekten ve ona çıkma teklif etmekten korkmuyordu.

Muhtemelen buraya zaferini kutlamak için gelmişti. Onu sürükleyip öğle yemeğine götürme şeklinden, o herifin Blakely'ye gerçek bağlılık ve özverinin neye benzediğini gösterme planları olduğunu anladım.

"Git buradan Max. Ofisim kapalı," diye homurdandım. Bu herif gerçekten sabrımı zorluyordu. Bir öğrenciye aşık olduğum için işimi kaybetmediysem bile, kesinlikle onun ağzını burnunu dağıtmak için kaybederdim. Buna değerci.

"Blakely," diye başladı ama sözünü kestim. Onunla onun hakkında konuşmamın imkanı yoktu. Bunu yapamazdım.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum—"

"Bir şeyler ters gidiyor," diye homurdandı. Beynimi saran öfke bulutu dağılmaya başladı ve ona baktığımda yerini hızla endişeye bıraktı. Max çok korkmuş görünüyordu ve kafamdaki tüm alarmlar çalmaya başladı.

"Sorun ne?" diye sordum, kafamdaki zehirli düşünceler bana onun ona yardım etmek için muhtemelen daha yetkin olduğunu hatırlatırken.

"Babasıyla ilgili tuhaf bir telefon aldı, sonra ortadan kayboldu. Bence bir şeyler ters gidiyor ve size gelmek zorunda kalmak beni gerçekten çok sinirlendirse de, kötü bir şey olmadan veya pervasızca bir şey yapmadan önce onu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Arayan kişi ne dedi?" diye sordum.

"Babasına ne yaptıklarını sorup durdu. Sadece garsonluk yaptığından bahsetti, sonra da bilmememin daha güvenli olacağına dair saçma sapan şeyler söyleyerek kaçtı."

Kahretsin. Hemen cep telefonumu alıp Lance'in numarasını çevirdim. Maximillian başımda beklerken ikinci çalışta cevap verdi. "Hey, Blakely ile konuştun mu?" diye hemen sordum.

"Hayır mı? Yine mi dersleri aksatıyor?" diye sordu Lance hafifçe gülerek. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gerçekten de karışmayı bırakmalısın. Eğer endişeleniyor olsaydım, söyledim."

Cevap vermeden önce dişlerimi sıktım. Ona karışmaya hakkım olduğunu söylemek istedim. Artık onu elinde tutamazdı. "Bir öğrenci bana Blakely'nin babasıyla ilgili bir telefon aldığını ve okuldan kaçtığını söyledi. Görünüşe göre çok korkmuş," diye açıkladım. Kalbimdeki kara deliğin etrafında korkuyla dönüyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdı Lance. "Louisiana'dayım ama en kısa sürede orada olacağım."

"Lütfen bana telefonuna takip cihazı yerleştirdiğini söyle," diye dişlerimi sıkarak eşyalarımı topladım. Max sırt çantasını sıkıca tutarak hareketlerimi izliyordu. Kendini kaybolmuş ve olup bitenlerden habersiz hissettiğini anlayabiliyordum.

"Evet," diye yanıtladı Lance. "Arabasında da bir tane var. Frank'in davasıyla ilgilenen dedektifi arayacağım."

"Güzel. Telefonu kapatır kapatmaz yerini gönder," diye emrettim aramayı sonlandırmadan önce. Kapıya doğru yürümeye başlarken, ezici bir korkudan kaynaklanan bir uyuşukluk beni sardı. Onu bulurken aklım başımda olsun diye fırtınanın tam ortasına yerleştim. Sınıfımdaki her şeyi paramparça etmek istesem de, mantıksız davranmaya gücüm yetmezdi.

"Plan ne?" diye sordu Max, ayaklarını bir o yana bir bu yana sallayarak.

"Sen derse gidiyorsun. Ben de kız arkadaşımı bulmaya gidiyorum," diye homurdanarak sınıftan çıktım.

Neredeyse duyma mesafesinden çıkmıştım ki, kısık bir sesle "Sonunda!" diye yanıt verdi.

Lance bana telefonunun en son bir rehinci dükkanında sinyal verdiğini söylediğinde kalbim sıkıştı ve olayları birleştirdim. Onu arayan kişi para istiyordu. Hem de acilen. Babasının nakit para istemediğine inanmak istiyordum ama hiçbir şeyi dışlayamıyordum. Arabasının dışarıda park edilmiş olmadığını görünce moralim bozuldu ve dükkanın önüne gittim. Artık orada değildi ama içeri girip sormaya karar verdim. Belki bu, aklımdan geçenler hakkında daha fazla bilgi edinmemi sağlayabilirdi.

Telefonlarımıza ve mesajlarımıza cevap vermiyordu, bu da beni daha da sinirlendirdi. Bir günde bu kadar çok şey nasıl değişti? Zor bir dönemden geçtiğimizi biliyordum ama bu onun yanında olmayacağım anlamına gelmiyordu. Kahretsin! Tabii ki buna inanıyordu. Dün gece ona güvenemeyeceğini kanıtlamıştım.

Dükkan, taklit çantalar, elektronik eşyalar ve takılarla doluydu. Dükkan sahibi dövmeliydi, uzun bıyıkları ve küçük, boncuk gözleri vardı. "Hey dostum. Satmaya mı geldin yoksa almaya mı?" diye sordu tembel, uyuşturucu etkisinde kalmış bir ses tonuyla.

"Buraya birkaç soru sormak için geldim."

Gözleri irileşti ama niyetim onu belli ki tedirgin etmişti, hemen kendini sakinleştirmeye zorladı. "Polis, eğer arama emriniz yoksa hiçbir şeye cevap vermeyeceğim." İçimde öfke kabardı ve masanın üzerinden uzanıp gömleğini yakaladım ve onu mücevher dolabının üzerine çektim, gövdesi cama çarptı. Yanında tüfek olmasına bile aldırmadım. Ben lanet olası bir görev adamıydım.

"Ben polis değilim, şerefsiz," diye homurdandım. Arka odasında yetiştirdiği otlardan bahsetmeye ve bana bir torba ot teklif etmeye başladı. Küf kokusu midemi bulandırdı. Onun o lanet olası otunu istemiyordum; kızımı istiyordum. Her gevezelik ettiği saniye, kızımın tehlikede olduğu bir saniyeydi. Kahretsin. Onu dolabın üzerinden çekip yere fırlattım.

"Senin o berbat otunu istemiyorum. Az önce burada sarı saçlı bir kız vardı. Ne istiyordu?" diye sordum.

Kekeleyerek cevap verdi: "O bana bir çanta, bir MacBook ve bir saat sattı. Hepsine iki bin dolar verdim ve düşük fiyat verdiğim için sinirlenmiş gibiydi ama çaresiz olduğu için kabul etti."

Onu yerden kaldırdım ve sinirle fayans zemine çarptım. Tahminim doğrudu, kadın paraya muhtaçtı ve sahip olduğu değerli her şeyi satıyordu. Kafası gürültülü bir şekilde yere çarptı. Ellerimi silkeleyerek ayağa kalktım ve dışarı çıkmaya başladım. "Polisi arıyorum, pislik!" diye arkamdan bağırdı.

"Öyle yap. Eminim arka odada yetiştirdiğin otu çok seveceklerdir," diye yanıtladım Lance'in numarasını çevirirken. Çok yakın hissediyordum ama aynı zamanda çok uzaktım.

Dışarı çıktığında Lance telefonu eline aldı. "Onu buldun mu?" diye sordu.

"O, rehinci dükkanında değildi," diye homurdandım.

Lance, sanki telefonuna bakıyormuş gibi, uzaktan bir sesle, "Şu anda bir ikinci el araba galerisinde olduğu söyleniyor," dedi. "Neden bir araba galerisinde?"

"Sanırım onu arayan kişi para istiyor. Banka bilgilerini biliyor musunuz? Havale yapabilir miyiz?" diye sordum arabama binerken ve otoparktan çıkarken.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz? Çete üyeleriyle pazarlık yapmamalıyız, Decker. Önce onu bulalım."

"Zamanımız yok!" diye bağırdım telefona, bir yandan da direksiyona vuruyordum. "Yeterli parası olmadan oraya gelmesini istemiyorum. Düşünmeden hareket ediyor ve elinde ne varsa onunla gelip, yetmediği için cezalandırılmasından şüphe etmem."

Lance cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Haklısın. Ben de hâlâ dedektifin beni geri aramasını bekliyorum."

"Bana banka bilgilerini gönderin, hesabına 200 bin dolar havale edeyim. Sence bu yeterli mi?"

"Vay canına, Decker. Bu çok para."

"Umurumda değil. Bana konumunu göndermeye devam edin. Plan, onlara gitmeden önce onu bulmak, ama bulamazsak da hazırlıklı olmasını istiyoruz, tamam mı?" Lance bir kez daha sustu.

"Decker, seninle kız kardeşim arasında neler oluyor? Biliyorum, beni önemsiyorsun ama bu..."

Bu konuşmaya vaktim yoktu ama şimdi hissettiklerimi itiraf etmek için her zamankinden daha iyi bir zamandı. "Kız kardeşine aşığım Lance. Kapını çaldığı andan beri ona aşığım. Sen benim kardeşimsin ama o benim ruhum. Lanet olası ruhum. Bunu sonra konuşabiliriz ve istersen beni dövebilirsin, ama önce onun güvende olduğundan emin olacağım."

Lance bana hemen cevap vermedi. İhanetten dolayı öfkeyle dolup taşıdığını ve nasıl karşılık vereceğini anlamaya çalıştığını biliyordum. Telefonda bile acısını hissedebiliyordum. Bu şekilde ortaya çıkması beni mahvetti ama artık saklanmaktan bıkmıştım. Yeterince iyi olmadığımı düşünmekten ve hiçbir şeyin bizi geride tutmasına izin vermekten bıkmıştım. "Önce onu bul, Decker. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattı ve bana onun orada olduğu söylenen araba bayisinin adresini gönderdi. İçimden bir ses bana Toyota'sını sattığını söyledi. Otoparktan çıktım ve o yöne doğru yola koyuldum. Artık kenarda beklemek yok. Artık korkmak yok. Blakely Stewart benim olmuştu ve onu kurtarmak için cehenneme bile giderdim.

Blakely

Makbuzdaki rakamlara gözlerimi kırptırdım. Olamaz, imkansız. "Bu doğru olamaz," dedim banka görevlisine. Arabamı yedi yüz dolara sattım; tek değeri hurda metalindeydi. En son kontrol ettiğimde, üç bin dolar birikimim vardı. Sahip olduğum değerli her şeyi rehin vererek elde ettiğim iki bin dolar ve arabamdan gelen nakit para. Bütün öğleden sonra bu rakamın sihirli bir şekilde artmasını dilemişim ve şimdi bankada olduğuma göre, Tanrı'nın sonunda dualarıma cevap vermeye karar verip vermediğini merak ettim.

"Otuz beş dakika önce Decker Harris adlı birinden iki yüz bin dolarlık bir havale aldınız," dedi veznedar bilgisayarında bir şeyler yazarken. Şoktan ağzım açık kaldı ve inanmazlığımı atmak için başımı sallamak zorunda kaldım. Nasıl biliyordu?

Fısıltıyla verilen bir güvence, dile getiremediğim soruma cevap verdi: Decker Harris her zaman bilir.

Telefonumu aramaya başladım ve Lance, Decker ve Max'ten gelen sayısız cevapsız arama ve mesajı görünce irkildim. Onlara ulaşmak için daha çok çaba göstermem gerektiğini biliyordum, ama başka bir yol göremiyordum. Babamın hayatını riske atmak istemiyordum. Onların kurallarına uymak ve işe yaraması için dua etmek zorundaydım.

"Hâlâ her şeyi geri çekmek istiyor musun?" diye sordu ve dikkatimi tekrar ona yöneltmemi sağladı.

“Şey,” diye mırıldandım, Decker’ın parasını gerçekten kullanmak isteyip istemediğimden emin değildim. Bu inanılmaz derecede yanlış geliyordu. Ama çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapardı. “Lütfen sadece elli bin dolar. Nakit olarak.”

Dudaklarını büzerek beni baştan aşağı süzdü. Turuncu-sarı saçları ve aşırı dolgun dudakları vardı. Sinirlerimi bozuyordu. "Yönetimin onayına ihtiyacım olacak."

“O zaman yöneticinizi aramanızı öneririm,” diye homurdandım. Zamanım tükeniyordu. Bir saat içinde şehrin öbür ucunda olmam gerekiyordu ve geç kalırsam babama ne olacağını düşünmek istemiyordum. Saatin her tıkırtısı, babamın tehlikede olduğu bir saniye daha demekti. Bir saat önce, irtibat kurduğum kişi bana babamın bir fotoğrafını daha gönderdi, bu sefer eli garip bir açıyla bükülmüştü. Kırık gibi görünüyordu ama emin olamıyordum. Mesaja eşlik eden kelimeler acı verici derecede açıktı.

Kimseye söyleme.

“Blakely!” Arkamı döndüm ve neredeyse yıkılacaktım. Decker yorgun ve bitkin bir halde yanıma koştu. Bankacılar ve müşteriler merakla bize bakarken o beni kucakladı. “Seni bulduğuma çok sevindim.”

Tenin dokunuşunu, beni sıkıca kucaklarken kalbimin atışını hissetmekten zevk aldım. Decker’ı son gördüğüm an hâlâ zihnimde çok netti, ama onu uzaklaştırmaya çalıştım. Buna ihtiyacım vardı—ona ihtiyacım vardı. Ama bu yakınlığın geçici olduğunu biliyordum, bu yüzden tadını çıkardım. "Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

“Max bana olanları anlattı, sonra da Lance telefonunun konumunu tespit etti. Rehinciye ve araba galerisine gittim. Seni bir türlü bulamadım ve geç kalmaktan endişelendim. Para istiyorlar, değil mi?” diye sordu.

“Onu yakaladılar, Decker. Babamı yakaladılar.” Duygularım beni boğduğu için kelimelerim boğazımda düğümlenmişti. Bu haberi biriyle paylaşmak özgürleştiriciydi ama aynı zamanda korkutucu da. “Ona zarar verecekler,” diye ekledim. Beceriksiz ellerimle cep telefonumu kaldırıp beynime kazınmış görüntüyü ona gösterdim. Babamın şişmiş, kanlı yüzünü ve bağlı olduğu karanlık odayı gördü.

"Kahretsin, Blakely. Neden bana gelmedin?" diye sordu, banka görevlisi bir müdürle birlikte masasına doğru yürürken.

“Yaşanan her şeyden sonra, ben sadece...”

"Her zaman senin yanında olacağım, Blakely. Ne olursa olsun umurumda değil."

"Hanımefendi," diye sözümüzü kesti banka görevlisi. "Para çekme işlemini onaylamak için imzanıza ihtiyacımız var."

Decker'ın önüme uzattığı kağıdı imzalamadan önce ona bir bakış attım. Elli bin dolar, hayatımda gördüğüm en büyük paraydı. Miktarı aklım almıyordu bile. Önümüzde parayı sayarken midem bulandı. Kısa süre sonra parayı Decker'ın çantasına koydular ve biz de dışarı çıktık.

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandım, gurur göğsümü yakıcı bir utançla dolduruyordu. "Sana geri ödeyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil." Arabasına doğru ilerlerken sözlerime kararlılık yapışmıştı. Decker'ın parasını kullanmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Ona uzun süre borçlu olacağımı bilmek beni sürekli hasta ediyordu. Decker asalak insanlardan nefret ederdi ve ben de onu kullanan biri olmak istemezdim.

"Parayı umursamıyorum, Blakely," diye fısıldadı usulca, elini belimin alt kısmına koyarken. Bana dokunduğunun farkında olup olmadığından bile emin değildim. Tamamen içgüdüselidi.

"Ama ödeyeceğim. Sana geri ödeyeceğim. Söz veriyorum," diye içtenlikle yanıtladım.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Decker, aracının yolcu kapısını benim için açmadan önce.

"Pekala," diye yanıtladım, hissiz ve çaresiz bir halde.

Decker, arabasının deri koltuklarına yerleştiğimiz anda, "Peki, tam olarak planınız neydi?" diye sordu.

Aptal görünmeden ona nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Düşüncesiz ve dürtüsel olduğumu biliyordum ama kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. "Elimdeki parayla gidip babamın hayatı için pazarlık yapacaktım. Belki de içeri girmeden önce polisi arayacaktım. Bu planla, en azından yardımın yolda olduğunu bilecek ve kırmızı ve mavi ışıkları görür görmez babamı öldürmemelerini sağlayacaktım."

Bankanın otoparkından çıkarken ona adresin yazılı olduğu telefonumu uzattım. "Blakely, o plana bir bilim insanı gibi bakmanı istiyorum," dedi Decker başını sallayarak. "O senaryoda birçok değişkeni gözden kaçırdın," diye homurdandı sinirli bir şekilde. Ses tonunu ve bu konuya yaklaşımındaki umursamaz tavrını beğenmedim.

"Bu öyle bir deney değil," diye sert bir sesle yanıtladım.

"Aynen öyle! Bu senin hayatın, Blakely." Sesindeki bıkkınlık insanı yoruyordu. "Kahramanlık kompleksin olduğunu biliyordum ama ne kadar aptal olduğunu bilmiyordum," dedi Decker, yüzünü acı dolu bir ifadeye büründürmeden önce. "Özür dilerim, kaba davrandığımı biliyorum."

"Bana kızgın olduğunu anlıyorum, ama lütfen şu anki soruna odaklanabilir miyiz? Öfkeni dışa vurmana gerek yok. Zaten bu yüzden en başından beri sana gelmedim," diye yakındım. Arabayı sürerken gözlerim sürekli ona kayıyordu. Düğmeli gömleğinin kolları sıyrılmıştı, kaslı ön kolları görünüyordu. Sözlerimi düşünürken dudağını ısıırıyordu.

"Ben soruna odaklanıyorum. Elinizde para dolu bir çantayla içeri dalamazsınız," diye itiraz etti Decker. Ona nasıl anlatabileceğimi düşünerek ağzımı açıp kapattım.

"Ve bunu görmezden de gelemem. Biliyorum, sen sessizce hiçbir şey olmamış gibi davranıp, sorunun kendiliğinden çözülmesini bekleyenlerdensin, ama benim böyle bir lüksüm yok."

"Blakely, bizim ilişkimizden mi yoksa babandan mı bahsediyorsun? Çünkü anlayamıyorum."

Bacaklarımı o kadar sıkı sıktım ki tırnaklarım derimi deldi. Çok öfkeliydim. "Sen ne yapardın? Eğer Lance sandalyeye bağlı, yüzünde kesikler, iki mor gözü ve kırık bir el olsaydı ne yapardın? Eğer hayatı karşılığında elli bin dolar isteseler ve kimseye söylemezsen onu öldüreceklerini söyleseler ne yapardın?"

Analojim işe yaramış gibiydi çünkü Decker'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Çok solgun ve korkmuş görünüyordu. Sevdikleriniz tehlikede olmadığına mantıklı olmak kolaydı, ama bunun o kadar basit olmadığını biliyor olmalıydı. Birilerinin zarar görmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolu yok gibiydi. Hatta babam zaten yaralanmıştı.

Mantıklı olmak istedim. Kan dökülmesini gerektirmeyen bir çözüm bulmak için zamanım olsun istedim, ama bu adamlar zaten acımasız ve şiddet yanlısı olduklarını kanıtlamışlardı. Frank Stewart'ı umursamıyorlardı. Paralarını istiyorlardı. Polise gitmek akıllıca bir şey olabilirdi, ama babamın hayatıyla kumar oynamaya razı değildim.

"Tamam, tamam. Anladım. Dikkatli olmalıyız," diye itiraf etti Decker sonunda. Tutmakta olduğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Zamanımız kısıtlı. Saat beşe kadar orada olmazsak ne olacağını düşünmek bile istemiyorum," diye ekledim endişeyle gösterge panelindeki

saate bakarken. Oraya varmak için sadece kırk beş dakikamız vardı. Zamanında olmazsak babama başka neler yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Kanlı yüzünün görüntüleri zihnimi bir kez daha sardı.

"Zamanında varacağız," diye beni temin etti Decker, elimi tutmadan önce. Arabayı sürerken elimi sıkıca tutmasına izin verdim, baş parmağımla pürüzlü tenini okşarken araba penceresinden dışarı baktım. Dışarıdaki dünya bulanıktı.

"Peki sonra ne olacak?"

Decker yavaşça içini çekerek otoyola girdi. Zihnini yeterince iyi tanıdığım için tüm değişkenleri düşündüğünü biliyordum. "O zaman sanırım babanı kurtaracağız."

"Teşekkür ederim, Decker," diye fısıldadım.

"Henüz bana teşekkür etmeyin."

Blakely

Karanlık bir depo ya da gizli bir suçlu mekanı bekliyordum, ama Decker'ın geldiği adres ılık ılık ve insanlarla doluydu. Dairemizden yaklaşık yirmi mil uzaklıkta, Memphis'in iş bölgesinde tarihi bir oteldeydik. Bu, yapacağımız korkutucu şeyle tamamen çelişiyordu. Bir aile park bankında oturuyordu, anne kucağında küçük çocuğunu sallıyordu. Neredeyse Decker'dan şüphe edip doğru yerde olup olmadığımızı sorgulayacaktım.

"İşte burası," dedi Decker binaya bakarken. Telefonunu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı. "Lance'e konumumuzu ve yirmi dakika içinde polisi araması talimatını gönderiyorum."

Decker mesajı gönderdikten sadece birkaç saniye sonra telefonu avucunda titremeye başladı. Ekrana baktığımda arayan numaranın Lance'in adını gösterdiğini fark ettim. "Cevap verecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Sorular soracak ve bizi bu fıkirden vazgeçirmeye çalışacak. Hatta ben bile kendimi bu fıkirden vazgeçirmeye çalışıyorum."

Elimi omzuna koydum ve bana bakmak için döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye onu rahatlattım. Bu benim savaşımdı. Bu benim taşımam gereken yükü.

"Bunu her zaman yalnız başına yapmak zorunda kaldın. Biliyorum, burası hastane ya da annenin eski erkek arkadaşlarından biri ya da geçmişte yalnız başına yaptığın diğer zor işlerden biri değil. Ama ben senin için burada olacağım, Blakely."

Öne eğildim ve ilişkimizin belirsizlik içinde olduğunu umursamadan yanağına masum bir öpücük kondurdum. Sadece bir saniye birbirimize baktık, ama anlamlı bakışlarında sonsuza dek kalacağımı hissettim. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz veriyor musun?" diye sordu. "Parayı takas edip oradan hızla uzaklaşırız. Kahramanlık falan yok, Blakely. Senin zarar görme fikrine bile katlanamıyorum."

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim. Sevdiklerimi korumak için her şeyi yapardım. Babamı seviyordum ve Decker'ı da hâlâ seviyordum. Onun benimle içeri girmesinden rahatsızdım ama arabada kalması yönündeki isteğimi kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Aferin kızım," diye yanıtladı Decker. Ardından arabadan indik ve içeri girdik, Decker'ın elinde nakit dolu evrak çantası vardı.

İletişim kurduğumuz kişiyi fark etmek zor değildi. Otelin şık lobisinde göze batan bir tipti. Koyu gözleri ve dağınık sakalıyla, tamamen siyah kıyafetleri ve bağcıklı botlarıyla adam oldukça ürkütücü görünüyordu. Sıkı gömleğinin altından bir tabancanın silüetini görebiliyordum, sanki silah taşıdığını dünyaya göstermekten çekinmiyordu. Otelin bir sütununa yaslanmış, gözlerimin fal taşı gibi açıldığını görür görmez hızla bize doğru yürümeye başladı. Adam yaklaşırken Decker'a fısıltıyla, "Ya babam burada değilse?" diye sordum. Bütün bunlar boşa gidebilirdi, onların elli bin dolar kazanması ve benim de bir cenaze törenine daha ev sahipliği yapmam için bir fırsat olabilirdi.

Adam tam önümüzde durduğu sırada Decker de aynı sessizlikle, "Bekleyip görelim," diye yanıtladı.

"Blakely misin?" diye sordu adam. Şaşırtıcı derecede tiz bir sesi vardı, bana bir fareyi hatırlattı. Ona cevap vermeye çok korktum, bu yüzden sadece başımı salladım. Boynumdaki eklemlerin kemiklerimi saran stresten paslanmış gibi hissettim. "Benimle gel," diye emretti adam.

Decker ve ben onu asansöre kadar takip ettik ve içeri girdik. İçeride yaşlı bir çift ve cep telefonu ile konuşan genç bir iş adamı da bize katıldı. Ortam o kadar sıradan ve kalabalıktı ki, tehlikede olduğumuzu bağırarak ve bu lanet oteldeki herkese neler olacağını anlatmak istedim. Ancak, ağzımı sıkıca kapattım. Decker'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Parayı değiştir. Babanı al. Çık git. Kahramanlık falan yok.

Teker teker herkes asansörden indi, bir tek biz kalmadık. Onlar, başlarının üzerinde tehdit olmayan insanların yaptığı işlere geri döndüler,

biz ise en üst kata doğru ilerledik. Bizi çatı katı süiti bekliyordu ve bize rehberlik eden adam, biz yukarı çıkarken Decker'a merakla baktı.

"Patron, yanına birini getirmenden hoşlanmayacak," diye belirtti.

Cevabım zehir doluydu. "Şey, babamın onun elinde olmasından hoşlanmıyorum." Bu sözler, ne kadar aptalca olduklarını fark etmeden dudaklarımdan döküldü. Buradan sağ çıkmak istiyorsak, sakın kalmamız gerekiyordu. Decker elimi tuttu ve sıktı; bu, benimle olduğunu ama aynı zamanda patlamamdan rahatsız olduğunu da gösteren kendinden emin bir hatırlatmaydı.

Bize rehberlik eden adam başını geriye doğru eğdi ve tiz bir kahkaha attı; bu kahkaha, onun havalı imajını tamamen yerle bir etti. "Ah, sizinle çok eğlenecek. Umarım izlememe izin verir," diye yanıtladı kısık bir sesle.

Ne demek olduğunu sormadan önce çatı katı süitinin kapıları açıldı ve içeri itildik. Gösterişli odaya girdiğimiz anda büyük silahlı adamlar bizi çevreledi. Decker, göğüslerine bağlı silahlara korkuyla baktı. Bir an için, silah zoruyla alıkonulduğu geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim ve onu bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ettim.

Çatı katında mermer zeminler ve oturma odasını çevreleyen büyük pencereler vardı; bu pencereler Memphis'in engelsiz bir manzarasını sunuyordu. Eklektik mavi kadife bir kanepede, patlamış mısır yiyen ve televizyon izleyen, ekranda söylenenlere gülen bir adam oturuyordu.

"Patron, o burada," dedi görevli. "Görünüşe göre bir arkadaşını da getirmiş."

Kanepede oturan adam doğrulup bize baktı, yüzünde geniş bir sırıtış vardı ve altın ön dişlerinden biri görünüyordu. Diğerleri kadar korkutucu görünüyordu, ama vücut dilindeki o sinsi küstahlık tüylerimi diken diken etti. Gözleri buz gibi maviydi ve koyu renk eşofman giymişti. Decker'ın elindeki evrak çantasına bakarken, "Geldiniz," dedi.

"Kimsin sen?" diye cesurca sordum, bir yandan da parmaklarımı bacağıma vurma isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Ona en ufak bir endişe belirtisi bile göstermek istemiyordum. Bu tür erkekleri tanıyordum; kurbanlarından uyandırdıkları korkudan zevk alırlardı.

"Bana Patron diyebilirsiniz," diye kurnazca yanıtladı. Ses tonundaki otoriteyi ve isminin ima ettiği anlamı sevmedim. Eskiden tüm insanların kurtarılabileceğine inanırdım, ama bu mantıkta bir kusur vardı. Herkes insan değildi. İnsanlık, herkesin kolayca kabul etmediği bir hediye idi.

Bunun yerine, kalplerini empati yerine zehirle dolduruyorlardı. Bu adam insan değildi; kötüydü.

Patron parayı fark etmeden parmaklarını şıklattı ve adamlarından biri öne doğru yürüyerek parayı Decker'ın elinden kaptı. Öfkemi tutamadım. Pazarlık yoktu, görüşme yoktu. Sadece Decker'ın elinden o akıl almaz miktardaki parayı, küçümseyen bir göz kırpmasıyla kaptı. "Hey, anlaşıştık!" diye bağırdım. Patron hiç etkilenmemiş gibiydi, sadece çantanın açılıp içindeki sayısız nakit destesini göstermesini izledi.

"Gerçekten de bir dâhisin galiba," dedi, bir yığın parayı alıp koklamadan önce. Yavaş ve alçak sesle nefes alışını neredeyse erotik bir nitelik taşıyordu. Birkaç metre ötede durduğum yerden bile göz bebeklerinin şehvetli bir zevkle büyüdüğünü görebiliyordum. Paranın kokusundan zevk alan kibirli bir adamdı ve aklımdan bir an şu düşünce geçti: Tam da annemin tipi idi.

Patron parayı incelemeyi bitirdiğinde, onu tekrar evrak çantasına koyduktan sonra ayağa kalktı ve ağır adımlarla yanıma doğru geldi.

Dişlerim birbirine çarpıyordu. Yanımda, Decker gerginlikten kasılmıştı, vücudundaki her kas gerilmişti ve harekete hazırdı. Aramızda akan koruyucu enerji dalgasını hissedebiliyordum. Decker hâlâ elimi tutuyordu, ama çevik parmaklarımı sıkıca kavramaya devam ediyordu. Kemiklerim baskıdan kırılabilirdi. "Kimseye söylememeni söylemiştim sanırım," dedi Patron, Decker'ı baştan aşağı süzerek. Korumamdan pek etkilenmemiş gibiydi.

"Kimseye söylemedim. Beni buldu ve yalnız gitmeme izin vermedi."

"Ya kadınların kölesi olmuşsun ya da aptalsın. Hangisi daha kötü, emin değilim," dedi Boss, Decker'ı baştan aşağı sinirli bir şekilde süzerek.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sormaya cesaret ettim. Patron dikkatini tekrar bana çevirdi, bir adım daha yaklaşırken gülümsemesi insanı etkisiz hale getirdi.

"Bizim çetemizde firarilere müsamaha göstermeyiz," diye başladı patron, "Eğer size içeride koruma sağlarsak, dışarıda da bizim için çalışmanızı talep ederiz. Babanız kurallarımızı çiğnedi ve bir borcu vardı."

Bileğindeki saate bakmak istedim, özellikle de ne kadar zaman geçtiğini anlamak için. Polis ne zaman gelecekti? Otelin en üst katında bulunan çatı katı süitinde olduğumuzu bir kez daha fark ettim. Polis ne zaman gelirse gelsin, bu adamların bizi ihbar edip etmediğimizi anlamaları için bolca zamanları olacaktı. Sıkışıp kalmıştık.

Patronun konuşmaya devam etmesini, olabildiğince çok zaman kaybetmesini istiyordum. Ne kadar çok gevezelik ederse, polisin bize ulaşması da o kadar uzun sürerdi. "Borcunu ödedim," diye dişlerimi sıktım.

Adam güldü. Ürpertici ve acımasız, uğursuz bir sestir bu. "Bunu bu kadar isteyerek getireceğini bilseydim, daha fazlasını isterdim. Belki de daha fazlasını istemeliyim."

"Babamı görene kadar sana bir kuruş daha getirmeyeceğim," dedim sahte bir cesaretle daha yüksek sesle. Patron alaycı sözlerimden hoşlanmamış olmalı, çünkü elini uzatıp parmaklarını boynuma doladı. Kurtulmaya çalıştım ama sıkıldı, beni sabit bir şekilde tuttu. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim genişleyemedi. Mücadeleme sırtarak, gözlerimin içine bakarak daha da sertçe bastırdı.

"Bana göre öyle," diye başladı Decker bir adım daha yaklaşırken. Etrafımızdaki adamlar silahlarıyla bizi kuşatmış olsa da, Boss'u fena halde dövmek üzereydi. Odanın her yerinde öfkeli enerjiyi hissedebiliyordum. "Talepte bulunacak durumda değilsin," dedi Boss. Decker onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı, ancak elinde tabanca tutan bir adam ona doğrultarak Decker'ı olduğu yerde durdurdu. Bu sırada, görüşüm kararmaya başlıyordu.

Bir saniye. İki saniye. Üç saniye. Bacaklarımın uyuştüğünü hissettim. Göğsüm yanıyordu. Sonunda beni bıraktığında, nefes nefese kaldım ve dizlerimin üzerine çöktüm, yere çarptığım anda öksürmeye ve boğulmaya başladım. Oksijen hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Akciğerlerim kasıldı, tantrik hava beni dopamin yerine geçen bir plasebo gibi doldurdu. Nefes alabilme yeteneğine hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ancak rahatlama kısa sürdü, çünkü patron parmaklarını saçlarımın arasına geçirip beni sertçe çekti. Ani hareketle sarı saçlarımın tutam tutam koptüğünü hissettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda, adam gözlerini benden ayırmadan omzunun üzerinden seslendi: "Frank'i getir," diye emretti sıkılmış bir tonda, sanki tüm bunlar sıradan bir olaymış gibi.

Üç adam yan odaya girdi ve birkaç dakika içinde kapının arkasından ayak sesleri duydum. Odadan homurtular ve inlemeler yükseldi ve birkaç dakika sonra babamın kırık bedenini sürükleyerek gölgelerden çıktılar. Babamın elleri arkadan bağlıydı ve gömleği taze kanla kaplıydı. Ağzına bir bandana bağlanmıştı ve onu görür görmez kalbim durdu. Gözlerimiz buluştuğunda babam hırladı ve çırpınmaya başladı. Ona yardım etmek için koşup bağlarından kurtarmak istedim ama patronun saçlarımdan tutuşu beni

yerimde tuttu. Bağlı olmasına rağmen babam yine de m¼cadele etmeyi başardı.

Patron sonunda beni bıraktı ve babamın kurtulma çabalarına g¼ld¼. Babam kollarını ve bacaklarını ileri geri sallarken ayağa kalktım. Ağzındaki bez y¼z¼nden sesleri boğuk çıksa da olabildiğince y¼ksek sesle bağırdı. Onu tutan adamlardan biri kaburgalarına yumruk attı ve çıkan ıtırtı sesi midemi bulandırdı. "Ona zarar vermeyin!" diye bağırdım.

T¼m konuşmayı sessizce izleyen Decker sonunda konuştu: "Paranızı verdik, şimdi Frank'i bize verin, biz de gidelim."

Patron, sanki sırada ne yapacağını d¼ř¼n¼yor gibi kemikli parmaklarıyla çenesini okşamaya başladı. Adamlarının hepsi onun her hareketini dikkatle izliyor, emir bekliyor ve adeta egosunu besliyorlardı. şiddete ne kadar duyarsızlaşmışlardı? Patronun emirlerini yerine getirmeye ne kadar şartlanmışlardı?

"Sanırım haklısın. Borç ¼dendi. Ve bu zavallı pislik herif..." Ben inlerken babamın karnına yumruk atmak için duraksadı. Babamın t¼m v¼cudu gevşedi. "Vaktime değmez," diye bitirdi Patron.

"L¼tfen gitmemize izin verin," diye yalvardım.

"Onu serbest bırakın," diye kabul etti patron sonunda.

Babamı tutan adamlar isteksizce onu ¼zmeye başladılar, ağzındaki bağı çıkarmamaya ¼zen g¼sterdiler. Elleri serbest bırakıldıktan sonra bile yerde yığılıp kaldığını g¼r¼nce babamın k¼t¼ durumda olduğunu anladım. Patron'a baktım, bunun bir tuzak olup olmadığını merak ettim. Sanki size sahte umut verip, size zarar vermeyeceği fikrine kapıldığınız anda o umudu geri çeken t¼rden bir adam gibiydi.

"B¼t¼n g¼n¼m yok," diye homurdandı babamı işaret ederek.

İki kere s¼ylenmesine gerek kalmadan, babamın yanına koştum ve onu yerden kaldırmaya yardım etmeye çalıştım. Decker da benimle geldi ve birlikte onu yerden kaldırdık ve kollarını omuzlarımıza koyduk. Bize yardım etmek için tek bir kişi bile hareket etmedi ve otelin içinde kanlar içinde bir adamın dolaşmasıyla ilgili pek de endişeli g¼r¼nm¼yorlardı. Ne t¼r bir ¼rg¼t¼n parçası olurlarsa olsunlar, g¼lerine g¼veniyorlardı.

Decker ve ben babamı asans¼re doğru s¼r¼kledik ve işaret parmağım aşağı inen d¼ęmeye basmak ¼zereyken, Patron g¼lmeye başladı. Beni donduran, tehditkar bir sesteki bu. Babamın ağırlığı altında zorlanmama rağmen, neyin bu kadar komik olduğunu g¼rmek için omzumu çevirip baktım ama neye g¼ld¼ę¼n¼ fark edince irkildim. Patron, oturma odasının

penceresinde durmuş, aşağıya bakıyordu. "Polisi aramamanızı söylemiştim sanırım," dedi ve arkasını döndü. Sözleri üzerine adamları silahlarını kınlarından çıkarıp bize doğrulttular. Arkamda ölüm tehdidini hissedebiliyordum.

Umutsuz olduğunu bilmeme rağmen, asansör çağırma düğmesine hızla bastım. Kapının üzerindeki yanıp sönen ışığa bakmadan önce kekeledim: "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Hadi ama, diye düşündüm.

"Öyleyse neden beş polis arabası otelime geldi? Seni bir dahi sanıyordum, kaltak. Şimdi de iyiliğimden faydalanıyorsun." Etrafımızdaki adamlar zehirli bir enerjiyle dolup taşarken, patron sakın görünüyordu. Asansör ışığına bir kez daha baktım, açılması için dua ettim.

Bütün bu süre boyunca, Boss kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencereden dışarı bakarak öylece duruyordu. Endişelenmiş bile görünmemesi tüyler ürperticiydi. Onun gibi birinin kanunu cebinde tutması da olasıydı. Her şey çok hızlı oldu. Tüfekli bir adam yaklaşınca Decker, "Geri çekilin!" diye homurdandı. Odaya kurşun yağmaya başlarken, iri bir el pazumu kavrayıp beni babamın altından çekti.

Yüksek patlama sesiyle kulaklarımı kapattım ve babam yere yığıldı. Kurşun yağmurunun arasından uzaktan siren sesleri duyabiliyordum. Çığlık attım.

"Blakely!" diye bağırdı Decker bana ulaşmaya çalışırken.

"Buradan canlı çıkamayacaksın," diye söz verdi patron. O kadar kaotik bir durumdu ki, babamın sırtındaki kocaman yarayı neredeyse fark etmedim. Nefes nefese kalışını, bedeninin nasıl kasıldığını ve hayatının nasıl sona erdiğini neredeyse fark etmedim. Ona doğru koşmaya çalıştım ama beni tutan adam beni sürekli geri çekiyordu. Dudaklarından kan fışkırırken dehşet içinde izledim ve boğazım tahriş olana kadar çığlık attım.

Çok çabuk öldü, ama göz açıp kapayıncaya kadar sonsuzluk geçmiş gibi geldi.

Başka bir adam Decker'ı duvara çarptı. Bir silahın namlusunun şakağıma dayandığını dehşet içinde izledim. Yine de hayatımın aşkı bana ulaşmak için mücadele ediyordu. "Ondan uzak dur!" diye bağırdı Decker.

Çığlık atmalıydım. Doğal olan bu gibi görünüyordu. Ama o kadar şok olmuştum ki hareket bile edemiyordum. Asansör kapıları açılırken bir dizi kurşun sesi daha yankılandı ve asla kullanamayacağımız boş, mağara gibi bir kaçış odası ortaya çıktı. Beni tutan adam kıpırdamadı. Ayaklarım, çatı

katında fırtına kopmasına rağmen, bir meşe ağacının kalın kökleri gibi yere yapışmıştı. "Blakely, dövüş!" diye yalvardı Decker.

Daha fazla mermi. Decker, kendisini yere yatıran adama tekme attı. "Önce onu öldürün. Onun izlemesini istiyorum," diye emretti Patron, sonunda pencereden uzaklaşıp nakit dolu evrak çantasını kapmadan önce. Adamların çoğu gizli bir merdivenden onunla birlikte çıktı, ancak bizi tutan iki adam işi bitirmek için geride kaldı.

Decker, onu tutan adama yumruk attı. Ben hıçkırarak ağlıyordum, neden hala hayatta olduğumdan emin değildim. İzlemeye dayanamıyordum. Bu benim hatamdı. Decker benim yüzümden ölecekti.

Bir yumruk daha.

Decker canla başla mücadele etti ve adamın karnına bir tekme indirdi.

Bir yumruk daha.

Kavga sırasında silah bir şekilde yere düştü ve Decker fırsatı değerlendirdi. İkisi de silaha doğru atıldı, ama Decker önce davrandı. İşte o anda, bana doğrultulmuş silahın soğuk metalinin tenimden kaydığını hissettim. Beni tutan adamın Decker'a nişan almasını acı içinde izledim.

İlk kurşun arkadaşına isabet etti, ama ikisi de yere düştü, saldırgan Decker'ın üzerine yığıldı. Sevdiğim adam, ölü bedeni üzerinden atmaya çalışırken inledi. Bir kurşun daha sıkıldı. Decker sanki vurulmuş gibi çığlık attı, ama emin olamadım.

"Hayır!" diye bağırdım. Yavaşça, Decker üzerindeki yoğun bedenin altında çırpınmayı bıraktı. Ağlarken ruhumun ağzımdan kayıp gittiğini hissettim. Ölmüştü. Decker Harris ölmüştü.

Silahlı adam, soğukkanlılıkla katliam alanına doğru yürüdü. Hafif bir omuz silkme hareketiyle cesetlere tekme attıktan sonra bana doğru döndü.

Yakında beni öldürecek olan adama dikkatlice baktım. Dar kot pantolon, beyaz gömlek giymişti ve yağlı, keçeleşmiş sarı saçları vardı. Uyuşukluk ruhumdaki acıyı dindirdi, umutsuzluğun yerini kabullenme aldı. "Yap şunu," diye yalvardım. Decker Harris ve Frank Stewart'ın olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum.

Silahını umursamazca kaldırdı ve tam göğsüme doğrulttu. Aklımdan milyonlarca düşünce geçti, ama en belirgin ironi çan gibi netti: Decker Harris hareket etmeyi bıraktığı anda ölen bir organıma ateş etmesi, tam anlamıyla şiirsel bir adaletti. "Beni öldürmeni istiyorsun, değil mi?" diye sordu. Adamın derin bir Güney aksanı vardı.

“Yap şunu,” dedim tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. Gözlerimi kapattım, bir dönme dolap hayal ettim. Decker ile birlikte vagonumuzda oturduğumuzu, dünyadan uzaklaştığımızı ve duyulara daldığımızı hayal ettim. Dudaklarının benimkilerde olduğunu hayal ettim. Fısıldadığı sözleri hayal ettim. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Pat! Bir silah sesi. Bir son. Bir başlangıç. Karnımı tuttum ve aşağıya baktım, kıpkırmızı bir şey görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Dikkatimi hayatımı tehdit eden adama çevirdim ve yere düşüşünü izledim, gömleğinden kanlar sızıyordu.

Gözlerim Decker'a takıldı. Korkutucu derecede solgundu ve ölü bir adamın altında sıkışmış halde elinde bir silah tutuyordu. Asansör kapıları açıldığı anda silahı yere bıraktı ve gözlerini kapattı.

Polisler odayı doldurdu, ellerimi havaya kaldırmamı isterken aynı anda bana sorular sormaya başladılar. Ama ben sadece aynı şeyi tekrar tekrar söyleyebildim.

"Öldü!" diye bağırdım.

"Öldü," diye hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Öldüler," diye fısıldadım.

Kath

"Ne kadardır?"

Cehennemden tırnaklarımla tırmanarak çıktıktan sonra duyduğum ilk soru buydu. Başımın zonklamasını kesen, uzaktan gelen bir sestti. "Ne kadar sürdü, Blakely?" diye sordu Lance'in sesi tekrar. Gözlerimi açmak istedim ama göz kapaklarımla üzerine taşlar konulmuş ve onları aşağı doğru bastırıyormuş gibi hissettim.

"Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ama aylar mı?" diye sordu Blakely yumuşak bir sesle. Eller kolumu kavrayıp hafifçe sıktığında göğsümün sıkıştığını hissettim. Beynimde, hızla atan kalbimle aynı ritimde sürekli bir bip sesi vardı.

"Aylar mı? Bunu aylardır mı saklıyorsun?" diye sordu Lance inanmaz bir şekilde. Ağzımı açmaya çalıştım ama yapamadım. Kendimi savunmak ve kızımı korumak istedim. Lance'in acı çektiği açıktı ve acı çeken insanların başkalarına da acı çektirdiğini herkesten daha iyi biliyordum. Böyle olmamalıydı. Blakely bu fırtınayı tek başına atlatmak zorunda kalmamalıydı. Ama bir türlü uyanamıyordum.

"Senden saklamak istemedik Lance. Başlangıçta ikimiz de inkar ettik, sonra daha ciddi bir hal aldı. O zamana kadar bir şey söylemek yanlış geliyordu."

"Herhangi bir şeye başlamak yanlıştı, Blakely," diye yanıtladı Lance soğuk bir sesle. Kalbim sıkıştı. "Onun işini umursamadın mı? Senin yüzünden her şeyini kaybedebilirdi."

Lance'e Blakely için kariyerimden seve seve vazgeçebileceğimi söylemek istedim. Risk, ödülüne değirdi. "Biliyorum, Lance. Biliyorum." Blakely burnunu çekti ve keşke gözlerimi açıp yanaklarından süzülen gözyaşlarını silebilseydim diye düşündüm.

"Peki ya ben, ha? O benim en iyi arkadaşım. Uymamız gereken bir kardeşlik kuralı yok mu? Şaka yapıyorsun herhalde!" Yere bir şey fırlatılmış gibi bir gürültü duydum. Blakely yanımda irkildi ve elini kolumdan çekti. Kahretsin. Daha çok hareket etmeye çalıştım. Bacaklarımı kaldırmalarını emrettim ama gerçekten işe yarayıp yaramadığını anlayamadım. "Bu kadar aptal olduğuma inanmıyorum!" diye kükredi Lance. "Bunu görmediğime inanmıyorum. Onu baştan çıkardın ve şimdi bak!"

Göremiyordum ama yine de onların ağır bakışlarını bedenimde, yanımdaki zonklayan ağrıda hissedebiliyordum. "Biliyorum, Lance. Çok üzgünüm. Asla öyle demek istemedim—"

"Onu incitmek istemedin mi? Onu sorunlarına bulaştırmak istemedin mi? Seni korumaya çalışırken vurulmasını istemedin mi? Ne düşünüyordun Blakely?"

Oda bir an sessizliğe büründü ve konuşmak için ağzımı açmaya çalıştım. Bedenim hain bir piçti, kızımın bana en çok ihtiyacı olduğu anda beni yarı yolda bırakmıştı. Bir kez daha ses çıkarmaya, bir şey yapmaya, bir şey söylemeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı. Bedenim yabancı gibiydi, ruhum ise sadece onu işgal ediyordu. "Her şey çok ironik," dedi Lance. "Yani, gerçekten. Sen gelmeden önceki gece Decker beni senin hakkında uyarmıştı."

Kalp atışlarımın hızını taklit eden bip seslerinin giderek hızlandığını duyabiliyordum. "Ne?" diye sordu Blakely.

"Evet. Annen hakkında biliyorduk ve beni uyardı. Beni uyardı!" diye bağıırıyordu Lance. Bunu durdurmak istiyordum. Blakely'nin benim karamsar varsayımlarımdan haberdar olmasına gerek yoktu. Kahretsin!

Blakely gelmeden önceki geceyi hâlâ hatırlıyorum. Lance'e çok büyük bir hata yaptığını söylemişim. Ona bunun, kalbindeki boşluğu doldurma niyetiyle gelecek ama bu süreçte ondan daha fazlasını çalacak bir başka kişi olduğunu söylemişim.

"Ne dedi?" diye sordu Blakely benden uzaklaşırken. Narenciye kokusu kaybolduğu anda, bir kedi gibi inledim. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Elini güven verici bir şekilde sıkmaya ihtiyacım vardı.

“Decker bana senin bizimle yaşamana izin vermenin büyük bir hata olacağını söyledi. Muhtemelen annemiz kadar kötü, hatta ondan daha kötü olduğunu ve sensiz daha iyi olacağımızı söyledi. Kabul etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. Decker'ın şu anki haline bak! Neredeyse onu öldürüyordun. Neredeyse işini kaybetmesine neden oluyordun!”

Uzun, boğucu bir sessizlik oldu. Göğsümde bir savaş sürüyordu. Eski ben yanıliyordu, hem de çok fena yanıliyordu. Blakely özverili ve nazikti. Şefkatliydi. Zekiydi. Annesinden ayrılmak için mücadele etmişti ve Lance'in onun en derin güvensizliklerinden faydalanmasından nefret ediyordum. "Haklısın," diye fısıldadı Blakely sonunda.

“Onu seviyorum, Blakely. Onu bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Bunu neredeyse benden aldın ve bunun için seni asla affedebileceğimi sanmıyorum,” diye hıçkırarak söyledi Lance. Ağlarken elimi sıkıca kavradığını hissettim.

“Çok üzgünüm, Lance. Ben asla—”

"Git artık. Lütfen, git artık."

Bedenimin kontrolünü tekrar ele geçirdiğim an, beni uzun zamandır rahatsız eden o üç kelimeyi söyledim. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Nerede olduğumdan da emin değildim. Hastane odasında dinlenirken, nazogastrik tüpler, endoskopiler ve böbrek fonksiyonları gibi ifadeler zihnimde yankılanıyordu, ama durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Sadece nasıl hissettiğimi biliyordum. Sadece bedenimin ağır ve güçsüz olduğunu biliyordum.

"Blakely nerede?" diye sordum. Boğazım yanıyordu.

“Decker, biraz sakın olmalısın, tamam mı?” diye yanıtladı Lance. Gözlerim bulanıktı ama sarı saçlarının hatlarını ve lens takmaya üşendiğinde taktığı kalın okuma gözlüklerini görebiliyordum.

“Blakely nerede?” diye tekrar sordum, bu da Lance'in küfretmesine neden oldu. Bir, iki kez göz kırptım ve üçüncü göz kırpışımda en iyi arkadaşımı net bir şekilde görebiliyordum. Lance berbat görünüyordu. Saçları günlerdir duş almamış gibi yağlıydı. Giydiği buruşuk gömlek lekeliydi ve çatlamış dudaklarını ve gözlerinin altındaki koyu halkaları net bir şekilde görebiliyordum.

"Öldü," diye yanıtladı Lance karanlık bir ses tonuyla. "Hemşireyi arayayım."

"Sakın. Kimseyi arama. Blakely nerede, Lance?" En yakın arkadaşım elimi sıktı ve üzerime eğilerek hastane önlüğümü hıçkırıklarıyla ıslattı. Başını okşadım, tek bir şeye odaklanmamın muhtemelen onu incittiğini fark ettim. Belli ki benim için endişelenmişti ve ben de bir aptaldım. "Hey, iyiyim," diye beceriksizce söyledim, sesim gergin çıksa da.

"Senin için çok endişelendim," diye yanıtladı Lance beni daha sıkı kucaklarken, sanki hâlâ onunla birlikte olduğuma inanamıyordu. "Her zaman bizdik. Neden beni beklemedin? Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

"Başka seçeneğimiz yoktu, Lance. Blakely nerede lan?"

"Bilmiyorum!" diye kükredi Lance karşılık olarak. "Onu gönderdim. Seni öldürebilirdi, Decker. Bana onun bela olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Onu hayatımıza hiç sokmamalıydım. Fark etmeliydim."

Lance ayağa kalktı ve öfkeyle gözlerini silerken odada bir aşağı bir yukarı yürüdü. Acı ve öfkeyle dolup taşıyordu ama ne yapacağını bilemedim. Yine de Blakely tüm suçu hak etmiyordu.

Lance bana bakarken daha da şiddetli bir şekilde hıçkırdı, mavi gözleri kızarmış ve acıyla dolmuştu. Bir an sessizce birbirimize baktık ve ben dehşet içinde izledim. Kahretsin. İşte buydu, korktuğum an gelmişti. Görmezden geldiğimiz sır sonunda ortaya çıkacaktı.

"Onu seviyorum, Lance," diye fısıldadım.

Lance başını salladı. "Lütfen konuşmayı kes. Kurşun yarasıyla hastane yatağındasın. Annen aşağıda kahve fincanından votka içiyor."

"Onu seviyorum, Lance," dedim bu sefer daha kendinden emin bir şekilde. Lance sinirlenerek elini saçlarının arasından geçirdi. Hala gerçeği söylemekten kaçınıyordu.

"Geçtiğimiz hafta üç ameliyat geçirdiniz," diye ekledi, kararlılığı giderek kırılırken.

"Kız kardeşini seviyorum, Lance. Blakely'i de seviyorum." Sözlerim yüzüne bir kırbaç gibi indi ve üzüntüsünü öfkeye dönüştürdü.

Lance, adımlarını durdurup bana döndü ve baktı. Onun her korkusunu hissettim. Kararlılığını hissettim. Aramızdaki sırrın, ani bir kararla paramparça olduğunu hissettim.

Lance yanıma doğru yürüdü ve yanaklarımı kavradı. İlk başta içimde sakladığım korkuyu itiraf edeceğini sandım, ama bunun yerine sert

dudakları benimkilerle birleşti. şok oldum, hareket edemez hale geldim. Bir yanım bunun olması gerektiğini biliyordu. Ona bu anı vermedikçe sorunlarımızın üstesinden asla gelemeyeceğimizi biliyordum. Sabah nefesimin kokusuna ya da dilinin hareketlerine karşı isteksizliğime aldırış etmedi. Sanki göğsünde tuttuğı uzun bir nefesi dışarı veriyormuş gibi beni öptü.

Ama bu yanlış hissettirdi, çok yanlış. O benim kardeşimdi. Ruh eşimdi ama sevgilim değildi.

Dişleri alt dudağıma saplandı, çaresizce benimkini çekiştirdi. Ağzımın kenarını yaladı, gözyaşları tenimi ıslattı. Göğsüne ittim, onu uzaklaştırdım. Bunu ona yapamazdım. Onu kandıramazdım. Bu asla olmayacaktı. "Bl'ye aşık oldum—"

"Sakın söyleme. O cümleyi bitirme," diye yalvardı Lance.

"Onu seviyorum, Lance," diye fısıldadım, bağı olduğı çeşitli cihazlar şiddetli bir şekilde bip sesleri çıkarırken. "Onu seviyorum. Kız kardeşine derin, geri döndürülemez, talepkar bir aşk besledim ve artık geri dönüş yok. Zekasını seviyorum. Kalbini. Ruhunu. Konuşma tarzını seviyorum. Beni daha iyi bir insan yapmasını seviyorum. Onu kurtarmayı sevdim ve tekrar yapardım. Hastaneye düşsem bile. Ölse bile. Blakely Stewart'ı seviyorum, Lance."

Lance çok uzun zaman önce bana aşık olmuştu. Blakely'den ona bahsedemememin sebebi buydu. Bu işin tamamının itiraf edebileceğimden çok daha berbat olmasının sebebi de buydu. En iyi arkadaşımın en karanlık sırrıydım ve aramızdaki bu belirsizliği, bir bakıma onu da sevdiğim için sürdürüyordum. Ama onu asla istediğı gibi sevemezdim. "Her zaman sen oldun, Decker," diye hıçkırdı. "Seni her zaman sevdim."

Elimi uzatıp yüzündeki gözyaşlarını nazikçe sildim. "Lance," diye başladım, gözlerim de nemlenmeye başlamıştı. En çok bundan korkuyordum. Bu yüzden hiçbir şey söyleyemiyordum ve bu yüzden ilişkilerden uzak duruyordum. Bu yüzden Blakely'yi sır olarak saklamakta bu kadar ısrarcıydım. Lance'i mahvetmek beni öldürüyordu ve biliyordum ki bundan sonra asla eskisi gibi olmayacaktık. Umarım tüm bu acının içinde yeni bir normal bulabilirdik.

"Çok üzgünüm. Her zaman hayatımda oldun. Her zaman bana bir kardeş gibi oldun, ama biliyordum. Her zaman biliyordum. Sadece hiç bahsetmek istemedim çünkü sen hiç bu konuyu açmadın. Seni istediğın gibi, hak ettiğın gibi sevemeyeceğimi itiraf edersem işlerin değışeceğinden

korkuyordum. Sen ailemsin, Lance. Benim için bu dünyadaki her şeyden daha değerli bir bağımız var, ama bu asla senin özlediğin romantik aşk olmayacak ve bunun için çok üzgünüm."

Lance bir mendil alıp burnunu sildi, gözleri acıyla kısıılırken daha fazla gözyaşı aktı. "Biliyorum. Adil değil," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Seni bu imkansız duruma sokuyorum ama denedim. Seni sevmemeye çalıştım. Bunu çok zorlaştırdın," diye ekledi hafif bir kıkırdamayla. "O lanet olası sabah nefesin ve yağlı saçlarınla bile, o öpücüğü muhtemelen hayatımın geri kalanında hatırlayacağım."

Güldüm. "Bundan gurur duymalı mıyım yoksa gücenmeli miyim, emin değilim."

Lance omuz silkerek, "Muhtemelen ikisinin de karışımı," diye yanıtladı.

Bir süre sessizce oturduk, ellerimizi tuttuk ve birbirimize baktık. Burnunun kıvrımını, yüksek elmacık kemiklerini ve gözlerinin beni nasıl süzdüğünü inceledim. Lance'i çok seviyordum. Parlak ve güzeldi ve iyimserliği beni hayatımın en karanlık anlarından kurtarıyordu. "Beni bırakmalısın Lance. Hayatımda senin olmaman fikrine katlanamıyorum, ama eğer bunu atlatmak için zamana ihtiyacın varsa, anlayacağım."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ama belki de haklısın. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Doğru düzgün bırakma şansım hiç olmadı çünkü sen her zaman yanımdaydın. Hiç kimse seninle kıyaslanamazdı. Başka hiç kimse önemli değildi. Sean'la ayrıldık çünkü o seninle olan arkadaşlığımı bitirmemi istiyordu. Kıskançtı." Başımı salladım, zaten durumun böyle olduğunu biliyordum. İlişkilerinin çoğunda böyle oluyordu. "Sadece umut etmeye devam ettim ve sen incindiğinde, bu beni neredeyse öldürdü."

"Çok üzgünüm Lance. Bunu ne kadar söylesem az," diye yanıtladım. Gözlerinden süzülen her damla yaş, mideme saplanan bir kurşun gibiydi. Kalbim onun için, bizim için, Blakely için acıyordu.

Lance, "Silahlı kadını yere serdiğim gün seni sevdiğimi anladım. Sensiz bir dünyayı hayal etmektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum," dedi. "Ve şimdi bize bak. Başkası için kurşunların önüne atlıyorsun."

Sözlerinin gücü aramızda bir etki yarattı. Blakely'i onun beni sevdiği gibi seviyordum. Bu, bizi sonsuza dek değiştirecek acı bir farkındalıktı. Blakely hakkında soru sormak, nerede olduğunu söylemesini talep etmek istedim. Ama arkadaşımın bana ihtiyacı vardı, bu yüzden şimdilik, onun

yanında olma arzumdaki yakıcı isteğimi bastıracaktım. Şimdilik, en iyi arkadaşımı sevecektim.

Şimdilik iyileşelim.

Blakely

Babamı Perşembe günü toprağa verdim. Teksas'ta sonbahar için hava sıcaktı ve böylesine kasvetli bir olay için güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hayatımda katıldığım ikinci cenaze töreniydi. Dördüncü sınıf öğretmenim törene geldi ve Memphis'te yaşamının nasıl olduğunu sordu. Ona yalan söyledim ve harika olduğunu söyledim, oysa şu anda şehrin dışında, döküntü bir motelde kalıyordum.

Beyaz bir yazlık elbise giydim. Babam bayılırdı.

Frank Stewart ciğerlerimi de cennete götürmüş olmalı, çünkü nefes almak imkansızdı. Annemin cenazesinin aksine, kontrolsüzce ve içsel bir çatışma yaşamadan hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Onu toprağa indirirlerken, gözlerimden kederim kayıp gitti. Vaiz babamı tanımıyordu ama evrensel gerçeklerden bahsetti. Küller küle, toprak toprağa.

Ölüm. Her şey ölüm etrafında dönüyordu.

Vaiz Honda'sına doğru yürürken ancak her şeyin bittiğini anladım. Çimenlere oturdum ve hazırladığım sandviçi yedim, babamla sanki bu sıradan bir olaymış gibi sohbet ettim. Onu mezarlığın annemin bulunduğu tarafının tam karşısına gömdüm ama onun varlığını da orada hissettim. "Sana kızgıyım, yaşlı adam. Yeni bir başlangıç yapacaktık," dedim sandviçimden bir ısırık alıp yutmadan önce. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ama burada oturup ucuz bir mezar taşıyla konuşmak kalbimdeki acıyı biraz olsun hafifletti.

“Denemeye çalıştım. Gerçekten denedim,” diye fısıldadım. “Biliyorum, sen de denedin. Böyle olmasına çok üzülüyorum. Seni kurtaramadığıma çok üzülüyorum. Kurtarılmaya ihtiyacın olmasına çok üzülüyorum, ama iyi olacağım baba.” Aslında iyi olup olmayacağımı bilmiyordum. Evim yoktu. Planım yoktu. Arabam yoktu. Decker'ın bana gönderdiği para hesabımda öylece duruyordu. Bir kısmını babamın cenazesi için kullandım, kendime de geri ödeyeceğimi söyledim. Kendimi ucuz ve ilk tanıştığımız gün beni suçladığı gibi bir asalak gibi hissediyordum, ama pek fazla seçeneğim yoktu.

Yanımda getirdiğim viski şişesine baktım ve küçük bir yudum aldım. Boğazımı yaktı, hiç hoşuma gitmedi. Mezarlıkta sarhoş olmak çok klişe olurdu, bu yüzden viskiyi çimenlere döktüm ve dizlerimi göğsüme çektim. Babamla saatlerce konuşmuş gibi hissettim. "Akciğerlerimi aldın, yaşlı adam." Göğsüm feryatla sıkıştı.

“Size bahsettiğim adamı hatırlıyor musunuz? Ona aşık oldum. Aşık oldum ve bu neredeyse onu öldürüyordu. Bu beni hasta ediyor.”

"Aşk acımasız bir kahpe, değil mi?" diye karanlık bir ses arkamdan geldi. Ağzım açık kalmış bir şekilde arkamı döndüm, karşımda Lance'i görünce şok oldum. "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

“E-evet,” diye kekeledim. Lance'i son gördüğümde, Decker'dan beni sorumlu tutmuştu ve haklıydı da. Yanımdaki çimenlere sessizce oturdu. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyor gibiydik, yine de onun arkadaşlığından memnundum. Bunu hak ettiğimden emin değildim.

“On yıl önce Decker'a aşık oldum. Ona hiç söylemedim ama elbette biliyordu. Decker'ın insanları çözme konusunda kendine özgü bir yeteneği var.”

Başımı salladım. Hastaneden ayrıldığımda Lance'in acısının altında sadece ihanetin değil, daha fazlasının yattığını fark etmiştim. Yıkılmıştı. İlk başta Decker'ın bilmediğine kendimi inandırmıştım. Ama bu yalanda teselli bulamadım. Decker'ın sırrımıza bu kadar sıkıca tutunmasının bir sebebi vardı. Bu bir arkadaşına ihanet etmekle ilgili değildi, bir kalbi kırmakla ilgiliydi.

“Bunu asla yapmazdım. Eğer bilseydim...” diye başladım.

“Kimsenin bilmesini istemedim. Kimse en yakın arkadaşına aşık olan adam olmak istemez. Kendimi onu unutacağıma ikna etmeye çalıştım ve kalbimi başkalarıyla doldurarak yoluma devam edebileceğimi sandım. Ama asla bırakamadım.”

Lance'in elini tutmak için uzandım. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var, değil mi?" diye sordum.

"Ben her zaman ruhlara hayran oldum. Bir insanın cinsiyetinden çok kalbinin atış şekline ilgi duydum. Erkekler. Kadınlar. Birçok kişiyle çıktım. Ve Decker Harris'in güzel bir ruhu var, gerçi bunu zaten biliyorsunuzdur diye düşünüyorum."

Başımı salladım. "Neden buradasın? Benden nefret etmiyor musun?"

"Senden nefret ediyordum," diye hemen yanıtladı Lance. Boğazıma yükselen acıdan neredeyse boğuluyordum. Sözlerini yutmak acı vericiydi. "Ama artık değil. Benim de bir türlü vazgeçemediğim birini sevmeni suçlayamam. Ve bu sırrı ben yarattım. Decker'a çok uzun zaman önce ne hissettiğimi söylemeliydim ki birlikte üstesinden gelebilelim, ama yapmadım. O da kendi yöntemleriyle beni korumaya çalışıyordu. Decker her zaman değer verdiği insanları korumaya çalışır."

Yanaklarımdan süzülen ince gözyaşlarıyla başımı Lance'in omzuna yasladım. "Bir süre burada kalıp hayatımı düzene sokmaya çalışacağım. Gerçekten bize bir şans daha vermek istiyorum. Biliyorum, asla istediğimiz gibi bir ilişki olmayacak, ama umarım ikimiz için de işe yarayan mutlu bir orta yol bulabiliriz."

"Bunu istemiyorum, Blakely," diye fısıldadı. Kalbim kırıldı ama onu anladım. Onun acısının kaynağı olmak istemiyordum. Başta onunla bir ilişkiye zorlamayacağımı söylemişim. Hayatımıza kimi alacağımızı belirlemede acı, kandan daha etkiliydi.

"Anlıyorum," diye kekeledim.

"Hayır," diye başladı bana dönerek. "Bunu kastetmiyorum. Seni burada istemiyorum. Seni Memphis'te istiyorum. Hepimizin bu durumu atlatıp acı vermeyen bir noktaya gelmesini istiyorum. Özür dilemek ve yolumuza devam etmek istiyorum. Sen annemiz gibi değilsin Blakely. Sen çok daha fazlasısın."

Kollarımı boynuna dolayarak sımsıkı sarıldım. Bunu söylediğini duyduğuma ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemezdim. "Bunu çok isterdim. Çok üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

"Decker ile aranızdaki gerginliği biliyorum ve benim onayına ihtiyacınız yok, ama yine de size vermek istiyorum. Birini sevmenin ne anlama geldiği üzerine çok düşündüm ve sanırım onun mutluluğu benim için her şeyden daha önemli. Onu mutlu eden sensin, Blakely. Bunu kabul edecek kadar çok seviyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

“Decker ve benim eski halimize asla geri dönebileceğimizi sanmıyorum. Zamanımızın geçici olduğunu her zaman biliyordum. Zehirli biriyim, Lance. Başka bir şey yapmadan önce hayatımı düzene sokmam gerekiyor.” Lance bir an bana uzun uzun baktı, sonra ayağa kalkıp kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Hemen elini tuttum ve beni çeşitli mezar taşlarının arasından annemin mezar yerine götürdü. Mezarın önüne geldiğimde, göğsümde kemirici bir huzursuzluk hissettim.

"Bana onun hakkında bir şeyler anlat, Blakely. Hiçbir şey saklama."

"Çok fazla içti," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Daha fazlasını anlat," diye ısrar etti Lance.

“Eve adamlar getirirdi. Bazıları bana zarar verdi.”

"Daha fazla."

“Hiç anne olmak istemedi. Bencil biriydi. Sadece kendini düşünüyordu.”

"Devam et," diye emretti Lance.

Ruhumda bir acı dalgası gibi yükselen öfkeyi hissettim. Her güvensizliğin, her hayal kırıklığının içime işlediğini, gözlerimden sızdığını ve sıkılmış yumruklarımda zonkladığını hissettim. "Hasta olduğunda, ondan nefret ettiğim için kendimi yanlış hissettim. Özgür olmayı dört gözle beklediğim için kendimi yanlış hissettim."

"Artık özgürsün, Blakely," diye fısıldadı.

“Onu ve bu lanet olası şehri geride bırakıp yeni bir hayata başlamak için dua ederdim, sonra o öldü ve bunun benim hatam olduğunu hissettim. Sonra da ağlamadığım, yasını tutmadığım için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Bana gittiğinde onu özleyip özlemeyeceğimi sorardı, sanki benim acımı dindirmek onun için ölümü daha katlanılabilir hale getirecekmiş gibi. Ve yalan söyledim. Ona onu özleyeceğimi söyledim, ama özlemiyorum. Hiç özlemiyorum.”

Lance kollarını bana doladı ve içimdeki tüm acıyla yüzleşirken beni tuttu. “Sen onun gibi değilsin, Blakely. Zehirli ya da bencil değilsin. Acımasız değilsin. Mutlu hissetmekte yanlış bir şey yok. Bırakabilmelisin.” Omuzlarımda ellerini tutarak geri çekildi ve gözlerimin içine bakmamı sağladı. “Sen onun yaptığı en iyi şeysin. Onun kusurlarının kendine bakış açını bozmasına izin vermeyi bırak. Bunu atlatacağız. Sen Sharron değilsin. Sen sensin.”

Annemin mezarı başında saatlerce oturduk, çocukluk anılarımızı paylaştık. Bazılarından bahsetmek acı vericiydi, bazılarından ise komikti.

Çoğu iyileştiriciydi.

Lance, Decker'dan bahsetti. Ona ilk nasıl aşık olduğunu, neden ona aşık olmaya devam ettiğini anlattı. İkimiz de sahip olabileceğimizi hissetmediğimiz bir adama duyduğumuz ortak sevgiyi paylaştık. El ele tutuşup ağladık, annemizin toprağını ona ait olmayan gözyaşlarıyla ıslattık. Geleceğe dair planlarımızdan bahsettik. Birbirimiz için umutlarımızdan bahsettik. Kırık kalplerden ve kırık zihinlerden, kanserden, Tanrı'dan ve insanların çektiği acılardan bahsettik.

Annem olmasaydı asla gerçekleşmeyecek bir bağ kurduk aramızda. Bu, bana verebileceği tek ve en değerli hediye idi.

Güneş batmaya başlayınca Lance sonunda, "Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. Başımı sallayarak cevap verdim ve ayağa kalktım. Eve gitme vakti gelmişti. Gerçek evime. Şefkatli, ilgili ve sevgi dolu kardeşimle paylaştığım eve. Otoparka doğru yönelmeye başladı, ama ben bir saniye daha kalıp annemin mezarına baktım.

"Lance için teşekkürler, Anne," diye fısıldadım yere, onun cennetle cehennem arasında bir yerde olduğunu biliyordum. Keskin bir rüzgar esti, saçlarımı savurdu ve yanaklarıma vurdu. Soğuk ve sertti, esintili ve acımasızdı. Yemin ederim mezarlık gül ve sigara kokuyordu. Etrafımdaki hava, tenime çarpan ve beni kan içinde bırakan bencil bir girdap gibiydi.

Ve bir şekilde, annemin beni duyduğunu biliyordum.

Kath

Üç ay. Ona üç ay süre verdim. Telefonumun çalmasını diledim, her içki buluşmamızda Lance'e onun hakkında soru sormamaya kendimi zorladım. Ona alan tanımaya çalıştım, gerçekten çalıştım, oysa biliyordum ki bu ihtiyacımız olan son şeydi. İyileşmem biraz zaman aldı, ama kurşun yaralarının kırık bir kalpten daha kolay onarıldığını öğrendim.

Ama hepimizin zamana ihtiyacı vardı. İyileşmek için zamana. Yas tutmak için zamana. Kendi sorunlarımızı çözmek için zamana. Başa çıkmak için zamana. Ama zaman, Blakely için hissettiğim acıyı dindirmedi ve bu dayanılmaz bir acıydı. İnsanı paramparça edip geri püskürten türden bir acıydı. Artık asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Lance'in loft dairesinden taşındım ve yeni normalimi uzaktan dostluğumuzda buldum. Bağımız hala vardı, ama ona ilişkimizin bu yeni aşamasını atlatması için ihtiyaç duyduğu alanı verdim. Onu çok özledim ve bir zamanlar iyi bir fikir gibi görünen bu büyük ev, paylaştığımız loft dairedeki rahatlığın yanında hiçbir şeydi.

Blakely'nin yerel bir okula transfer olduğunu biliyordum ve benden uzaklaşmak için bu kadar potansiyelden vazgeçtiğini bilmek beni kahrediyordu. Onun hakkında konuştuğumuz tek seferde Lance bana kariyerimi korumak istediğini söylemişti. Anladım ama hoşuma gitmedi. Bu aralar pek bir şeyden hoşlanmıyordum zaten.

İyileşmem biraz zaman aldı, yine de sınıfa geri dönmüştüm, gerçi eskisinden biraz daha huysuzdum. Max'in Blakely'i gördüğünü biliyordum.

Taylor'a onun hakkında yüksek sesle konuşuyor, babasının ölümünden beri nasıl olduğunu anlatıyordu. Yas tutarken ondan uzakta olmak beni mahvediyordu. Bir yıl içinde iki ebeveynini kaybetmişti. Tek tesellim Lance'in yas sürecinde ona rehberlik etmesiydi.

Mutfak boyarken kapıma hafif bir tıkırtı duydum. Sipariş ettiğim aydınlatma armatürlerinin teslimatı olduğunu varsayarak, elimdeki fırçayı gelişigüzel boya kabına koydum ve kapıyı açmaya gittim. Her şey çok yavaş ilerliyordu. Blakely olmadan her şey daha sönüktü. Kendimi, düzeltmek için çok çalıştığım evi onun nasıl bulacağını hayal ederken buldum. Bu duvarlara getireceği sıcaklığı hayal ettim.

Kapıyı ardına kadar açtığımda, Blakely'i tulum giymiş ve elinde bir fırça tutarken orada görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Açık sarı saçlarını geriye toplamış, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle muhteşem görünüyordu. "Merhaba," dedi.

"Hey," diye yanıtladım, oysa aslında söylemek istediğim şeydu: Seni seviyorum. Lütfen eve gel bana. Lütfen sen de beni sev.

"Lance bugün resim yapacağınızı söyledi ve gelip yardım etmemi istedi." Bu, sormaya cesaret edemediğim her şeyi ima eden, üstü kapalı bir sözdü. Sözlerinde Lance'in onayını ve kabulünü taşıyordu ve dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

"Kesinlikle yardıma ihtiyacım var," dedim alçak sesle, içeri girmesi için kenara çekilirken. Eşikten içeri girdi ve etrafına bakındı, ahşap zeminlerde yürürken gülümsedi. Duvarlar, gözleriyle uyumlu bir yeşil tonundaydı. Beyaz mobilyalar, güneşten ağarmış saçlarına bir saygı duruşu niteliğindeydi. Seçtiğim aydınlatma armatürleri, vücudunu süsleyen kıvrımlar gibi narin ve zarifti.

"Vay canına. Bu çok güzel, Decker," diye fısıldadı hayranlıkla, parmağını sehpanın üzerinde gezdirirken. Sehpa tadilattan dolayı toz içindeydi ve keşke geleceğini bilseydim de biraz temizleyebilseydim diye düşündüm. İnşa ettiğim evi beğenmesi benim için önemliydi; burası ona olan sevgimin bir mabediği ve bir gün onun burada yaşayacak kadar şanslı olacağımı umuyordum.

Bana doğru döndü ve yutkundu, dudaklarını yalarken büyüleyici gözleri karın kaslarımın her kıvrımını ve girintisini takip etti. Aşağı baktım ve tişörtümün olmadığını ve sıırıslıklam terlediğimi fark ettim. Karın kaslarımın üzerinde beyaz boya lekeleri vardı.

Üzerinde yarattığım etkiyi çok sevdim. "Resim yapmaya hazır mısınız?" diye sordum, keyifle yaptığı incelemeyi bölerek. Öksürdü, sonra gözlerini sıkıca kapattı.

"Evet," diye yanıtladı Blakely, dolgun dudaklarıyla "p" harfini vurgulayarak. "Önden gidin."

Mutfığa girdiğimizde, dilimde binlerce yakıcı soru vardı. Nasıldı? Okul nasıldı? Hâlâ beni istiyor muydu?

Beni hâlâ seviyor muydu?

Granit tezgahları ve dekoratif dolapları incelerken, "Bu mutfak muhteşem," diye mırıldandı. Ben de Lance'in oturma odasında dans ettiğimiz gece giydiği elbisenin rengiyle aynı renkte bir duvarı boyuyordum. Her yerdeydi. Boya fırçasını bıraktı ve bana bakmak için döndü, gözlerinde bir belirsizlik vardı. Ben de aynı yakıcı soruların bana baktığını gördüm. "Peki, nereden başlayayım?" diye sordu.

Korkaklığımı neredeyse yenik düşecektim. Neredeyse ona boyanın nerede olduğunu ve fırça darbelerini nereye istediğimi söyleyecektim, ama söylemedim. "Bana doğruyu söyle, Blakely," diye talep ettim, bizi birbirimize bağlayan o eski tanıdık üslupla. Gülümsedi.

"Çok gerginim," diye itiraf etti.

"Ben de," diye dürüstçe cevap verdim ve bir adım daha yaklaştım. "Bana başka bir gerçek daha söyle."

Fırçayı yere bıraktı ve bana doğru bir adım attı. Sadece birkaç gerçek daha, ve sonunda ortada buluşacaktık. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim."

Bir adım daha. Bir gerçek daha. Bizi daha da yakınlaştıran bir çekim daha. Tulumunun askılarına baktım, kopmalarını diledim. Uzun bacaklarını ve dizindeki kot pantolonundaki yırtığı inceledim. "Bana bir doğru söyle, Decker," diye fısıldadı.

Ellerimi boynuna doladım ve gözlerinin içine baktım. O da elleriyle kollarımı kavradı, pazularımı sıktı ve nefesini tutarak itirafımı bekledi. "Seni hâlâ seviyorum, Blakely Stewart."

"Ben de seni seviyorum."

Onu, dünyadaki son su damlasıymış gibi öptüm. Tadını çıkardım. Onu adeta yuttum. Dilimimle ısırdım, okşadım ve onunla seviştim, son üç aydır söylemek istediğim tüm kelimeleri ağzına döktüm. O da içtenlikle karşılık verdi, minnettar gözyaşları yanaklarımı ıslatırken karın kaslarımın üzerinde

daireler çizdi. Gerçeklerimiz, aramızda tadını çıkardığımız somut bir bağıdı. Tadı ilahiydi ve en değerli düşüncelerim gibiydi.

"Seni çok seviyorum. Sen benim ciğerlerimsin, Decker. Sen benim kalbimsin."

Tulumunu hızla üzerinden çıkardım ve ağır kot kumaşın yere doğru kaymasını hayranlıkla izledim; üzerinde sadece eski bir tişört ve pembe bir külot kalmıştı. Dizlerimizin üzerine çöktük ve sanki doyamıyorduk. Parmaklarım tenine saplanırken o da saçlarımı çekiştirdi. Ben spor şortumu çıkarırken o da tişörtünü çıkardı. Kırık dökük öpüşmeler ve onarılmış sözler arasında, "Sen benim her şeyimsin," dedim.

Sütyenini açtım ve kusursuz göğüslerini çıplak görünce inledim. Her birini ellerimle kavrayıp, altımda kıvranırken yoğurdum ve çekiştirdim. Eli boxer şortumun bel kısmının altına indi ve sıcak parmakları penisimin gövdesini çevrelediğinde neredeyse anında boşaldım. "Sana ihtiyacım var, Decker," diye inledi ağzıma.

Ona da ihtiyacım vardı. Kelimenin her anlamıyla ona ihtiyacım vardı. Sırtı sert fayansa yaslanmış haldeyken, görebildiğim her santimetre derisine öpücükler kondurdum. Boynunu damgamla kapladıktan sonra, sırtı kavislenirken daha da aşağıya indim. Sonra karnını öptüm. Kalçasını öptüm. İç bacağına öptüm ve külotunun üzerinden yayılan yumuşak sıcaklığı yaladım. "İzin verir misin?" diye sordum.

"Lütfen," diye fısıldadı kalçalarını yukarı kaldırmadan önce. Ben de onunla mükemmel vajinası arasındaki son giysi katmanını çıkardım ve tadına bakmak için atıldım. Kahretsin, çok tatlıydı. Ona doyamıyordum. Dilimi klitorisinin üzerinde tekrar tekrar gezdirirken, vücudundan tantrik bir orgazm koparırken, inlemeleri mutfağımın çıplak duvarlarında yankılanıyordu. Bana bakıyordu, gözleri niyetle ağırlaşmıştı, ben de ondan zevk alıyordum. Ölünceye kadar vajinasını yemek istiyordum. Dudaklarımda her zaman onun tadını hissetmek istiyordum.

Onun orgazmı, beni eve çağıran, ruhumun derinliklerine işleyen, son damlasına kadar zevk aldığım tatlı, tatlı bir senfoni gibiydi. Kaslarının sonuncusu da gevşeyene kadar durmadım. Boxer şortumu çıkarmadan önce yüzümü iç bacağına sildim. "Sen benimsin, Blakely Stewart," diye söz verdim. "Her zaman benim oldun."

Cinsiyetlerimizi hizaladım ve girişine bastırdım, biliyordum ki, o kendini tamamen bana teslim edene kadar bunu asla bitiremezdik. "Seninim." Ani bir sarsıntıyla içine girdim, sıkı vajinası beni sararken bir

sürü küfür savurdum. Sadece beni hissetmesini sağlamak niyetiyle hareket ettim. Bu anı hatırlamasını istedim. Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Sır yoktu. Yalan yoktu. Suçluluk ya da ihanet duygusu yoktu. Sadece Blakely ve ben vardık ve mükemmeldi.

Her bir sert darbe bedenlerimizi çılgına çeviriyordu. Dudaklarını emdim, titreyen bedeninin benimkine değmesinin verdiği hissin tadını çıkardım. Hiçbir şüphe yoktu. Doğru ve yanlış konusunda hiçbir takıntı yoktu. Bizi hiçbir şeyin engellemediği ilk seferdi ve yaşadığım en özgürleştirici aşk ifadesiydi. "Sadece sensin," diye inledi, ben tekrar ona sertçe girerken.

"Sadece sen," diye tekrarladım.

İkimiz de muhteşem bir şekilde ayrıldık. Onun çığlıkları yüksek, benim nefes nefese kalışım ise kulakları sağır ediciydi. Bir araya geldiğimiz gibi ayrıldık; tutku ve gerçeklikle, sevgiyle. O kıvranıyordu ama ben onu hareketsiz tuttum, o anın her zerresini sonuna kadar yaşadım ve beynime kazıdım.

Nefes alışverişimiz yavaşlayıp bedenlerimiz gevşedikten sonra, geri çekildim ve onu sıkıca kucakladım, gözlerinin içine derinlemesine bakarken saçlarını nazikçe okşadım. "Bana bir doğru söyle," dedi usulca.

"Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum," diye itiraf ettim. Bu, bugüne kadar kendi kendime söylediğim en korkunç gerçektir. Ya o beni geri istemezse? Ya fikrini değiştirirse? Ya onu incitirsem? Ya...

"Ben de," diye yanıtladı.

Ben de.

"Aferin kızım," dedim.

EPİLOG

BLAKELY

İki yıl sonra.

“Düğün için mükemmel bir hava,” dedi Rose mutlulukla. Dışarıda gök gürlerken, şık siyah elbisesinin düğmelerini ilikledim. Saçlarına çiçekler takılmış, yere kadar uzanan elbisesiyle inanılmaz görünüyordu. Kendi beyaz elbisemi düşünürken gülmek için kendimi zor tuttum; muhtemelen törenin sonunda şeffaf hale gelecekti. Bugün şemsiye olmayacaktı; Rose yağmurda dans etmeyi tercih ediyordu.

Decker'ın arka bahçesinde koridorda vals yaparken müzik çalıyordu. Yağmur başımıza şiddetle yağıyor, sarı saçlarım boynuma yapıştıyordu. Mükemmeldi.

Decker, Lance'in yanına otururken beni bekliyordu. Her şeye rağmen smokini içinde yakışıklı görünüyordu. Ona doğru ilerlerken, o koyu renk gözleri sıırıslıklam halimi süzdü. Pantolonuna yapışmış bir yaprak ve ayakkabılarına bulaşmış çamur bile vardı. Onu seviyordum. Onun her kusurlu yanını seviyordum.

Kardeşimin yüzünde o neşeli gülümseme vardı. Yüzünden gerçek, dizginsiz bir mutluluk fışkırıyordu. Önünde durdum, yanağından öptüm ve yerime geçtim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ona. "Senin için çok mutluyum."

Rose, gözleri kardeşime kilitlenmiş bir şekilde, Bay ve Bayan Trask ve onları seven herkesle çevrili olarak koridorda gururla yürüdü. Kalabalık, Rose ve Lance'in yıllar içinde bir araya getirdiği çeşitli insanlardan oluşuyordu. Onun gibi, kısıtlama olmadan seven birini bulduğuna sevindim.

Lance bir keresinde bana ruhlara aşık olduğunu söylemişti. Bir insanın kalbine çekildiğini ve Rose'un kardeşim gibi biri için mükemmel bir kalbe sahip olduğunu söylemişti.

Tören kısa ve sadeydi. Her ikisi de kendi yeminlerini yazdı ve gözlerim sürekli Decker'inkine takılıyordu, bir gün bunun bizim de başımıza geleceği fikrine gülümsüyordum. Hala üniversitedeydim, eğitim alanında lisans eğitimimi sürdürüyordum. Öğretmen olmak istiyordum. Decker tutkumu bulmama yardımcı oldu ve Rhodes Koleji'ne gitme kararımı destekledi. Yakınlardaydı, ama birinci sınıfta yurtlarda kaldım. Tam bir üniversite deneyimi yaşamam konusunda ısrarcıydı, ancak üniversite yurtlarından daha çok geceyi onun yatağında geçirdiğimi fark ettiğimizde bunun para israfı olduğunu anladık.

Dışarıdaki bir ağaca yıldırım düşünce resepsiyonu oturma odamıza taşıdık. Decker'la sayısız kez seviştiğimiz ahşap zeminde yalınayak dans ettik. Güldük ve Decker, Lance'i dansa davet etti. Dünyada en çok sevdiğim iki adamın dostluklarını ve kardeşliklerini kutlamalarını izledim. Bulundukları yere gelmek için çok mücadele ettiler, ama her zamankinden daha güçlü çıktılar.

Lance ve Rose'u yolcu ettikten sonra, temizliğe başladım. Decker, bira şişelerini ve gül yapraklarını toplarken kendi kendime mırıldanmamı izledi. Sanki annem buradaymış gibi hissettim ve bu dokunaklı kokuyla kendimi rahat hissettim. Sonunda hayatımdaki rolü için minnettar olabileceğim bir noktaya gelmiştim. Beni Lance'le tanıştırdı. Bana Decker'ı hediye etti. "Çok güzel görünüyorsun, biliyor musun," diye fısıldadı Decker boynuma, kollarını belime dolarken. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Düğünler çok güzel," diye itiraf ettim ve ardından ona doğru döndüm.

"Bana doğruyu söyle, Blakely," dedi Decker, bu da dudaklarımın kenarında hafif bir gülümsemeye neden oldu. Doğruyu sormamızın üzerinden epey zaman geçmişti. Artık dürüstlüğümüzü yaşıyorduk.

"Bir gün seninle evlenmek istiyorum," diye yanıtladım. Decker cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü. Karşımda diz çökmüş, muhteşem, kusursuz adama bakarken ağzım

şaşkınlıktan açık kaldı. “Bana doğruyu söyle, Decker Harris,” diye hıçkırık hıçkırık gözyaşları döktüm.

"Ben de seninle evlenmek istiyorum, Blakely."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM!

Burnout'u okuduğunuz için teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

Bu kitap, ruhani bir projeydi. Bu karakterleri çok seviyorum ve umarım siz de seversiniz. Hikayelerinin fikri, üniversitede ders aldığım yaratıcı yazarlık profesörümü sevgiyle anımsarken aklıma geldi. İnanılmaz derecede yakışıklı ve zekiydi; tehlikeli bir kombinasyon.

Üniversite kütüphanesinde kitap raflarına kitap diziyordum ve işte çok fazla kitap okuduğum için kovuldum. Ofisinde ağlayarak, tüm bu adaletsizlikten yakınırken söylediği bir şeyi hâlâ hatırlıyorum. (Bay June'a söylemeyin.)

"Kitap okuyan bir kızda seksi bir şey var, değil mi?"

Kendimden geçmiştim, millet. RESMEN BAŞIMDAN DÖNDÜM. Hatta o yakışıklı erkeklerin yaptığı o baştan aşağı bakışları bile attı.

Keşke sana beni masasının üzerine yatırıp ilişkiye girdiğini söyleyebilseydim, ama gerçek hayat her zaman okuduğumuz kitaplar kadar eğlenceli olmuyor.

İşte sana! Okumaya devam et, sen seksi ve asi kadın!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, sevgili dostlarım Denise, Savannah, Claire, Jess, Kayla ve elbette harika asistanım Amy March'ın desteği olmadan mümkün olmazdı.

Ayrıca, yazar topluluğuma da özellikle minnettarım. Onlar sadece çok çalışmam için beni teşvik etmekle kalmıyor, aynı zamanda daha iyi bir yazar olmam için de bana ilham veriyorlar.

Bu kitap boyunca birlikte çalışma fırsatı bulduğum herkese minnettarım. Özellikle editörüm Helayna Trask'a teşekkür etmek istiyorum. Yarattığım dünyalara her zaman zaman ayırıyor ve sizler için mükemmel olduklarından emin oluyor. Ayrıca The Zone'un tüm özverili üyelerine de teşekkür ederim.

Bu seriyi hayata geçirme sürecinde ailemden daha önemli kimse olmadı. Her ne yaparsam yapayım, sevgileri ve rehberlikleri benimle olan anne ve babama teşekkür etmek istiyorum. En önemlisi, sevgili ve destekleyici eşim Joshua'ya teşekkür etmek istiyorum. Ailemiz için çok çalıştığın için teşekkür ederim. Ve iki harika çocuğuma:

Yaptığım her şey senin için. Her şey.

CORALEE JUNE'UN DİĞER YAZILARI

Acımasız

Güneş ve Kurşunlar

Geçersiz

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM